

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

Авторката се издава
за първи път
на български език

ФАНТАСТИКА

10

ЛОИС МАКМАСТЪР
БЮДЖОЛД

ИГРИТЕ НА
ВОР

РОМАНЪТ Е НОСИТЕЛ НА НАГРАДИТЕ
ХЮГО и НЕБЮЛА

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

Лоис Макмастър Бюджолд

Игрите на Вор

ПЪРВА ГЛАВА

– Корабна служба! – извика ликуващо младши лейтенантът, който беше четирима души преди Майлс. Щом зърна заповедта, лицето му се озари от радост. Пластмасовата бланка на телеграмата потрепваше в ръцете му.

– Ще бъда младши оръжеен офицер на имперския кръстосвач „Комодор Ворхалас“. Трябва да докладвам веднага в космодрума на космическата база „Танъри“ за орбитално прекачване.

След остро смущаване отзад той подскочи, съвсем не по устав, и освободи пътя на следващия в строя. Въздухът между устните му свистеше от възторг.

– Младши лейтенант Плоус – застаряващият сержант зад бюрото държеше следващия плик между палеца и показалеца си. Във високомерния му глас се долавяше досада. Колко ли дълго е заемал този пост в Имперската военна академия – зачуди се Майлс. Колко ли стотици, хиляди млади офицери са минали пред ироничния му поглед в този изключителен момент от своята кариера. Дали всички започват да си приличат след няколко години – същите светлозелени униформи, същите правоъгълни петлици от лъскава пластмаса за новоспечелените лъскави чиновове, които красяха високите яки, същите гладни очи – страховитите випускници на най-елитното училище в Империята – Академията на имперските служби. Всичките с видения за славна военна съдба. „Ние не просто маршируваме към бъдещето, ние го щурмуваме.“ Плоус направи крачка встрани, докосна с палец ключалката на плика и го отвори.

– Е? – попита Иван Ворпатрил, който стоеше точно пред Майлс в строя. – Не ни дръж в напрежение.

– Езикова школа – отговори Плоус, без да вдига поглед от плика.

Плоус вече говореше и четирите местни езика на Бариар.

– Като курсант или инструктор? – поинтересува се Майлс.

– Курсант.

– Аха, галактически езици значи. В разубавяването ще те очакват с нетърпение след завършването. Със сигурност няма да си на планетата.

– Не е задължително – отвърна Плоус. – Може просто да ме затворят някъде, в някоя бетонна кутия, да програмирам компютри за превод, докато ми изтекат очите.

Но в погледа му проблесна надежда.

– Младши лейтенант Лобачик.

През живота си Майлс беше срещал толкова болезнена добросъвестност само в още един човек, така че не се изненада, когато Лобачик едновременно се задави, като отвори плика си.

– ИмпСи. Курсът на сигурността за повишаване на квалификацията. Охрана и антитероризъм.

– А, школата за дворцова стража. – Иван надничаше любопитно над рамото на Лобачик.

– Това е голяма чест – отбеляза Майлс, – обикновено Илиян подбира курсанти с двайсетгодишен стаж и окичени с медали.

– Може пък император Грегор да е помолил Илиян за някой на възраст по-близка до своята – предположи Иван. – за разведвяване на обстановката. Онези изкопаеми със съсухрените лица, с които Илиян обикновено го обгражда, щяха да ме докарат до депресивна истерия. Не се издавай, че имаш чувство за хумор, Лобачик. Мисля, че това автоматически води до дисквалификация.

„Ако е така, няма опасност Лобачик да загуби мястото“ – помисли си Майлс.

Лобачик погледна нервно Майлс и Иван.

– Наистина ли ще видя императора?

– Вероятно отсега ще го гледаш да закусва всеки божи ден – отговори му Иван. – Горкият глупак!

Лобачик ли имаше предвид или Грегор? Без съмнение Грегор.

– Вие от рода Вор го познавате. Какво представлява?

Майлс се намеси, преди пламъчетата в очите на Иван да се материализират в някаква груба шега:

– Много е пряк. Ще се разбирате чудесно.

Лобачик се отдалечи поуспокоен, препрочитайки заповедта.

– Младши лейтенант Ворпатрил – чу се напевният глас на сержанта. – Младши лейтенант Воркосиган.

Високият Иван взе пакета си, Майлс също прибра своя и се отместиха заедно с двамата си приятели. Иван отвори своя плик.

– О, Имперския щаб във Ворбар Султана. Искам да знаеш, че ще бъда адютант на комодор Джолиф – „Операции“. – Той се поклонил и върна заповедта. – Всъщност започвам от утре.

– О-хо – младши лейтенантът, който беше получил назначение на космически кораб, все още леко подскачаше от възторг, – внимавай само генерал Ламитц да не те помоли да седнеш в скута му. Чувам че...

Иван направи непримечен жест и леко го перна.

– Завист, чиста завист. Излизам в цивилизацията и заживявам като цивилен – работа от седем до пет, самостоятелен апартамент в града... А, трябва да отбележа – едва ли ще видиш някакви момичета на тая твоя служба. – гласът на Иван беше спокоен и жизнерадостен. Само очите му не успяваха да скрият разочарованието му. Иван също искаше корабна служба. Те всички искаха.

Майлс също искаше корабна служба. Евертуално – командване. „Като баща ми, неговия баща, и неговия... Желание, молитва, мечта...“ Той се поколеба, преди да отвори плика. Искаше да се овладее, да потисне страха и удължи последните мигове на голямата надежда. Той натисна предпазливо ключалката и акуратно отвори плика. Само една заповед и шепа пътни пропуски. Предпазливостта му трая само миг. Толкова му трябваше, за да възприеме краткия параграф пред очите си. Замръзна на място и започна да чете заповедта отначало. Не можеше да повярва.

– Е, братовчед, какво пише? – Иван надзърна над рамото му.

– Иван – попита Майлс сподавено, – аз ли имам пристъп на амнезия, или наистина никога не сме имали курс по метеорология в учебния план?

– Петизмерна математика – да. Ксеноботаника – да. – Иван разсеяно се почесваше. – Геология и оценка на терени – спомням си. Ами... в първи курс имахме авиационна метеорология.

– Да, но...

– Е, какво? – попита Плоус. Беше готов да изкаже своите поздравии или съчувствие, според случая.

– Назначен съм за главен МТО-офицер в база „Лазковски“. Къде по дяволите е база „Лазковски“? Никога не съм чувал за нея!

Внезапно сержантът зад бюрото вдигна очи и се усмихна злобно.

– Аз съм чувал, сър – предложи услугите си той, – намира се нагоре, близо до арктическия кръг, на едно място, наречено остров Кирил. Зимна тренировъчна база на пехотата. Мърлявите кашици й викат „Лагера на вечния скреж“.

– Пехота! – каза Майлс.

Иван повдигна вежди и смръщен сведе глава към Майлс.

– Пехота? Ти? Това не ми изглежда справедливо.

– Не. Не е – едва продума Майлс. Заля го студена вълна при мисълта за физическите му недъзи. Годишите на мистериозни медицински мъчения почти бяха успели да поправят жестоките деформации, от които Майлс едва не умря при раждането си. Изгърбен като жаба през ранното

си детство, сега той стоеше почти прав. Ронливите, сякаш тебеширени кости, сега бяха почти здрави. Съсухрен, като дете на джудже, сега се изправяше почти на четири фута и девет инча. Лекарят му все още твърдеше, че последните шест инча височина са били грешка. След това Майлс чупи краката си достатъчно пъти, за да се съгласи с него, но вече беше твърде късно. Но не бе уродлив. Не... вече едва ли имаше някакво значение. Ако само му разрешаха да използва своите умения в служба на императора, той щеше да ги накара да забравят неговата слабост.

В службите имаше сигурно хиляди места, на които странната външност и деликатната му структура нямаше да имат ни най-малко значение. Като адютант или преводач в разузнаването. Или дори оръжеен офицер на кораб – да наглежда компютрите си. Но в пехотата? Някой не играеше по правилата. Или е била допусната грешка. Нямаше да е първата. Той се поколеба. Юмрукът му се свиваше около заповедта и я мачкаше. Отправи се към вратата.

– Къде отиваш? – попита Иван.

– Да видя майор Сесил.

Иван издиша през свитите си устни.

– О! Късмет.

Сержантът не скри ли една малка усмивчица, навеждайки глава, за да разлисти следващия куп пакети?

– Младши лейтенант Дрот – извика той. Редицата се придвижи с един човек напред.

* * *

Когато Майлс влезе в кабинета на майор Сесил и поздрави, майорът се консултираше с видеомонитора си, приседнал на бюрото на писаря.

Майор Сесил вдигна очи към Майлс, след което погледна часовника си.

– А, по-малко от десет минути. Печеля баса. – Майорът отвърна на поздрава на Майлс. Писарят извади с мрачна усмивка снопче банкноти от джоба си, отдели банкнота от една марка и мълчаливо я подаде на своя началник. Съдейки по лицето му, майорът беше развеселен. Той кимна към вратата. Писарят откъсна бланката от пластмаса, която токущо беше изскочила от машината му, и напусна стаята.

Майор Сесил беше на около петдесет, слаб, уравновесен и наблюдателен. Много наблюдателен. Въпреки че не беше титуляр на отдел „Кадри“ – административен пост, който принадлежеше на офицер от по-

висок ранг, Майлс отдавна беше забелязал, че Сесил е прикрепен към него. Всяко назначение за всеки випусник на академията най-накрая минаваше през ръцете на Сесил. Майлс винаги го беше смятал за човек, в когото ученият и учителят вземаха връх над офицера. Притежаваше аналитичен ум и беше ревностно предан на службата. Майлс винаги му беше вярвал. Досега.

– Сър – той протегна разочаровано заповедта си, – какво е това?

Очите на майора все още блестяха весело. Той прибра банкнотата в джоба си.

– Искате да ви я прочета ли, Воркосиган?

– Сър, аз... – Майлс спря, но езикът му продължи сам. – Имам няколко въпроса относно моето назначение.

– МТО-офицер, база „Лазковски“ – издекламира майор Сесил.

– Значи... Значи не е грешка? Получил съм точния плик?

– Ако на заповедта в него е написано това, което ви казах, да.

– Вие... давате ли си сметка, че единственият курс по метеорология, който съм имал, е авиационният? В първи курс.

– Да. – Лицето на майора беше безизразно. Майлс спря. Това, че Сесил изпрати писаря навън, беше явен сигнал, че разговорът ще е откровен.

– Това някакво наказание ли е? – „Какво съм ти направил?“

– Защо, младши лейтенант – гласът на Сесил беше равен, – това е напълно нормално назначение. Вие нещо необикновено ли очаквахте? Работата ми е да попълвам молбите за кадри с подходящи кандидатури. Всяка молба трябва да бъде попълнена от някого.

– Тази би могла да бъде попълнена и от випусник на кой да е техникум. – Майлс направи усилие да не заръмжи и отпусна свитите си пръсти. – И то по-добре. Мястото не изисква кадет от академията.

– Това е вярно – съгласи се майорът.

– Тогава защо? – избухна Майлс. Гласът му се извиси по-високо, отколкото беше искал. Сесил въздъхна и се изправи.

– Защото забелязах, Воркосиган, докато те наблюдавах, а ти знаеш много добре, че беше най-внимателно наблюдаваният кадет, който някога е минавал през тези зали, с изключение на самия император Грегор – Майлс кимна леко, – че освен блясъка, който ти демонстрира в някои области, се проявиха и някои хронични слабости. Няма да говоря за твоите физически проблеми, за които всички освен мен смятаха, че ще са причина да напуснеш академията, преди да изтече първата ти година тук.

Майлс повдигна рамене.

– От болката боли, сър. Не я търся.

– Много добре. Но твоят най-коварен, хроничен проблем е в областта на... как да кажа... подчинението. Прекалено много спориш.

– Не, не споря – възмутено започна Майлс, след това затвори устата си. Сесил се усмихна за миг.

– Спориш, и то доста. Плюс дразнеция ти навик да третираш старшите си офицери като твои, а... – Сесил спря, отново търсейки най-подходящата дума.

– Равни? – попита Майлс.

– Говеда – поправи го Сесил, – които да вървят по твоята свирка. Ти си раг екселенс манипулатор, Воркосиган. Изучавам те от три години. Енергията ти в група е забележителна. Дали ти беше отговорен за това или не, но някак си все твоите идеи се реализираха.

– Толкова ли съм бил непочтителен, сър? – Майлс усети стомаха си да изстива.

– Напротив, като се има предвид произхода и средата ти, истинско чудо е, че успяваш да скриеш тази, въ... малка, арогантна жилка толкова добре. Но, Воркосиган – накрая Сесил отново стана напълно сериозен, – Имперската академия не е цялата Имперска служба. Тук другарите ти те ценят високо, защото при нас на пиедестал е умът. Беше избран пръв в стратегическите екипи поради същата причина, поради която беше избран последен във физическите състезания. Тези млади жребци искаха да печелят. През цялото време. Каквото и да им струваше.

– Не мога да бъда обикновен и да оцелея, сър!

Сесил наведе глава.

– Съгласен съм. И все пак някога трябва да се научиш да командваш и обикновени хора. И да бъдеш командван от тях! Това не е наказание, Воркосиган, и не е моята представа за шега. От моя избор може да зависи не само живота на нашите новоизлюпени офицерчета, но и живота на невинните хора, на които ги натрапвам. Ако допусна сериозна грешка в преценката си за някого, аз рискувам не само него, но и хората около него. Така. След около шест месеца Имперската орбитална корабостроителница ще завърши „Принц Серж“. Също и попълването на екипажа.

Дъхът на Майлс спря.

– Разбра ме – кимна Сесил. – Най-новото, най-бързото, най-смъртно-носното нещо, което Негово Величество Императора някога е извеждал в космоса. И с най-дълъг обсег. Ще остана в открития космос за по-

дълги периоди от всичко, което сме имали досега. Следователно непрекъснатите периоди, по време на които членовете на екипажа неизменно ще си лазят по нервите, ще са по-дълги откогато и да било преди. Впрочем, при попълването на екипажа на този кораб висшето командване обръща определено внимание на психопрофилите. Изглежда са решили, че е време да се разнообразят. Сега слушай – Сесил се наведе напред. Неволно, Майлс също се наведе. – Ако можеш да си опазиш носа чист само за шест месеца на изолирана глуха служба, или казано направо, ако докажеш, че можеш да се справиш с Лагера на вечния скреж, ще приема, че можеш да се справиш с всичко, с което може да те сблъска службата. И ще подкрепя молбата ти за прехвърляне на „Принца“. Но ако се оплескаш, нищо няма да може да се направи за теб. Потъвай или плувай, младши лейтенант.

„Лети“, помисли си Майлс. „Искам да летя.“

– Сър... кой точно кръг на ада е това място?

– Не искам да ви насаждам предубеждения, младши лейтенант Воркосиган – отговори Сесил загрижено.

„И аз ви обичам, сър.“

– Но пехота... Физическите ми ограничения... няма да ми попречат да си нося службата, ако се имат предвид, но не мога да се преструвам, че тях ги няма. – „Бих могъл и да скоча от някоя стена, веднага да се пребия и да спестя времето на всички.“

„По дяволите, защо ме оставиха три години да заемам от пространството на най-скъпата класна стая на Бариар, ако са смятали направо да ме убият.“

– МТО-офицер е техническа специалност, младши лейтенант – успокои го майорът, – никой не ще се опитва да те размаже под тежестта на пълно бойно снаряжение. Съмнявам се, че в службите има офицер, който би се наел да обясни смъртта ти на адмирала. – Гласът му леко охладня: – Постът на баща ти е твоето единствено достойнство, мутант!

Сесил нямаше предубеждения. Просто проверяваше. Винаги проверяваше. Майлс сви глава между раменете си.

– Може и да съм. За мутантите, които идват след мен.

– Това ти си го измисли, нали?

– Преди години, сър.

– Хм. – Сесил се изправи зад бюрото, приближи се и протегна ръка.

– В такъв случай на добър час и късмет, лорд Воркосиган.

– Благодаря ви, сър! – Майлс пое ръката му.

После размеси снопчето пътни пропуски, опитвайки се да ги

подреди.

– Коя е първата ти спирка? – попита Сееил.

Пак проверка. Трябва да е някакъв проклет рефлекс.

– Архива на академията – неочаквано и за себе си отвърна Майлс.

– О!

– За копие от метеорологическия справочник на Службата. И допълнителни материали.

– Много добре. Между другото, вашият предшественик на поста ще остане няколко седмици, докато се ориентирате.

– Изключително радостен съм да го чуя, сър – искрено каза Майлс.

– Не се опитваме да го направим невъзможно, младши лейтенант.

„Само много трудно.“

– Радостен съм да чуя и това, сър – на излизане Майлс се опита да вложи в поздрава си повече подчинение. И почти успя.

* * *

Последния етап от пътя до остров Кирил Майлс пропътува едва-едва на товарна совалка, придружен от отегчен дублиращ пилот и осемдесет тона провизии. По-голямата част от самотното си пътешествие той прекара в неистово зубрене на метеорология. Накрая, когато совалката спря на база „Лазковски“, той се оказа доста по-напред в материала, отколкото беше очаквал, защото в резултат на големите закъснения разпизието на полета се беше объркало.

Вратите на товарния док се отвориха и пропуснаха слабата светлина на слънцето, което сякаш се криеше зад чертата на хоризонта. Летният бриз, който подухваше, беше около пет градуса над нулата.

Първите войници, които Майлс видя, бяха облечени в черни гащери зони мъже под ръководството на изглеждащия смъртно уморен ефрейтор, който посрещна совалката. С тях имаше и товарачни машини. Като че ли на никой от тях не беше специално възложено да посрещне новия МТО офицер. Майлс наметна шубата си и се приближи към тях.

Двама от облечените в черно, които го бяха наблюдавали, когато той скочи от рампата, си размениха забележки на бариарски гръцки – малцинствен диалект, произхождащ от Земята, напълно изроден през вековете на Ерата на изолация.

Майлс беше твърде уморен от пътя, а и израженията на лицата им му бяха до болка познати, затова взе най-лесното решение – да не им обръща внимание, като се преструва, че не разбира езика. И без това Плоус му беше натяквал достатъчно често, че неговият гръцки е

отвратителен.

– Я, моля ти се! Виж това. Дете ли е?

– Знаех, че ни изпращат разни дечковци, но това е нещо ново.

– Ей, ама това не е дете. Това е някакво шибано джудже. Със тоя акушерката сто на сто си е изгървала хонорара. Гледай го, бе! Тоя е мутант.

Майлс направи усилие да не погледне към коментиращите. Все по-уверени в своята анонимност, те престанаха да шептят и заговориха на висок глас:

– И какво прави в униформа, а?

– Може да е новият ни талисман.

Старите генетични страхове, втъпявани неуловимо през годините, бяха заседнали дълбоко в него. Дори и сега те бяха толкова силни – възможността да бъдеш пребит до смърт от хора, които дори не са съвсем сигурни защо толкова те мразят, а просто са се увлекли от възбудата на тълпата... Майлс много добре знаеше, че рангът на баща му винаги го е предпазвал, но такива грозни неща можеха да се случат на по-особените, които имаха по-малко късмет в социалното си положение. Само преди две години в секцията на стария град във Ворбар Султана се беше случил ужасен инцидент – един сакат бедняк беше кастриран със счупена винена бутилка от тайфа пияници. Това, че случаят не бе подминат, а стана скандал, беше прието за напредък. Едно детеубийство в самия район, където Воркосиган живееха, стана причина за още по-безпощадни мерки. Да, рангът – обществен или военен – имаше своите предимства. И Майлс смяташе да си ги осигури, преди да му бъде изпята песента. Той подръпна шубата си назад, така че да се виждат офицерските петлици на яката му.

– Здравейте, ефрейтор. Имам нареждане да се представя на лейтенант Ан, МТО-офицера на базата. Къде мога да го намеря?

Майлс изчака полагащия му се поздрав, който дойде бавно. Ефрейторът все още се пулеше към него. Най-накрая му стана ясно, че Майлс наистина е офицер.

Накрая той отдаде чест.

– Извинете! Какво казахте, сър?

Майлс учтиво отвърна на поздрава и повтори въпроса си на висок глас.

– Тъ-ъ, лейтенант Ан, да. Той обикновено се скатава – искам да кажа обикновено е в кабинета си. В главната административна сграда. – Ефрейторът вдигна ръка назад и посочи към двуетажна сграда, някогашна

фабрика, която стърчеше на километър от тях, зад редица вкопани в земята складове, на края на асфалтирания плац. – Няма начин да я объркаме, това е най-високата сграда в базата.

Също така, отбеляза си Майлс, набиваща се в очи с разнообразието от свързочно оборудване, което стърчеше на покрива ѝ. Много добре.

Така. Сега дали да връчи мешката си на тези главорези и да се моли Богу тя да го последва до последното му местоназначение, или да прекъсне работата им и да реквизира една от транспортните машини. За миг си представи как стърчи като украшение на предницата на товарачката и се тътрузи към съдбата си заедно с половин тон бельо – тип дълго, зимно, в опаковки по двайсет и четири в кашон, модел №6774932. Реши, че е по-добре да преметне багажа си чрез рамо и да върви.

– Благодаря ви, ефрейтор. – Той се отправи в указаната посока с ясното съзнание за накуцването си и за скобите на краката си, които, скрити под крачолите на панталоните му, поемаха своя дял от допълнителната тежест. Разстоянието се оказа по-дълго, отколкото изглеждаше, но той внимаваше да не спира и да не се препъва, докато не се скрие от погледите им зад сградата на първия склад.

Базата изглеждаше почти безлюдна. Преобладаващата част от състава ѝ бяха новобранците от пехотата, които пристигаха и си тръгваха на две смени през зимата. Сега тук беше само постоянният личен състав и Майлс можеше да се обзаложи, че повечето от тях си взимат отпуските през краткия летен отдих. В административната сграда Майлс спря, хриптейки.

Не среща друг човек.

Според написана на ръка бележка, лепната напряко на стъклото на видеомонитора, дисплеят на справочника и картата на базата бяха повредени. Майлс преброди първия и единствен коридор вдясно в търсене на някого. Който и да е. Повечето от стаите бяха затворени, но вратите стояха отключени, а осветлението загасено. В един от кабинетите, с табелка „Главно счетоводство“, имаше мъж, облечен в черни работни дрехи, с червени лейтенантски петлици на яката. Той седеше, напълно погълнат пред екран, изобразяващ дълги колони данни и тихичко псуваше.

– Метеорологическия кабинет? Къде е? – извика от вратата Майлс.

– Втория – отвърна му лейтенантът, без да се обръща, като се приведе още по-напред и продължаваше да псува. Майлс излезе на пръсти, без повече да го безпокои.

Най-накрая го откри на втория етаж. Затворена врата с табелка с избелели букви. Той се спря, остави мешката си и ската шубата си върху

нея. След това провери външния си вид. Четиринайсетте часа път бяха поомачкали първоначалната му свежест. Все пак беше успял да опази зелената бойна униформа от лекета, кал и други неподходящи за случая декорации. Стъгна кепето си и внимателно го нагласи на мястото му на колана. Беше пресякъл половин планета и преминал през половин човешки живот, за да достигне до този момент. Зад него лежаха три години обучение и тренировки до степен на трескава готовност. И все пак през годините в академията винаги се беше усещал лекият привкус на преструвката „Сега-само-се-обучаваме“. Най-после той беше изправен лице в лице с истинското – неговия първи истински командир. Първото впечатление може да бъде фатално, особено в неговия случай. Той си пое дъх и почука.

Сякаш от дъното на гроб се чу приглушен глас. Думите бяха неразбираеми. Покана? Майлс отвори вратата и прекрачи прага.

Зърна компютърни интерфейси и видеодисплеи, които проблясваха със сиянието си покрай едната стена. В лицето го удари топлина, която го накара да се олюлее. Въздухът в стаята беше с телесна температура. С изключение на дисплеите, вътре беше тъмно.

При някакво движение отляво Майлс се обърна и отдаде чест.

– Младши лейтенант Майлс Воркосиган. Явявам се по служба, сър – представи се отсечено и вдигна очи. Нямаше никой.

Движението беше дошло отдолу. Облегнал гръб в конзолата на компютъра, на пода, само по шорти, седеше брадясал мъж на около четирийсет години. Той се ухили на Майлс, вдигна бутилка, наполовина пълна с кехлибарена течност, и смутолеви:

– Салю, малкия. Обишъм тъ. – След това бавно се строполи.

Майлс се втренчи в мъжа и застина.

Мъжът започна да хърка.

* * *

Майлс намали отоплението, свали куртката си и хвърли едно одеяло върху лейтенант Ан (защото това беше той). После отдели половин час за размисъл и подробно огледа новото си владение. Без съмнение щеше да има нужда от инструктаж. Както изглеждаше, освен от сателитните изображения на реалното време, автоматизираните данни постъпваха и от дванайсет микроклиматични измервателни съоръжения, разположени около острова. Ако някога са съществували ръководства за експлоатация, те не бяха тук, нямаше ги дори в компютрите. След известно време на почтително колебание, което Майлс използва, за да

изследва задълбочено помръдващата и хъркаща фигура на пода, той прерови картотеката в конзолата на компютъра и бюрото на Ан.

Откри няколко факта относно Ан, които му помогнаха да види зрелицето пред себе си в по-разбираема перспектива. Както се оказа, Ан имаше двайсетгодишен стаж и му оставаха седмици до уволнението. От последното му повишение беше изминало много, много дълго време. Дори повече от момента на последното му преместване: той беше единственият МТО-офицер на остров Кирил през последните петнайсет години.

„Глукакът му нещастен виси на този остров откакто съм бил на шест годинки“, пресметна Майлс и вътрешно потръпна. След толкова време е трудно да се каже дали проблемът на Ан с алкохола е причина или следствие. Е, ако до следващия ден изtrzeнееше достатъчно, за да покаже на Майлс как да продължи – много добре. Ако ли не, Майлс би могъл да измисли половин дузина начини, като се започне от жестоки и се стигне до необичайни, за да го изправи на крака, независимо дали той иска да е в съзнание, или не. Ако можеше да го накара да изплюе поне някаква техническа ориентация, Ан можеше да се завърне в своята кома, докато дойдат и го изтъркалят на някое превозно средство, напускаща острова.

След като реши съдбата на Ан, Майлс облече куртката си, остави багажа си зад бюрото и излезе да се поогледа наоколо. Някъде по веригата на йерархията трябваше да има някое трезво, нормално и в съзнание човешко същество, което наистина да си върши работата или това място дори не би могло да функционира на такова равнище. Или пък го управляват ефрейтори, кой знае? В такъв случай, предположи Майлс, би трябвало да се открие и постави под контрол най-действеният ефрейтор, който можеше да се намери тук.

Във фойето на първия етаж някаква човешка фигура се приближи към Майлс. Силуетът ѝ се очерта на светлината на входната врата. Движейки се в прецизен двоен такт на джогинг темпо, фигурата се превърна във висок, як мъж по шорти, тениска и маратонки. Явно току-що влизаще след някое пет километрово кросче за поддържане на формата, приключило вероятно с неколкостотин лицеви опори за десерт. Стоманено-сива коса, очи, твърди като метал: можеше да е само мрачният фелдфебел, строевак, при това страдащ от лошо храносмилане. Той спря внезапно и се втренчи в Майлс. Изненадата му се сведе само до по-здраво стиснатите устни на смръщено то му лице.

Майлс застана с леко разтворени крака, отметна глава назад и

отвърна на погледа със същата сила. Изглежда, мъжът беше забравил напълно за петлиците на яката на Майлс. Вбесен, Майлс излая:

– Всички пазачи ли са в отпуск, или все пак някой управлява този шибан зоопарк!

Сякаш железото в очите на мъжа бе ударило в кремък. В тях блеснаха искри, които запалиха малката предупредителна лампичка в мозъка на Майлс. Трябваше да си прехапе езика, но вече беше късно. „Здрас-ти, сър!“, изкрещя истеричният наблюдател от дъното на съзнанието му и придружи коментара си с подскок, превъртане и поклон: „Аз съм най-новият ви експонат.“ Майлс безмилостно потисна гласа. В лицето, което се мерзелееше над него, не се долавяше и следа от хумор.

Командващият базата изгледа кръвнишки Майлс. Издяланите му сякаш ноздри се разтвориха и той студено изръмжа:

– Аз го управлявам, младши лейтенант.

* * *

Гъста мъгла се стелеше от морето, което тътнеше в далечината. Когато най-накрая Майлс откри новата си квартира, офицерските помещения и всичко наоколо беше потънало в сивота и студ и очертанията им се губеха в мръсната пяна на мъглата. Майлс реши, че това е предзнаменование.

О, Господи, щеше да бъде дълга зима.

ВТОРА ГЛАВА

Когато на следващата сутрин Майлс влезе в кабинета на Ан, той беше твърде изненадан да намери лейтенанта буден, трезвен и облечен в униформа. Не че човекът изглеждаше съвсем добре: бледен и дишаш на хрипове, той се беше свил пред един монитор и с присвити очи се вижаше в цветната метеорологична карта. Изображението просветваше и трептеше замайващо от импулсите на дистанционното управление, което Ан стискаше в треперещата си влажна длан.

– Добро утро, сър – Майлс милостиво снижи гласа си и затвори вратата, без да я затръшва.

– А? – Ан вдигна очи и без да се замисля, отвърна на поздрава. – Какво по дяволите прави... а, младши лейтенант?

– Аз съм вашият заместник, сър. Никой ли не ви предупреди, че пристигам?

– А, да! – Ан веднага се оживи. – Чудесно, влезте. – Майлс, който беше вече влязъл, леко се усмихна. – Смятах да ви посрещна на дока – продължи Ан. – Подрали сте. Но явно сте намерили пътя без проблеми.

– Пристигнах вчера, сър.

– О, трябваше да ми се представите.

– Представих ви се, сър.

– О! – Ан погледна притеснено към Майлс. – Представили сте се?

– Обещахте, че тази сутрин ще ми осигурите пълно техническо въведение в службата, сър – добави Майлс.

– О – премигна Ан, – чудесно. – Разтревоженото му лице се изостри. – Ами, ъ-ъ... – Ан се огледа наоколо. Реакцията си към физиката на Майлс лейтенантът ограничи до един прикрит поглед и вероятно реши, че са приключили със светските задължения по запознаването още предишния ден, защото веднага се впусна в описание на оборудването, което опасваше стената. Започна отляво надясно.

Това беше запознаване в буквалния смисъл на думата. Всички компютри носеха женски имена. С изключение на склонността си да говори за своите машини като за живи хора, Ан изглеждаше достатъчно последователен и излагаше в подробности своята работа. От време на време се отклоняваше от темата, отплесваше се, след което настъпваше тишина. С уместни въпроси Майлс внимателно го връщаше към

метеорологията и си водеше бележки. След объркана обиколка из стаята, която напомняше Брауново движение, Ан най-после откри дисковете с техническите ръководства, прикрепени на долната страна на съответните елементи от оборудването. Той направи прясно кафе в неразрешена от устава кафеварка, наречена Джорджет, инсталирана дискретно в ъгловия шкаф. После заведе Майлс на покрива, за да му покаже центъра за събиране на данни, който беше разположен там. Ан прегледа различните измервателни уреди, колектори и проби доста небрежно. Изглежда, главоболието му се влошаваше заедно с усилията му тази сутрин. Той се облегна тежко на антикорозионната ограда, която заобикаляше автоматизираната станция и се загледа в далечния хоризонт. Майлс го следваше добросъвестно, макар че Ан сякаш медитираше по няколко минути на всяка от четирите точки на компаса. А може би този интроспективен поглед просто означаваше, че той се кани да повърне?

Утрото беше светло и ясно. Слънцето бе високо в небосклона – то беше високо от два след полунощ, напомни си Майлс. Току-що бяха оставили зад себе си най-късите нощи от годината за тази географска ширина. От този необичайно висок за околността наблюдателен пункт Майлс с интерес се загледа в база „Лазковски“ и равния пейзаж зад нея.

Остров Кирил представляваше яйцевиден блок, широк около седемдесет километра, сто и шейсет километра дълъг, на повече от петстотин километра от каквато и да е земя. „Вълнисто и кафяво“ даваха представа за по-голямата част както от острова, така и от базата. Повечето от близките сгради, включително и офицерските помещения, където беше настанен Майлс, бяха вкопани в земята и покрити с местен торф. Никой не се беше главоболил със земеделско терасиране на почвата. На острова се беше запазила естествената бариарска екология, белязана от прекомерно използване и злоупотреби. Казармите за новобранците от пехотата, сега празни и тихи, бяха покрити с дълги и дебели вълма торф. Коловози, пълни с кална вода, изкачваха неравния терен и се спускаха към опустели стрелбища, полигони с препятствия и надупчени сякаш от шарка сектори за тренировки с бойни муниции.

Недалеч на юг се надигаше оловното море, което осуетяваше и най-смелите опити на слънцето да заблести. Далече на север верига от мъртви вулканични планини маркираше със сива линия границите на тундрата.

Майлс беше изкарал със офицерски курс по зимни маневри в Черните склонове – планинска местност, дълбоко във вътрешността на втория континент на Бариар: много сняг и убийствен терен, но въздухът

беше сух и свеж и действаше стимулиращо. Дори днес, в късното лято, влагата на морето сякаш се промъкваше под широката му шуба и гризеше костите му на всички счупени места. Майлс се сгуши в дебелия яка и се опита да прогони мокрия студ, но напразно.

При това движение Ан, все още наведен над оградата, погледна през рамо към Майлс.

– Кажете, младши лейтенант, имате ли някаква връзка с Воркосиган? Почудих се, когато оня ден видях името на заповедта.

– Баща ми е – кратко отговори Майлс.

– Милостиви Боже! – Ан премигна и се изправи, след това притеснено се отпусна отново на лактите си. – Милостиви Боже! – впечатлен повтори той и прехапа устни. За миг в помътнелите му очи светна неподправено любопитство.

– Какъв е той в действителност?

Какъв невъзможен въпрос, помисли си Майлс с раздражение. Адмирал граф Арал Воркосиган – колосът в историята на Бариар през този половин век, завоевателят на Комар, герой от ужасното отстъпление от Ескобар; шестнайсет години лорд-регент на Бариар по време на изпълненото с грижи непълнолетие на император Грегор; доверен премиер-министър на императора през последните четири години; разрушител на домогванията към властта на Вордариан, инженер на чудната победа в третата война със Сетаганда, човекът, който непоколебимо сложи край на смъртоносните междуособици на Бариар през последните две десетилетия. „Тат, Воркосиган, виждал съм го да се смее с чиста наслада, засанал на дока на Бариар Сърлии и да крещи назидателно, когато плавах за първи път и обърнах планера, а след това сам го изправих по курса. Виждал съм го да плаче, докато му потече носа, по-мъртво пиан, отколкото беше ти вчера, Ан, в нощта, когато получихме съобщението, че майор Дювалие е бил екзекутиран за шпионаж. Виждал съм го така вбесен, че се страхувахме за сърцето му, когато пристигаха доклади, описващи глупостите, довели до бунтовете на Солстис. Виждал съм го да се лута из къщи по бельо, да се прозява и да подканя майка ми, още сънена, да му помогне да си намери два еднакви чорапа. Той не е като всички, Ан. Той е необикновен.“

Тишината стана неловка.

– Той обича Бариар – най-накрая проговори Майлс. – Трудно е да го разбере човек.

„А, да, и единственото му дете е уродлив мутант. Това също.“

– И аз така смятам. – Ан изпусна дъха си и сякаш въздъхна

съчувствено, а може би му се беше повдигнало.

Майлс реши, че би могъл да приеме съчувствието на Ан. В него като че ли не се долавяше проклетото снизходително състрадание, нито пък, интересно, обичайното отвращение. „Защото съм неговата смяна тук, реши Майлс, дори да бях с две глави, той пак щеше да е извън себе си от радост да ме види.“

– Вървиш по стъпките на баща си, а? – с равен глас попита Ан. И след като се огледа, със съмнение добави: – Тук?

– Аз съм Вор – с нетърпящ възражение глас каза Майлс. – Аз служа. Или поне се опитвам. Където и да ме изпратят. Такава беше сделката.

Объркан, Ан вдигна рамене. Майлс не можеше да прецени дали го е объркал той, или прищевките на службите, които го бяха изпратили на остров Кирил.

– Добре – изсумтя Ан и се надигна от парапета. – Днес няма признаци за уа-уа.

– Няма признаци за какво?

Ан се прозя и натрака колонка цифри на отчетното си табло, които представляваха почасови прогнози за времето през деня и които, доколкото разбра Майлс, лейтенантът изсмука от редкия въздух.

– Уа-уа. Никой ли не ти каза за уа-уа?

– Не...

– Трябвало е. Преди всичко. Дяволски опасно нещо е уа-уа.

Майлс започна да се чуди дали Ан не се опитва да му извърти номер. Грубите шегички можеха да бъдат достатъчно тънка форма на мъчение, за да проникнат дори през защитата, която рангът му осигуряваше. Чистата омраза на боя причиняваше само физическа болка.

Ан отново се наведе над парапета и посочи с ръка.

– Когато то излезе, увисваш на въжетата, за да не те издуха. Ако изпуснеш хватата си, не разтваряй широко ръце и не се опитвай да се спреш. Виждал съм много момчета да си чупят китките по този начин. Свиваш се на кълбо и се търкаляш.

– Какво по дяволите е уа-уа, сър?

– Силен вятър. Внезапен. Виждал съм го от мъртво затишие и десет градуса температура да стига до сто и шейсет километра и двайсет под нулата само за седем минути. Може да продължи от десет минути до два дни. Когато условията са налице, почти винаги духа от северозапад. Външните станции на брега ни предупреждават с около двайсет минути по-рано. Надуваме сирена. Това означава, че никога не бива да се

оставяш да бъдеш хванат без термална екипировка или на по-малко от петнайсет минути от някой бункер. Ей там – Ан махна с ръка – из тренировъчните полигони на новобранците бункерите са разпръснати навсякъде. – Изглеждаше напълно сериозен, дори настойчив. – Чуеш ли сирената, бягай с всички сили към някое прикритие. С твоите размери, ако някога те вдигне и отведе в морето, никога няма да успеят да те открият.

– Добре. – Майлс безмълвно реши при първа възможност да провери тези мними факти в метеорологичните архиви на базата. Той проточи врат, за да погледне в отчетното табло на Ан. – Откъде взехте числата, които току-що въведохте?

Ан изненадан зяпна таблото.

– Ами, това са точните цифри.

– Не питах за тяхната точност – търпеливо обясни Майлс. – Искам да знам как точно постъпвате с тях, за да мога да го направя утре, дока-то все още сте тук, за да ме поправите, ако се наложи.

Ан махна раздразнително.

– Ами...

– Нали не си ги измисляте? – подозрително го попита Майлс.

– Не! Не съм мислил за това, но... начина, по който мирише денят, предполагам – той си пое дълбоко въздух, сякаш за да покаже.

Майлс сбърчи нос и експериментира с едно помиришване. Студ, морска сол, крайбрежна тиня. Средната температура, барометричното налягане и влажността в дадения момент, нито пък прогнозите за осемнайсет часа напред не можеха да бъдат открити в обонятелната информация, която притискаше неговите ноздри. Той заби палеца си в редицата метеорологично оборудване.

– Това тук има ли някакъв вид мирисометър, който да дублира това, което правите? Каквото и да е то.

Ан изглеждаше истински объркан, като че ли неговата вътрешна система, каквато и да бе тя, се беше разстроила от факта, че внезапно я е осъзнал.

– Съжалявам, младши лейтенант Воркосиган. Разбира се, имаме стандартните компютърни проекции, но да ви призная истината, не съм ги използвал от години. Не са достатъчно точни.

Зяпнал в Ан, Майлс стигна до ужасяващ проблисък. Ан не лъжеше, не се шегуваше и не си измисляше. Петнайсетте години опит, вече подсъзнателен, изпълняваше тези неуловими функции. Запас от опит, който нямаше да може да използва, нито да придобие. „Не че бих искал“, призна пред себе си той.

По-късно същия ден, под предлог, че се ориентира в системите, Майлс провери в метеорологичните архиви на базата всички поразяващи твърдения на Ан. Лейтенантът не се беше пошегувал за уа-уа. Полошо, не се беше пошегувал и за компютърните проекции. Автоматизираните системи даваха местни прогнози с точност от 85%, които падаха до 73% при прогнозите за една седмица напред. Ан и магическият му нос поддържаха точност от 96%, падаща до 94% при седмичните предвиждания. „Когато Ан напусне, този остров ще преживее 11 до 21% спад в точността на синоптичните прогнози. Те ще забележат това.“

Без съмнение, МТО-офицер в Лагера на вечния скреж беше по-отговорен пост, отколкото Майлс си представяше в началото. Тук времето можеше да бъде смъртоносно.

„И този човек ще ме остави сам на този остров, заедно с шест хиляди въоръжени мъже и ми казва да ходя и да душа за уа-уа?“

* * *

На петия ден, когато Майлс току-що беше решил, че първото му впечатление е било прекалено сурово, Ан го потвърди. Около час Майлс почака лейтенантът и неговият нос да се появят в метеорологичния кабинет, за да започнат всекидневните си задължения. Накрая той извади рутинните показания от невписващите се в нормите за точност компютърни системи, въведе ги някак и започна хайката.

Най-накрая го откри. Ан беше все още в леглото си, в своята квартира в офицерската сграда. Хъркаше, пропит от вонята на отлежала... плодова ракия? Тръпки побиха Майлс. Разтърсването, ръчкането и кръсците в ухото на Ан не успяха да го вдигнат. Стенейки, той само се заравяше още по-дълбоко в своето спално бельо. Майлс със съжаление изостави картините на насилие, които се въртяха в главата му, и се приготви да продължи сам. И бездруго съвсем скоро щеше да е сам.

С накуцване той се отправи към моторния пул. Вчера Ан го беше завел на редовната обиколка за поддръжка на петте най-близко разположени до базата външни премателни станции. Шестте по-отдалечени бяха запланувани за днес. Рутинните пътувания около остров Кирил се извършваха с всъдеходи, наричани скатери, управлението на които се беше оказало почти толкова забавно, колкото и на антигравитационните шейни. Скатерите представляваха наземни машини с капковидна форма, боядисани в цветовете на дъгата. При движението си те разкъсваха тундрата, но бяха гарантирани срещу отнасяне от уа-уа. На Майлс му беше дадено да разбере, че на персонала на базата му е дошло до гуша да

прибира загубени антигравитационни шейни от студеното море.

Моторният пул представляваше още един вкопан в земята бункер – като повечето от останалите на база „Лазковски“, само че по-голям. Майлс измъкна ефрейтора, как му беше името, Олни, който им беше разписал предишния ден. Техникът, който му помагаше и сега изкарваше скатера от подземния гараж към входа, също му се стори слабо познат. Висок, черен работен гащеризон, тъмна коса – това описание съвпаднаше с външния вид на осемдесет процента от мъжете в базата – но когато заговори, силният му акцент подсети Майлс. Беше единият от коментаторите с приглушените гласове, които Майлс беше дочул на дока при пристигането си в базата. Майлс си наложи да не реагира.

Преди да се подпише, Майлс внимателно провери описа на инвентара на превозното средство, както го беше научил Ан. Изискванията към всички скатери включваха носенето на пълна термална екипировка по всяко време. Ефрейтор Олни наблюдаваше Майлс с леко пренебрежение, докато той се пипкаше наоколо за да открие всичко. „Добре, бавен съм, с раздразнение си помисли Майлс, нов и зелен. Това е единственият начин да стана по-малко нов и зелен. Стъпка по стъпка.“ Той с мъка се контролираше. Досегашният му болезнен опит го беше научил, че за него това е най-опасното душевно състояние. „Концентрирай се върху задачата, не върху проклетата публика. Винаги си имал публика. Вероятно винаги ще имаш.“

Майлс разгърна картата върху купето на скатера и посочи плана на маршрута си на ефрейтора. Според Ан такъв брифинг също беше част от сигурността. Олни изсумтя в потвърждение. Досадата в многострадалното му изражение беше точно премерена – осезаема, но точно на границата, извън която Майлс щеше да бъде принуден да забележи.

Облеченият в черно техник, Патас, който гледаше над ръбестото рамо на Майлс, присви устни и проговори:

– О, младши лейтенант, сър – отново интонацията беше на ръба на иронията, – отивате към Девета станция, нали?

– Да.

– Може би ще поискате да се осигурите, като паркирате скатера, ъ-ъ, на завет – в тази котловинка, точно под станцията. – Дебелият пръст докосна картата в участък, означен със синьо. – Ще я видите. Така двигателят ще запали със сигурност.

– Енергоносителите на тези двигатели са изчислени за космоса – каза Майлс. – Как е възможно да не запалят?

Очите на Олни припламнаха, след това изведнъж станаха напълно

безразлични.

– Да, но в случай на внезапно появяване на уа-уа, не бихте искали вятърът да отвее скатера ви.

„Първо ще отвее мен.“

– Мислех, че скатерите са достатъчно тежки.

– Е, не да ги отвее, но се е случвало да ги обръща – промърмори Патас.

– О! Добре, благодаря.

Ефрейтор Олни се поокашля. Майлс изкара скатера. Патас жизнерадостно му помахаша.

Брадичката на Майлс трепна – стар нервен тик. Той дълбоко си пое дъх. Косата му беше настръхнала. Изчака да се успокои. След това обърна скатера и пое през откритата местност, отдалечавайки се от базата. Той увеличи оборотите на двигателя. Машината с плуцене си запробива път през кафявата, приличаща на папрат растителност. Не се чувстваше във форма. Така ли щеше да бъде всеки път, когато заеме нов пост? Най-вероятно, горчиво разсъди той и още малко увеличи мощността. Беше наясно, че това ще е част от играта още когато беше поискал да се включи в нея.

Днес времето беше почти топло. Бледото иначе слънце – почти ярко. А когато стигна Станция 6 на източния бряг на острова, Майлс почти беше в настроение. За него беше истинско удоволствие да е сам. Просто за разнообразие. Само той и работата му. Никакви зрители. Може да не бърза и да разбере същността. Работеше внимателно, като проверяваше енергийните източници, разтоварващите устройства, оглеждаше за признаци на корозия, повреди или разхлабени връзки в оборудването. И ако се случеше да изпусне инструмент, нямаше кой да прави забележки за спазматичните мутанти. Когато напрежението започна да се разсейва, той започна да грехи по-рядко, а тикът изчезна. Майлс приключи, протегна се и блажено пое огромна порция от влажния въздух. Необичайният лукс на самотата го опияняваше. Той дори отдели няколко минути за разходка из плажа. Обърна внимание и на сложните плетеници от морски организми, изхвърлени на брега.

Едно от разтоварващите устройства на Станция 8 беше повредено, един влагоизмервателен уред – разбит. Докато го сменяше, разбра, че разписанието на маршрута му е било прекалено оптимистично. Когато напусна Станция 8, слънцето клонеше надолу към зеления здрач. Станция 9 беше разположена в област близо до северния бряг, където тундрата се смесваше с оголени скали. Докато стигне до нея, почти се беше

стъмнило.

На светлината на вграденото в писалката си фенерче Майлс още веднъж провери картата. Станция 10 беше разположена високо във вулканичните скали между глетчерите. Най-добре е да не се опитва да я търси в тъмното. Ще изчака през кратките четири часа до разсъмване. Докладва по предавателя за промяната в плановете си. Базата остана на сто и шейсет километра на юг. Гласът на дежурния не прозвуча особено заинтересовано. – „Добре.“

Щастлив, че няма зрители, Майлс с радост се възползва от възможността да изпробва всички тези чудати принадлежности, натъпкани в задната част на скатера. Далеч по-добре е да се упражни сега, когато условията са добри, отколкото по-късно но средата на някоя виелица. Когато разпъна малката двуместна палатка, тя му се стори почти като палат за неговото кратко и самотно царуване. Палатката беше за зимни условия – предвидена да бъде изолирана с утъпкан сняг. Той я разположи на завет зад скатера, паркиран в препоръчаната му долчинка на неколкостотин метра от синоптичната станция, която беше кацнала на едно скалисто възвишение.

Майлс се замисли за относителната тежест на палатката в сравнение със скатера. Ан му беше показал запис на типичен уа-уа, който не напускате съзнанието му. Гледката на походния клозет, който, полегнал настрани, се носеше из въздуха със сто километра в час, беше особено внушителна. Ан не знаеше дали вътре е имало някой, когато са правили записа. Майлс взе допълнителна предпазна мярка, като прикрепи палатката към скатера с къса верига. Доволен, той пропълзя вътре.

Екипировката беше първокласна. Той окачи една нагревателна лампа на тавана на палатката, включи я и седна с кръстосани крака, наслаждавайки се на топлината ѝ. Провизиите бяха от добро качество. От централата, който намери в припасите, Майлс си направи приемливо количество плодов сок. Взе и една самоподгриваща се консерва. В различните отделения на подноса имаше яхния, зеленчуци и ориз. След като се нахрани и прибра остатъците, той се разположи удобно на възглавницата, подбра информационен диск и като зареди визъора си, се приготви да прекара в четене късата нощ.

Беше доста напрегнат през последните няколко седмици. През последните няколко години. Дискът – бетиански роман на добрите обноси, който му беше препоръчан от графинята, нямаше нищо общо с Бариар, военните маневри, мутациите, политиката или метеорологията. Дори не забеляза кога е задрямал.

* * *

Събуди се внезапно, като премигваше в гъстия мрак. Единствено слабата светлина на нагревателната лампа хвърляше лека позлата наоколо. Чувстваше, че сънят му е продължил дълго, но въпреки това прозрачните повърхности на палатката бяха катранено черни. Паниката го сграбчи за гърлото. По дяволите, нямаше значение, ако се е успал. Тук нямаше опасност да закъснее за изпит. Той погледна проблясващия екран на ръчния си часовник. Трябваше да е съвсем светло. Гъвкавите стени на палатката бяха поддали навътре. Подът беше нагънат, а от оригиналният обем не бе останала и една трета. Майлс бутна с пръст тънката студена пластмаса. Тя поддаде бавно, като меко масло, и остана така. Какво по дяволите...?!

В главата му сякаш блъскаха чукове, гърлото му се беше свило, а въздухът беше задушен и влажен. Беше точно като... като кислороден глад и насищане с въглероден двуокис по време на критическа ситуация в космоса. Шеметът на неговата дезориентация сякаш наклони пода. С негодуване Майлс разбра, че подът наистина беше наклонен. Силно изтеглен надолу от едната страна той беше заклешил крака му и Майлс го разтърси, за да го освободи. Като се бореше с паниката, причинена от въглеродния двуокис, той се отпусна по гръб и се опита да диша по-бавно. Едновременно с това се опитваше да мисли по-бързо.

„Погребан съм. Потънал съм в някакви движещи се пясъци. Или движеща се тиня.“ Двете проклети копелета на моторния пул ли му бяха скроили това? Беше се хванал. Беше увиснал на въдицата.

Бавна тиня може би. Скатерът не беше затънал забележимо, докато опъваше палатката. В противен случай щеше да усети капана. Разбира се, беше тъмно. Ами ако се беше настанил за по-дълго? Заспал...

Спокойно, повтаряше си той неистово. Повърхността на тундрата, изобилният въздух може да са на някакви си десет сантиметра над главата ти. Или десет метра... спокойно! Той опипа из палатката за нещо, което да използва като сонда. Имаше една дълга телескопична тръба, завършваща с щик, която се използваше за вземане на проби от леда на глетчерите. В снаряжението на скатера. До свързочната апаратура. Майлс отмери около два и половина метра надолу от ъгъла на пода, на запад от мястото, където се намираще. Надолу го влечеше скатерът. Самата палатка можеше чудесно да си плава по замаскираните блатни езера на тундрата. Дали ще се вдигне, ако успее да откачи веригата? Не достатъчно бързо. Усещаше гръдния си кош като натъпкан с памук.

Трябваше скоро да си пробие път до въздуха или щеше да се задуши. Играчка-плачка. Дали когато най-накрая го откриеха, родителите му щяха да са тук? Дали щяха да видят как отварят този гроб, как тежкия ховър измъква скатера и палатката от тресавището... замръзналото му тяло със зейнало гърло. Тази отвратителна пародия на амниоти... спокойно.

Той се изправи и се изгласка нагоре срещу натежалия таван. Краката му потънаха в пода като в тесто, но беше в състояние да освободи едно от вътрешните ребра на палатката, изкривено от голямото натоварване. Едва не припадна от усилието в задушния въздух. Откри горния край на входа на палатката и отвори само с няколко сантиметра ципа. Само колкото да промуши пръта. Страхуваше се, че черната кал може да протече през отвора и веднага да го удави, но тя само избълбука и се плъзна по стената, откъдето започнаха да падат тинести капки – плъок, плъок... Сравнението беше явно и отблъскващо. „Господи, и досега съм си мислил, че до гуша съм затъвал в лайна.“

Той бутна реброто нагоре. То се съпротивляваше и се плъзгаше в потните му длани. Десет сантиметра. Двайсет. Метър, метър и трийсет, прътът като че ли щеше да се окаже къс. Той поспря, стисна още поздравно и бутна отново. Съпротивлението не намаляваше ли? Беше ли пробил до повърхността? Той раздвижи пръта напред-назад, но всмукващата тиня все още го покриваше.

Може би разстояние по-малко от собствения му ръст делеше върха на палатката от повърхността. Повърхността, където можеше да си поеме дъх. Вдишване, издишване. Или смърт. Колко време ще му трябва, за да прокопае пътя си с ръце? Колко бързо се затваряше една дупка в тази кал? Започна да му причернява пред очите, но не заради отслабващата светлина. Той изключи нагревателната лампа и я напъха в предния джоб на куртката си. Ужасът от неестествения мрак го разтърси. Или причината бе въглеродния двуокис. Сега или никога.

Без да се колебае повече, той се наведе, разхлаби връзките на ботите си и катарамата на колана, след това пипнешком свали ципа на палатката. Започнала копае като куче. Калта се трупаше на големи буци в малкото останало пространство на палатката. Той се промъкна през отвора, подпря се и като си пое последен дъх, бутна нагоре.

Гърдите му пулсираха, а пред очите му играеха червени петна, когато главата му се показа на повърхността. Въздух! Изплю черна мръсотия и парченца папрат и премигна, опитвайки се да почисти очите и носа си. С мъка извади едната си ръка, после и другата и се опита да се

изтегли до хоризонтално положение, като жаба. Студът осуети намерението му. Чувстваше как тинята се стяга около краката му, вцепняваща като прегръдката на вещица. Стъпил на покрива на палатката, Майлс се вдигаше колкото можеше на пръсти. Издигна се с един сантиметър и тя потъна. Последната му опорна точка. Сега трябва да се тегли. Ръцете му сграбчиха папрата. Поддаде. Повече. Повече. Напредваше по малко. Студеният въздух браздеше благодарното му гърло. Вещицата стегна своята хватка. Той изви краката си и за последен път се опита да се измъкне. Без успех. Добре. Сега! Тегли!

Краката му се измъкнаха от ботите и панталоните. С мляскащ звук бедрата му се освободиха и той се претърколи настрани. Лежеше с широко разперени ръце, за да си осигури максимална опора върху коварната повърхност, с лице обърнато към сивото, въртящо се небе. Униформената му куртка и наполеонките му бяха пропити с тиня и бе загубил единия термален чорап, както и ботите си и панталона. Валеше суграшица.

* * *

Откриха го няколко часа по-късно, свит около догарящата термална лампа в едно празно отделение, предназначено за оборудването в автоматизираната синоптична станция. Очите му бяха хлътнали в нашареното с черно лице, пръстите на краката и ушите му бяха бели. Вкочанясалите му морави пръсти потракваха две жици една в друга в постоянен хипнотичен ритъм – кодът за спешни случаи на Службите, за да бъде прочетен в пропукванията на статичното електричество в уреда за измерване на барометричното налягане в метеорологичния кабинет в базата. Ако, разбира се, някой забележи внезапно дефектиралите показания от тази станция или схемата в белия шум.

Няколко минути, след като го извадиха от малката кутийка, пръстите му продължаваха спазматично да потрепват в същия ритъм. Когато се опитаха да изправят тялото му, ледът по гърба на куртката му се напука. Дълго време не можаха да изкопчат и една дума от него – само зъзнешо съскане. Единствено очите му бяха изгарящи.

ТРЕТА ГЛАВА

В лазарета на базата, докато лежеше отпуснато във водата на топлинния резервоар, Майлс обмисляше разпъването на кръст на двамата саботьори от моторния пул в няколко варианта. Например, с главата надолу. Или повесени ниско над морето от антигравитационна шейна. А още по-добре, завързани за колове, проснати по гръб сред някое тресащище по време на виелица... Тялото му се стопли и фелдшерът го извади от резервоара, за да изсъхне. Прегледаха го отново, а после изяде предписаната му храна. Главата му се поизбистри.

Не беше опит за убийство и следователно не беше длъжен да прехвърля случая на Саймън Илиан – страховития шеф на ИмПСи и дясна ръка на баща му. Представата как зловещите офицери от ИмПСи отвеждат надалече, много надалече онези двама шегаджии, беше прекрасна, но непрактична. Все едно да трепеш мишки с мазерно оръдие. Пък и надали ИмПСи би могла да им измисли по-лошо място от това тук.

Естествено, бяха очаквали, че скатерът му ще затъне, докато обслужва станцията, а за него ще остане неудобството да се обади в базата за тежко оборудване, което да го изтегли. Неудобно да, но не фатално. Не биха могли, никой не би могъл да предвиди вдъхновението на Майлс, породило идеята за предпазното осигуряване с веригата, което в крайна сметка едва не го уби. В най-добрия случай, макар че и той беше достатъчно неприятен, въпросът беше в компетенциите на Сигурността на службите – военното контраразузнаване, или за нормално наказание.

Той провеси крака от единственото заето легло в празния лазарет и отмести настрана останалата в подноса му храна. Фелдшерът се помота из стаята и погледна останките от храната.

– Добре ли се чувствате сега, сър?

– Чудесно – мрачно му отвърна Майлс.

– Не сте си довършили обяда.

– Често го правя. Винаги ми слагат прекалено много.

– Да, предполагам сте доста въ-ъ... – „Бацилът“ въведе нещо в картоната на Майлс и се надвеси над него, за да прегледа ушите му. След това се наведе и провери пръстите на краката му, като ги разтриваше с опитните си пръсти. – Тялото ви май ще си остане цяло-целеничко. Късметлия!

– Много измръзвания ли лекувате?

„Или аз съм единственият идиот?“ – фактите подсказваха този извод.

– О, веднъж да пристигнат новобранците и тук става навалица. Измръзвания, пневмонии, счупвания, контузии, мозъчни сътресения... през зимата става доста оживено. Дебили! Нещастни новобранци! И няколко нещастни инструктори, които новобранците са завлекли със себе си. – Фелдшерът се изправи и записа още нещо в картоната на Майлс. – Страхувам се, че ще трябва да ви изпиша, сър.

– Страхувате се? – въпросително повдигна вежди Майлс.

Фелдшерът се изпъна в несъзнателната поза на човек, който се чувства виновен, че предава лоши новини.

– Наредено е да се представите на командващия базата веднага щом ви изпиша, сър.

Майлс прехвърли през ума си възможността за един бърз рецидив. Не. По-добре да свършва с черната работа.

– Кажете, фелдшер. Някой друг потапял ли е някога скатер?

– О, разбира се. Новобранците губят по четири-пет на сезон. Плюс по-малките затъвания. На инженерите наистина им писва. Комендантът им обеща следващия път да ги... хм! – Фелдшерът млъкна.

Чудесно, помисли си Майлс. Направо велико. Падаше му се. Наистина си го заслужаваше.

* * *

Майлс се втурна към жилището си, за да се преоблече. Предполага, че болничният халат едва ли е подходящо облекло за срещата. Оказа се, че има малко затруднение. Всекидневното му черно облекло беше прекалено развлечено, а зелената парадна униформа беше прекалено официална, за да се носи по време на служба където и да е извън Имперския щаб във Ворбар Султана. Панталонът и ботите от зелената бойна униформа все още бяха на дъното на тресавището. Беше взел само по един комплект от всяка униформа. Резервните още не бяха пристигнали.

Едва ли можеше да заеме от някой съсед. Униформите му се шиеха лично за него, на приблизително четири пъти по-висока от имперската цена. Част от разликата в цената идваше от усилията униформите да бъдат скроени така, че шивашките тънкости донякъде да скриват особеностите на неговото тяло, като заедно с това бъдат неотличими от фабрично скроените. Той изруга под носа си и се намъкна в парадната униформа, допълнена от огледално лъснати ботуши до колената. Ботушите поне премахваха нуждата от скобите на краката.

„Генерал Станис Метцов“ гласеше табелката на вратата: „Командващ базата“. Майлс усърдно отбягваше командващия след злополучната им среща. В компанията на Ан нямаше проблеми, въпреки оредялото население на остров Кирил през този месец. Ан отбягваше всички. Сега на Майлс му се искаше да беше проявявал по-голяма инициатива в отношенията с колегите си в офицерската столова. Изолацията бе грешка. За пет дни, дори и в най-произволните разговори, все някой щеше да спомене за лакомата тиня-убиец на остров Кирил.

В преддверието един ефрейтор стана от компютърната конзола и преведе Майлс през вътрешните помещения. Трябва да намери обратния път до добрата страна на Метцов, ако се допуснеше, че генералът има добра страна. Майлс имаше нужда от съюзници. Генерал Метцов сериозно погледна над бюрото си, когато Майлс отдаде чест и застина в очакване.

Днес генералът беше облечен войнствено – в черно бойно облекло. На стъпалото от йерархията, което заемаше Метцов, този стилистичен избор обикновено показваше преднамерена идентификация с Мъжавойн. За неговия ранг можеше да се съди само по спретнатите изгладени дрехи. Украшенията скромно бяха сведени само до три. И трите – високи отличия за бойни заслуги. Престорена скромност. Подчертани от заобикалящите ги листа, те се набиваха в очите. Мислено Майлс се възхити, дори завидя на ефекта. Метцов се вписваше в ролята си на боен командир с абсолютна и неподправена естественост.

„С униформата не познах“, ядоса се Майлс, когато очите на Метцов огледаха от горе до долу мекия блясък на парадното му облекло. „А шансовете ми бяха петдесет на петдесет.“ Сигурно изглеждаше като някакъв щабен укор на рода Вор, ако съдеше по вдигнатите вежди на Метцов. Майлс реши да форсира встъплението и прекрати инспекцията на Метцов.

– Да, сър?

Метцов се облегна в стола си и сви устни.

– Виждам, че сте си намерили някакви гащи, младши лейтенант Воркосиган. Ах, също и... ботуши за езда. Знаете ли, на този остров няма коне.

„Нито пък в Имперския щаб, с раздразнение си помисли Майлс. Проклети ботуши. Да не съм ги измислил аз.“ Веднъж баща му беше изказал предположението, че на щабните офицери ботушите сигурно им трябва, за да язят на конче дървени пръчки, високомерни като вещици на метли. Застанал мирно, с вдигната брадичка, без да може да намери

подходящ отговор на ироничната забележка на генерала, Майлс запази величествено мълчание.

– Сър.

Стиснал ръцете си, Метцов се наведе напред и изостави мрачния хумор. Погледът му отново стана твърд.

– Загубихте ценна, напълно екипирана машина, като я оставихте паркирана в област, ясно обозначена като Инверсионна зона. Вече не преподават ли топография в Имперската академия или в Новите служби сега всичко е дипломация: „Как да прием чай с дамите?“

Майлс си представи картата. Виждаше я ясно.

– Сините области бяха обозначени с И.З. Тези инициали не бяха формулирани в легендата или където и да е другаде.

– В такъв случай, предполагам, не сте успели да прочетете и ръководството си.

Беше заровен в ръководства от момента на пристигането си. Ръководства за работата в синоптичния кабинет, технически спецификации на оборудването...

– Кое, сър?

– Устава на база „Лазковски“.

Майлс правеше неистови опити да си спомни дали е виждал такъв диск.

– Мисля... мисля, че лейтенант Ан може би ми е дал едно копие... оная вечер. – Всъщност Ан беше стоварил цял кашон с дискове на леглото му. Беше му обяснил, че е започнал предварителни приготовления по опаковането на багажа си и завещава на Майлс библиотеката си. Майлс беше прочел два метеорологични диска, преди да си легне същата вечер. Без съмнение Ан се беше заврял в килийката си за малка предварителна почерпка. Следващата сутрин Майлс беше изкарал скатера...

– И още не сте го прочели?

– Не, сър.

– Защо не?

„Беше ми скроено“, виеше съзнанието на Майлс. Можеше да почувства присъствието и големия интерес на писаря, който не беше освободен. Той стоеше като свидетел на цялата сцена до вратата зад него. Публичността още повече угнетяваше Майлс. Само ако беше прочел проклетото ръководство. Дали онези две копелета от моторния пул изобщо щяха да са в състояние да му погодят това? Дали, нали... Този път щеше да претърпи поражение.

– Нямам извинение, сър.

– Е, младши лейтенант. В Глава трета от Устава на база „Лазковски“ ще намерите пълно описание на всички зони, заедно с правилата за избягването им. Можете да ги погледнете, когато успеете да се освободите за малко от пиенето на чай.

– Да, сър. – Лицето на Майлс беше замръзнало в стъклена маска. Генералът имаше право да го одере с вибрационен нож, ако предпочиташе – но насаме. Авторитетът, който униформата даваше на Майлс, едва балансираше деформациите, превръщащи го в мишена на дълбоките генетически предразсъдъци, чиито корени се криеха в историята на Барияр. Едно публично унижение, подкопаващо този авторитет пред хора, които той също трябваше да командва, по своята същност твърде много се приближаваше до акт на саботаж. Несъзнателен или преднамерен?

Генералът още загравяше.

– Може в Имперския щаб Службите все още да осигуряват магазина за излишните лордове от класата Вор, но тук навън, в истинския свят, където се води борба, не са ни притрябвали търтеи. Проправял съм си пътя нагоре в битки. Виждал съм как във Вордарианското претендентство падат жертви, преди ти още да си бил роден...

„Аз самият станах жертва във Вордарианското претендентство, преди още да бъда роден“, помисли си Майлс. Все по-трудно обуздаваше раздражението си. Солтоксинът, който едва не беше убил майка му по време на нейната бременност, и който беше направил от него това, което е, си беше чисто военна отрова.

– ...участвах в потушаването на бунта на Комар. Вие, дечурлигите, дето изникнахте през последните десет години и повече, нямате и понятието от сражение. Тези дълги периоди на непрекъснат мир отслабват Службите. Ако продължат още дълго, когато настъпи криза, няма да има останал един човек с истински опит. – От вътрешното напрежение очите на Майлс леко се разфокусираха. „Сигурно Негово Имперско Величество трябва да осигури по една война на всеки пет години – като удобство за кариерата на своите офицери.“ Умът му леко се поколеба над понятието „истински опит“. Дали Майлс не беше попаднал на първата следа. Защо този величествен наглед офицер беше изхвърлен на брега на остров Кирил?

Метцов се самонавиваше все повече.

– В една истинска бойна ситуация екипировката на войника е от жизнено важно значение. Тя може да бъде разковничето на победата или причина за погром. Човек, който губи своята екипировка, губи своята ефективност като войник. По време на технологичната война един

разоръжен мъж е като жена. Той е безполезен. А ти си се самообезоръжил.

Майлс кисело се почуди дали в такъв случай генералът ще се съгласи, че по време на технологична война една въоръжена жена може със същия резултат да е мъж... Не. По всяка вероятност, не. Не и бариарец от неговото поколение.

Метцов понижи глас и от военната философия се спусна към непосредствените въпроси от практическо естество. Майлс почувства облекчение.

– Обичайното наказание за човек, потопил скатер, е да го изкопае сам. На ръка. Разбирам, че това няма да е възможно, тъй като дълбочината, на която си потопил своя, е нов рекорд за лагера. Въпреки това ще докладваш в 14:00 на лейтенант Бон. Ще му помагаш, както той намери за добре.

Е, безспорно това беше честно. Майлс се молеше срещата да е към края си. Свободен сте. Но генералът мълчеше. Гледаше косо и замислено.

– За повредите, които сте нанесъл на синоптичната станция – бавно започна Метцов, след това седна и продължи по-решително. Очите му, Майлс почти можеше да се закълне, светеха слабо с червен блясък, а горната му устна спазматично подръпваше нагоре устата му, която сега изглеждаше тънка като шев. – Една седмица ще надзиравате трудовия наряд. По четири часа дневно. Това е в допълнение към другите ви задължения. Докладвай в „Поддръжката“ на сержант Нюв, 05:00 – всеки ден.

Чу се как ефрейторът, който все още стоеше зад Майлс, сподавено си пое дъх. Майлс не можа да го изтълкува. Смях? Ужас?

Но... Не беше справедливо! И можеше да изгуби важна част от скъпоценното време, което му оставаше, за да усвоява техническите умения от Ан...

– Повредата, която направих в станцията, не беше глупав инцидент, както със скатера, сър. Тя беше необходима за моето оцеляване.

Генерал Метцов го фиксира с леденостуден поглед.

– Нека да са шест часа на ден, младши лейтенант Воркосиган.

Майлс не се стърпя. През стиснатите му зъби думите излизаха сякаш теглени с клещи.

– Бихте ли предпочели срещата, която щяхте да имате точно в този момент, ако си бях позволил да замръзна, сър?

Спусна се тишина. Мъртва тишина, която се издуваше като убито

на пътя животно под лятното слънце.

– Свободен сте, младши лейтенант – просъска генерал Метцов накрая. Очите му представляваха два искрящи прореза.

Майлс отдаде чест, обърна се кръгом и излезе. Беше скован като някакъв дъвен шомпул. Или дъска. Или труп. Кръвта пулсираше в ушите му. Тикът подръпваше брадичката му нагоре. Мина покрай ефрейтора, който стоеше мирно и приличаше на добра имитация на восьъчна фигура. През вратата. През външната врата. Най-последно сам в ниския коридор на административната сграда.

Майлс се наруга тихичко. После повтори на висок глас. Наистина, трябваше да се опита да култивира в себе си по-нормално отношение към старшите офицери. Проклетото му възпитание беше в дъното на проблема. Сигурен беше в това. Прекалено много години се беше препъвал в стада от генерали, адмиралите и членове на старшия личен състав в дома на Воркосиган. На обяд, на вечеря. През цялото време. Прекалено дълго време се беше приучавал да бъде незабележим, притихнал като мишка и заслушан в изключително глупавите им спорове и дебати на стотици теми. Виждаше ги по начина, по който самите те вероятно се виждаха един друг. Когато един нормален младши лейтенант гледаше своя командир, той трябваше да вижда богоподобно същество, а не един... бъдещ подчинен. Във всеки случай се предполагаше, че новите младши лейтенанти са непълноценен човешки вид. И все пак... Какво цели този Метцов? Беше срещал и други от този тип, с различни политически окраски. Повечето от тях бяха приятни хора и ефикасни воини, докато стояха настрана от политиката. Като партия, военните консерватори бяха западнали още от времето на разпадането на дяволската офицерска клика, отговорна за опустошителната инвазия на Ескобар преди повече от две десетилетия. Но опасността от революция на крайно десните, събирането на някакъв въображаем „Съвет“, който да спаси императора от собственото му правителство, си оставаше съвсем реална за баща му. Майлс знаеше това. Дали от Метцов не се излъчваше някакъв неуловим политически мирис, който беше накарал косъмчетата на врата на Майлс да настръхнат? Сигурно не. Един истински ловък политик щеше да се стреми да използва Майлс, а не да го ругае. „Или просто ти е кофти, че те заби на някакъв унизителен боклукчийски наряд?“ Нямаше нужда човек да е политически краен, за да му достави определено садистично удоволствие да натрие носа на някого от социалната класа на Вор. Дали пък в миналото и самият Метцов не е бил изигран от някой арогантен лорд Вор. Политически, социално, генетически...

възможностите бяха безкрайни. Майлс разтърси глава, за да прогони неприятния спомен за критиката и с куцукане се запъти да се преоблече в черните си дрехи и да намери инженерната част на базата. За момента не можеше да си помогне с нищо. Беше затънал по-дълбоко и от скатера. Просто, доколкото е възможно, трябваше да отбягва Метцов през следващите шест месеца. Всичко, което Ан можеше да свърши толкова добре, можеше да го свърши и Майлс.

* * *

Лейтенант Бон се приготви да спусне сонда за скатера. Лейтенантът от инженерната част беше слаб мъж на двайсет и осем, може би трийсет години. Сипаничавата кожа на изпитото му, сякаш изсечено лице беше зачервена от климата. Очите му бяха пресметливи, а ръцете му изглеждаха като ръце на майстор. Язвителният израз на лицето му, който Майлс долови, вероятно го съпътстваше постоянно и не беше предназначен само за него. Майлс и Бон прешляпаха през калта до горния край на тресавището, докато двамата техници от инженерната част, облечени в черни импрегнирани работни комбинезони, бяха кацнали на тежкия си ховър, паркиран на сигурно място в близост до откритите скали. Слънцето беше бледо, а непрестанният вятър – студен и влажен.

– Опитайте някъде там, сър – предложи Майлс. Докато сочеше, се опитваше да пресметне ъглите и разстоянията на мястото, което беше виждал само веднъж, и то в полумрак. – Мисля, че ще трябва да слезете най-малко на два метра.

Лейтенант Бон го удостои с безрадостен поглед, вдигна вертикално дългата метална сонда и я бутна надолу в тресавището. Тя се спря почти веднага. Майлс се намръщи озадачено. Скатерът със сигурност не би могъл да изплува към повърхността...

Бон, който не изглеждаше особено развълнуван, се облегна на металния прът с цялата си тежест и го изви. Сондата започна да се спуска надолу.

– На какво се натъкнахте? – попита Майлс.

– Лед – изсумтя Бон, – сега е към три сантиметра. Стоим върху пласт лед. Под тази кал е точно като замръзнало езеро. Само че е замръзнала тиня. – Майлс опита повърхността с крак. Мокро, но твърдо. Когато си устрои лагера тук, беше същото.

– Дебелината на леда се променя с времето – добави Бон. – През зимата върху това тресавище можеш да приземиш и товарна совалка. Насътпи ли лятото, ледът изтънява. При подходяща температура на

привидно твърдия лед му стигат няколко часа, за да се превърне във вода и после пак да замръзне.

– Струва... струва ми се, че разбрах това.

– Наклони! – лаконично нареди Бон. Майлс обгърна пръта и му помогна. Чувстваше хрущенето, когато сондата с пристъргване премина през ледения пласт. Ако температурата беше паднала още малко през нощта, когато затъна, и калта беше замръзнала отново, щеше ли да е в състояние да пробие ледения покров? Той потрепера вътрешно и вдигна наполовина ципа на шубата, която носеше над черното си облекло.

– Студено ли е? – попита Бон.

– Мисля си.

– Добре. Създайте си този навик. – Бон докосна едно копче и сонара на пръта на сондата засвири с честота, от която им изтръпнаха зъбите. На монитора се изобрази ясна капковидна форма, дълга няколко метра. – Ето го. – Лейтенантът погледна числата на монитора. – Наистина е там долу, нали? Бих ви оставил да го откопаете с чаена лъжичка, младши лейтенант, но предполагам, че зимата ще настъпи, преди да сте свършили. – Той въздъхна и се втренчи в Майлс, като че ли си представяше сцената. Майлс също можеше да си я представи.

– Да, сър – внимателно отговори той.

Изтеглиха сондата. Под облечените им в ръкавици ръце се плъзна студена тиня.

Бон маркира мястото и махна на своите техници.

– Тук, момчета. – Те помахаха в отговор, вдигнаха ховъра във въздуха и го обгърнаха. Бон и Майлс се изкатериха по скалите по посока на станцията, доста настрана от пътя му.

Ховърът се придвижи с вой по въздуха и зае позиция над тресавището. Високомощният, изчислен за космоса снап въздух, нагнетяван от витлата му, се стовари надолу. Тиня, части от растения и лед изригнаха с грохот във всички посоки. За две минути под въздушния снап се оформи тинест кратер, на чието дъно проблясваше голяма перла. Стените на кратера незабавно започнаха да се свличат навътре, но операторът на ховъра стесни обхвата на въздушния снап и включи витлата на реверсивен режим на работа. Скатерът се вдигна и с шумно измлякване се освободи от леглото си. Гледката на провисналата на веригата палатка беше отблъскваща. Ховърът деликатно остави товара си на скалистия терен и се приземи до него.

Бон и Майлс се събраха, за да разгледат пропитите с кал останки.

– Нали не сте били в тази палатка, младши лейтенант? – попита

Бон, побутвайки палатката с върха на обувката си.

– Да, сър. Бях вътре. Чаках да се съмне. Аз... заспах.

– Но сте излезли преди да потъне.

– Ами, не. Когато се събудих, вече беше потънала под повърхността.

– Колко? – Бон повдигна извитите си вежди. Майлс вдигна ръката си на нивото на брадичката си. Бон изглеждаше поразен.

– Как се измъкнахте от вакуума?

– Трудно. И с повече адреналин, струва ме се. Измъкнах се от ботите и панталона. Кое то ме подсеща... Може ли за минутка да потърся обувките си, сър?

Бон махна с ръка и Майлс с уморена походка се върна върху тресавището, като обикаляше около пръстена от мръсотии, които въздушният сноп беше избълвал на повърхността, и се държеше на дистанция от кратера, който сега се пълнеше с вода. Откри едната обувка, цялата покрита с кал, но не успя да намери другата. Дали да не я запази, в случай че някой ден му ампутират единия крак? Сигурно няма да е същият. Той въздъхна и се изкатери обратно при Бон.

Бон свъси вежди при вида на руината, която се поклащаше от ръката на Майлс.

– Можели сте да загинете – каза той с разбиране.

– Три пъти... Задушен в палатката, заклещен в тинята или замръзнал, докато очаквах спасението си.

Бон го погледна проницателно.

– Наистина. – Той се отдалечи от смачканата палатка разсеяно, сякаш търсеше по-добър изглед. Майлс го последва. Когато бяха на разстояние, от което техниците не можеха да ги чуват, Бон спря и плъзна поглед по тресавището.

– Чух от неофициален източник, че някакъв техник от моторния пул, на име Патас, се е хвалил пред един от колегите си, че той ви е скроил това – доверително отбеляза той. – И че вие сте прекалено глупав, за да можете дори да се досетите, че е номер. Това самохвалство можеше да се окаже не особено умно от негова страна, ако бяхте загинал.

– Ако бях загинал, нямаше да има значение дали се е похвалил или не – сви рамене Майлс. – Категорично мога да гарантирам, че това, което разследването на Службите не разкри, нямаше да убегне на разследването на Имперска сигурност.

– Знаели ли сте, че ви е било скроено? – Очите на Бон изучаваха

хоризонта.

– Да.

– Изненадан съм, че в такъв случай не сте поискали намесата на Имперска сигурност.

– О? Помислете, сър.

Погледът на Бон се върна върху Майлс, сякаш правеше опис на отворотелните му деформации.

– Не си ми ясен, Воркосиган. Защо те допуснаха в Службите?

– Вие как мислите?

– Привилегия на Вор.

– Познахте от първия път.

– Тогава защо си тук? Привилегированите Вор ги изпращат в щаба.

– Ворбар Султана е прекрасен по това време на годината – любезно се съгласи Майлс. Как ли му се наслаждава точно в този момент братовчед му Иван? – Но аз искам корабна служба.

– И не можеш да си я уредиш? – скептично подхвърли Бон.

– Беше ми казано да я заслужа. Затова съм тук. За да докажа, че мога да се справя в Службите. Или... не. Да извикам една глутница от Им-пСи, преди да е изтекла и една седмица от пристигането ми, която да обърне базата и всичко в нея наопаки в търсене на заговори за убийства там, където според мен такива не съществуват. Това нямаше да ме приближи към моята цел. Без значение колко забавно можеше да е. – Дори Майлс да беше настоявал за официално разследване, което с бързината на спринт да докаже правотата му, тълпата можеше да го нарани много повече от двамата му мъчители. Не. Нямаше отмъщение, което да си струва „Принц Серж“.

– Моторният пул е под командването на инженерната част. Ако Имперска сигурност бяха попаднали на него, щяха да попаднат и на мен – проблеснаха кафявите очи на Бон.

– Вие можете да попадате на когото си искате, сър. Но ако имате неофициални източници за получаване на информация, това означава, че трябва да имате и неофициални пътища за изпращането ѝ. И в края на краищата имате само моята дума за това, което се случи. – Майлс вдигна безполезната обувка и я запрати обратно в тресавището.

Бон замислено проследи дъгата, която обувката изписа, и цопването ѝ в кафявата вода.

– Думата на един лорд Вор?

– Това нищо не значи в тези времена на дегенерати – Майлс оголи зъби в горчива усмивка. – Питайте когото искате.

– Хм – поклати глава Бон и се отправи обратно към ховъра.

* * *

На следващата сутрин Майлс се представи в бараката на поддръжката за втората половина от работата по връщането на скатера – почистване на екипировката от калта. Днес слънцето, което грееше от часове, беше ярко, но Майлс знаеше, че е само пет часа. След около час работа той беше започнал да загарява. Чувстваше се по-добре и беше влязъл в ритъм.

В шест и тридесет лейтенант Бон, „Каменното лице“, пристигна и му доведе двама помощници.

– Я! Ефрейтор Олни. Техник Патас. Срещаме се отново – язвително се усмихна Майлс.

Двамата се спогледаха разтревожено. Майлс остана съвършено спокоен. След това не позволи на никого, най-вече на себе си, да спре дори за миг. Разговорът се ограничаваше до кратки, предпазливи технически термини. По-голямата част от екипировката беше възстановена до състояние, по-добро от онова, в което я беше получил Майлс. Той сериозно пожела приятен ден на двамата си помощници, които едва не трепереха от чувството си на несигурност. Е добре, ако досега не бяха проумели положението си, значи са безнадеждни. Майлс горчиво се питаше как може да има толкова голям късмет в установяването на добри отношения с умни мъже като Бон. Сесил беше прав, ако не можеше да се научи да командва и глупаци, никога нямаше да успее като офицер в Службите. Във всеки случай не и в Лагера на вечния скреж.

* * *

На следващата сутрин – третата от седемте на служебното му наказание, Майлс се представи на сержант Нюв. В отговор сержантът представи на Майлс един скатер, натъпкан с оборудване, диск със съответните ръководства за работа с него и график за поддръжката на канализацията и дренажната мрежа на база „Лазковски“. Без съмнение, очакваше го още едно полезно и познавателно преживяване. Майлс се запита дали генерал Метцов беше избрал тази работа лично. Почти беше убеден в това.

Положението си имаше и добра страна – двамата му помощници отново бяха с него. Явно досега Олни и Патас също не се бяха сблъскали със спецификата на тази строителна работа, така че не притежаваха

никакво превъзходство в знанията си, което да им позволи да подлагат крак на Майлс. И те трябваше първо да прочетат ръководствата. Майлс забурби процедурните и оперативните ръководства с охота, граничеща с мания, докато помощниците му се киснаха. Все пак хитроумните приспособления за почистване на канализацията притежаваха несъмнен чар. Тръбите за промиване с високо налягане можеха да предизвикват някои изненадващи ефекти. Имаше химически компоненти, които притежаваха някои чисто военни свойства, като например да разтварят мигновено всичко, включително и човешка плът. През следващите три дни Майлс научи за инфраструктурата на база „Лазковски“ повече, отколкото някога си беше представял. Дори беше изчислил точката, от която цялата система можеше да бъде разрушена с един умело поставен заряд.

На шестия ден Майлс и екипът му бяха изпратени да почистят една задръстена тръба от подземната канализация, разположена навън, в тренировъчните полигони на новобранците. Мястото се забелязваше лесно. От едната страна повдигнатото платно на пътя беше покрито от сребристия плащ на водата, а от другата тя слабо се процеждаше и се стичаше към дъното па дълбок ров.

Майлс извади дълъг телескопичен прът от скатера и го спусна под тъмната повърхност на водата. Сякаш нямаше какво да задръства преливащия край на канала. Каквото и да е, трябва да е заседнало по-навътре. Кеф. Той върна пръта на Патас, прехвърли се от другата страна на пътя и разгледа рова. Забеляза, че каналът беше малко повече от половин метър в диаметър.

– Дайте ми фенер – обърна се той към Олни. Майлс свали шубата си, хвърли я в скатера и се спусна в рова. Насочи фенера в отвора. Очевидно каналът завиваше леко. Не можеше да види абсолютно нищо. Той сравни относителната ширина на раменете на Олни, Патас и на своите собствени и въздъхна.

Дали можеше да съществува нещо по-различно от корабната служба? От всичко, което му се беше случвало досега, спелеологичните изследвания в планините Дендари се доближаваха най-много до това. Земя и вода срещу огън и въздух. Сякаш си създаваше дяволски резерв „ин“. Необходимият за новото възцаряване на равновесието „ян“ трябваше да е изумителен. Той стисна прожектора по-здраво, застана на ръце и колене и запълзя по канала.

Колената му подгизнаха от ледената вода. Ефектът беше вцепеняващ. В едната му ръкавица също протече вода. Чувстваше я като острие на нож, забито в китката му.

Мислите на Майлс се върнаха за миг върху Олни и Патас. През последните дни между тях се беше установило безпристрастно, в умерена степен резултатно сътрудничество, което се основаваше – Майлс не хранеше никакви илюзии – на страха от Бога, който им внушаваше лейтенант Ан – добрият ангел на Майлс. Как успяваше да постигне този тих авторитет все пак? На първо място беше добър в работата си, но какво друго?

Майлс се промъкна през извивката на канала, освети запушването с прожектора си и рязко се отдръпна, като придружи движението с ругатни. Той изчака за момент, за да възстанови контрола върху дишането си, изследва по-отблизо блокадата и заднешком се отправи към изхода. Изправи се на дъното на рова и със скърцане намести гръбначните си прешлени. Над него ефрейтор Олни подаде глава над мантизелата на пътя.

– Какво има там, младши лейтенант?

Все още задъхан, Майлс вдигна глава към ефрейтора и му се ухили.

– Чифт боти.

– И това е всичко?

– Собственикът им още ги носи.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

По преподавателя на скатера Майлс се обади на военния лекар на базата и го извика по спешност. Предупреди го да си осигури медицински транспорт, съдебно-медицинска екипировка и чувал за трупа. След това Майлс и екипът му преградиха горния край на канала с пластмасова табела, която заеха насила от празните тренировъчни полигони зад тях. Майлс вече беше толкова мокър и премръзнал, че не му направи никакво впечатление, когато пропъгля обратно в канала, за да завърже с въже анонимните глезени.

Когато излезе, военният лекар и неговият санитар бяха пристигнали.

Военният лекар – едър, оплешивяващ мъж, се взря със съмнение в канализационната тръба.

– Какво можете да видите вътре, младши лейтенант? Какво се случи?

– От тази страна не мога да видя нищо освен крака, сър – докладва Майлс. – Заклешил се е вътре, ама здраво. Предполагам, че отгоре му са се натрупали твърди отпадъци. Ще трябва да видим какво ще се излее заедно с него.

– Какво по дяволите търси той вътре? – лекарят се почесваше по луничавото теме. Майлс разпери ръце.

– Прилича ми на ексцентричен начин да свършиш със себе си. Бавно и рисковано. Не е лесно да се удавиш по такъв начин.

Лекарят се съгласи с повдигане на веждите си. Наложил се двамата с Майлс да ударят по една ръка на въжето, което Олни, Патас и санитарят дърпаха, преди вкочаненото тяло, заклещено в канала, да започне да се измъква с пристъргване.

– Запънал се е – със сумтене отбеляза фелдшерът.

Най-накрая тялото изскочи, последвано от струя мръсна вода. Патас и Олни гледаха от разстояние. Майлс не се отделяше от доктора. Трупът, облечен в подгизнало черно работно облекло, беше посинял и приличаше на восъчна фигура. Петлиците и съдържанието на джобовете му го идентифицираха като редник от тиловата служба. По тялото му нямаше видими рани, с изключение на натъртените рамена и издрасканите му ръце.

Докторът бързо изреждаше предварителните наблюдения в

диктофона си. Няма счупени кости, няма пришки от невноразрушител. Предварителна хипотеза – смърт от удавяне или хипотермия, или и двете, през последните дванайсет часа. Той изключи диктофона и добави през рамо:

– Ще мога да кажа със сигурност, когато го положим в лазарета.

– Често ли се случват такива неща тук? – меко запита Майлс. Докторът му хвърли кисел поглед.

– Разфасовам по няколко идиота всяка година. Вие какво очаквате да се получи, като съберете пет хиляди деца на възраст между осемнайсет и двайсет на един остров и им кажете да си играят на война? Признавам, че този тук е изнамерил напълно нов метод. Предполагам, никога не сте виждали такова нещо.

– Значи смятате, че го е направил сам? – Наистина трябваше да е доста трудно да убиеш човек и после да го натъпчеш там вътре.

Докторът отиде до канала, клекна и се взря вътре.

– Така изглежда. А, младши лейтенант, бихте ли хвърлили още един поглед вътре, просто за всеки случай?

– Разбира се. сър – Майлс се надяваше това да е последната му разходка. Никога не беше предполагал, че почистването на канализацията можеше да се окаже толкова... вълнуващо. Той се плъзна под пътя по целия участък до пробитата табела, като проверяваше всеки сантиметър, но намери единствено изгърваното от мъртвеца фенерче. Така. Очевидно редникът беше влязъл в тръбата нарочно. С цел. Каква цел? За какво му е на човек да пълзи в някакъв канал посред нощ, и то в силна дъждовна буря? Майлс се измъкна навън и предаде фенерчето на лекаря.

Майлс помогна на санитаря и военния лекар да поставят тялото в чувала и да го натоварят, след това накара Олни и Патас да махнат преграждащата табела и да я върнат на предишното ѝ място. От долния край на канала с рев се стече кафява вода, която размъти рова. Докторът се спря с Майлс и се облегна на мантинелата на пътя, загледан в малкото езеро, чието ниво спадаше.

– Мислехте, че на дъното може да има още някой? – неспокойно запита Майлс.

– Този беше единственият записан като липсващ на сутрешния развод – отговори докторът, – така че вероятно не. – Въпреки това той не изглеждаше като човек, който е готов да се обзаложи.

Единственото, което се появи, когато нивото на водата падна, беше подгизналата шуба на редника. Явно преди да влезе в канала, е била праметната на мантинелата, откъдето е била бутната или издухана от

вятъра във водата. Лекарят я взе със себе си.

Военният лекар и фелдшерът потеглиха.

– Доста спокойно го приемате – отбеляза Патас. На години той не беше много по-голям от Майлс.

– Никога ли не ти се е налагало да държиш в ръцете си труп?

– Не. А на вас?

– Да.

– Къде?

Майлс се поколеба. Събитията отпреди три години преминаха като на кинолента през съзнанието му. Кратките месеци, през които беше притиснат в отчаяна битка далече от дома, когато случайно се беше натъкнал на космически наемнически сили, не бяха тайна, за която можеше да се спомене или дори да се намекне на това място. Във всеки случай редовните военни части презираха наемниците – живи или мъртви. Но кампанията на Тау Верд със сигурност го беше научила на разликата между „тренировки“ и „реалност“, между война и военни игри, и че смъртта си имаше по-изтънчени начини да се разпространява от директното докосване.

– Преди – унило отвърна Майлс – два пъти.

– Е – Патас вдигна рамене и се обърна, – поне не се страхувате да си изцапате ръцете. Сър.

Майлс сви вежди. „Не. Не е това, от което се страхувам.“

Майлс отметна канала на отчетното си табло – „почистен“, върна скатера, екипировката и поомекналите Патас и Олни обратно на сержант Нюв в „Поддръжката“ и се отправи към офицерските помещения. Никога през целия си живот не беше желал по-силно един горещ душ.

* * *

Калните му обувки шляпаха по коридора към квартирата му, когато друг офицер подаде глава от една врата.

– Ъ-ъ, младши лейтенант Воркосиган?

– Да?

– Търсиха ви по видеофона преди известно време. Декодирах съобщението.

– Търсили са ме? – Майлс спря. – Откъде?

– Ворбар Султана.

Майлс усети ледена топка в стомаха си. Нещо лошо въщи?

– Благодаря. – Той смени посоката и тръгна към другия край на коридора към кабината с видеоконзолата, която беше обща за офицерите

на етажа.

Отпусна се унило на седалката и перфорира съобщението. Номерът не му беше познат. Той го въведе заедно с номера на сметката си и зачка. Апаратът звънна няколко пъти и видеомониторът оживя със съскане. Красивото лице на братовчед му Иван се материализира на екрана и му се ухили.

– А, Майлс. Ето те и теб.

– Иван! Къде си, по дяволите?

– О, аз съм си вкъщи. И това не значи при мама. Помислих си, че може да поискаш да видиш новия ми апартамент.

Майлс имаше смътното, дезориентирано усещане, че някак си се е намесил във връзката с някаква паралелна вселена или срещуположна астрална плоскост. Да, Ворбар Султана. Самият той беше живял в столицата в някое свое предишно въплъщение. Преди цяла вечност.

Иван вдигна обектива на видеотелефона и замайващо го завъртя насам-натам.

– Напълно обзаведен е. Пренаех го от един капитан от „Операции“, когото прехвърлиха на Комар. Истинска сделка. Едва вчера се нанесох. Виждаш ли балкона?

Майлс виждаше балкона, окъпан от слънчевата светлина на късния следобед с цвят на топъл мед. Очертанията на Ворбар Султана се издигаха на небесния фон като приказен град, който плува в лятната омара. По парапета се виеха алени цветя, толкова червени под огрялото ги слънце, че още малко и очите щяха да го заболят. На Майлс му се прииска или да олигави ризата си, или да избухне в сълзи.

– Хубави цветя – той преглътна с мъка.

– Аха, гаджето ми ги донесе.

– Гаджето? – А да, едно време човешките същества се бяха появили в два различни пола. Единият миришеше по-хубаво от другия. Много по-хубаво. – Кое гадже?

– Татя.

– Виждал ли съм я? – Майлс се опита да си спомни.

– Не. Тя е нова.

Иван престана да размахва обектива и отново се появи на екрана. Раздразнените сетива на Майлс малко се поуспокоиха.

– Е, как е времето там горе? – Иван се взря по-отблизо в него. – Мокър ли си? Какво правеше?

– Почис... дълбочинни измервания.

– Какво? – Иван сбърчи чело.

– Няма значение. – Майлс кихна. – Виж, радвам се да видя едно познато лице и така нататък – впрочем така си и беше – болезнена, странна радост, – но тук съм по средата на работния си ден.

– Аз се освободих от смяна преди два часа – вметна Иван, – след малко ще водя Татя на вечеря. Тъкмо ме хвана. Така, само бързо ми каж как е животът в пехотата?

– О, супер. База „Лазковски“ е истинският, реалният свят. – Майлс не даде определение на истинско. – Не е... магазина за излишъците от лордове от семейство Вор като Имперския щаб.

– Върша си работата – каза Иван. Гласът му прозвуча малко обидено. – Всъщност моята работа би ти харесала. Обработваме информация. Невероятно е. Всичко, до което „Операции“ има достъп в един ден. Сякаш си на върха на света. Точно като за теб.

– Странно, аз пък си мислех, че база „Лазковски“ ще е точно като за теб, Иван. Я си помисли, дали не са ни разменили заповедите?

Иван се почука по носа и се изкикоти.

– Не бих казал. – После добави загрижено: – Ъ-ъ, пази се, а? Наистина не изглеждаш толкова добре.

– Прекарах необичайна сутрин. Ако се разкараш, бих могъл да отида да взема един душ.

– О, добре. Е, пази се.

– Приятна вечеря!

– Хубаво. Чао.

Гласове от друга вселена. При това Ворбар Султана беше само на два часа с доорбитален полет. На теория. Странно, но мисълта, че планетата не се е свила до оловносивите хоризонти на остров Кирил, утеши Майлс.

* * *

През останалата част от деня Майлс среща известни трудности при опитите си да се концентрира върху времето. За щастие началникът му като че ли не забеляза. След потъването на скатера Ан проявяваше склонност да поддържа гузна, изнервяща тишина около Майлс, с изключение на случаите, когато последният го сръчкваше за някаква специфична информация. След смяната си Майлс се отправи право към лазарета.

Военният лекар още работеше или поне седеше на бюрото си, когато Майлс подаде глава на вратата.

– Добър вечер, сър.

Докторът вдигна поглед.

– Да, младши лейтенант. Какво има?

Без особено основание Майлс прие въпроса за достатъчна покана и се вмъкна вътре.

– Чудех се какво ли сте открили за онзи човек, дето го извадихме от канала тази сутрин.

– Нямаше чак толкова за откриване – докторът сви рамене. – Документите му за самоличност са проверени. Умрял от удавяне. Всички физически и метаболитни показатели – стрес, хипотермия, хематомите – съвпадат с предположението ми, че се е заклешил вътре около половин час преди да настъпи смъртта. Завел съм го като смърт при нещастен случай.

– Да, но защо?

– Защо? – Докторът повдигна вежди. – Сам се е заврял там, ще трябва да питаш него.

– Не искате ли да разберете?

– За какво ми е?

– Ами... за да знаете, предполагам. За да сте сигурен, че сте прав.

Докторът го изгледа сухо.

– Не поставям под съмнение медицинските ви изводи, сър – бързо добави Майлс. – Но просто беше така дяволски странно. Не сте ли любопитен?

– Вече не – отговори лекарят. – Доволен съм, че не е самоубийство или някакъв мръсен номер, така че каквито и да са детайлите, в крайна сметка излиза, че е умрял от глупост, не е ли така?

– Предполагам, сър. – Майлс се позачуди дали това щеше да е последната епитафия на доктора за него, ако беше потънал със скатера.

След това, застанал на влажния вятър пред лазарета, Майлс се колеба. В края на краищата трупът не беше негова частна собственост. Тук не ти е детската площадка – каквото си намериш, за тебе си остава. Беше предал случая на съответните власти. Сега беше извън неговата компетентност. И все пак...

Оставаха още няколко часа, докато се стъмни. И без това трудно заспиваше при тези почти безкрайни дни. Върна се в квартирата си, облече анцуга, обу маратонките си и излезе да потича.

* * *

Пътят се извиваше самотен сред пустите тренировъчни полигони. Слънцето се влачеше рачешката към хоризонта. Майлс намали темпото

от джогинг до вървешком, а после до по-бавен ход. Под панталоните скобите протриваха краката му. Много скоро тези дни щеше да реши, че на крехките чупливи кости им е дошло времето да бъдат заменени със синтетични. При това изборът на хирургията можеше да е почти законен лост за неговото измъкване от остров Кирил, ако нещата станеха прекалено отчайващи, преди да изтекат неговите шест месеца. При все това подобно измъкване изглеждаше като измама.

Огледа се наоколо и се опита да си представи как би изглеждала околността в тъмното и при силен дъжд. Ако той беше на мястото на редника и се бяхтеше по пътя в полунощ, какво би забелязал? Какво би могло да привлече вниманието му към рова? Преди всичко, защо по дяволите беше дошъл тук навън посред нощ? Този път не водеше за никъде, а представляваше учебно препятствие и тренировъчен прицел.

Ето го и рова... не. Неговият ров беше следващият, малко по-нататък. Четири канала пронизваха правата отсечка на повдигнатия път по протежение на половин километровата права отсечка. Майлс откри рова, облегна се на мантинелата и се вгледа в канализационните води, които сега лениво се точеха през канала. Нямаше нищо привлекателно в гледката, това беше сигурно. Защо, защо, защо...?

Майлс се спусна по високата страна на пътя, като изследваше повърхността му, мантинелата и подгизналата кафява папрат под него. Стигна до извивката и се обърна, за да изследва и противоположната страна. Постепенно се върна до първия ров, в подножието на правата отсечка, без да е открил нищо, което би могло да го привлече или да представлява какъвто и да е интерес.

Майлс седна на мантинелата и размисли. Добре, време беше да опита по пътя на логиката. Какво е било това всепоглъщащо и смазващо чувство, накарало редника да се напъха в тръбата, въпреки явната опасност? Ярост? Какво е преследвал? Страх? Какво би могло да го е преследвало? Заблуда? Майлс я познаваше добре. Ами ако човекът беше избрал канала по погрешка... ?

Майлс се плъзна надолу по склона на първия ров. Човекът или си е пробивал път методично през всички канали – и ако е било така, дали е започнал откъм базата, или откъм тренировъчните полигони? – или в тъмнината и дъжда е пропуснал желаната цел и се е вмъкнал не в канала, в който е трябвало. Ако се наложеше, Майлс щеше да пропълзи през всичките, но предпочиташе да улучи от първия път. Дори и ако никой не го гледа. Този канал беше малко по-широк от втория, който се беше оказал фатален. Майлс извади фенерчето си от колана, гмурна се вътре

и започна да го проучва сантиметър по сантиметър.

– Аха – доволно въздъхна той на половината разстояние под пътя. На горната страна на канала той откри своята награда, залепена там с лепенка, която беше започнала да се отпуска – увит в найлон пакет. Колко интересно. Той се плъзна назад и седна в отвора на канала. Внимаваше да застане така, че да не се вижда от пътя над него. Нехаеше за влагата.

Постави пакета в скута си и го изследва, тръпнещ от приятно очакване, като че ли беше подарък за рожден ден. Дали не бяха наркотици, контрабанда, секретни документи, мръсни пари? Лично Майлс се надяваше да са секретни документи, макар че му беше трудно да си представи, че нещо на остров Кирил може да бъде засекретено, с изключение може би на отчетите за работата на базата. И наркотици нямаше да е зле, но една шпионска група щеше да е просто чудесно. Щеше да стане герой на „Сигурността“ – фантазията му се развихри и той вече кроеше следващия си ход в своето скрито разследване. Проследяване по неуловимите улики на дирята на мъртвия до някой водач на групата – кой знае колко високо? Драматични арести, а може би и похвала от самият Илиян. Лично... Съдържанието на пакета беше на бучки, но лекичко пропукваше – пластмасови бланки?

Сърцето му се блъскаше в гърдите. Отвори пакета и се отпусна зашеметен от разочарование. С болка си пое дъх и от гърдите му се изтъргна полусмях, полустон.

Сладкиши. Две дузини лизети от мъничките, покрити с глазура и пълнени със захаросани плодове, които по традиция се приготвяха на Еньовден. Стари сладкиши, отпреди месец и половина. Каква кауза само, за която да умреш...

За въображението на Майлс, подхранено от познаването на казармения живот, не беше трудно да скицира останалото. Редникът беше получил този пакет от някоя любима – майка, сестра, и беше потърсил начин да го опази от изгладнелите си другарчета, които щяха да изгълтат цялото му съдържание за секунди. Вероятно човекът, болен от мъка по дома, си го е разпределял залък по залък в някакъв продължителен мазохистичен ритуал, в който удоволствието и болката са се смесвали с всяка хапка. Или пък просто може да си го е пазил за някой специален случай. След това са дошли двата дни с необичайно силни валежи и човекът е започнал да се притеснява за, ъ-ъ... прекомерното овлажняване на своето тайно съкровище. Излязъл е навън, за да спаси склада с провизиите си, пропуснал е първия ров в тъмното, влязъл е във втория с

отчаяна решителност, породена от покачването на водата, разбрал е грешката си твърде късно...

Тъжно. Малко гадно. Но не и полезно. Майлс въздъхна, прибра лизетите обратно в пакета и забърза обратно към базата. Носеше пакета под мишница, за да го предаде на военния лекар.

Единствения коментар, който докторът направи, когато Майлс му обясни откритията си, беше:

– Да. Смърт от глупост. Ясно. – Той разсеяно захапа една лизета и изсумтя.

* * *

На следващия ден нарядът на Майлс в поддръжката изтече, без да е открил в каналите нещо, което да представлява по-голям интерес от удавника. Навярно така и трябваше да бъде. След още един ден ефрейторът от кабинета на Ан се върна от годишния си отпуск. Майлс откри, че ефрейторът, който работеше в метеорологичния кабинет от две години, беше готов резервоар за информацията, която Майлс беше поглъщал през последните две седмици. Въпреки че не притежаваше носа на Ан.

Всъщност Ан напусна Лагера на вечния скреж трезвен и се изкачи по транспортната рампа без чужда помощ. Майлс отиде на дока, за да го изпрати, без да е сигурен дали е доволен, или съжалява, че метеорологът си тръгва. Ан обаче изглеждаше щастлив. Мрачното му лице сияеше.

– И така, накъде, след като свалите униформата? – попита Майлс.

– На екватора.

– А? Къде на екватора?

– Където и да е на екватора – с плам отвърна Ан.

Майлс се надяваше Ан да избере място, където да има достатъчно твърда земя под краката си.

На рампата Ан погледна Майлс и се поколеба.

– Внимавай със Метцов – посъветва го той накрая.

Предупреждението изглеждаше закъсняло, без да се брой влудяващата му неяснота. Майлс го погледна нетърпеливо изпод повдигнатите си вежди.

– Съмнявам се името ми да фигурира често в светската му програма.

Ан се размърда притеснено.

– Не това имам предвид.

– Какво имате предвид?

– Ами... Не знам. Веднъж видях...

– Какво?

– Нищо – Ан поклати глава. – Беше много отдавна. В разгара на бунта на Комар ставаха какви ли не дивотии. Но ще е по-добре да не му се пречкаш.

– И преди съм си имал работа със стари педанти.

– О, той не е точно педант. Но в него има нещо... Може да бъде опасен по странен начин. Нали никога не си го заплашвал наистина, а?

– Аз? Да заплашвам Метцов? – лицето на Майлс се сви объркано. Може би неговият нюх го беше подвел и Ан не беше толкова трезвен. – Хайде сега, не може да е чак толкова лош или никога не биха му повели обучението на новобранци.

– Той не командва новобранците. С тях пристига техен собствен команден състав, инструкторите докладват на своите собствени командири. Метцов отговаря само за постоянния физически състав на базата. Ти си напорист малък глупак, Воркосиган. Само недей... никога не го предизвиквай или ще съжаляваш. И това е всичко, което ще ти кажа. – Ан млькна и се заизкачва по рампата.

„Вече съжалявам“ – искаше да извика след него Майлс. Е, едноседмичното му наказание вече беше изтекло. Сигурно Метцов си мислеше, че трудовият наряд ще унижи Майлс, но всъщност той се беше оказал доста интересен. Потаянето на скатера, е, това вече беше унизително. Това си го беше направил сам. Майлс помахаша за последен път на Ан, когато той изчезна в транспортната совалка, и сви рамене. Тръгна обратно през плаца към вече познатата административна сграда.

След като ефрейторът на Майлс напусна метеорологичния кабинет за обяд, на Майлс му трябваша цели две минути, за да се поддаде на изкушението да начеше крастата, с която Ан беше заразил съзнанието му. Извика официалното досие на Метцов на компютъра. Краткото изброяване на данните, назначенията и повишенията на командващия базата не съдържаха кой знае каква информация, въпреки че по-доброто познаване на историята даваше възможност да се чете и между редовете.

Метцов беше постъпил в Службите преди трийсет и пет години. Не беше изненадващо, че най-бързото му изкачване по стълбичката на йерархията съвпаднаше със завладяването на планетата Комар преди около двамайсет и пет години. Богатата на космически проходи, свързващи черни с бели дупки в космоса, планетата Комар беше единствената врата на Бариар за връзка с маршрутите през по-големите галактически преходи. Комар беше доказал своето огромно стратегическо значение за Бариар в

началото на века, когато управляващата я олигархия беше приела подкуп от Сетаганда и беше пропуснала нашествието на космическия й флот през проходите си, в резултат на което сетагандците успяха да осъществят десант на Бариар. Отблъскването на Сетаганда беше погълнало времето и усилията на цяло едно поколение на Бариар. В резултат на кръвения урок Бариар беше променил възгледите си по времето на бащата на Майлс. Като неизбежен страничен ефект от осигуряването на вратата на Комар Бариар се беше променил от затънтена *cul-de-sac*¹ планета до малка, но важна галактическа сила и все още се бореше с последствията.

Метцов някак си беше успял да се включи на печелившата страна по време на Вордарианското претендентство – един чисто бариарски опит отпреди две десетилетия да се изтръгне властта от петгодишния тогава император Грегор и неговия регент. Изборът на другата страна в този граждански сблъсък бе една от възможните причини, довели един явно компетентен офицер до положението да си отбелязва изминалите години с чертички в леда на остров Кирил. Но мъртвият застои в кариерата на Метцов сякаш беше настъпил по време на бунта на Комар, преди шестнайсет години. В досието му нямаше нищо, което дори да намеква за причините, нищо освен една препратка към друго досие. Майлс разпозна кода на Имперска сигурност. Тук удари на камък.

Или може би не. Майлс сви замислено устни и набра друг код на компютъра си.

– Операции. Кабинетът на Комодор Джолиф – с официален тон зарежда Иван, докато лицето му се материализираше на видеоекрана. – О, здрасти Майлс. Какво има?

– Правя малко разследване. Помислих си, че можеш да ми помогнеш.

– Трябваше да се досетя, че не би се обадил в щаба само за да си побъбрим. Така че какво искаш?

– Мм... сега сам ли си в кабинета?

– Да. Старецът се е забил в една комисия. Товарен кораб с бариарска регистрация е конфискуван в центъра Хийгън, на станция Вервейн, по подозрение в шпионаж.

– Не можем ли да се доберем до него? Да заплашим с организиране на спасителна акция?

– Не и през Пол. Никакви военни съдове не могат да преминават

1. *cul-de-sac* (фр.) – Глух, затънтен. (Б.пр.)

през техните космически проходи. Точка.

– Мислех, че сме нещо като приятели с Пол.

– Да. Нещо като приятели. Но верванийците са заплашили със скъсване на дипломатическите си отношения с Пол, така че полианците са извънредно предпазливи. Странното е, че въпросният товарен кораб няма нищо общо с агентурната ни мрежа. Прилича на напълно изфабрикувано обвинение.

Политика на космическите проходи. Тактиката на спорните кораби. В курсовете в Имперската академия го бяха обучавали да се изправя точно пред такива предизвикателства. Освен това на тези кораби и космически станции сигурно беше топло. Майлс въздъхна със завист.

Иван присви очи.

– Защо питаш дали съм сам?

– Искам да ми извикаш едно досие. Древна история, не е свързано с текущи събития – успокой го Майлс и избърбори кода за свръзка.

– А! – Иван беше започнал да го набира, после спря. – Ти да не си луд? Това е досие на Имперска сигурност. Не мога!

– Разбира се, че можеш. Ти си точно там, нали?

– Вече не – Иван самодоволно поклати глава. – Цялата информационна система на ИмПСи беше суперзасекретена. Извън нея данни могат да се изнасят само по закодиран филтриращ кабел, който трябва специално да се свърже. За което ще трябва да се подпиша. За което ще трябва да обясня защо ми е необходим и да представя пълномощно. Упълномоощен ли си за достъп до такава информация? Не? Ха, така си и помислих.

Майлс се смръщи разочарован.

– Сигурно можеш да го извикаш на вътрешната система.

– На вътрешната – да. Това, което не мога да направя, е да свържа вътрешната система към каквато и да е система отвън за прехвърляне на данни. Така че нямаш късмет.

– Имаш ли в кабинета компютър, свързан към вътрешната система?

– Разбира се.

– Така – нетърпеливо продължи Майлс, – извикай досието, обърни бюрото си и остави двата монитора да си поговорят. Това можеш да направиш, нали?

Иван се почеса по главата.

– Ще стане ли?

– Опитай! – Майлс барабанеше с пръсти, докато Иван влачеше бюрото си и си играеше с фокуса. Сигналът беше с понижена яснота, но се

четеше.

– Ето на. Така си и мислех. Би ли го разлистил?

Интересно. Изключително интересно. Досието представляваше сбор от секретни доклади от разследване на ИмпСи по повод смъртта на затворник под командването на Метцов. Бунтовник комарианец, който беше убил пазача си и сам бил убит при опит за бягство. Когато ИмпСи бяха изискали тялото на комарианеца за аутопсия, Метцов им предал пепелта, останала след кремацията, с извинението, че ако му било казано преди няколко часа, че тялото е необходимо и т.н., и т.н. Офицерът, водещ разследването, намекваше за незаконни изтезания, може би като отмъщение за убития пазач, но не е бил в състояние да натрупа достатъчно доказателства, за да разшири пълномощията си спрямо бариарските свидетели, между които и някой си младши лейтенант от технически войски Ан. Водещият разследването офицер беше депозирал официален протест срещу решението на своя началник делото да бъде закрито, и всичко сякаш свършваше дотук. Ако имаше още нещо, което може да се прибави към историята, то съществуваше единствено в забележителната глава на Саймън Илиан. Майлс нямаше никакво намерение да се опитва да си осигури достъп до тази секретна картотека. И все пак кариерата на Метцов беше спряла. Замръзнала, в буквалния смисъл на думата.

– Майлс – Иван го прекъсна за четвърти път, – наистина не мисля, че трябва да правиш това. Това тук е от онези с гриф: „Прережи си гърлото, преди да го прочетеш.“

– Ако не е трябвало да го правя тогава, защо съм в състояние да го направя? Кабелът все още ти трябва за бързо прехвърляне на данните. Кой истински шпионин ще е толкова тъп да стои в Имперския щаб и да разлиства секретни материали на ръка в очакване да го заловят и разстрелят?

– Това вече е много! – Иван изтри досието с такъв напорист удар на ръката си, че почти смаза клавиша. Образът на екрана бързо затрептя, докато Иван влачеше бюрото обратно и беше последван от стържене, когато той неистово затърка с ботуша си следите по килима.

– Не съм направил нищо, чуваш ли?

– Нямах предвид теб. Ние не сме шпиони – Майлс притихна мрачен. – И все пак... Предполагам, че някой трябва да каже на Илиан за малкия пропуск в плановете на Сигурността.

– Не и аз!

– Защо да не си ти? Представи го като брилянтно теоретическо

предположение. Може да заслужиш и похвала. Разбира се, не им казвай, че всъщност сме го направили. Или може би, че само сме изпробвали твоята теория, а?

– Ти – строго каза Иван – си отрова за кариерата. Никога повече не затъмнявай екрана на видеофона ми. Освен вкъщи, разбира се.

Майлс се ухили и позволи на братовчед си да изчезне. Известно време остана в кабинета, наблюдавайки сменящите се разноцветни видеоизображения на метеорологични карти и мислейки за командира на базата и за всички инциденти, които можеха да се случат с непокорните затворници.

Е, всичко е било много отдавна. По всяка вероятност след още пет години и самият Метцов щеше да се пенсионира, със статута си на военен с четирийсетгодишен стаж и пенсия, с която да се влее в множеството на досадните старци. Поне за Майлс проблемът изискваше не толкова решение, колкото търпение. Щеше да го надживее. Основната му цел на база „Лазковски“ беше да напусне база „Лазковски“. Тихо като дим. След време Метцов щеше да бъде забравен.

* * *

През следващите седмици Майлс потъна в сравнително поносимата рутина. С едно изключение. Пристигнаха новобранците. Всичките пет хиляди. В сравнение с тях положението на Майлс се извиси до това на почти човек. Дните станаха по-къси. База „Лазковски“ страдаше от първия истински сняг за сезона, плюс един уа-уа, продължил половин ден. Майлс успя да предскаже точно и двете.

За късмет Майлс дори беше изместен напълно от положението си на най-известния идиот на острова (нежелана слава, която си беше извоювал като потопи скатера). Това се отдаде на група новобранци, които една нощ успяха да подпалят спалните си помещения, докато си палели пръдните. Направеното от Майлс на офицерското събрание по противопожарна охрана стратегическо предложение да се преборят с проблема посредством организирането на отведен удар в тилото снабдяване на врага с гориво, с други думи да отстрани боба от менюто, беше пометено с един леден, гневен поглед от генерал Метцов. Все пак по-късно във фоайето един честен капитан от артилерията спря Майлс, за да му благодари, че е опитал.

Толкова за обаянието на Имперските служби. Майлс се посвети на дълги самотни занимания в метеорологичния кабинет, където изучаваха теорията на хаоса и стените. Бяха изминали три месеца. Оставаша

още три. Ставаше все по-тъмно.

ПЕТА ГЛАВА

Замаян от съня, Майлс скочи от леглото и наполовина се облече, преди да проумее, че наелектризиращият клаксон не е предупреждение за уа-уа. Той се спря с обувката си в ръка. Не беше и пожар или вражеско нападение. В такъв случай не беше негова работа – каквото и да е. Ритмичното пищене престана. Вярно беше. Мълчанието е злато.

Той погледна проблясващия дигитален часовник. Цифрите претендираха, че е средата на вечерта. Беше спал само около два часа, след като се стовари в леглото си изтощен след дълго пътуване в снежна буря нагоре по острова, за да поправи повреда, причинена от вятъра в Станция 11. Предавателят до леглото му не премигваше с червената си светлина, за да го извести за някакви извънредни задължения, които трябва да изпълни. Можеше отново да си легне.

Тишината беше загадъчна.

Той обу и втората бота и подаде глава от вратата. Още двама офицери бяха направили същото и си разменяха мисли за причините за тревогата. Лейтенант Бон се появи откъм квартирата си и премина през коридора. Шубата му се развяваше зад него. Лицето му изглеждаше напрегнато, полуразтревожено, полураздразнено.

Майлс грабна шубата си и се спусна след него.

– Трябва ли ви помощ, лейтенант?

Бон сведе поглед към Майлс и сви устни.

– Може и да ми потрябва.

Майлс се пристрои до него, тайничко удовлетворен от безусловното мнение на Бон, че всъщност може и да бъде полезен.

– Какво става?

– Някакъв инцидент в бункера за складиране на токсични вещества. Ако е този, за който си мисля, може да се окажем пред истински проблем.

Те напуснаха офицерските помещения през двойната изолационна врата. Студът сякаш беше изкристализирал в нощта. Хубавият сняг скърцаше под обувките на Майлс и се носеше над земята, навяван от слабия източен вятър. Над тях най-ярките звезди не се даваха на светлите на базата. Дватама се вмъкнаха в скатера на Бон. От устите им излизаше пара, която се разсея, когато сводестият люк на машината се затвори над тях. Бон потегли с голямо ускорение на запад от базата.

На няколко километра след последните тренировъчни полигони се издигаха като гърбици могили, покрити с торф. В края на един бункер се бяха скупчили превозни средства – два скатера, между тях и този на командващия, противопожарните части на базата и медицински транспорт. Помежду им се движеха светлини от фенерчета. Бон спря и вдигна люка. Майлс го последва бързо. Натрупаният лед хрускаше под обувките му.

Военият лекар даваше нареждания на двама фелдшери, които товареха увита в одеяло фигура, както и един войник, облечен в черни работни дрехи, който трепереше и кашляше.

– Унищожете всичко, което носите, още щом стигнете вратата. Всичко – извика той след тях, – одеяла, постелки, шини, всичко. Отивайте под обеззаразяващите душеве веднага. После ще се притеснявате за счупения му крак. Успокоителното ще му помогне да го понесе, ако ли не, не му обръщайте внимание и продължавайте да търкате. Тръгвам веднага след вас. – Докторът се обърна и потръпна ужасен.

Бон се насочи към вратата на бункера.

– Не отваряй това! – в един глас извикаха лекарят и началникът на пожарната. – Вътре няма никой – прибави докторът, – всички са евакуирани.

– Какво точно се случи? – Бон потърка с ръкавицата си заскрежено-прозорче, вградено във вратата и се опита да надзърне вътре.

– Двама души местеха припасите, за да направят място за новата пратка, която пристига утре – командирът на пожарната, лейтенант на име Яски, застана до него, – обърнаха са товарачката си и единият е останал затиснат, със счупен крак.

– Това е изисквало голяма... изобретателност – каза Бон. Очевидно в ума си прехвърляше механиката на товарачните машини.

– Трябва да са се забавлявали – нетърпеливо се намеси докторът. – Но това не е най-лошото. Със себе си са повлекли и няколко варела фетин. И най-малко два от тях са се отворили при удара. Вътре всичко е покрито с фетин. Запечатвахме бункера по най-добрия начин. Почистването – лекарят издиша – е ваш проблем. Аз изчезвам. – Изглеждаше така, сякаш искаше да изпъзни от собствената си кожа и да я захвърли заедно с дрехите си. Махна с ръка и забърза към скатера си, за да последва фелдшерите и своите пациенти в медицинското обеззаразяване.

– Фетин! – възкликна уплашено Майлс. Бон бързо се беше отдръпнал от вратата. Фетинът беше мутагенна отрова, изобретена и замислена като всяващо страх оръжие, но никога, поне доколкото Майлс знаеше,

не беше използвана в бойни условия.

– Мислех, че е излязъл от употреба. Свален от менюто. – В академичния му курс по химически и биологически оръжия, фетинът едва се споменаваше.

– Излязъл е – мрачно потвърди Бон, – не са го произвеждали от двайсет години. Доколкото зная, това е последният резерв на Бариар. По дяволите, тези варели не би трябвало да се отварят, дори да ги пуснеш от совалка.

– В такъв случай, тези варели са най-малко на двайсет години – посочи командирът на пожарната.

– Корозия?

– Тогава – Бон проточи врат – какво ще стане с останалите?

– Именно – кимна Яски.

– Фетинът не се ли разрушаваше при топлина? – попита Майлс нервно, като се увери, че вятърът духа по посока на бункера. – Химическо разграждане до безвредни компоненти. Така поне съм чувал.

– Е, не точно безвредни – каза лейтенант Яски, – но поне не ти разнищват цялата ДНК в топките.

– Има ли някакви експлозивни на склад тук, лейтенант Бон? – попита Майлс.

– Не. Само фетинът.

– Ако хвърлите две плазмени мини през вратата, фетинът ще се разгради ли напълно, преди покривът да се стопи?

– Само това остава, да се стопи покрива. Или пода. Ако това нещо някога попадне в лагера... Но ако нагласим мините на бавен режим на изпускане на топлина и хвърлим и няколко килограма неутрален пластин заедно с тях, бункерът може да се запечата от само себе си. – Устните на Бон започнаха да помръдват, докато той пресмяташе наум... – Да, ще стане. Всъщност, това може да се окаже най-сигурният начин да се оправим с този боклук. Особено ако и останалите варели започнат да се разпадат.

– Зависи в коя посока духа вятърът – вметна лейтенант Яски и като се обърна, се взря в базата, а след това и в Майлс.

– Очакваме слаб вятър от изток и понижаване на температурата до около седем часа утре сутринта – отговори на погледа му Майлс. – След това ще промени посоката си до северна и ще задуха по-силно. Потенциални условия за уа-уа ще са налице около осемнайсет часа утре вечер.

– В такъв случай, ако ще го правим по този начин, по-добре ще е да го направим тази нощ – каза Яски.

– Добре – решително го подкрепи Бон. – Ще събера моите хора. Ти събери своите. Ще взема плановете на бункера, ще изчисля силата на зарядите и скоростта на топлинното изпускане. Ще се срещнем с вас и с шефа на техническото снабдяване в административната сграда след час.

Бон остави сержанта на командващия пожарната на пост, за да държи всички колкото се може надалече от бункера. Незавидно задължение, но не и непоносимо при настоящите условия. Освен това беше му разрешено да се оттегли в скатера си към полунощ, когато температурата се понижи. Майлс се върна в административната сграда заедно с Бон, за да провери още веднъж посоката на ветровете в метеорологичния кабинет.

* * *

Майлс обработи последните данни, постъпили в компютрите, за да може да представи на Бон възможно най-точната информация за посоката на ветровете през следващия ден на Бариар. Но преди да вземе разпечатката, той видя Бон и Яски през прозореца. Те бързо се отдалечиха от административната сграда и изчезнаха в мрака. Може би щяха да се срещнат с началника на техническата служба на друго място? Майлс помисли дали да не ги догони, но в новото предвиждане нямаше съществени различия. Наистина ли трябваше да ходи, за да ги гледа как ще обгорят отровното бунище? Би могло да е интересно и поучително, но, от друга страна, сега от него там нямаше нужда. Като единствено дете на родителите си – като баща може би на някой бъдещ граф Воркосиган – можеше да се спори дали изобщо имаше право да се излага на такъв отвратителен мутагенен риск единствено от любопитство. Във всеки случай нямаше признаци, че за базата съществува непосредствена опасност, докато посоката на вятъра не се промени. Или се опитваше да скрие страха си зад логиката? Беше чувал, че предпазливостта е добродетел.

Вече напълно буден и прекалено объркан, за да може дори да си представи, че съзнанието му ще отстъпи пред съня, той се повъртя из метеорологичния кабинет, а след това се захвана с всички рутинни дела, които сутринта беше оставил настрана заради веселбата около поправката. След един час упорство не беше останало нищо, което дори отдалече да напомня работа. Когато се улови, че с натрапчива упоритост бърше прах от оборудването и полиците, Майлс реши, че е време да си ляга. Без значение дали ще заспи или не. Една движеща се светлина в прозореца привлече погледа му – един скатер спря пред сградата отвън.

Аха, Бон и Яски се връщат. Вече? Твърде бързо. Или още не са тръгнали? Майлс откъсна пластмасовата бланка с новата прогноза и се спусна по стълбите към кабинета на инженерната част, който беше в дъното на коридора.

Кабинетът на Бон беше тъмен. Но от кабинета на командващия базата в коридора се процеждаше светлина. Светлина и гневни гласове, които ту се повишаваха, ту стихваха. Майлс стисна бланката и се приближи.

Вратата към вътрешния кабинет беше отворена. Метцов седеше на бюрото си. Стиснатият юмрук на едната му ръка почиваше върху проблясващата лъскава повърхност. Бон и Яски стояха напрегнати пред него. Майлс предпазливо прошемоля с пластмасовата бланка, за да обяви присъствието си.

Яски завъртя глава и втренченият му поглед улови Майлс.

– Изпратете Воркосиган. Той и без друго вече си е мутант, нали?

Майлс отдаде чест, без да се обръща специално към някого и веднага отговори:

– Моля за извинение, сър. Не. Не съм. Последният ми сблъсък с бойна отрова причини патологични, а не генетични вреди. Бъдещите ми деца ще бъдат толкова здрави, колкото и вашите. Ъ-ъ... да ме изпратите къде, сър?

Метцов изглежда сърдито Майлс, но остави без коментар обезпокоителното предложение на Яски. Майлс безмълвно подаде бланката на Бон, който я погледна, направи гримаса и свирепо я напъха в джоба на панталона си.

– Разбира се, възнамерявам да се разпоредя да носят защитни облекла – раздразнено продължи Метцов, като се обърна към Бон. – Не съм луд.

– Разбрах това, сър. Но хората отказват да влязат в бункера дори и със защитна екипировка – докладва Бон с равен и твърд глас. – Не мога да ги обвинявам. По моя преценка стандартните предпазни мерки не съответстват на изискванията за защита от фетин. В резултат на молекулярната си маса това вещество има невероятно висока стойност на проникване. Преминава директно през защитените повърхности.

– Не можете да ги обвинявате? – повтори Метцов удивен. – Лейтенант, вие сте издали заповед. Или поне е трябвало да издадете заповед.

– Направих го, сър. Но...

– Но... Допуснали сте да усетят собствената ви нерешителност. Собствената ви слабост. По дяволите! Когато издавате заповед, трябва

да заповядвате, а не да шикалкавите.

– За какво ни е да запазваме фетина? – жално се обади Яски.

– Приключихме с този въпрос. Това е наше задължение – изсумтя Метцов. – Получили сме заповед. Не можеш да искаш от някого да ти се подчинява, ако ти самият не го правиш.

Какво е това? Претекст?

– Със сигурност в Изследователския отдел все още имат рецептата – вмъкна Майлс. Чувстваше, че започва да улавя обезпокоителната тенденция на този спор. – Могат да забъркат още, ако наистина искат. Пресен.

– Млъквай, Воркосиган – отчаяно изръмжа Бон от ъгълчето на устата си.

– Ако още веднъж си отворите устата тази вечер, младши лейтенант, за да ни демонстрирате чувството си за хумор, ще натоваря вас с тази задача.

Устните на Майлс се опънаха върху стиснатите му зъби в непроницаема изцъклена усмивка. Подчинение. „Принц Серж“, напомни си той. Метцов може да си се налива с фетин колкото си иска. Нямахше да се трогне от това.

Метцов отново се обърна към Бон.

– Никога ли не сте чували за чудесната стара практика на бойното поле да се застрелва този, който не се подчинява на заповедите на командира си, лейтенант?

– Аз... Не мисля, че мога да отправя такава заплаха, сър – сковано отговори Бон.

„А освен това, помисли си Майлс, не сме на бойното поле. Нали?“

– Техници! – с отвращение каза Метцов. – Не ви казах да отправяте заплахи. Казах ви да стреляте. Дайте им един пример и останалите ще си намерят местата в строя.

Майлс реши, че и качеството на хумора, който Метцов демонстрираше, също не го интересува особено. Или генералът говореше буквално?

– Сър, фетинът е силен мутаген – упорито повтори Бон. – Изобщо не съм убеден, че останалите ще се подчинят, независимо колко силна е заплахата. Това е доста безразсъдна тема. Аз... Аз самият не съм склонен да проявявам безразсъдство по такъв въпрос.

– Виждам – Метцов го изгледа студено. Свирепият му поглед се прехвърли на Яски, който се изпъна още повече. Нямахше накъде да отстъпи. Майлс се опита да стане невидим.

– Ако вие техниците ще продължавате да се правите на армейски офицери, то имате нужда от един урок как да привикнете на подчинение хората си – реши Метцов. – Двамата вървете и съберете личния си състав пред административната сграда след двацет минути. Ще направим един старомоден строеви преглед на дисциплината.

– Вие не... Не мислите сериозно да застреляте някого, нали? – лейтенант Яски беше разтревожен. Метцов се усмихна кисело.

– Съмнявам се, че ще ми се наложи. – Той се обърна към Майлс. – Каква е в момента температурата навън, метеоролог?

– Петнайсет под нулата, сър. – Майлс внимаваше да си отваря уста само когато го питат.

– А вятърът?

– Източен. Девет километра в час, сър.

– Много добре – в очите на Метцов пробляснаха вълчи пламъчета. – Свободни сте, господа. Да видим дали този път ще можете да изпълните заповедта.

* * *

Генерал Метцов стоеше до голия пилон пред административната сграда и втренчено наблюдаваше полуосветения път. Беше увит в шубата си като във вързоп. На ръцете си носеше дебели ръкавици. „Какво търси?“ – чудеше се Майлс. Наближаваше полунощ. Яски и Бон подравняваха хората си за преглед – петнайсет мъже, облечени в термални гащеризони и увити в шубите си.

Майлс потрепери. Не беше само от студа. Набразденото от белези лице на Метцов изглеждаше ядосано. И уморено. И старо. И страховито. Малко напомняше на Майлс за дядо му, когато имаше лош ден. Въпреки че Метцов всъщност беше по-млад от бащата на Майлс. Изкривяване на закономерността на поколенията: когато Майлс се е родил, баща му е бил на средна възраст; старият генерал – граф Пьотр – понякога изглеждаше като беглец от друга епоха. Сега в действително старомодните дисциплинарни прегледи бяха включени и подплатени с олово гумени противохимически чорапи. Колко ли далече назад в историята на Бариар се ровеше съзнанието на Метцов?

При някакво движение откъм пътя Метцов обърна глава и замаза яростта си с усмивка. С ужасяващо сърдечен глас той довери на Майлс:

– Знаете ли, младши лейтенант, във внимателно поддържаното съперничество между различните служби на старата Земя е имало една тайна. В случай на бунт, когато те не са били в състояние да се

самоконтролират повече, винаги е можело да накараш армията да стреля срещу флота или обратното. Един скрит недостатък на комбинирани-те служби, каквито са нашите.

– Бунт! – Изумлението на Майлс го накара да забрави решението си да говори само когато го питат. – Мислех, че става въпрос за излагане на действие на бойно отровно вещество.

– Ставаше. За съжаление, благодарение на неумелата намеса на Бон, вече става въпрос за принципи. – Един мускул подскочи в челюстта на Метцов. – Все някога това трябваше да се случи в Новите Служби. Меките Служби.

Типични приказки на ветераните от Старите Служби. Приказки на стари хора, които си пробутват празни приказки за това, колко корави са били всички в доброто старо време.

– Принципи ли, сър? Какви принципи? Това е само боклук – задави се Майлс.

– Това е масов отказ от подчинение на пряка заповед, младши лейтенант. Бунт, по което и да е определение на военното право. За щастие, случки като тези се решават лесно. Ако човек реагира бързо и действа докато са още малки и разпокъсани.

Движението по пътя се материализира във взвод новобранци, облечени в бялата си камуфлажна зимна екипировка, които маршируваха под командването на сержант от базата. Майлс позна сержанта. Един от приближените хора на Метцов. Стар ветеран, който служеше под командването на Метцов още от бунта на Комар, и който през всичките тези години се беше местил заедно със своя господар.

Новобранците, забеляза Майлс, бяха въоръжени със смъртоносни невроразрушители, които представляваха ръчни оръжия, предназначени изключително за поразяване на живи цели. През цялото време, което новобранците прекарваха в изучаване на подобни устройства, възможността някой от тях да държи в ръцете си заредено с пълен заряд смъртоносно оръжие беше рядка. Дори и за по-напредналите в обучението си, каквито бяха тези. Майлс можеше да види нервната им възбуда чак отук.

Сержантът строи войниците в боен ред за кръстосан огън около скованите техници и излая някаква заповед. Те свалиха оръжията си и ги насочиха. Сребристите отвори на дулата проблясваха на светлината, която разпръскваше наоколо административната сграда. Конвулсивна тръпка премина през хората на Бон. Лицето на Бон беше мъртвешки бледо, а очите му искряха като черен кехлибар.

– Събличайте се! – през зъби нареди Метцов. Объркване, отказ да повярват на ушите си; само един-двама от техниците схванаха какво се иска от тях и започнаха да се разсъбличат. Останалите ги последваха със закъснение, оглеждайки се несигурно наоколо.

– Когато отново сте готови да се подчинявате на заповедите – Метцов продължи с висок строевашки глас, който стигаше до всеки, – можете да се облечете и да отидете да работите. Зависи от вас. – Той се отегли назад, кимна на сержанта и застана свободно, в перфектен строеви стоеж. – Това ще ги поохлади – промърмори той тихо, но достатъчно, за да го долови и Майлс. Метцов изглеждаше като човек, който е напълно сигурен, че няма да остане навън повече от пет минути. Като човек, който вече си мисли за топлата квартира и едно горещо питие.

Майлс забеляза, че Олни и Патас също са сред техниците, заедно с повечето от гръцки говорещите кадри, които по-рано го бяха торМОЗИЛИ. Останалите ги беше виждал наоколо. С някои от тях беше говорил по време на частното си разследване около миналото на удавника. Други едва познаваше. Петнайсет голи мъже трепереха вече силно. Сухият сняг шумолеше около глезените им. Петнайсет объркани лица започваха да приличат на маски, застинали в ужас. Очите им току се местеха към невропарализаторите, насочени в тях. „Отстъпете!“ – тихо ги подканяше Майлс. – „Не си струва!“ Няколко чифта очи примигнаха към него, след което останаха непоколебимо стиснати.

Майлс тихо изруга анонимния умник експерт, който беше създал фетина като оръжие за сплашване. Не заради химическите му познания, а заради дълбокото му вникване в бариарската психика. Фетинът със сигурност никога не е бил използван. Можеше и никога да не бъде. Ако някоя клика се опиташе да го вкара в употреба, тя трябваше да се изправи преди всичко срещу себе си и да се разкъса в морални конвулсии.

Яски, който беше застанал зад хората си, изглеждаше напълно ужасен. Лицето на Бон беше черно като обсидиан и застинало така, сякаш всеки момент щеше да се разпадне. Той започна да сваля ръкавиците и шубата си.

„Не, не, не! – крещеше Майлс наум. – Ако се присъединиш към тях, те никога няма да отстъпят. Ще знаят, че правото е на тяхна страна.“ Груба грешка. Груба... Бон струпа останалата част от дрехите си накуп и пристъпи напред. Влезе в строя, обърна се и впи поглед в очите на Метцов.

– Така – просъска генералът и присви очи в нов пристъп на бяс. – Призна си вината. Замръзани тогава.

Как можаха нещата да се влошат до такава степен? И толкова бързо? Сега беше подходящия момент да се сети за някаква работа в метеорологичния кабинет и да се разкара оттук. По дяволите! Само ако тези треперещи копелета отстъпеха... Щеше да преживее нощта без черни точки в досието. Не беше длъжен да стои. Нямаше работа тук...

Погледът на Метцов се прехвърли върху Майлс.

– Воркосиган, можете или да вземете оръжие и да бъдете полезен, или се смятайте за освободен.

Можеше да си тръгне! Можеше ли? Майлс остана неподвижен и сержантът се приближи и пхна един невропарализатор в ръцете му. Майлс го вдигна. Все още се бореше с неспособността си да изстиска някаква мисъл от главата си. Умът му внезапно се беше превърнал в каша. Все пак му беше останал толкова, че да провери дали предпазителят е вдигнат, преди да насочи оръжието към замръзващите мъже. Държеше го, без да се прицелва в някого.

„Това няма да е бунт! Това ще е клане!“

Един от въоръжените новобранци нервно се изкикоти. Какво ли им беше казано, че вършат? Какво вярваха, че вършат? Осемнайсет-деветнайсет годишни. Можеха ли изобщо да различат една углавна заповед? И ако можеха, знаеха ли как да реагират?

А Майлс можеше ли?

Ситуацията беше двусмислена, в това беше проблемът. Не пасваше напълно с разпоредбите. Майлс знаеше за углавните заповеди. Всеки випусник на академията знаеше за тях. В средата на всяка година баща му идваше лично и изнасяше еднодневен семинар на тази тема пред курсантите от горните курсове. С Имперски декрет той беше превърнал семинара в задължителен. Още като регент. Какво точно представлява углавната заповед и как да не ѝ се подчиним. Семинарът се онагледяваше със запечатани на лента доказателства от различни, вече анализирани исторически случаи и с лоши примери, включително и гибелната Солтиска Сеч, която адмиралът беше командвал лично. По време на тази част на един или двама кадети неизменно им се налагаше да излязат, за да повърнат.

Останалите инструктори мразеха Деня на Воркосиган. След него в продължение на седмици преподаването им биваше подривано по изтънчен начин. Една от причините, поради която адмирал Воркосиган не провеждаше семинара си по-късно през годината, беше, че няколко седмици след него почти винаги трябваше да се връща, за да уговаря някой обезверен кадет да не се отказва точно накрая на своето обучение.

Доколкото на Майлс му беше известно, тази лекция на живо се изнасяше само пред кадетите от академията, въпреки че баща му се канеше да я запечата на холографска лента и да я направи част от основното обучение навсякъде в Службите. Част от семинара беше откровение дори и за Майлс.

Но това... Ако техниците бяха цивилни лица, Метцов със сигурност щеше да греши. Ако това се беше случило по време на война, докато са под ударите на вражески сили, Метцов можеше да е в правото си. Нещо повече, за него щеше да е дълг. Случаят беше някъде по средата. Войниците не се подчиняваха, но мирно. Не се виждаше никакъв враг. Не съществуваше и безусловната ситуация на психологическа заплаха за живота на базата (с изключение на техния живот), въпреки че ако посоката на вятъра се променеше, това също можеше да претърпи промяна. „Не съм готов за това. Не още. Не толкова скоро.“ Кое беше вярното решение?

„Кариерата ми...“ В гърдите му се надигна клаустрофобична вълна на паника, като на човек, който си е заклешил главата в тръба и не може да я измъкне. Невропарализаторът трепереше съвсем леко в ръката му. Над параболичния рефлектор виждаше Бон, който стоеше ням, вече твърде премръзнал, дори за да спори. В групата на голите мъже започнаха да побеляват уши, пръсти и крака. Един от мъжете се сви в тръпнещо кълбо, но не направи никакво движение, за да оцелее. Дали непреклонността на Метцов вече не се беше посмекчила?

В момент на лудост през съзнанието на Майлс премина видението как сваля с палец предпазителя и застрелва Метцов. А после какво? Да изпозастреля и новобранците? Не би било във възможностите му да се справи с всички, преди те да го застрелят.

„Може би съм единственият войник под трийсет тук, който някога е убивал враг. В битка или не.“ Новобранците можеше да открият огън от невежество или от чисто любопитство. Не знаеха достатъчно, за да не го направят. „Това, което направим през следващия половин час, ще се повтаря отново и отново в главите ни, докато не престанем да дишаме.“

Можеше да опита да не прави нищо. Просто да следва заповедите. Докъде можеше да затъне, ако просто следваше заповедите? Всеки командир, с когото някога се е съгласявал... Не! Трябваше да следва заповедите, но по-добре. „Дали ако просто се подчиняваш сяпю, твоята корабна служба ще ти хареса, младши лейтенант Воркосиган? Ти и твоята глутница замръзнали духове. Поне никога няма да си сам...“

Все още с оръжието в ръка Майлс се промъкна назад, извън

погледа на Метцов и новобранците. В очите му засмъдяха сълзи и замъглиха погледа му. От студа е, без съмнение.

Той седна на земята. Свали ръкавиците и ботите си. Остави шубата си да падне на земята и съблече ризата си. Постави панталона си и термалното бельо върху купа и внимателно положи невропарализатора върху тях. Пристъпи напред. Усещаше скобите на краката си като ледени висулки, които се забиват в прасците му.

„Мразя мирния протест. Наистина, наистина го мразя.“

– Какво по дяволите си мислиш, че правиш, младши лейтенант – изръмжа Метцов, когато Майлс изкуцука покрай него.

– Ще разтуря това тук, сър – с твърд глас отвърна Майлс. Дори и сега някои от треперещите техници се отдръпнаха от него като че ли деформациите му можеха да са заразни. Все пак Патас не се отдръпна. Ни то пък Бон.

– Бон опита този блъф. Сега съжалява. Няма да стане и при теб, Воркосиган – гласът на Метцов също трепереше, обаче не от студа.

„Трябваше да кажете «младши лейтенант»“. Какво има в едно име? Майлс видя как този път новобранците се слисаха. През строя им сякаш премина вълна. Не, при Бон не се беше получило. Майлс сигурно беше единственият човек тук, при когото подобна индивидуална намеса можеше да даде резултат. Зависи колко далече беше отишъл Метцов до момента.

Сега Майлс заговори както заради Метцов, така и заради новобранците:

– Възможно е, макар и да е малко вероятно, военното контраразузнаване да не разследва смъртта на лейтенант Бон и хората му. Може да фалшифицирате архива, да заявите, че е някакъв инцидент. Аз обаче ви гарантирам, че Имперска сигурност ще разследва моята смърт.

На лицето на Метцов се изписа особена усмивка.

– Представи си, че не останат свидетели, които да се оплачат?

Сержантът на Метцов изглеждаше толкова непреклонен, колкото и господарят му. Майлс си помисли за Ан. Пияния Ан. Тихия Ан. Какво е видял Ан преди много време, когато на Комар е вилнеела лудостта? От кой вид оцеляващи свидетели е бил? Вероятно от виновните?

– С-с-съжалявам, сър, но аз виждам поне десет свидетели зад тези невропарализатори. – Сребристите параболи от този нов ъгъл изглеждат огромни, като сервизни чинии. Смяната на гледната точка действаше невероятно проясняващо. Вече нямаше никакви двусмислия. – Или предлагате да екзекутирате наказателния си взвод, а след това да се

застреляте? – продължи Майлс. – Имперска сигурност ще изцеди душата на всички наоколо. Не можете да ме накарате да млъкна. Жив или мъртъв ще свидетелствам. От моята уста, или от вашата, или пък от техните – ще свидетелствам.

По тялото на Майлс пробягаха тръпки. Удивително какъв беше ефектът от този просто нищожен повей на вятъра при тази температура. Той се опита да не допусне гласът му да затрепери, за да не би студът да бъде взет за страх.

– Бих казал, че това е малка утеха, ако... хм... си позволите да замръзнете, младши лейтенант. – Тежкият сарказъм на Метцов стържеше по нервите на Майлс. Човекът все още си въобразяваше, че печели.

Луд.

Майлс вече чувстваше особена топлина в голите си ходила. Миглите му бяха покрити с лед. Настигаше останалите – вече премръзнали до смърт – бързо, без съмнение в резултат на по-малкото си тегло. Тялото му се покриваше с пурпурно-синкави петна.

Покритата със сняг база беше толкова тиха. Почти можеше да долови шумоленето на отделните снежинки, които се носеха по заледения горен слой на снега. Почти можеше да чуе треперенето на костите на всеки един от мъжете около себе си и да различи плиткото уплашено дишане на новобранците. Времето се точеше, сякаш нямаше край.

Би могъл да заплаши Метцов. Да разчупи самодоволството му с тъмни намеци за Комар. „Истината ще излезе наяве...“ Би могъл да се позове на ранга и поста на баща си. Би могъл... По дяволите! Метцов трябваше да разбере, че е отишъл твърде надалеч, независимо колко беше обезумял. Неговият блъф с прегледа на дисциплината се беше провалил и сега Метцов се придържаше към него, защитавайки авторитета си безсърдечно, и както изглежда, до смърт. „Може да бъде опасен по особен начин, ако истински го заплашиш...“ През садизма му беше трудно да се види скрития отдолу страх. Но той трябваше да е там отдолу... Подтикването не беше успяло. Метцов беше буквално окаменял от упорство. А дали нямаше да успее да го подлъже...?

– Но само помислете, сър – Майлс започна със запъване, но думите му прозвучаха убедително. – Какви ще са вашите предимства, ако спрете дотук. Сега имате явни доказателства за метежнически, ъ-ъ... заговор. Можете да ни арестувате и да ни хвърлите в затвора. Това е по-добро отмъщение, тъй като не губите нищо. Аз губя кариерата си, ще бъда позорно уволнен и вероятно хвърлен в затвора – смятате ли, че не бих предпочел да умра? Военното контраразузнаване ще се погрижи за

останалото вместо вас. Получавате всичко.

Беше налупал стръвта. Майлс го виждаше в червеникавия блясък, който избледня от присвитите му очи, в лекото привеждане на досега неумолимо изправената глава. Не биваше отново да подтиква Метцов към собственото му безумие. Трябваше да установи границата и да не я пристъпва. „Да чака...“

Метцов приближи. Тялото му се извисяваше в полумрака, увенчано от ореола на собствения му дъх.

Гласът му се сниши, така че да го чуе единствено Майлс.

– Мекушав отговор, типичен за Воркосиган. Баща ти прояви мекушавост с комарианската измет. За нея заплатихме с живот. Военен съд за малкото момченце на адмирала, това може да затрие и по-големи светци от содомит като теб, а?

Майлс преглътна замръзналата си слюнка. „Тези, които не познават своята история, мярна се в главата му, са обречени непрестанно да се месят в нея.“

Уви, по всичко изглеждаше, че така е и с онези, които я познавах.

– Запечатайте проклетия разлив на фетин – прошепна дрезгаво той – и ще разберете.

– Всички сте арестувани – внезапно изрева Метцов и раменете му се прегърбиха, – обличайте се.

Останалите изглеждаха замаяни от облекчение. След един последен изпълнен с несигурност поглед към невроразрушителите те се спуснаха към дрехите си и започнаха да ги надяват с отчайващо несръчни премръзнали ръце. Но Майлс беше видял края още преди шейсет секунди в очите на Метцов. Това му напомни за една от дефинициите на баща му. „Оръжието е устройство, което служи за промяна на вражеското съзнание.“ Съзнанието беше първото и последното бойно поле. Това между двете беше просто врява.

Когато Майлс се появи гол на централната сцена и прикова вниманието върху себе си, лейтенант Яски се възползва от възможността да се измъкне тихо в административната сграда, от където проведе няколко отчаяни телефонни разговора. В резултат на това командващият новобранците, военният лекар и първият заместник на Метцов пристигнаха, решени да убедят, а може би и да успокоят или обуздаят Метцов. Но дотогава Майлс, Бон и техниците бяха вече облечени и маршируваха, препъвайки се, към затворническия бункер под зорките очи на невроразрушителите.

– Трябва ли д-да т-ти благодаря за това? – обърна се Бон към

Майлс. Зъбите му тракаха. Краката и ръцете им се полюшваха като парализирани чуканчета. Той се облегна на Майлс, а Майлс увисна на него и двамата продължиха заедно, препъвайки се.

Като на умряло Майлс изграчи през вкочанените си устни:

– Получихме това, което искахме, а? Ще запечата фетина на място, преди вятърът да промени посоката си на сутринта. Никой няма да умре. На никой няма да му се пресекат яйцата. Спечелихме. Така мисля.

– Никога не съм си представял – изхриптя Бон, – че ще срещна някой по-луд от Метцов.

– Не съм направил нищо, което и ти да не си направил – възрази Майлс. – С изключение на това, че при мен се получи. Донякъде. Във всеки случай на сутринта всичко ще изглежда другояче.

– Да. По-зле – навъсено предрече Бон.

* * *

Майлс рязко се сепна от неудобната си дрямка на койката в килията си, когато вратата се отвори със съскане. Водеха Бон обратно.

– Колко е часът там навън, лейтенант? – Майлс потърка небръснатото си лице.

– Зазорява се. – Лицето на Бон изглеждаше така бледо, наболо и престъпно, както се чувстваше и Майлс. Той се отпусна на койката си и изсумтя от болка.

– Какво става?

– Навсякъде е пълно с хора на ВКР. Пуснали са един капитан от континента. Изглежда той е шефът. Току-що е пристигнал. Струва ми се, че Метцов го наговаря. Засега само снемат показания.

– Те ли ще се погрижат за фетина?

– Аха – Бон се изкикоти ехидно. – Изведоха ме само, за да го проверя и да се разпиша. Бункерът е заприличал на малка спретната фурна.

– Младши лейтенант Воркосиган, търсят ви – обади се пазачът, който беше довел Бон. – Елате с мен.

Майлс се изправи на крака. Костите му пропукаха.

– Ще се видим по-късно, лейтенант. – Той се отправи с накуцване към вратата на килията.

– Добре. Ако навън мернеш някой със закуска, защо не използваш политическото си влияние, за да го изпратиш насам, а?

Майлс се усмихна безрадостно.

– Ще опитам.

Той последва пазача по късия коридор на затвора. Затворът на база

„Лазковски“ трудно можеше да бъде определен като особено сигурен. Той се различаваше от жилищните бункери единствено по това, че вратите се заключваха само от външната страна и нямаше прозорци. Обикновено времето бе по-добър страж от каквито и да е защитни прегради, да не говорим за петстотин километровия ров леденостудена вода, който заобикаляше острова.

Кабинетът на службата за сигурност на базата тази сутрин беше оживен. Двама непознати с мрачни физиономии чакаха до вратата: лейтенант и огромен сержант с отличителния знак на Имперска Сигурност на лъскавите си униформи. Имперска Сигурност, не военното контраразузнаване. Личната Сигурност на Майлс, тази, която беше охранявала неговото семейство през целия политически живот на баща му. Майлс ги погледна със задоволство.

Отговорникът на базата по сигурността изглеждаше притеснен. Конзолата на бюрото му беше включена и премигваше.

– Младши лейтенант Воркосиган, сър. Необходим ми е отпечатък от дланта ви върху това тук.

– Добре. Какво е това?

– Пътните заповеди, сър.

– Какво? О... – Майлс вдигна облечените си в найлонови ръкавици ръце. Поколеба се за секунда. – Коя?

– Предполагам, че дясната ще свърши работа, сър.

Майлс изпита известно затруднение, докато свали ръкавицата от дясната си ръка. Лявата му ръка не му се подчиняваше. Ръката му лъщеше от медицинския гел, който уж лекуваше премръзвания. Тя беше подута, на червени нетна и изглеждаше осакатена, но лекарството май действаше. Вече всичките му пръсти се свиваха. Трябваше да притисне дланта си към картата си за самоличност три пъти, преди компютърът да го разпознае.

– Сега вашата, сър – отговорникът кимна на лейтенанта от Имперска сигурност. Служителят на ИмпСи постави ръката си на картата и компютърът потвърди самоличността му. Той вдигна ръката си и се взря със съмнение в лъщящото лепнесто вещество, напразно се огледа наоколо за някаква кърпа и тайничко я избърса в панталона си точно зад кобура на стънера си. Отговорникът нервно мацна картата с ръкава на униформата си и докосна своя интерком.

– Радвам се да ви видя, момчета – обърна се Майлс към офицера от ИмпСи. – Де да бяхте тук и снощи.

– Аз съм само куриер, младши лейтенант. – Лейтенантът не се

усмихна в отговор. – Нямам право да обсъждам вашия случай.

Генерал Метцов влетя през вратата откъм вътрешния кабинет със снопче пластмасови бланки в ръка и един капитан от ВКР до себе си. Капитанът предпазливо кимна на своя колега от ИмпСи.

– Добро утро, младши лейтенант Воркосиган. – Генералът беше почти засмян. Погледът му не се промени, когато попадна на Имперска сигурност. По дяволите, ИмпСи би трябвало да карат този полуубиец да трепери в бойните си ботуши. – Изглежда в този случай има някаква подробност, която дори и аз не съм разбрал. Когато един лорд Вор се замесва във военен метеж, автоматически следва обвинение в държавна измяна.

– Какво? – Майлс преглътна, за да усмири гласа си, който внезапно беше изтънял. – Лейтенант, не съм арестуван от Имперска сигурност, нали?

Лейтенантът извади чифт белезници и окова Майлс към големия сержант. „Овъролт“ гласеше името на емблемата му. Майлс мислено го прекръсти на „Овъркил“². Сержантът трябваше само да повдигне ръка и Майлс щеше да увисне на ръката му, повесен като котенце.

– Задържан сте, докато продължава разследването – официално заяви лейтенантът.

– Докога?

– За неопределено време.

Лейтенантът се отправи към вратата. Сержантът го последва. По необходимост Майлс също тръгна след тях.

– Къде? – отчаяно питаше той.

– В Щаба на Имперска сигурност.

„Ворбар Султана!“

– Трябва да си взема нещата...

– Квартирата ви вече беше освободена.

– Ще се връщам ли пак тук?

– Не знам, младши лейтенант.

Когато скатерът ги остави на совалковия док, късната зора прорязваше Лагера на вечния скреж със сиви и жълти шарки. Доорбиталната куриерска совалка на Имперска сигурност лежеше на заледения цимент като хищна птица, случайно озовала се в гълъбарник. Гладка, черна и смъртоносна, тя сякаш разкъсваше звуковата бариера просто като си стоеше там. Пилотът очакваше със запалени двигатели.

2. Игра на думи. Името е образувано от думите задържам (hold) и убивам (kill). (Б.пр.)

Майлс се затътри непохватно по рампата след сержант Овъркил. Студените белезници се впиваха в китките му. Ледените кристали танцуваха, носени от североизточния вятър. От особеното сухо пощипване в синусите си Майлс разбра, че тази сутрин температурата ще се стабилизира. Мили Боже! Беше крайно време да се маха от този остров.

Майлс за последен път дълбоко си пое дъх. Вратата на совалката с просъскване се затвори зад тях. Вътрешността ѝ сякаш беше тапицирана с дебел пласт тишина, през който дори и воят на двигателите едва проникваше.

Поне беше топло.

ШЕСТА ГЛАВА

Есента във Ворбар Султана беше чудесен сезон и днешният ден го доказваше. Синевата на въздуха беше разкошна, температурата приятна. Дори и индустриалният пушек не миришеше неприятно. Есенните цветя още не бяха повяхнали, но листата на внесените от Земята дървета бяха променили цвета си. Преди да го натикат в един от задните входове на огромната сграда – Щаба на Имперска сигурност, Майлс зърна едно от тях. След това вратата хлопна зад него. Той се опита да запази образа на това дърво за в случай, че никога повече не го види.

Лейтенантът извади пропуски, които ускориха преминаването на Майлс и сержанта покрай часовите на входа и ги отведоха в лабиринт от коридори, през който се добраха до два асансьора. Влязоха в този, която водеше нагоре. Така. Значи не го водеха направо в някоя от килиите на свръхохранявания затворнически корпус под сградата. Той се досети какво може да означава това и загледа асансьора, който водеше надолу, с копнеж.

Бяха въведени в един от кабинетите на по-горните нива. Минаха покрай капитан от ИмПСи и влязоха във вътрешното помещение на кабинета. Слаб мъж с приятен външен вид, в цивилно облекло, седеше пред огромната компютърна конзола на бюрото си и разглеждаше някакво изображение. Кестенявата му коса започваше да посребрява по слепоочията му. Той вдигна очи към ескорта на Майлс.

– Благодаря ви, лейтенант. Сержант, можете да си вървите.

Овъролт откачи Майлс от китката си.

– Ъ-ъ... дали ще сте в безопасност, сър? – попита лейтенантът.

– Надявам се – сухо отвърна мъжът.

„Да, ами аз!“ – безмълвно проплака Майлс. Двата войници напуснаха и оставиха Майлс сам, мръсен, небръснат, все още облечен в черния си гащеризон, който леко вонеше. Беше го надянал едва... Кога... Снощи? Лицето му носеше следите от суровия климат, ръцете му бяха подути, а краката му все още бяха увити в найлона на медицинските превръзки... Пръстите на краката му се свиваха и шляпахата в медицинския гел. Беше без ботуши. По време на двучасовия полет със соваката беше дремал на пресекулки в изнемогата си и сега съвсем не изглеждаше освежен. Гърлото му беше пресъхнало, чувстваше синусите си натъпкани с памук, а гърдите го боляха при всяко вдишване.

Саймън Илиян – шеф на бариарската Имперска сигурност – скръстите ръце и бавно огледа Майлс. Погледът му се спусна от главата до петите, след което отново се върна на лицето му. Това накара Майлс да изпита някакво изкривено чувство за *deja vu*³.

Почти всички на Бариар се страхуваха от името на този човек, въпреки че малцина бяха виждали лицето му. Този ефект беше внимателно създаден от самия Илиян, който го изгради отчасти, но само отчасти, върху наследството на неговия страховит предшественик – легендарния шеф на Сигурността Негри. Илиян и неговият отдел бяха осигурявали безопасността на бащата на Майлс през двайсетте години на неговата политическа кариера и бяха сгрешили само веднъж – през нощта на гибелното нападение със солтоксин. Майлс не знаеше да съществува някой, от когото Илиян да се страхува, с изключение на майка му. Веднъж Майлс беше попитал баща си дали това е от чувството за вина заради солтоксина, но граф Воркосиган беше отговорил с не. Било просто трагичен ефект от ярките първи впечатления. Майлс беше наричал Илиян „чичо Саймън“ през целия си живот, преди да влезе в Службите. След това го наричаше „сър“.

Сега, като гледаше лицето на Илиян, Майлс си помисли, че най-после като че ли му се удава да улови разликата между „ядосан“ и „бесен от яд“.

Илиян приключи с инспекцията си, поклати глава и изпъшка:

– Чудесно. Просто чудесно.

Майлс си прочисти гърлото.

– Аз наистина... наистина ли съм арестуван, сър?

– Това е, което трябва да реши тази среща – въздъхна Илиян и се облегна в стола си. – На крак съм от два след полунощ заради тази лудоория. Слуховете са плъзнали навсякъде из Службите. Видеофонната мрежа едва смогва да ги разпространи. Фактите изглежда се видоизменят на всеки четирийсет минути, като бактерии. Надали би могъл да си избереш по-малко публичен начин за собственото си саморазрушение, а? Какво... Да речем опит за покушение над императора с джобно ножче и по време на парада по случай рождения му ден или пък, да кажем, да изнасилиш овца на Големия площад през пиковите часове?

Сарказмът се стопи и отстъпи място на истинска болка.

– Той хранеше такива надежди за теб. Как можеш да го предаваш по този начин?

3. *deja vu* (фр.) – Чувство за нещо вече преживяно. (Б.пр.)

Нямаше нужда да пита кой е „той“. „Воркосиган.“

– Аз не... не мисля, че съм го предал, сър. Не знам.

На компютърната конзола на Илиян премигна светлинка. Той изпусна дъха си и като погледна остро към Майлс, натисна едно копче. Втората врата към кабинета, скрита в стената вдясно от бюрото му, се плъзна безшумно и двама мъже в парадни униформи бързо пристъпиха.

Министър-председателят адмирал граф Арал Воркосиган носеше униформата си така естествено, както животното носи своята кожа. Беше не по-висок от среден на ръст, набит, с посивяла коса и широка челюст. Тялото му беше покрито с белези. Приличаше на гангстер и при все това имаше най-проницателните очи, които Майлс беше виждал някога. Придружаваше го адютантът му, висок рус лейтенант на име Жол. Майлс се беше запознал с Жол по време на последния си домашен отпуск. Това беше идеалният офицер. Смел и блестящ. Беше служил в космоса, награден за проявена смелост и бързи реакции при някакъв ужасен инцидент на борда, преминал през Главния щаб по време на възстановяването си от получените наранявания и бързо издигнат като личен военен секретар от министър-председателя, който имаше набито око за изгряващи таланти. При великолепието му челюстта ти увисваше до ботушите. При този външен вид трябваше да снима рекламни клипове за донаборници. Майлс въздишаше от безнадеждна ревност всеки път, когато го мернеше.

– Благодаря, Жол – измърмори на адютанта си граф Воркосиган, щом очите му намериха Майлс. – Ще се видим в кабинета.

– Да, сър. – Освободен по този начин, Жол пристъпи обратно през вратата. На излизане хвърли разтревожен поглед през рамо към Майлс и началника си. Вратата отново изсъска и се плъзна на мястото си.

Илиян все още не освобождаваше копчето на бюрото си.

– Официално ли си тук? – попита той граф Воркосиган.

– Не.

Илиян изключи нещо – устройство за запис, досети се Майлс.

– Много добре – тонът му беше наситен съмнение.

Майлс поздрави баща си по устава. Баща му пренебрегна този поздрав и го прегърна сериозно, без да каже и дума, после седна на единствения свободен стол в стаята и кръстоса ръце и крака.

– Продължавай, Саймън.

Илиян, когото бяха прекъснали по средата на нещо, което по преценка на Майлс той беше замислил като истинска класическа поема, прехапа устната си разочаровано.

– Слуховете настрана – обърна се той към Майлс, – какво наистина се случи снощи на онзи проклет остров?

По възможно най-безпристрастния и сбит начин, на който беше способен, Майлс описа събитията от предишната нощ, като започна с разлива на фетин и завърши със своя арест (задържане), кое точно – щеше да бъде решено от Имперска сигурност. По време на цялата рецитация баща му не каза нищо, само разсеяно въртеше химикалката си в ръка, почукваше се по коляното и пак го завърташе. Отново и отново.

Когато Майлс свърши, настъпи тишина. Химикалката докарваше Майлс до умопомрачение. Искеше му се баща му да беше оставил настрана шибаното нещо или да го беше изпуснал, или каквото и да е.

Баща му мушна химикалката обратно в горния джоб на куртката си, слава Богу! Облегна се назад, събра върховете на пръстите си и се намръщи.

– Дай да си изясним това. Казваш, че Метцов е прескочил йерархията в командването и е упражнил насилие над новобранци, като ги е засъдил да изпълняват ролята на негов наказателен взвод?

– Над десет от тях. Не знам дали са били доброволци или не. Не бях там за тази част.

– Новобранци – лицето на граф Воркосиган беше мрачно. – Момчета.

– Дрънкаше нещо за това, че било като армията срещу флота на старата Земя.

– Хм? – почуди се Илиян.

– Не мисля, че Метцов беше твърде устойчив, когато беше заточен на остров Кирил след неприятностите си в бунта на Комар. Петнайсет години размисъл не са му помогнали да се стабилизира.

Майлс се поколеба.

– Дали... генерал Метцов изобщо ще бъде разпитан за своите действия, сър? Или пак ще се изплъзне, както след бунта на Комар?

– Генерал Метцов, според собствените ти думи, е увлякъл взвод осемнайсет годишни момчета в нещо, което е било на косъм от масово убийство по особено жесток начин.

Майлс кимна при спомена за това. Острата болка от разнообразните агонии все още прорязваше тялото му.

– За този грях няма дупка достатъчно дълбока, за да го скрие от моя гняв. Ще бъдат взети мерки – граф Воркосиган беше ужасяващо мрачен.

– Ами Майлс и метежниците? – попита Илиян.

– Страхувам се, че ще трябва по необходимост да ги третираме като

отделен случай.

– Или два отделни случая – подсказа Илиян.

– Хм. И така, Майлс, разкажи ми за мъжете от другата страна на дулата.

– Техници, сър. Повечето от тях. Много гърци.

Илиян трепна.

– Боже Господи! Този човек изобщо ли няма политически усет?

– Аз поне не съм забелязал. Помислих си, че това ще е проблем. –

Майлс беше мислил за това по-късно, докато лежеше буден на койката в килията си, след като медицинската група си беше тръгнала. Другите политически отклонения бяха минали през главата му. Повече от половината от бавно замръзващите техници бяха от гръцки говорещото малцинство. Без съмнение щяха да обвинят генерала, че като е възложил почистването на гърчолята, е извършил расистки саботаж. Езиковият сепаратизъм щеше да се превърне в улични вълнения и клане. Още смърт – хаос, който щеше да отеква в бъдещето като последиците от клането на Солстис?

– Хрумна... хрумна ми, че ако умра заедно с тях, поне щеше да е кристално ясно, че не е било никакъв заговор на правителството ви или на олигархията Вор. Така че ако оживеех, щях да спечеля, ако ли не – също щях да спечеля. Или поне да служа. Един вид стратегия.

Най-великият стратег на Бариар за века разтри слепоочията си като че ли го боляха.

– Е... един вид, да.

– Какво ще стане сега, сър? – Майлс преглътна. – Ще бъде ли обвинен в държавна измяна?

– Втори път само за четири години? – отвърна Илиян. – Не, по дяволите. Няма още веднъж да се подложа на това. Просто ще изчезнеш, докато случаят се позабрави. Къде, все ще не съм решил. Остров Кирил отпада.

– Радвам се да го чуя – Майлс присви очи. – А останалите?

– Новобранците? – попита Илиян.

– Техниците. Моите... съратници в метежа.

Илиян потрепера при произнасянето на думата.

– Ще бъде изключително несправедливо, ако се изплъзна по линията на някаква привилегия на Вор и ги оставя да операт пешкира сами – добави Майлс.

– Един публичен скандал около процеса ти ще разруши центристката коалиция на баща ти. Моралните ти скрупули може и да са

достойни за възхищение, Майлс, но не съм сигурен, че мога да си ги позволя.

Майлс се втренчи твърдо в министър-председателя граф Воркосиган.

– Сър?

Граф Воркосиган остана замислен, прехапал долната си устна.

– Да, бих могъл да отменя обвиненията към тях с Имперски указ, въпреки че това ще повлече след себе си други последствия. – Той се приведе съсредоточено напред. Очите му проникваха в Майлс.

– Никога повече не би могъл да служиш. Слуховете ще се разнесат навсякъде дори и без процес. След това няма да има командир, който да те вземе под свое командване. Никой няма да ти вярва, че си истински офицер, а не артефакт, предпазван от специална привилегия. Не мога да поискам от никого да те командва при условие, че постоянно трябва да се озърта през рамо.

Майлс въздъхна дълбоко.

– В известен смисъл те бяха мои подчинени. Направи го. Отмени обвиненията.

– В такъв случай ще подадете ли оставка? – настоя Илиян. Не изглеждаше добре.

Майлс се почувства зле. Усети как започва да му се повдига. Стана му студено.

– Да – гласът му беше изтънял. Илиян внезапно изостави замисления си поглед и вдигна очи към компютърната си конзола.

– Майлс, откъде знаеш за съмнителната дейност на генерал Метцов по време на бунта на Комар? Този случай беше засекретен.

– Ах, Иван не ви ли каза за малката пролука в картотеките на Империята, сър?

– Какво?

„Проклетият Иван!“

– Може ли да седна, сър? – отпаднало попита Майлс. Главата му се пръскаше, а стаята се люлееше под краката му. Без да изчака разрешение, той седна с кръстосани крака на килима, премигвайки на парцали. Разтревожен, баща му понечи да му помогне, но се сдържа. – Направих някои проверки около миналото на Метцов заради нещо, което ми каза лейтенант Ан. Между другото, горещо ви препоръчвам, когато се заемете с Метцов, първо да подложите Ан на кръстосан разпит. Знае повече, отколкото казва. Предполагам, че ще го намерите някъде на екватора.

– Картотеките ми. Майлс!

– О, да. Ами... Излиза, че ако обърнеш една от секретните конзоли с лице към някоя от конзолите за свързка навън, можеш да прочетеш секретните досиета от кое да е място, включено във видеомрежата. Разбира се, трябва да имаш някого в Главния щаб, който да може и иска да нагласи екраните и да извика материала вместо теб. Не можеш и да пре-записваш. Но, тъ-тъ... мислех, че би трябвало да го знаете, сър.

– Перфектна сигурност – гласът на граф Воркосиган беше сподавен. Майлс с изненада разбра, че беше такъв заради потиснатия кикот.

Илиян изглеждаше така, сякаш току-що е захапал лимон.

– Как – започна той, после спря и свирепо изгледа графа, – как го измисли?

– Беше очевидно.

– Херметическа секретност, нали така каза? – измърмори граф Воркосиган и направи неуспешен опит да потисне напирания смях. – Най-скъпата измисляна досега. Осигурена срещу най-хитрите вируси и най-сложните подслушвателни устройства. А двама младши лейтенанти си ровят из нея, както си искат?

Илиян се озъби на предизвикателството.

– Не съм обещал, че ще е защитена от идиоти!

– Ех, човешкият фактор – въздъхна граф Воркосиган и изтри очите си. – Ще поправим дефекта, Майлс. Благодаря ти!

– Ти си едно проклето разцентрирано оръдие, момче, което стреля във всички посоки – изръмжа Илиян и проточи врат, за да погледне към мястото, където седеше Майлс, отпуснат като ненужен куп парцали. – Това плюс предишната ти лудория с онези проклетни наемници... – домашният арест не е достатъчен. Няма да мога да заспя, докато не се убедя, че си затворен в килия и ръцете ти са вързани зад гърба.

Майлс, който си мислеше, че в момента е напълно способен на убийство за един приличен сън, успя само да свие рамене. Може би ще успее да убеди Илиян по-скоро да го остави в тази приятна тиха килия.

Граф Воркосиган се беше умълчал. В умислените му очи започваше да се разгаря особен плам. Илиян също забеляза изражението му и спря.

– Саймън – обърна се към него графа, – няма съмнение, че Импси ще трябва да продължи да наблюдава Майлс. – За негово добро, както и за мое.

– И за доброто на императора – строго допълни Илиян. – Също и за доброто на Бариар. И на невинните зрители.

– Но какъв по-добър, по-непосредствен и ефикасен начин за наблюдението му може да има за Сигурността от това той да е назначен в

Имперска сигурност?

– Какво? – извикаха в един глас Илиян и Майлс и двамата с еднакво ужасен тон. – Не говориш сериозно – продължи Илиян.

– Сигурността никога не е била измежду първите десет в избора ми.

– Не става въпрос за избор, Майлс. Това е дарба. Доколкото си спомням, по едно време майор Сесил ми спомена за нея, но ти не я включи в избора си.

Не беше включвал и арктически метеоролог в своя избор, припомни си Майлс.

– Първият път го каза добре – каза Илиян, – сега няма командир в Службите, който да го иска. Аз не правя изключение.

– Честно казано, няма такъв, на когото бих могъл да се осланям за това. С изключение на теб. Винаги – за миг граф Воркосиган се усмихна особено – съм се осланял на теб, Саймън.

Илиян изглеждаше леко зашеметен, като гениален тактик, когото са надхитрили.

– Удачно е в няколко отношения – продължи граф Воркосиган със същия мек и убедителен глас, – можем да пуснем слух, че е неофициално вътрешно изгнание. Позорно понижение. Това ще спечели на моя страна политическите ми противници, които иначе биха се опитали да извлекат полза от тази бъркотия. Освен това ще смекчи впечатлението, че сме склонни да опрощаваме провинение във военен метеж. Нещо, което никоя военна служба не може да си позволи.

– Истинско заточение – каза Майлс, – дори и да е неофициално и вътрешно.

– О, да – меко се съгласи граф Воркосиган, – но ъ-ъ... не и истински позор.

– Може ли да му се вярва? – със съмнение попита Илиян.

– Явно – усмивката на графа проблясна като острие на нож. – Сигурността може да използва неговите дарби. Сигурността има нужда от тях повече от който и да е друг отдел.

– Да вижда очевидното?

– И по-малко очевидното. Животът на императора може да бъде поверен на много офицери. На доста по-малко може да бъде поверена неговата чест.

Илиян неохотно направи неопределен жест на примирение. Този път граф Воркосиган благоразумно не се опита да измъкне по-голям ентусиазъм от шефа на Сигурността, а се обърна към Майлс и каза:

– Изглеждаш така, сякаш имаш нужда от лечебница.

– Имам нужда от легло.

– Какво ще кажеш за легло в лечебницата?

Майлс се покашля и премигна, за да проясни премрежения си поглед.

– Да, ще свърши работа.

– Ела, ще ти намерим едно.

Той се изправи, подпря се на ръката на баща си и тръгна, олюлявайки се, навън. Краката му шляпаха в найлоновите превръзки.

– Е, младши лейтенант Воркосиган, ако се абстрахираме от всичко това, как беше остров Кирил? – поинтересува се графът. – Както отбеляза майка ти, не се обаждаше често къщи.

– Бях зает, тате. Климатът беше жесток, теренът убийствен, една трета от населението на острова, включително и прекият ми началник – мъртво пияни през по-голямата част от времето. На повече от петстотин километра във всички посоки нямаше жена, а командващият базата бе психопат със садистични наклонности. Ако се абстрахираме от всичко това, беше прекрасно.

– Като те слушам, като че ли островът не се е променил ни най-малко през последните двайсет и пет години.

– Ти си бил там! – погледна го Майлс. – И въпреки това позволи да бъда изпратен и аз?

– Командвах база „Лазковски“ пет месеца. Докато чаках назначението си като капитан на „Генерал Воркрафт“. Период на, така да се каже, политически еклипс⁴ в кариерата ми.

„Така да се каже!“

– Как ти се стори?

– Не си спомням много. Бях пиян през по-голямата част от времето. Всеки си намира свой собствен начин да се справи с Лагера на вечния скреж. Мога да кажа, че ти се справи доста по-добре от мен.

– Намирам начина, по който сте го преживели, за... окуражителен, сър.

– Точно заради това го споменах. Не е нещо, с което може да се похвали човек.

Майлс вдигна очи към баща си.

– Правилно... правилно ли постъпих, сър? Снощи?

– Да – простичко отговори графът. – Правилно. Може би не по най-добрия начин. Правилният избор никога не е само един. След три дни

4. еклипс – Затъмнение на слънцето, луната или други небесни тела. (Б.пр.)

може да се сетиш и за по-умна тактика, но тогава е трябвало да реагираш бързо. Опитвам се да не поставям на обсъждане решенията на бойните командири.

За пръв път, откакто беше напуснал остров Кирил, Майлс спокойно си пое дъх с наболяващите го гърди.

* * *

Майлс реши, че баща му ще го отведе до големия комплекс на известната имперска военна болница, на няколко километра път през града, но те откриха лечебница по-близко – три етажа по-надолу в сградата на Главния щаб на ИмпСи. Лечебницата беше малка, но напълно оборудвана, с два кабинета, самостоятелни стаи, килии за затворниците и свидетелите под охрана, които постъпваха на лечение, хирургия и затворена врата със смразяващата табелка: „химическа лаборатория за разпити“. Илиян сигурно се беше обадил предварително, защото фелдшерът се въртеше загрижен в очакване. Не след дълго пристигна малко задъхан и един военен лекар от Сигурността. Преди да се обърне към Майлс, той оправи униформата си и уставно отдаде чест на граф Воркосиган.

Майлс си помисли, че лекарят е свикнал повече да изнервя хората, отколкото да бъде изнервян от тях и сега смяната на ролите го караше да се чувства неудобно. Дали около баща му не се носеше някаква аура на древна сила след всичките тези години? Властта, историята? Някаква божествена сила, която караше могъщите да припълзват като сплашени псета? Майлс можеше да усети излъчващата се топлина съвършено ясно и все пак като че ли не му действаше по същия начин.

Аклиматизация, може би. Бившият лорд регент беше човекът, който имаше навика да се оттегля за двучасова почивка на обяд и да изчезва в резиденцията си, независимо дали всичко е спокойно, или са наред криза на ръба на войната. Съдържанието, с което бяха изпълнени тези часове, беше познато единствено на Майлс: големият мъж в зелена униформа изгълташе сандвича си за пет минутки, а след това прекарваше следващия час и половина на пода със сина си, който не можеше да ходи. Как играеше с него, как му говореше, как му четеше на глас. Понякога, когато Майлс се затваряше в истеричното си упорство, съпротивлявайки се на някоя нова болезнена физическа терапия и хвърляше майка си и дори сержант Ботари в ужас, баща му беше единственият, който запазваше достатъчно твърдост, за да настоява за агонията на онези десет допълнителни опъвания на краката, за учтивото подчиняване на

хипоспрея, за още една операция, за ледените кристали, които обгаряха вените му. „Ти си Вор. Не трябва да плашиш васалите си с тази демонстрация на страх, лорд Майлс.“ Острата миризма на лечебницата, напрегнатият лекар отприщиха потока на спомените. „Нищо чудно, помисли си Майлс, че Метцов не беше успял да го уплаши достатъчно.“ Когато граф Воркосиган си тръгна, лечебницата напълно опустя.

Изглежда, през тази седмица в щаба на ИмПСи цареше затишие. С изключение на единици от персонала, които слизаха, за да си изпросят нещо за глава, простуда или махмурлук от отстъпчивия фелдшер, в лечебницата беше глухо. Една вечер двама техници трополиха около три часа из лабораторията по някаква спешна работа, след което бързо се измъкнаха навън. Докторът пресече зараждащата се пневмония на Майлс точно преди тя да се развие. Майлс размишляваше и очакваше края на шестдневната терапия с антибиотици. Кроеше планове за домашния си отпуск във Ворбар Султана, който му предстоеше със сигурност, когато лекарите го изпишат.

– Защо не мога да се прибера у дома? – оплакваше се Майлс при следващото посещение на майка си. – Никой не ми казва нищо. Ако не съм арестуван, защо да не мога да си взема домашен отпуск? Ако съм арестуван, защо вратите не са заключени? Чувствам се сякаш съм захвърлен на бунище за бракувани вещи.

– То си е така, малкия ми – графиня Воркосиган изсумтя по начин, който съвсем не подходеше на една дама. Чистият ѝ бетаниански акцент погали слуха на Майлс, независимо от язвителния тон. Тя отметна глава. Днес носеше червеникавата си коса плътно прибрана зад лицето и спусната свободно по гърба. Косата ѝ блестеше върху есенното ѝ, кафяво на цвят, изпъстрено със сребриста бродерия сако и широката ѝ пола на жена от класата Вор. Удивителните ѝ сиви очи, излъчващи особена светлина, караха лицето ѝ да изглежда толкова живо, че беше трудно да се забележи, че не е красива. Беше свидетелка на двайсет и една години от възкръсването на великия си мъж и въпреки това и сега изглеждаше толкова безразлична към бариарската йерархия, колкото винаги е била. „Въпреки че, помисли си Майлс, не изглеждаше толкова равнодушна към бариарските рани.“

„Защо никога не мисля за амбицията си да командвам кораб така, както майка ми преди мен?“ Капитан Корделия Нейсмит от бетанианския Институт за астрономически изследвания бе работила в опасната област по разширяването на космическите преходи. Правилите са го чрез извършване на скокове на сляпо, правилите са го от човечност, от любов

към чистото познание или заради икономическия възход на Бета колонииите. „Какво я е движило?“ Беше командвала изследователски съд с шейсет членен екипаж – далече от дома и от възможната помощ.

Сега тя се движеше в Бариарското общество така гладко, че само най-близките ѝ хора, които я наблюдаваха от непосредствена близост, разбираха колко му е чужда. Не се страхуваше от никого, дори от ужасяващия Илиян. Беше извън контрола на всички, дори и на самия адмирал. Небрежното безстрашие беше това, реши Майлс, което правеше майка му толкова объркваща. Да вървиш по стъпките ѝ беше все едно да вървиш бос по живи въглени.

– Какво става навън? – попита Майлс. – Тук е почти толкова забавно, колкото и в строг тъмничен затвор. Дали пък в крайна сметка не са решили, че наистина съм метежник?

– Не мисля. Уволняват останалите – твоят лейтенант Бон и другите. Не съвсем позорно, но без пенсия и онзи статут на Имперски Васал, който изглежда означава толкова много за мъжете на Бариар...

– Мисли за него като за особен вид запас – посъветва я Майлс. – Ами Метцов и новобранците?

– Уволняват ги по същия начин. Струва ми се, че Метцов повече изгуби.

– Само се отърват от него – намръщи се Майлс.

Графиня Воркосиган сви рамене.

– Убедиха Арал, че щом няма смъртни случаи, военният съд няма да издаде по-тежка присъда. Решиха да не предявяват обвинение към новобранците.

– Хм. Радвам се. Поне така ми се струва. Ами, ъ-ъ... аз?

– Официално оставаш задържан от Имперска сигурност. За неопределено време.

– Предполага се бунището за бракувани вещи да е неопределено място – ръката му улови чаршафа и го стисна. Кокалчетата на пръстите му все още бяха подути. – Колко дълго?

– Колкото е необходимо, за да се постигне предвиденият психологически ефект.

– Какъв по-точно? Да ме побъркат? Още три дни трябва да са достатъчни.

Тя сви устни.

– Достатъчно, за да бъдат убедени бариарските милитаристи, че получаваш наказанието, което си заслужил със своето ъ-ъ... престъпление?! Докато си затворен в тази зловеща сграда, те могат да бъдат

поощрявани да понасят присъствието ти, каквото и да си мислят, че става тук. Ако ти бъде разрешено да обикаляш из града и да вдигаш купони, ще бъде много трудно да се поддържа илюзията, че си обесен с главата надолу в някоя изба.

– Всичко изглежда толкова... нереално – той се отпусна на възглавницата си. – Исках само да служа. – Голямата уста на Корделия за миг се опъна в кратка усмивка, която бързо изчезна.

– Готов ли си да размислиш още веднъж за някаква друга работа, любов моя?

– Да бъдеш Вор е повече от обикновена работа.

– Да, нарича се патология. Маниакална илюзия. Галактиката е голяма, Майлс. Има и други начини да служиш. По-голям... избор.

– Тогава защо стоиш тук? – изстреля той в отговор.

– Ах – тя се засмя на докачливостта му, – по-трудно е да се устои на нуждите на някои хора, отколкото на оръжията.

– Като говориш за татко, той ще дойде ли пак?

– Хм. Не. Трябва да ти кажа... той ще се дистанцира за известно време. За да не дава вид, че одобрява бунта ти, докато всъщност те измъква от потопа. Решил е публично да ти бъде ядосан.

– А ядосан ли ми е?

– Разбира се, че не. И все пак... В схемата на социалнополитическата си платформа беше започнал да чертае някои дългосрочни планове за теб. Основаваха се на солидната военна кариера, която трябваше да изградиш. Измислил е как дори и вродените ти увреждания да служат на Бариар.

– Да. Знам.

– Е, не се притеснявай. Без съмнение ще измисли някакъв начин да се възползва и от тази бъркотия.

– Искам да правя нещо. – Майлс въздъхна кисело. – Искам си дрехите!

Майка му сви устни и поклати глава.

* * *

Същата вечер се опита да се обади на Иван.

– Къде си? – подозрително попита той.

– Захвърлен на едно бунисче за бракувани вещи.

– Е, не искам и аз да се окажа там – каза Иван грубо и стовари юмрука си върху бутона за прекъсване. Връзката се разпадна.

СЕДМА ГЛАВА

На следващата сутрин Майлс беше разквартируван на ново място. Водачът му го придружи само един етаж надолу, с което разби надеждите на Майлс да види отново небето. Офицерът отключи вратата на един от апартаментите, които обикновено се използват от охранявани свидетели и „определени личности – персони нон грата в политиката, които официално не съществуват“ – помисли си Майлс. Възможно ли бе животът на бунището за бракувани вещи да има като следствие ефекта на хамелиона и да го е направил прозрачен?

– Колко дълго ще остана тук? – попита Майлс.

– Не зная, младши лейтенант – отвърна му мъжът и го остави.

Мешката му, натъпкана с дрехите му и една набързо опакована кутия стояха на пода. Това бяха всичките му земни блага от остров Кирил, пропити от миризмата на плесен, студен дъх и арктическа влага. Майлс ги прерови – изглежда всичко си беше тук, включително и метеорологичната му библиотека. Той обиколи новото си жилище. Беше едностаен апартамент, обзаведен с опърпани мебели в стил отпреди двайсет години – няколко удобни стола, легло, просто кухненско обзавеждане, празни шкафчета, полици и стенни гардероби. Нямаше никакви дрехи, предмети или останки, които да му дадат някаква представа за самоличността на някой от предишните обитатели.

Трябваше да има микрофони. Всяка от блестящите повърхности можеше да крие видеокamera, а подслушвателните устройства сигурно дори не бяха в стаята. Но откъде ли се включваха? Или може би Илиян дори не си правеше труда да ги пусне? Щеше да е още по-обидно.

Във външния коридор имаше пазач и монитори, но като че ли нямаше съседи. Откри, че може да напуска коридора и да се разхожда из няколкото зони от сградата, които не бяха свръхсекретни, но пазачите на външните врати, явно инструктирани, го връщаха любезно, но твърдо. Представи си как опитва да избяга, като се спуска с въже от покрива на сградата. Сигурно щеше да бъде застрелян и да провали кариерата на някой беден часови.

Един офицер от Сигурността го намери да се мотае безцелно, придружи го обратно до апартамента му и му даде шепа купони за кафетерията на сградата, като намекна дебело, че ще му бъдат признателни, ако между храненията си стои в апартамента. След като офицерът си

тръгна, Майлс с болка преброи купоните. Опитваше се да установи колко дълъг се очаква да бъде престоят му. Бяха точно сто. Побиха го тръпки.

Разопакова торбата и кутията, прекара всичко, което беше за пране, през звуковата пералня, за да отстрани и последните аромати от Лагера на вечния скреж. Окачи униформите си в гардероба, лъсна ботушите си, подреди нещата си спретнато на няколко полици, взе си душ и се преоблече в чиста парадна униформа.

Измина един час. Колко още оставаха?

Опита се да почете, но не успяваше да се концентрира и остана така – седнал в най-удобния стол, със затворени очи, представяйки си, че тази херметически затворена камера, която нямаше дори прозорци, е каюта на борда на космически кораб. Отвъд.

Две вечери по-късно Майлс седеше в същия стол и смилаше тежка вечеря от кафетерията. На вратата се позвъни.

Майлс се сепна и провлачи крака, за да отвори. Едва ли беше наказателният взвод, въпреки че човек никога не знае.

При вида на офицерите с твърди лица и парадни униформи със знака на Имперска сигурност, които стояха в очакване, Майлс почти промени предположението си за наказателния взвод.

– Извинете ме, младши лейтенант Воркосиган – измърмори формално единият от тях и се шмугна покрай Майлс. Вътре пусна сканера си и започна да проверява помещението. Майлс премига, след това видя кой стои в коридора зад тях, и изпусна едно разбиращо: „Аха“. Още при първия поглед на мъжа със сканера, Майлс вдигна послушно ръце и се обърна, за да бъде претърсен.

– Чисто е, сър – доложи мъжът със сканера. Майлс беше сигурен, че е така. Тези момчета никога не претупваха работата си, дори и в сърцето на самата ИмпСи.

– Благодаря. Оставете ни, ако обичате. Можете да почакате тук навън – проговори третият мъж. Офицерите от ИмпСи кимнаха и застанаха мирно от двете страни на вратата на Майлс.

Тъй като и двамата носеха парадни офицерски униформи, Майлс отдаде чест на третия мъж, който отвърна на поздрава му, въпреки че по униформата на посетителя му не се забелязваха нито отличителни знаци за ранг, нито за войскова принадлежност. Беше слаб, среден на ръст, с тъмна коса и наситени лешникови очи. На сериозното младо лице, на

което липсваха характерните весели бръчици, се изви мимолетна усмивка.

– Сир – официално се обърна към него Майлс.

Император Грегор Ворбара отметна глава, а Майлс заключи вратата пред дуета от ИмиСи. Високият млад мъж се отпусна леко.

– Здравсти, Майлс.

– Здравсти... ъ-ъ... – Майлс протегна ръка към фотьойлите. – Добре дошъл в скромното ми жилище. Микрофоните работят ли?

– Помолих да ги изключат, но не бих се изненадал, ако Илиян присътпи заповедта ми за мое собствено добро. – Грегор направи гримаса и последва Майлс. От пластмасовата торбичка, която носеше в лявата си ръка, се разнесе приглушен звън. Той се тръшна в по-големия стол – този, който Майлс току-що беше освободил – и се облегна назад. Провеси единия си крак от страничната облегалка и въздъхна уморено, сякаш не му достигаше въздух. Протегна торбичката.

– Ето. Изискана упойка.

Майлс я взе и надникна вътре. Две бутилки вино. Господи! И то вече изстудени.

– Благословен да си, синко. Вече дни мечтая да се напия. Как се досети? Всъщност как влезе тук? Мислех, че съм в изолиран затвор. – Майлс сложи едната бутилка в хладилника, намери две чаши и издуха праха от тях.

– Трудно могат да ме задържат навън – сви рамене Грегор. – Ставам все по-добър в изкуството да настоявам. Въпреки че Илиян трябваше да се убеди, че личното ми посещение е наистина лично. Можеш да се обзаложеш за това. И мога да остана съвсем за кратко – раменете на Грегор се приведоха, притиснати от стриктното разписание. – Освен това, религията на майка ти предвижда някаква си добра карма за посещения при затворник и болен, а чувам, че ти си и двете едновременно.

Аха, значи майка му е осведомила Грегор. Трябваше да се досети по личния етикет на Воркосиган на бутилките вино. Божичко, беше пратила от доброто. Той престана да люлее бутилката и я понесе с по-голям спект. Майлс беше вече достатъчно самотен, за да се чувства повече признателен, отколкото потиснат от майчинската намеса. Той отвори бутилката, наля и както изискваше етикета на Бариар, отпи първи. Амброзия. Той се просна в другия фотьойл в почти същата поза като Грегор.

– Както и да е, радвам се да те видя!

Майлс съзерцаваше своя стар приятел в игрите. Ако бяха малко по-близки по възраст, двамата с Грегор сигурно щяха да привикнат още

повече към ролята на заварени братя. Граф и графиня Воркосиган бяха официални осиновители на Грегор от хаоса и кръвопролитията на Вордарианското претендентство насам. Кохортата от деца беше събрана на бърза ръка по критерия „сигурни другари“: Майлс, Иван и Елена – почти връстници, а Грегор дори и тогава беше тържествен и толерантен в игрите, може би не съвсем подходящи за възрастта му.

Грегор вдигна чашата си и отпи.

– Съжалявам, че нещата не са се подредили добре за теб – навъсено каза той.

Майлс сведе глава.

– Дребен войник, дребна кариера – отпи по-голяма глътка. – Надявах се да напусна планетата. Корабна служба.

Грегор беше завършил Имперската академия две години преди Майлс да постъпи в нея. Веждите му се вдигнаха в израз на съгласие.

– Нима не искаме всички?

– Прослужи една година на действителна служба в космоса – отбеляза Майлс.

– По-голямата част в орбита. Патрулирах наужким, заобиколен от совалки на Сигурността. След време нямаше как да не стане болезнено – цялото това преструване. Да се преструвам, че съм офицер, да се преструвам, че върша някаква работа, а не че правя работата на всички останали по-тежка само защото съм там... На теб поне ти беше позволен истински риск.

– С твърде много изненади. Уверявам те.

– Все повече се убеждавам, че това му е цаката – продължи Грегор. – Баща ти, моят баща, дядовците и на двама ни – всички са преживели истински военни ситуации. Ето как са станали истински офицери, а не с това... учене – свободната му ръка разсече въздуха.

– Да – съгласи се Майлс. – Военната кариера на баща ми е започнала официално в деня, в който взводът на смъртта на Лудия Юри е нахълтал и е хвърлил във въздуха по-голямата част от семейството му. Мисля, че е бил на единайсет или някъде там. Предпочитам да пропусна такъв вид посвещение. Благодаря. Това не е нещо, което човек с всички си би избрал.

– Хм – Грегор се предаде начумерен.

„Тази вечер е така потиснат от своя легендарен баща, принц Серж, досети се Майлс, както и той от живия си баща, граф Воркосиган.“ За секунда Майлс помисли за онова, за което беше свикнал да мисли като за „двамата Серж“. Едната, може би единствената версия, която Грегор

познаваше, беше за мъртвия герой, храбро пожертвал себе си на бойното поле. Другата – забранената: за истеричния командир и садистичен содомит, чиято ранна смърт в злополучната инвазия на Ескобар може да се окаже най-великият пробив на политическо щастие, сполетявало някога Бариар... Дали не е стигнал някакъв намек до Грегор? Никой, който познаваше Серж, не говореше за него. Граф Воркосиган най-малко от всички. Веднъж Майлс беше срещнал една от жертвите на Серж. Надяваше се, че това никога няма да се случи на Грегор. Майлс реши да смеи темата.

– Е, всички знаем какво се случи с мен. А какво става с тебе през последните три месеца? Беше ми жал да пропусна празненството за рождения ти ден. Горе, на остров Кирил, го отпразнуваха с напиване, което напълно заличи разликата от всеки друг ден.

Грегор се захла, след това въздъхна.

– Прекалено много церемонии. Прекалено много време, през което стоя прав. Мисля, че в половината от случаите мога да бъда заменен от пластмасов модел в естествен ръст и никой няма да забележи. Прекалено много време, което прекарвам, за да отбягвам грубите войнствени намеци на различните си съветници.

– Всъщност те имат смисъл – призна Майлс. – Ако утре, да речем... те прегази сервизната количка, въпросът за твоето онаследяване ще изтласка на преден план големите хищници. И без предварителна подготовка мога да се сетя за поне шестима кандидати, които имат съмнителни интереси в Империята, а от пролуките между дъските ще изпълзят още. Някои от тях – без лични амбиции – ще убиват само за да са сигурни, че и другите няма да те наследят, а точно заради това наследникът ти все още не е назован.

Грегор изправи глава.

– И ти самият си в навалицата, знаеш това.

– С това тяло? – изсумтя Майлс. – Трябва... наистина да мразят някого, за да обявят мен. При това положение ще е крайно време да избягам от къщи. Бързо и надалече. Направи ми една услуга. Ожени се, улегни и си направи шест малки ворбарчета. Но наистина бързо.

– Е, това е идея – Грегор изглеждаше дори още по-потиснат. – Бягството от къщи. Чудя се, колко ли надалече ще стигна, преди Илиян да ме настигне?

И двамата неволно погледнаха нагоре, въпреки че Майлс не беше сигурен къде са разположени микрофоните.

– По-добре се моли да те настигне Илиян, преди да те е настигнал

някой друг.

„Господи, този разговор започваше да му опротивява.“

– Не знам. Нямаше ли един император в Китай, който свършил дни-те си, размахвайки метла някъде си? И хиляди по-дребни емигранти – графини, които въртели ресторантчета. Бягството е възможно.

– От това да бъдеш Вор? Прилича повече на... опит да избягаш от сянката си. – Сигурно щеше да има моменти в тъмното, когато успехът ще изглежда постигнат, но после... Майлс поклати глава и провери торбичката, в която имаше още нещо. – А, донесъл си „Тактикът“. – Изобщо не му се играеше. Тази игра го отегчаваше откакто навърши четиринайсет, но всичко беше по-добро от това. Той извади играта и я сложи между двамата. Имаше решително бодряшко изражение. – Връща ни в миналото. – Ужасна мисъл.

Грегор се размърда и направи началния ход. Преструваше се на заинтригуван, за да поразвлече Майлс, който от своя страна симулираше интерес, за да ободри Грегор... Майлс се разсея и в първата част би Грегор прекалено бързо, след това отдели повече внимание на играта. Във втората част поддържаше лека преднина и беше възнаграден от разгорелия се истински интерес – благословени да са завейните, и Грегор. Отвори хаванката и втората бутилка. Майлс започна да го хваща. Езикът му надебеля. Чувстваше се сънлив и оглупял. Остави Грегор почти да спечели следващата част.

– Май не съм те бил на тази игра, откакто бяхме на четиринайсет – въздъхна Грегор, като прикри тайното си задоволство от малката разлика в последната част. – Трябва да си офицер, по дяволите!

– Татко казва, че тази не е от най-добрите военни игри. Нямало достатъчно случайни фактори и неконтролируеми изненади, за да наподобява действителността. На мен така ми харесват. – Играта действаше почти успокоително – рутинна логика, проверки и контрапроверки, многократни еднотипни ходове и, разбира се, винаги обективна цел.

– Би трябвало да знаеш – вдигна очи Грегор, – все още не разбирам защо те изпратиха на остров Кирил. Вече си командвал истински космически флот, дори и да са били само шайка мръсни наемници.

– Шшт! Този епизод официално не съществува във военното ми досие. За щастие. Нямаше да очарова началниците ми. Аз съм командвал. Не съм се подчинявал. Както и да е, наемниците Дендарии ги бях поставил не толкова под своя команда, колкото под хипноза. Без капитан Тънг, който реши да подкрепи моите претенции за своя собствена изгода, всичко щеше да завърши по много по-неприятен начин. И много по-

скоро.

– Винаги съм смятал, че Илиян ще направи нещо повече с тях – казва Грегор. – Макар и по невнимание, ти тайно постави цяла една военна организация в служба на Бариар.

– Да. Без дори самите те да го съзнават. Виж, това е тайна. Хайде сега. Да ги назначат в отдела на Илиян беше правна илюзия. Всички го знаеха. – А нямаше ли и неговото собствено назначение в този отдел да се окаже една правна илюзия? – Илиян е твърде предпазлив, за да се остави да го увлекат в междугалактически военни приключения като хоби. Боя се, че основният му интерес към наемниците Дендари се изразява в това да ги държи колкото е възможно по-надалече от Бариар. Наемниците процъфтяват от онова, което останалите хора наричат хаос. Освен това и мащабите им са странни: по-малко от дузина кораби, три или четири хиляди души персонал – далече от твоите основни операционни единици – невидимите екипи от по шест души. Въпреки че могат да се сражават и по този начин и все пак са малобройни, за да се справят с планетарни ситуации. Базирани са в космоса, без сухопътни войски. Блокирането на космическите преходи беше техният специалитет. Сигурност, лека екипировка. В повечето случаи тероризират невъоръжени цивилни. Точно така и аз попаднах на тях, когато товарната ни совалка беше спряна от тяхна блокада. А терорът отиде твърде далече. Избягвам да мисля за рисковете, които поех. Въпреки че често съм се питал дали ако знаех това, което знам сега, бих могъл да... – Майлс замълча и поклати глава. – Или може би е като при височините. По-добре да не гледаш надолу. Вцепеняваш се и после падаш.

Майлс се боеше от височини.

– Как ще го сравниш с база „Лазковски“? Имам предвид като военен опит? – Грегор беше вгълбен в себе си.

– О, определено има някои общи неща – призна Майлс. – И двете представляваха работа, за която не бях подготвен, и в двете се криеше фатален риск, и от двете се измъкнах на косъм. И с някои загуби. Епизодът с наемниците беше... по-лош. Загубих сержант Ботари. В известен смисъл загубих Елена. В Лагера на вечния скреж поне успях да не загубя никого.

– Може би ставаш по-добър – предположи Грегор.

Майлс поклати глава и отпи. Трябваше да пусне някаква музика. Плътната тишина в стаята стана потискаща, когато разговорът замря. По всяка вероятност таванът не беше оборудван с хидравлични устройства, така че да се спусне и да го смаже в съня му. Сигурността

разполагаше с по-чисти начини за разправа с непокорните си затворници. Само му се струваше, че се снижава към него. „Е, нали съм нисък. Може пък да ме пропусне.“

– Предполагам, че би било... нередно – започна той колебливо, – ако те помоля да се опиташ да ме измъкнеш оттук. Винаги ми е било трудно да моля за имперското благоволение. Прилича на измама или нещо такова.

– Какво, нима молиш един затворник на ИмпСи да спаси друг? – лешниковите очи на Грегор излъчваха ирония. – И за мен е трудно да пристъпвам ограниченията на своя безусловен Имперски закон. Баща ти и Илиян ми висят на врата като два оглавника – той събра ръце и илюстрира думите си.

Тази стая им действа на подсъзнанието, реши Майлс. Грегор също чувстваше ефекта от нея.

– Бих ти помогнал, ако можеш – добави Грегор извинително, – но Илиян съвършено ясно ми даде да разбере, че не иска да се появяваш на хоризонта. Във всеки случай, поне за известно време.

– Време – Майлс преглътна последното си вино и реши, че ще е по-добре да не си налива повече. – Колко време? По дяволите! Ако скоро не започна да върша нещо, ще бъда първият документиран случай на спонтанно самозапалване на човек. – Той показа среден пръст на тавана. – Не искам... няма нужда дори да напускам сградата, но могат поне да ми дадат някаква работа. Писар, портиер... Страхотен каналджия съм. Каквато и да е. Татко говори с Илиян да ме назначи в Сигурността – като единствения отдел, в който биха ме взели – трябва да е имал предвид нещо повече от т-та-талисман – наля си отново и отпи, за да спре пороя на думите. Беше казал прекалено много. Проклето вино. Проклето вино.

Грегор, който беше построил малка куличка от чиповете на „Тактикт“, я прекатури с пръст.

– О, талисман не е лоша работа. Ако можеш да я получиш. – бавно разбъркваше купчинката. – Ще видя какво мога да направя. Нищо не обещавам.

* * *

Майлс не знаеше дали заради императора, дали заради микрофоните или заради магнетофонните ролки, които вече се въртяха (и бавно смислаха информацията), но след два дни той се оказа назначен като административен помощник на командващия охраната на сградата. Канцеларска работа – съставяне на разписания, ведомости за заплати,

осъвременяване на файлове. През първата седмица, докато се обучава-ше, работата беше интересна, след това – затъпяваща. Към края на месе-ца еднообразието и досадата започнаха да му играят по нервите. Лоялен ли беше, или просто беше глупав? Сега Майлс разбра, че часовите също трябваше да стоят по цял ден в затвора. Разбира се, като часови, едно от задълженията му сега беше да се пази да не излезе. По дяволите Илиян! Хитър беше. Никой друг не би могъл да го задържи, ако се реши на бягство. Веднъж намери прозорец и погледна навън. Валеше лапавица.

Щеше ли да се измъкне от тази шибана кутия преди новогодишните празненства? Колко време му трябваше на света, та най-после да го заб-рави? Ако се самоубиеше, дали щяха да разгласят официалната версия, че е бил застрелян по време на бягство? Какво се опитваше да постигне Илиян? Да го лиши от собствения му разум или просто да лиши отдела си от неговото присъствие?

Измина още един месец. Майлс реши да запълни свободните си от дежурство часове с нещо по-духовно. За целта реши да изгледа всички учебни записи във военната библиотека в строг азбучен ред. Разнообра-зието беше удивително. Беше особено поразен от трийсетминутен за-пис, заведен под Х-Хигиена, в който се обясняваше как да си вземем душ. Е, да. Сигурно имаше новобранци от провинцията, които наистина имаха нужда от инструкциите. След няколко седмици беше стигнал до „Л-Лазерна карабина, модел О-67, енергийна верига, поддръжка и ре-монт“, когато беше прекъснат от повикване, което му нареждаше да се представи в кабинета на Илиян.

Кабинетът на Илиян почти не се беше променил от последното по-сещение на Майлс. Същата спартанска камера без прозорци, изпълнена главно от конзолата на компютъра, която приличаше на командно табло на космически кораб. Сега обаче столовете бяха два. Единият от тях бе-ше обещаващо празен. Може би за Майлс този рунд няма да завърши в такава непосредствена близост с килима. Другият стол беше зает от мъж в парадна униформа с капитански петлици и емблемата на Имперска си-гурност на яката.

Интересен човек беше този капитан. Майлс го прецени с перифер-ното си зрение, докато уставно си разменяха поздрави с Илиян. Може би на около трийсет и пет години. Изразът на лицето му напомняше не-натрапчивата учтивост на Илиян, но чертите му бяха по-груби. Блед. Лесно можеше да мине за някой дребен бюрократ-домошар. Но този особен вид също така можеше да бъде придобит от дълго време в затво-реното пространство на космическите кораби.

– Младши лейтенант Воркосиган, това е капитан Унгари. Капитан Унгари е един от моите галактически оперативни работници. Има десетгодишен опит в събирането на информация за този отдел. Неговата специалност е оценката на военния потенциал.

Унгари удостои Майлс с учтиво кимване, сякаш да потвърди представянето. Непроницаемият му поглед на мига прецени Майлс. Майлс се почуди каква ли би могла да е оценката на шпионина за джуджето във военна униформа пред него и се опита да се поизправи. Няваше никаква забележима реакция на Унгари при вида на Майлс.

Илиян се облегна във въртящия се стол.

– И така, кажете ми, младши лейтенант, какви са последните ви вести от наемниците Дендарии?

– Сър? – Майлс се олюля назад. Не очакваше, че разговорът ще вземе тази насока... – Аз... напоследък... никакви. Преди около година получих писмо от Елена Ботари – Ботари Джесек, това е цялото име, но то е само лично, ъ-ъ... поздрави за рождения ми ден.

– Това го имам. – кимна Илиян.

„Наистина ли, копеле!“

– И нищо оттогава?

– Не, сър.

– Хм – Илиян размаха ръка в оскъдния въздух. – Седни, Майлс. – Заговори на по-висок глас. Тонът му беше делови. „Най-последно нещо по-така?!“ – Хайде да се занимаем с малко астрография. Казват, че географията е майка на стратегията. – Илиян си играеше с един от бутоните на конзолата.

Върху холографския екран се оформиха ярките триизмерни контури на карта на космическите маршрути. Приличаше по-скоро на модел на някаква странна органична молекула, изработен от топчета и клечки от разноцветна светлина. Топчетата представляваха космическите кръстовища в териториалния космос на отделните планети, а клечките космическите преходи през които се осъществяваха скоковете между тях. Беше схематична и информацията в нея изглеждаше твърде сбита. Илиян заби пръст в участък от червени и сини искри, разположен в центъра на едно празно топче, от което под налудничави ъгли излизаха четири клечки. И четирите водеха към други сложни топчета. Напомняше на крив келтски кръст.

– Познато ли ти изглежда?

– Това в средата е центърът Хийгън, нали, сър?

– Добре – Илиян му подаде дистанционното управление. –

Направете стратегическа анализ на центъра Хийгън, младши лейтенант.

Майлс прочисти гърлото си.

– Това е система с двойна звезда, няма обитаеми планети. Няколко станции и енергийни сателити и почти никакви причини човек да се зас-тои. Както много от другите връзки, обслужващи проходите, стойността ѝ идва от това, което е около нея. В този случай – четири допирни точки с териториален космос на населени планети. – Докато говореше, Майлс усилваше яркостта на всяка част от образа, за да подчертае думите си.

– Аслънд. Аслънд е *cul-de-sac*, като Бариар. Центърът Хийгън е единствената ѝ врата към по-голямата галактическа мрежа. Хийгън е така жизнено необходим за Аслънд, както Комар е за нас. Сборът Джаксън. Центърът Хийгън е само един от петте изхода от териториалния космос на Джаксън. Да оставим настрана твърденията, че са изследвали половината галактика. Това са лъжи. Вервейн. Вервейн има два изхода – един към центъра и един в секторите за преход, контролирани от Сетагандската империя. И четвърто, разбира се, нашият добър съсед, планетата и републиката Пол. Която на свой ред се свързва с нашата собствена многопреходна Комар. Освен това през Комар е единственият ни преход, който дава възможност за скок по права линия към сектора на Сетаганда. Този преход е бил или строго контролиран, или направо затварян за движението на сетагандски съдове още откакто сме го завладели. – Майлс вдигна очи към Илиян. Надяваше се, че е на прав път. Илиян погледна Унгари, който си позволи леко да повдигне вежди. Какво ли означаваше пък това?

– Стратегията на космическите преходи – промърмори Илиян. Той се вгледа в блещукащата схема. – Четирима играчи на една дъска. Трябва да е просто... Все пак – Илиян протегна ръка за дистанционното и седна с въздишка. – Хийгън е повече от потенциална точка на задръстване за четирите прилежащи му системи. Двайсет и пет процента от нашия собствен търговски трафик преминава оттам, през Пол. И макар че Вервейн е затворен за военни съдове на Сетаганда, така както и Пол е затворен за нашите, Сета осъществяват важен граждански обмен през същия преход и навън покрай Сбора Джаксън. Ако нещо, например война, блокира Хийгън, Сетаганда ще бъде почти толкова ощетена, колкото и ние. И все пак, след години взаимна незаинтересованост и пълен неутралитет, този празен регион изведнъж се оживява от нещо, което мога да определя само като надпревара във въоръжаването. И четирите съседа, изглежда, трупат военен потенциал. Пол увеличава въоръженията си на всичките си шест станции за скок в посока към центъра. Дори

изтеглиха част от силите си, разположени откъм нашата страна. Намирам това за изненадващо, като се има предвид, че Пол са изключително предпазливи към нас, откакто завзехме Комар. От своя страна консорциумът на Сбора Джаксън прави същото. Вервейн използват наемническа флота, наречена „Рейнджърите на Рандал“. Цялата тази активност предизвиква лека паника на Аслънд, чийто интереси в центъра Хийгън по очевидни причини са най-критични. Тази година хвърлят половината от военния си бюджет за изграждането на главна станция – по дяволите, летяща крепост, за контролиране на пунктовете за скок. А за да закърпят положението, докато се подготвят, и те са наели оръжия. Може да ги познаваш. Наричаха се „Независима наемническа флотилия на Дендари“ – Илиян спря и повдигна едната си вежда, наблюдавайки реакцията на Майлс.

Най-после някаква връзка. Или не беше така. Майлс изпусна дъха си.

– Навремето бяха специалисти по блокадите. Предполагам, че се връзва. Защо тъ-ъ... казвате наричаха се Дендари? Променили ли са името си?

– Както изглежда, неотдавна са се върнали към старото си име – „Наемниците на Озеран“.

– Странно. Защо?

– Наистина защо? – Илиян сви устни. – Един от многото въпроси, макар че едва ли е най-спешният. Притеснява ме сетагандската връзка. Или липсата на такава. Общият хаос в региона ще навреди колкото на нас, толкова и на Сетаганда. Но ако след края на хаоса Сетаганда успее някак да придобие контрола върху центъра Хийгън. А? Тогава те ще могат да блокират или да поставят под контрол бариарския трафик, така както ние контролираме техния през Комар сега. Наистина, ако приемем, че Сетаганда контролира прехода Комар-Сетаганда, това ще им осигури позиции на два от нашите четири главни галактически маршрута. Това шикалкавене, това придвижване като из лабиринт – намирисва ми на техните методи. Ще засмърди. Само да успее да забележа лепкавите им ръце да дърпат струните. Трябва да са там, дори и все още да не мога да ги видя... – Илиян поклати глава, докато се разхождаше из стаята. – Ако скокът през Сбора Джаксън беше затворен, всички щяха да са принудени да преправят маршрутите си през Сетагандската империя. В това има изгода...

– Или през нас – отбеляза Майлс. – Защо Сетаганда ще ни прави тази услуга?

– Мислех за една възможност. Всъщност, мислех за девет, но тази е за теб, Майлс. Кой е най-добрият начин да се превземе един преход?

– От двата края едновременно – автоматично изрецитира Майлс.

– Което е една от причините, поради които Пол бяха толкова предпазливи никога да не допуснат да увеличим военното си присъствие в центъра Хийгън – продължи Илиян. – Но да предположим, че някой на Пол се подведе по противния слух, който с такава мъка овладях, че намниците Дендари са личната армия на определен представител на лордството Вор от Бариар? Какво ще си помислят?

– Ще си помислят, че се готвим да ги прескочим – отвърна Майлс. – Може да ги обхване паника, параноя... Могат дори да потърсят временен съюз със... да речем, Сетаганда.

– Много добре – кимна Илиян.

Капитан Унгари, който слушаше с вежливото търпение на човек, преминал през всичко това, погледна Майлс и одобри хипотезата с кимване на глава.

– Но дори и да ги приемем за независима сила – продължи Илиян, – Дендари са още един дестабилизиращ фактор в региона. Цялата ситуация е обезпокоителна – с всеки ден напрежението расте без явна причина. Една грешка, един фатален инцидент може да взриви бурята. Класически хаос. Този път наистина. Няма да е възможно да го спрем. Причините, Майлс. Искам информация.

Обикновено Илиян искаше информация със същата страст, с която разпнатия жадува за капка вода. Сега той се обърна към Унгари.

– Е, какво мислите, капитане? Ще се справи ли?

Унгари не бързаше да отговаря.

– Физиката му е... по-подозрителна, отколкото си представях.

– Като камуфлаж това не е непременно недостатък. В неговата компания ще си почти невидим. Невинното агънце и ловецът.

– Може би. Но ще може ли да носи товара? Няма да имам много време, за да се правя и на бавачка. – Баритонът на Унгари звучеше изискано и по градски – явно един от модерните образовани офицери, въпреки че не носеше значката на академията.

– Така смята адмиралът. Кой съм аз, че да споря.

– Сигурен ли сте, че преценката на адмирала не е повлияна от... лични надежди? – Унгари погледна към Майлс.

„Имаш предвид самозалъгване“ – Майлс мислено дешифрира деликатното колебание.

– Ако е така, ще е за пръв път – Илиян сви рамене. – А за всяко

нещо има първи път. – Фразата остана да виси във въздуха. Илиян се обърна към Майлс и го прикова с мрачен поглед. – Майлс, мислиш ли, че би могъл, ако се наложи, да изиграеш отново ролята на адмирал Нейсмит? Не за дълго.

Очакваше го. Въпреки това, изречени на глас, думите го накараха да потръпне. Да активира отново тази потискана личност... „Това не беше само роля, Илиян.“

– Бих могъл да изиграя Нейсмит още веднъж. Разбира се. Това, което ме притеснява, е как да спра.

Илиян реши, че Майлс се шегува и си позволи да се усмихне студено. Усмивката на Майлс беше малко болнава. „Ти не знаеш, ти не разбираш какво беше това... Три части фалш и дрън-дрън и една част... нещо друго. Зен, самозаблуда, неконтролируеми моменти на екзалтация...“ Ще може ли да го направи пак? Може би вече знаеше твърде много. „Първо замръзваш, а след това падаш.“ Може би този път би могъл просто да играе роля.

Илиян се облегна назад, събра ръцете си и ги остави да паднат в жест на опрощение.

– Много добре. Капитан Унгари, той е на ваше разположение. Използвайте го както намерите за добре. Вашата мисия е да събирате информация за настоящата криза в центъра Хийгън; второ, ако това е възможно, да използвате младши лейтенант Воркосиган, за да отстраните наемниците Дендари от сцената. Ако решите да използвате фалшив договор, за да ги изведете от Хийгън, можете да теглите пари от засекретената сметка за тайни операции. Знаете какъв резултат искам. Съжалявам, че не мога да уточня в по-голяма степен заповедите си, преди да разполагам с разузнавателната информация, която трябва да доставите.

– Нямам нищо против, сър – Унгари леко се усмихна.

– Хм. Наслаждавайте се на независимостта си, докато я имате. Тя свършва с първата ви грешка. – Тонът на Илиян беше язвителен, но в очите му се четеше увереност, докато не ги обърна към Майлс. – Майлс, ще пътуваш като „Адмирал Нейсмит“. Пътуването му е инкогнито, по всяка вероятност се завръща при флотилията Дендари. Ако капитан Унгари реши, че трябва да активираш ролята на адмирал Нейсмит, той на свой ред ще влезе в ролята на твой телохранител, така че винаги да бъде в състояние да контролира положението. Малко е прекалено да искаме от Унгари да носи отговорност и за мисията си, и за твоята сигурност, затова ще имаш и истински телохранител. Това ще даде на капитан Унгари необикновена свобода на действие, тъй като ролята ти

обяснява и личния кораб, който ще имаш на твое разположение. Разполагаме с пилот, специалист по скоковете, и куриерски кораб, с който се сдобихме от... няма значение откъде, но корабът няма връзка с Бариар. Понастоящем е регистриран в Джаксън, което пасва чудесно на мистериозното минало на адмирал Нейсмит. Фалшификацията е толкова явна, че никой няма да си направи труда да търси по-надълбоко. – Илиян поспря. – Разбира се, ще се подчиняваш на заповедите на капитан Унгари. По този въпрос никакви обсъждания – втреченият поглед на Илиян беше студен като нощите на остров Кирил.

Майлс се усмихна покорно, за да покаже, че е разбрал намека. „Ще бъда добричък, сър. Само ме изпратете в космоса!“ От безпльтен дух в невинно агънце за примамка. Това повишение ли беше?

ОСМА ГЛАВА

Виктор Рота – агент за посредничество и доставка. Звучеше като сводник. Майлс недоверчиво разглеждаше новото си лице, възпроизведено на видеоекрана в неговата каюта. С какво в края на краищата беше по-лошо едно обикновено, спартанско огледало? Откъде Илиян беше взел този кораб? Произведен на Бета, корабът изобилстваше с всякакви бетиански джунджурии, създаващи удобство и лукс. Майлс се забавляваше с гадната мисъл какво щеше да стане, ако програматорът на сложната звукова зъбчистачка сбъркаше в един момент.

Облеклото на „Рота“ бе неопределено от гледна точка на предполагаемия му произход. Майлс беше отхвърлил бетианския саронг⁵ – на станция Пол-6 не беше достатъчно топло за него. Носеше увисналите си зелени панталони, пристегнати с връв от бетиански саронг и бетиански модел сандали. Зелената риза беше от евтина синтетична коприна, произведена на Ескобар, а останалото бе също толкова скъпо – еkleктичният гардероб на човек от Бета колонии, който отскоро кръстосва галактиката. Той си мърмореше на глас, за да си възвърне позабравения бетиански акцент, докато се мотаеше из свръхмодерната каюта на „собственика“ на кораба.

Ден преди това те бяха спрели на док тук, на Пол-6, без инциденти. Цялото триседмично пътешествие от Бариар беше преминало без инциденти. Унгарци изглеждаше доволен от това. Капитанът от ИмПСи бе прекарал по-голямата част от пътуването в броене, заснемане и пресмятане на кораби, войски, държавни и военни служби за сигурност. Бяха намерили извинение за спирането си в четири от шестте станции за скок по маршрута от Пол до центъра Хийгън и Унгарци пресмяташе, измерваше, сортираше, записваше в компютъра. Сега те бяха пристигнали в последния (или първи, в зависимост от посоката на пътуване) преден пост на Пол, тяхната мъничка собствена позиция в самия център Хийгън.

Някога Пол-6 просто маркирал точката за извършване на скок – не бил нищо повече от спирка за аварийно кацане и връзка за прехвърляне на комуникациите. Още не бил решен проблемът с получаването на съобщения през преходите, освен чрез физическото им пренасяне на борда

5. саронг – Дълга ивица памучен или копринен плат, носена от мъже и жени. увита около тялото като пола. Национално облекло в Малайзия и Индонезия. (Б.пр.)

на кораб, извършващ скокове през съответния преход. В най-развитите райони комуникационни кораби извършвали скокове на всеки час или дори по-често, за да излъчват по един откос от плътен сноп лъчи, които пътували със скоростта на светлината до следващата точка за скок в този район от териториалния космос, там съобщенията били улавяни, пренасяни през следващия преход от друг кораб и препредавани последователно. Това бил възможно най-бързият начин за осигуряване на информационен поток. В по-малко развитите райони човек просто е трябвало да чака – понякога със седмици или месеци – да мине кораб и да се надява, че няма да забравят да му пуснат пощата.

Сега Пол-6 не само отбелязваше местоположението на прехода, а открито го охраняваше. Унгарци не скри въодушевлението си, когато разпозна и преброи корабите от военния флот на Пол, струпани около новата конструкция. Те бяха успели да се приближат към дока по спираловидна траектория, която им позволяваше да огледат от всички страни както станцията, така и движението около нея.

„Основната ти работа тук, бе казал Унгарци на Майлс, ще бъде да намираш на всеки, който ни наблюдава, нещо по-интригуващо за наблюдение от мен. Обикалай. Не вярвам да ти е нужно кой знае какво усилие, за да биеш на очи. Действай според новата си самоличност – с малко късмет би могъл дори да установиш и някой друг контакт, който да си заслужава по-нататъшно проучване. Съмнявам се обаче, че веднага ще попаднеш на нещо много ценно. Тези работи не стават така лесно.“

И така, Майлс отвори кутията с мострите върху леглото си, за да ги провери още веднъж. „Просто пътуващ търговец, ето какво съм.“ Дузина ръчни оръжия със свалени енергийни пълнители му отвърнаха със злокобен блясък. В поредица видеодискове бяха представени по-големите и по-интригуващи оръжейни системи. Други още по-интригуващи, дори можеше да се каже „запленяващи“, миниатюрни дискове кротуваха скрити в сакото на Майлс. „Смърт. Приемам и поръчки за доставка на едро.“ Майлс се срещна със своя телохранител при страничния шлюз. Защо, за Бога, Илиян беше натоварил сержант Овъркил с тази мисия? По същата причина, поради която го беше изпратил и на остров Кирил – защото, без съмнение, му имаха доверие. Но на Майлс му пречеше това, че трябваше да работи с този, който го беше арестувал навремето. Какво Овъролт беше разбрал за Майлс досега? За щастие големият мъжага беше от мълчаливите.

Овъролт беше облечен също така непринудено и еkleктично, както и Майлс, макар и с ботуши вместо сандали. Изглеждаше точно като

нечий телохранител, който се опитва да мине за турист. Точно от онзи тип хора, които Виктор Рота – само между другото търговец на оръжие – би било логично да наеме. „Функционален и декоративен. Разрязва, нарязва, накълтва...“ Всеки от тях биеше на очи сам по себе си. А двамата заедно... Е, Унгарци беше прав. Нямаше защо да се тревожат, че ще останат незабелязани.

Майлс вървеше пръв през ръкава, който свързваше доковете със станцията. Ръкавът фуниеобразно премина в митническа зона, където кутията с мострите и самоличността на Майлс бяха щателно проверени, а Овъролт трябваше да представи разрешително за своя стънер. Оттам те имаха свободен достъп до всички съоръжения за прекачване, с изключение на някакви охранявани коридори, водещи към своего рода милитаризирани зони. Унгарци бе дал ясно да се разбере, че те бяха негова работа, не на Майлс.

Майлс бе дошъл точно навреме за първата си среща и сега се разхождаше бавно, наслаждавайки се на усещането да бъде на космическа станция. Мястото не беше така успокояващо като Бета колония, но безспорно тук той се движеше в крак с основната тенденция в галактичната технокултура. Съвсем различно от бедния, полуизостанал Барияр. От крехката изкуствена среда се носеше специфичен полъх на опасност – полъх, който би прераснал мигновено в клаустрофобично бедствие в случай на внезапна аварийна промяна в поддържаното налягане. Централната зала, опасана от магазини, жилищни помещения и заведения за хранене, беше най-често използваният ориентир при определяне на срещи.

В другия край на залата, точно срещу Майлс, бездействаше едно ексцентрично трио. Голям мъжага, облечен в свободни дрехи, чудесни за носене на скрито оръжие, оглеждаше мястото с безпокойство. Без съмнение, събрат по професия на сержант Овъркил. Всеки от двамата забеляза другия, размениха си смразяващи погледи, след което старателно се отбягваха. Охраняваният беше безличен човечец, който бледнееше, почти незабележим, край жената с него. Тя беше дребна, но удивително темпераментна. Платиненорусата ѝ коса, подстригана ниско, и крехката ѝ фигура я правеха чудновата като малка фея. Черният ѝ костюм беше сякаш облян в електрически искри, струящи по кожата ѝ като вода. Черните обувки с тънки токчета напразно я повдигаха с няколко сантиметра. Устните ѝ, оцветени в кървавочервено, хармонизираха с трептящия шарф, който се извиваше покрай алабастровите ключици, за да се спусне на дипли от раменете надолу и оформи като в рамка оголения ѝ

гръб. Тя изглеждаше... скъпо.

Очите ѝ уловиха запленения взор на Майлс. Брадичката ѝ се повдигна и тя на свой ред се възря студено в него.

– Виктор Рота? – гласът го накара да подскочи.

– А-а... господин Лига? – осмели се да отговори Майлс, като се извърна. Бледи заешки черти, издадена устна, черна коса – това бе човекът, който твърдеше, че желае да подобри въоръжението на охраната на своя астероиден рудодобив. Как и откъде Унгарци го беше измерил? Майлс не беше сигурен, че иска да знае.

– Уредил съм самостоятелна стая, за да поговорим – усмихна се Лига и кимна към входа на близкия жилищен отсек. – Е – добави той, – сякаш всички правят бизнес тази сутрин. – Той посочи с глава триото на другия край – вече квартет, който се отдалечаваше. Двата края на шарфа се вееха като знаменца, след бързо пристъпващата блондинка.

– Коя беше тази жена? – попита Майлс.

– Не зная – отвърна Лига. – Но този, след когото вървят, е главната ви конкуренция тук. Агентът на Посредническа къща „Фел“, експерти на Джексън по въоръженията.

Той имаше вид по-скоро на бизнесмен на средна възраст, поне откъм гръба.

– Пол допуска Джексън да оперират тук? – запита Майлс. – Мислех, че напрежението е високо.

– Между Пол, Аслънд и Вервейн, да – каза Лига. – Но консорциумът Джексън открито прокламира неутралитет. Извличат полза от всичко. Впрочем тук не е най-доброто място да говорим за политика. Да вървим, а?

Точно според очакванията на Майлс, Лига го въведе в иначе явно необитавана стая, сега специално наета за случая. Майлс започна заучената си тирада. Декламацията си за ръчните оръжия прекъсваше с брътвежи за наличен инвентар и дати за доставка.

– Смеех да се надявам – каза Лига, – че ще се намери нещо... малко по-авторитетно.

– Разполагам с още мостри на борда на моя кораб – обясни Майлс. – Не исках да затруднявам митницата на Пол с тях. Чрез видеото обаче можете да направите един цялостен преглед.

Майлс демонстративно извади справочниците за мощните оръжия.

– Този видеоматериал е само с образователна цел, разбира се, понеже законът не позволява оръжия от такъв ранг да се притежават от частно лице в териториалния космос на Пол.

– В космоса на Пол, да – съгласи се Лига. – Но законите на Пол не действат в центъра Хийгън. Все още. Всичко, което човек трябва да направи, за да осъществи каквато иска сделка абсолютно законно, е да се измъкне от Пол-6 и да излезе малко извън десетхилядикилометровия обсег за контрол върху трафика. Проблемът е как да се достави стоката обратно в териториалния космос на Пол.

– Трудните доставки са един от моите специалитети – увери го Майлс. – Срещу малко отгоре, разбира се.

– М-м... добре – Лига щракна едно копче, за да превърти видеокадалога. – Тези високоенергийни плазмени дъгомети, ами... какви са в сравнение с невроразрушителите от ранга на артилерийските системи?

Майлс сви рамене.

– Зависи изцяло от това дали искате да унищожите само хора, или хора и собственост едновременно. Мога да ви предложа много добра цена за невроразрушителите. – Той назова цифра в полиански кредити.

– Наскоро получих по-добра оферта за устройство със същата мощност – спомена Лига нехайно.

– Обзалагам се, че е така – Майлс се ухили. – Отрова – един кредит, противоотрова – сто кредита.

– Това пък какво трябва да означава? – попита Лига подозрително.

Майлс обърна ревера си и като прокара палец надолу по вътрешната страна измъкна миниатюрната видеотаблетка.

– Вижте това – той я постави във възпроизвеждащото устройство. Една фигурка оживя и направи пирует. От главата до върховете на пръстите на краката беше облечена в нещо блестящо, приличащо на плътно прилепнал но кожата тюл.

– Не е ли малко ефирно за дълго бельо? – скептично подхвърли Лига.

Засегнат, Майлс отвърна с бегла усмивка:

– В момента всяка въоръжена сила в тази галактика би искала да сложи ръка върху това, което виждате. Усъвършенствана персонална екранираща мрежа срещу невроразрушители. Най-новият технологичен коз на Бета колония.

Очите на Лига се разшириха.

– За пръв път чувам, че са се появили на пазара.

– На открития пазар, не. Това са, така да се каже, частни предварителни продажби.

Бета колония оповестяваше само второ- и третокласните от най-новите си достижения – да бъдеш постоянно с няколко стъпки пред всички

останали, беше основна линия на поведение на този суров свят вече няколко поколения. След време Бета колония щеше да търгува с новото си изделие по цялата галактика. А междуременно...

Лига облиза сякаш вечно нацупената си долна уста.

– Ние широко използваме невроразрушители.

„За охрана? Как не.“

– Разполагам с ограничен запас от екраниращите мрежи. Който пръв свари, пръв...

– Цената?

Майлс назова цифра в бетиански долари.

– Нечувано! – Лига се люшна назад в стола.

Майлс сви рамене.

– Помислете. Вашата... организация може да се окаже в доста неизгодно положение, ако не повишите първи отбранителната си способност.

– Ще... трябва да проверя. Ммм... мога ли да взема този диск, за да го покажа на своя, ъ-ъ... ръководител?

Майлс сви устни.

– Не допускайте да ви хванат с това.

– Няма начин. – Втръчен смаяно в проблясващата фигура на войника, Лига прегледа демонстрационния запис още веднъж, преди да прибере диска в джоба си.

Готово. Стръвта беше закачена и кукичката хвърлена в мътното. Щеше да е много интересно да се види какво кълве: дребни рибки или огромни морски чудовища. Лига беше риба от подклас гатога, отсъди Майлс. Е, все отнякъде трябваше да започне.

Когато отново се върнаха в залата, Майлс с безпокойство измънка на Овърролт:

– Добре ли мина?

– Съвсем гладко, сър – успокои го той.

Е, може би. Сякаш нещата бяха наред, вървяха по план. Той почти усети как потъва в лепкавата индивидуалност на Виктор Рота.

За обяд Майлс заведе Овърролт в една закусвалня с открити места към залата, така че всеки, който не следеше Унгарци, можеше да ги наблюдава. Той задържа сандвич с протеин и позволи на изопнатите си нерви малко да се поотпуснат. Дотук сякаш всичко беше минало нормално. Съвсем не бе така превъзбуждащо както...

– Адмирал Нейсмит!

Майлс едва не се задави с един полусдъвкан залък, когато рязко

извърна глава, за да открие източника на изненадания глас. Овъролт скочи под пълна тревога, но все пак се съдържа да не сграбчи без време скрития стънер.

Двама души се бяха спрели до масата. Не познаваше единия. Другия... По дяволите! Беше му познато това лице с квадратна челюст, кафява кожа – прекалено стегнат и здрав за възрастта си, за да мине за нещо друго освен за войник, независимо от полианските цивилни дрехи. Името, името...! Един от командосите на Тънг, командир на десантна совалка. За последен път Майлс го видя, когато заедно окомплектоваха снаряжението си в арсенала на „Триумф“, готвейки се за абордажно сражение. Клайв Кодак, това беше името му.

– Съжалявам, грешите – отрече Майлс по рефлекс. – Името ми е Виктор Рота.

Кодак замига.

– Какво? О, извинете. Тоест... Вие много приличате на един човек, когото познавах. – Той забеляза Овъролт, чийто очи трескаво очакваха само знак от Майлс. – Ъ-ъ... може ли да седнем при вас?

– Не! – отвърна Майлс остро, изпаднал в паника. „Не, чакай.“ Не биваше да отхвърля една евентуална връзка. Това беше усложнение, за което трябваше да е подготвен. Но да задейства Нейсмит, преди да е дошъл моментът, без нареждания от Унгари... – Във всеки случай, не и тук – набързо се поправи Майлс.

– Аз... Разбирам, сър. – С кратко кимване Кодак се оттегли незабавно, като повлече след себе си и своя спътник. Само веднъж успя да хвърли поглед назад през рамо. Майлс едва съдържа порива си да захване една салфетка. Двата мъже се отдалечаваха към центъра на залата. От техните припрени жестове личеше, че спорят.

– А това мина ли гладко? – печално попита Майлс.

Овъролт изглеждаше донякъде обезсърчен.

– Не много. – Той присви очи по посока на двамата мъже.

* * *

На Кодак му отне не повече от час, за да открие Майлс на кораба му. Унгари още го нямаше.

– Казва, че иска да говори с вас – рече Овъролт. Двата с Майлс се вгледаха във видеомонитора, който даваше образ от прага на люка, където Кодак пристъпваше нетърпеливо от крак на крак. – Как мислите, какво всъщност иска?

– Вероятно да говори с мен – каза Майлс. – Проклет да съм, ако и

аз не искам да говоря с него.

– Доколко добре го познавате? – попита Овъролт подозрително, върперил поглед в образа на Кодак.

– Не много – призна Майлс. – Изглеждаше способен подофицер. Познаваше снаряжението си, поддържаше хората си в постоянно движение, удържаше позициите си под обстрел.

В интерес на истината – като се връщаше назад в мислите си – контактите на Майлс с този човек винаги бяха кратки, все по работа... но някои от онези минути бяха критични в дивата несигурност на боя. Дали странният гъдел в стомаха на Майлс бе наистина достатъчна мярка за сигурност по отношение на един човек, когото не беше виждал почти четири години?

– Ще го сканираш, естествено. Но нека го пуснем и да видим какво иска.

– Както заповядате, сър – отвърна Овъролт равнодушно.

– Заповядвам.

Кодак не изглеждаше засегнат от това, че го сканират. Носеше само един регистриран стънер. Но си го биваше и в ръкопашен бой, припомни си Майлс – едно оръжие, което никой не можеше да конфискува. Овъролт го съпроводи до малката каюткомпания (пардон! – бетианците биха я нарекли „стая за отмора и възстановяване“).

– Господин Рота – Кодак кимна. – Тъ-ъ... надявах се, че ще можем да поговорим тук насаме. – Той колебливо погледна Овъролт. – Или вие замествате сержант Ботари?

– В никакъв случай. – Майлс даде знак на Овъролт да го последва в коридора и проговори едва когато вратите с лека въздишка се затвориха.

– Мисля, че притеснявате с присъствието си, сержант. Ще имате ли нещо против да чакате отвън? – Майлс не уточни кого точно Овъролт притеснява. – Можете да наглеждате монитора, разбира се.

– Безразсъдна идея – намръщи се Овъролт. – Ами ако ви нападне?

Майлс нервно барабанеше с пръсти по шева на панталона си.

– Не е изключено. Но предстои да се отправим към Аслънд, където според Унгарци са заели позиции Дендариите. Той може да притежава полезна информация.

– Ако казва истината.

– Дори лъжите понякога говорят. – С този съмнителен аргумент Майлс се вмъкна в каюткомпанията, изоставяйки Овъролт.

Той кимна на своя посетител, който вече се беше настанил на една

маса.

– Ефрейтор Кодак.

Лицето на Кодак светна.

– Вие наистина си спомняте?!

– О, да. Ами, а-а... още ли сте с Дендариите?

– Да, сър. Сега съм сержант Кодак.

– Много добре. Не съм изненадан.

– И, м-м... с наемниците Озерани.

– Така значи. Дали това е добре или не, тепърва ще се разбере.

– За какъв се представяте, сър?

– Виктор Рота, търговец на оръжие.

– Това е добро прикритие – отвърна трезво Кодак, като кимна.

Майлс се опита да зададе следващия си въпрос възможно най-непринудено и се зае да налива кафе.

– Та какво правите на Пол-6? Мислех, че флотилията е наета на Аслънд.

– На станцията на Аслънд тук в центъра – поправи го Кодак. – Само на два дни полет е напърно през системата. Поне това, което до момента е изградено. Държавни предприемачи... – той поклати глава.

– Изостанали от графика и в преразход?

– Познахте – той пое кафето, без да се колебае, задържа го в сухите си ръце и сръбна една глътка. – Не мога да остана дълго. – Доизпи чашата си на един дъх. Сложи я на масата. – Сър, мисля си, да не би да съм ви направил лоша услуга. Бях толкова изумен като ви видях там... Както и да е. Вие на път обратно към флотилията ли сте?

– Боя се, че не мога да разисквам плановете си.

„Дори и с теб.“

Кодак го прониза с черните си бадемови очи.

– Вие сте си все същият шмекер.

– Вие като изпитан боец, може би предпочитате фронталния сблъсък?

– Не, сър! – Кодак леко се усмихна.

– Хайде, разправяйте. Доколкото разбирам, вие сте – или, ти си един от разузнавателните агенти на флотилията, разпръснати из центъра. Организацията разпаднала ли се е в мое отсъствие?

Всъщност може би половината от настоящите обитатели на Пол-6 бяха шпиони от някакъв ранг, като се има предвид броят на потенциалните участници в тази игра. Да не говорим за двойните агенти – трябваше ли всеки от тях да се брой за двама?

– Защо ви нямаше толкова дълго, сър? – тонът на Кодак беше почти обвинителен.

– Не това беше намерението ми. – Майлс изчакваше. – Известно време бях пленник на... едно място, което по-добре да не описвам. Отървах се едва преди три месеца.

Е, това също беше начин да се опише остров Кирил.

– Вие, сър?! Можехме да ви освободим...

– Не, не можехте – Майлс бе рязък. – Ситуацията беше крайно деликатна. Проблемът бе решен по начин, който ме удовлетворяваше. Но после бях изправен пред... значително прочистване в мои оперативни зони, извън флотилията Дендариин. Съжалявам, но хората не са единственото, което ме занимава. Въпреки всичко, аз съм обезпокоен. Трябваше да науча нещо повече от комодор Джесек.

„Наистина трябваше.“

– Комодор Джесек вече не е командващ. Имаше финансова реорганизация и реструктуриране на командването преди около година, благодарение на капитаните-собственици и адмирал Озер. Начело с адмирал Озер.

– Къде е Джесек?

– Беше понижен във флотски инженер.

Смушаващо, но Майлс можа да си го представи.

– Това не е непременно лошо. Джесек никога не е бил така енергичен, като, да кажем, Тънг. Ами Тънг?

– Той пък беше понижен от началник-щаб до офицер от личния състав. Една нищожна длъжност.

– Това си е... прахосничество.

– Озер не се доверява на Тънг. А и Тънг не обича Озер. От една година Озер все се опитва да го изтласка, но той се държи, въпреки унижението от... хм. Не е лесно човек да се отърве от него. Озер не може да си позволи, засега, да отстрани всеки десети. А и твърде много хора на ключови позиции са предани на Тънг.

Майлс повдигна вежди.

– Включително и ти?

Кодак отвърна сдържано.

– Свърших някои работи за него. Давах си сметка, че е по-висш офицер.

– Аз също.

Кодак кимна кратко.

– Сър, работата е там, че... човекът, който беше с мен в

закусвалнята, ми е старши тук. И е от хората на Озер. Не мога да измисля никакъв друг начин да го накарам да не докладва за случайната ни среща, освен да го убия.

– Нямам желание да предизвикам гражданска война в собствената си командна структура – каза Майлс кротко. „Засега.“ – Мисля, че по-важното е да не заподозре, че си говорил с мен насаме. Остави го да докладва. И преди съм постигал споразумения с адмирал Озер, които са били от полза и за двама ни.

– Не съм сигурен, че Озер мисли така, сър. Според мен той смята, че е бил прецакан.

Майлс се прокашля и се опита смехът му да прозвучи искрено.

– Ето какво. Аз удвоих флотилията по време на войната Тау Верд. Даже като трети офицер, той се оказа начело на повече, отколкото беше имал преди това – един скромен резен от големия пай.

– Но страната, с която от самото начало ни бяхте свързали, загуби.

– Не е така. И двете страни спечелиха от примирието, което наложихме. Резултатът – победа срещу победа, като изключим малко позагубен престиж. Какво, Озер не може ли да почувства, че е победил, ако някой друг не е загубил?

Кодак изглеждаше строг.

– Може би случаят е точно такъв, сър. Чувал съм го да казва, че всичко е било блъф. Според него никога не сте били адмирал, нито какъвто и да било офицер. Ако Тънг не играел двойна игра, той щял да ви прати по дяволите с ритници по задника. – Кодак се взираше в Майлс. – Какъв бяхте наистина?

Майлс отвърна с блага усмивка.

– Аз бях победителят. Спомняте ли си?

Кодак изсумтя полуразвеселен.

– Тъхъ.

– Не се оставяйте ревизионистичната история на Озер да замъгли съзнанието ви. Та вие бяхте там.

Кодак унило поклати глава.

– Вие всъщност не сте имали нужда от моето предупреждение, нали? – Той се размърда и се изправи.

– Не приемайте нищо безусловно. И, въ-ъ... грижи се за себе си. Кое-то значи пази си задника. Ще се сетя за теб, след време.

– Сър – Кодак кимна. Овъролт, който чакаше в коридора, заел стойката на имперски гвардеец, го съпроводи строго до люка.

Майлс седеше в каюткомпанията, гризеше ръба на чашата за кафе и

размишляваше върху някои удивителни аналогии между реструктурирането на командването в една флотилия от независими наемници и междусобните войни на бариарската класа Вор. Можеше ли да се мисли за наемниците като за един макет, опростена или лабораторна версия на реалното? „Озер трябва да се е навъртал наоколо по време на Вордарианското претендентство и да е видял как действат големите момчета.“ Все пак, най-добре щеше да е Майлс да не подценява потенциалните опасности на ситуацията. Неговата смърт в един миниатюрен конфликт щеше да е точно толкова безусловна, колкото и в голям.

По дяволите! Каква смърт? Какво общо имаше той с Дендариите или с Озерани в края на краищата? Озер е бил прав, наистина беше блъф и единственото чудно нещо бе, колко ли му е трябвало да си отвори очите за този факт. Майлс не виждаше никаква належаща нужда да се забърква отново с Дендариите. Възможно е той можеше чудесно да се измъкне от едно опасно политическо затруднение. Нека Озер ги задържи, те и без това са били първо негови.

„Имам трима верпоподаници в тази флотилия. Моята собствена държава.“

Колко лесно бе успял да се вмъкне отново в ролята на Нейсмит...

Във всеки случай решението да се задейства Нейсмит щеше да бъде не на Майлс, а на капитан Унгари.

Унгари пръв изтъкна това по-късно, когато се върна и бе подробно осведомен от Овъролт. Той поначало се владееше и яростта му трудно се долавяше – гласът му се изостри, от напрежението бръчките покрай очите и устата му станаха по-дълбоки.

– Вие сте престъпили прикритието си. Никога не нарушавай прикритието си – първо правило за оцеляване в този занаят.

– Сър, разрешете най-почтително да отбележа, че не аз изплюх камъчето – отвърна уверено Майлс, – а Кодак. Той изглежда го осъзна. Не е глупак. Направи каквото можа, за да се извини. – Вероятно Кодак бе в действителност по-проницателен, отколкото на пръв поглед, защото в момента той поддържаше връзки и с двете страни на предполагаемия разкол в командването на Дендариите, независимо коя от тях вземаше връх. Пресметливост или шанс? Кодак беше или умен, или късметлия, но и в двата случая можеше да бъде нужен на Майлс... Каква страна, а? Унгари няма да ме допусне да припаря до Дендариите след тази история.

Унгари се мръщеше срещу видеоекрана, където се възпроизвеждаше записът на разговора между Майлс и наемника.

– Все повече ми се струва, че може би е прекалено опасно да се

задейства легендата Нейсмит. Ако малкият дворец преврат на твоя Озер е поне донякъде такъв, какъвто го представя този приятел, то тогава фантазиите на Илиян – ти просто ей-така да наредиш на Дендари да се махат – направо отиват на вятъра. Знаех си, че изглежда прекалено лесно – Унгарци крачеше из каюткомпанията, като удряше десния си юмрук в лявата длан. – Е, все още можеш да извлечеш някаква полза от Виктор Рота. Колкото и да ми се ще да те затворя.

Странно, колко от началниците му са казвали същото.

– ...Лига иска отново да се срещне с Рота тази вечер. Може би за да си поръча нещо от нашата фиктивна номенклатура. Тръгни по веригата. Искам чрез него да стигнеш до следващото ниво в организацията му. Неговия шеф или шефа на неговия шеф.

– За кого работи Лига, как мислите?

Унгарци спря да крачи и разпери ръце.

– За Сетаганда? Или за когото и да е от половин дузина други? Присъствието на ИмиСи тук е слабо. Но ако се окаже, че тези от пресътпната организация на Лига са сетагандски марионетки, то може би си струва да се внедри шатен агент в техните редици. Тъй че, проучи! Намекни за още хитринки в торбата си. Взимай подкупи. Смеси се с тях. И задвижи нещата. Моята е почти свършена тук и Илиян специално иска да узнае кога станцията на Аслънд ще действа с пълния си капацитет като отбранителна база.

* * *

Майлс позвъни на вратата на стаята, където беше срещата му с Лига. Брадичката му конвулсивно се повдигна. Той прочисти гърлото си и изправи рамене. Овъролт се озърна в празния коридор.

Вратата се отвори със съскане. Майлс замига от изумление.

– А, господин Рота – слабият хладен глас беше на малката блондинка, която бе видял сутринта. Този път беше облечена в костюм от червена коприна, плътно прилепнал по тялото, с дълбоко изрязано деколте, искрящо червен рюш, който се издигаше зад врата, за да подчертае изваяната ѝ глава, и червени велурени ботуши с висок ток. Тя го удостои с една високоволтова усмивка.

– Извинете – каза Майлс автоматично. – Трябва да съм сбъркал вратата.

– Съвсем не. – Тънката ѝ ръка направи широк приветстващ жест. – Идвате точно навреме.

– Имах уговорена среща тук с един господин на име Лига.

– Да, аз поех уговорката вместо него. Заповядайте, влезте. Казвам се Ливия Ню.

Е, сигурно не носи у себе си скрито оръжие. Майлс пристъпи навътре и не се изненада при вида на телохранителя ѝ, който бездействаше в ъгъла. Мъжът кимна на Овъролт, който му отвърна. Бяха настръхнали като два котарака. А къде беше третият? Очевидно не тук.

Ливия Ню се оттегли към едно канапе, напълнено с течност, и се настани върху него.

– Вие сте, м-м... ръководител на господин Лига? – понита Майлс. Не, Лига бе отрекъл, че я познава...

Тя се поколеба само за миг.

– В известен смисъл, да. – Един от тях лъжеше. Но не беше сигурно. Ако тя действително стоеше високо в организацията, Лига нямаше да я разкрие пред Рота. Проклятие! – Приемете, че съм агент за посредничество.

Господи! Пол-6 наистина беше затънал до уши в шпиони.

– На кого?

– Е-е... – усмихна се тя, – това е хубавата страна на работата с дребни доставчици, че никога не задават въпроси. Едно от малкото хубави неща.

– „Без въпроси“ е девизът на къщата „Фел“, струва ми се. Преимуществото им е в стабилната и сигурна база. Научил съм се много да внимавам да не продавам оръжие на хора, които може да стрелят после срещу мен.

Сините ѝ очи се разшириха.

– Кой би искал да стреля срещу вас?

– Зле направлявани люде – подхвърли Майлс. Ама че работа. Разговорът му се изплъзваше. Размениха си тревожни погледи с Овъролт.

– Трябва да си побъбрим – тя подкупвашо потупа възглавницата до себе си. – Заповядайте, седнете, Виктор. Ей – кимна тя на телохранителя си, – защо не почакаш навън.

Майлс приседна на крайчеца на канапето, опитвайки се да отгатне възрастта ѝ. Кожата на лицето ѝ беше гладка и бяла. Само клепачите ѝ бяха отпуснати и леко набръчкани. Майлс си спомни нарежданията на Унгари: „Вземай подкупи. Смеси се с тях...“

– Може би ти също трябва да изчакаш отвън – каза той на Овъролт.

Овъролт изглеждаше раздвоен, но определено предпочиташе да държи под око едрия, въоръжен мъж. Той кимна привидно послушно, а всъщност с одобрение, и последва нейния човек.

Майлс се усмихна по начин, който се надяваше да е бил приятелски. Тя изглеждаше направо изкусителна. Майлс внимателно се отпусна на възглавниците с вид на съблазнен. Същинска ненадейна среща от приказките за шпиони – от тези, дето, според Унгари, не се случват никога. Може би те просто никога не се случваха на Унгари, а? „Божичко, какви остри зъбки имате, мис!“

Ръката ѝ посегна към деколтето – жест, който не можеше да не прикове погледа – и измъкна един миниатюрен, познат видеодиск. Тя се наведе да го пъкне във възпроизвеждащото устройство на ниската масичка пред тях, а на Майлс му беше нужно известно време, за да прехвърли вниманието си към него.

Блестящата фигурка на войника отново изпълни стилизираните си движения. Аха! Значи тя наистина беше шефа на Лига. Много добре. Вече стигаше донякъде.

– Това е наистина забележително, Виктор. Как се сдобихте с него?

– Щастлива случайност.

– Какво количество можете да доставите?

– Строго ограничено. Да кажем петдесет. Аз не съм производител. Лига сигурно е споменал цената?

– Сметнах я за висока.

– Ако можете да намерите друг доставчик, който да предлага за по-малко, ще се радвам да изляза насреща с десет процента под неговата цена. – Майлс успя да се поклони, както беше седнал.

Тя издаде слаб, гърлен звук: ставаше ѝ забавно.

– Предложеното количество е твърде малко.

– Има няколко начина да спечелите от тази стока, дори количеството ѝ да е малко, стига де се включите в търговията достатъчно рано. Например, като продавате работни образци на правителства, които проявят интерес. Имам предвид да участвам с дял в печалбата, преди пазарът да се е наситил и цената да падне. Вие бихте могли да сторите същото.

– А защо не вие? Тоест, продавайте ги директно на правителства.

– Какво ви кара да мислите, че вече не съм го направил? – усмихна се Майлс. – Впрочем... обърнете внимание на моите маршрути за излизане от тази зона. Дойдох през Бариар и Пол. Трябва да напусна през Сбора Джаксън или през сетагандската империя. За съжаление и по двата маршрута се излагам на голям риск да бъда освободен от специалната си стока, без каквато и да било компенсация.

„А между другото, откъде ли на Бариар бяха получили работния

образец на екраниращия костюм? Имаше ли истински Виктор Рота и къде беше той сега? Откъде имаше Илиян техния кораб?“

– Значи вие ги превозвате със себе си?

– Не съм казал това.

– Хм – подсмихна се тя. – Можете ли да доставите един тази нощ?

– Какъв размер?

– Малък – пръст с дълъг маникюр начерта линия надолу по тялото ѝ, от гърдите до бедрото, за да покаже точно колко малък.

Майлс мрачно въздъхна.

– За съжаление размерите им са съобразени с ръст на войник – от среден до голям. Прекрояването е сериозно техническо предизвикателство – нещо, върху което всъщност самият аз все още работя.

– Добре обмислено от страна на производителя.

– Напълно съм съгласен, гражданко Ню.

Тя се вгледа в него по-внимателно. Дори усмивката ѝ стана малко по-искрена. Дали?

– Във всеки случай, предпочитам да ги продавам на партиди на едро. Ако вашата организация финансово не е в състояние...

– Все още бихме могли да се споразумеем.

– Бързо, надявам се. Скоро ще отпътувам.

Тя промърмори отнесено „вероятно не...“, после вдигна очи и за миг сви вежди.

– Коя е следващата ви спирка?

И без друго Унгари трябваше да регистрира официален план на полета...

– Аслънд.

– Хм... да, трябва да постигнем някакво споразумение. Безусловно.

Дали малките сини пламъчета бяха това, на което казваха „свалящи очи“? Ефектът беше приспивен, почти хипнотичен. „Най-после срещам жена, която е незабележимо по-висока от мен, а аз дори не знам на чия страна е.“ Той единствен нямаше право да отъждествява ръста със слабост.

– Мога ли да се срещна със вашия шеф?

– Кой? – тя свъси вежди.

– Мъжът, с когото ви видях тази сутрин.

– ...аха. Значи вече сте го виждали.

– Уредете ми среща. Нека да вършим сериозна работа. Бетиански долари, не забравяйте.

– Удоволствието преди работата, естествено – усещаше дъха ѝ в

ухото си, лека ароматна омая.

Дали се опитваше да го размекне? С каква цел? Унгарци беше казал: „не нарушавай прикритието си.“ Сигурно щеше да е в стила на Виктор Рота да вземе всичко, до което би могъл да се домогне. Плюс десет процента отгоре.

– Не е нужно да правите това – едва успя да отрони той през свитото си гърло. Сърцето му беше неударимо.

– Не всичко правя заради работата! – измърка тя.

Защо ли наистина ще си прави труда да прелъстява един нищо и никакъв недорасъл контрабандист на оръжие? Какво, освен удоволствие, намираше в това? „Може би тя ме харесва.“ Майлс потрепери при мисълта да предложи на Унгарци това обяснение. Нейната ръка обви врата му. Неговата длан, сломена, се вдигна да помилва мекото кадифе на косата ѝ. Прекрасно изживяване от докосването, точно както го бе рисувал във въображението си.

Ръката ѝ се стегна. По чист нервен рефлекс Майлс скочи.

Стоеше там и се чувстваше като идиот. Било е само ласка, не намек за насилие. Тъгълът бе съвсем неподходящ за покушение.

Тя се хвърли назад върху канапето, тънката ѝ ръка се бе изтегнала отгоре на възглавниците.

– Виктор! – Гласът ѝ бе закачлив, веждата ѝ се повдигна. – Нямахте да те ухапая.

Лицето му гореше.

– Тряб... ва да тръг... вам. – Той се окашля, за да върне гласа си в долния му регистър. Ръката му се спусна да извади видеодиска. Ръката ѝ подскочи в същата посока, после се отпусна безжизнена, с престорено безразличие. Майлс блъсна бутон за вратата.

Овъролт се появи на мига в пролуката на плъзгащата се врата. Стомахът на Майлс се отпусна. Ако телохранителят му беше изчезнал, той щеше да разбере, че всичко е било нагласено. Твърде късно, разбира се.

– Може би по-късно – смутолеви Майлс. – След като получите доставката. Бихме могли да се срещнем.

Доставка на несъществуваща стока? Какви ги приказваше?

Тя поклати глава невярващо. Смехът ѝ го последва по коридора. Крехък и режеш.

* * *

Майлс се надигна разсънен, щом лампите в каютата му щракнаха. Унгарци, напълно облечен, стоеше на прага. Зад него надничаше техният

пилот, само по белъо и с изражение на човек, зашеметен от съня, разтреперан и плах.

– Ще се обличаш после – изръмжа Унгарци на пилота. – Само ни измъкни от дока и ни изведи оттатък десетхилядикилометровата граница. Ще съм готов след няколко минути да помогна да определим курса. – И добави като на себе си. – Веднага щом бъда наясно, къде по дяволите отиваме. Размърдай се!

Пилотът изчезна. Унгарци пристъпи до леглото на Майлс.

– Воркосиган, какво за Бога се случи в онази стая?

Майлс стисна очи срещу ярката светлина на лампите и гневния поглед на Унгарци, и потисна порива си да се скрие от тях под завивките.

– А? – Устата му беше пресъхнала от съня.

– Току-що получих предупреждение в аванс – аванс от броени минути – за пусната от държавна сигурност на Пол-6 – заповед за задържане на Виктор Рота.

– Но аз изобщо не съм докосвал дамата! – запротестира Майлс замаян.

– Лига е намерен убит в същата стая.

– Какво?!

– В лабораторията току-що са приключили с определянето на точния час на убийството. Приблизително когато сте се срещнали. Тоест, трябвало е да се срещнете. Заповедта за задържане ще бъде предадена след минути по информационната мрежа и ще останем блокирани тук.

– Но аз не съм. Аз дори въобще не съм виждал Лига. Само неговия шеф, Ливия Ню. Искам да кажа... ако бях направил нещо такова, щях да ви докладвам незабавно, сър!

– Благодаря ти – каза сухо Унгарци. – Доволен съм да чуя това. – Гласът му стана дрезгав. – Явно ти си обект на инсценировка.

– Кой...

Може да е имало друг, по-зловещ начин Ливия Ню да освободи Лига от онзи свръхсекретен видеодиск. Но ако тя не беше по-висшестояща от него, или дори изобщо не беше член на неговата полианска престъпна организация, то коя беше тя тогава?

– Нужно ни е да узнаем повече, сър! Това може да е началото на нещо.

– Това може да е краят на нашата мисия. По дяволите! И сега не можем да се изтеглим обратно през Пол за Бариар. Отрязани сме. Тогава накъде? – Унгарци крачеше, размишлявайки на глас: – Аз искам да отида в Аслънд. Техният договор за екстрадиране с Пол понастоящем е

разтурен, но... после, усложненията с твоя наемник... Сега, когато вече са направили връзка между Рота и Нейсмит... Благодарение на твоето лекомислие!

– Съдейки по това, което каза Кодак, не мисля, че ако адмирал Нейсмит се завърне, непременно ще го посрещнат с отворени обятия – съгласи се неохотно Майлс.

– Станцията на консорциума на Сбора Джаксън няма договор за екстрадиране с никого. Това прикритие стана напълно негодно – Рота и Нейсмит. И двамата безполезни. Трябва да бъде консорциумът. Там ще се отърва от този кораб, ще се покрия, и рязко ще свърна към Аслънд сам.

– Ами аз, сър?

– Ти и Овъролт ще трябва да се отделите и да поемете дългия път към дома.

„У дома. У дома в немилост.“

– Сър... бягството не ми се струва добро решение. Да предположим, че не отстъпим и очистим Рота от обвиненията? Повече няма да бъдем отрязани, а и Рота все още ще бъде жизнеспособно прикритие. Възможно е да ни тласкат тъкмо към това, да офейкаме.

– Не виждам как някой може да е предвидил моя източник на информация в полианската държавна сигурност. Смятам, че намерението им е да ни блокират тук, на док – Унгари стовари юмука си в дланта, този път в израз на окончателно решение. – Значи консорциумът – той се обърна и излезе. Ботушите му отекнаха в коридора. По промяната във вибрациите и въздушното налягане, както и по едно приглушено потракване, Майлс разбра, че корабът им вече се отделяше от Пол-6.

Майлс се обърна гласно към празната каюта.

– Ами ако имат план и за двата случая? Аз не бих пропуснал – той поклати глава, изпълнен със съмнения, после стана да се облече.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Базовата станция за скокове на Консорциума на Джаксън, според Майлс, се различаваше от тези на Пол главно по разнообразието на стоките, които търговците предлагаша. Беше застанал наред с чакалните, която много напомняше залите на Пол-6, пред автомат за книги дискове и се зае да превърта списъка на огромен каталог порнография. Е, на няколко пъти прегледа му беше прекъсван от кратки паузи, които разкриваха пред очите му шеметни картини. Като устояваше с достойнство на любопитството, той стигна до отдела по военна история, където откри разочароващо кратък списък от заглавия. Пъхна кредитната си карта в автомата, който избълва три тънки диска. „Кратък преглед на триагоналната стратегия във войните на Минос IV“ не го интересуваше кой знае колко, но му предстоеше дълго и еднообразно пътуване към дома, а сержант Овъролт не обещаваха бляскава компания. Майлс напъха дисковете в джоба си и въздъхна. Каква загуба на време и усилия се беше оказала тази мисия.

Капитан Унгари беше уредил пилот и бордов инженер във връзка с „продажбата“ на кораба на Виктор Рота на човек, който евентуално щеше да го достави обратно на Имперска сигурност. Молбите, с които Майлс обсипваше своя началник, и предложенията му как да извлекат повече изгода от Рота, Нейсмит и дори от младши лейтенант Воркосиган, бяха прекъснати от свръхзакодирано съобщение от Главния щаб на Имперска сигурност, за ползване само от Унгари. Унгари се беше оттеглил, за да го разшифрова и след половин час се появи мъртвешки блед.

След това промени разписанието си и още преди да е изтекъл и час, замина с търговски кораб за станцията Аслънд. Сам. Отказа да съобщи съдържанието на съобщението на Майлс и дори на сержант Овъролт. Отказа да вземе Майлс със себе си. Отказа да даде разрешение на Майлс поне да продължи самостоятелно военните наблюдения върху Консорциума.

Унгари остави Овъролт на Майлс или обратното. Трудно беше да се каже кой на кого трябваше да се подчинява. През цялото време Овъролт действаше по-малко като подчинен и повече като бавачка, като обезсърчаваше опитите на Майлс за изследвания върху Консорциума и настояваше да си стои на сигурно място в стаята си в общежитието. Сега чакаха да се качат на борда на ескобарски търговски лайнер, чийто

полет към Ескобар беше обявен като директен. На Ескобар щяха да се представят в посолството на Бариар, което несъмнено щеше да осигури транспортирането им до дома. У дома с празни ръце.

Майлс погледна часовника си. Имаше още двацет минути до качването на борда. Можеха да поседнат. Майлс се помъкна през чакалнята, хвърляйки раздразнителен поглед към Овърролт, който го последва. На смръщеното му лице беше изписано решително неодобрение. Майлс си мислеше за Ливия Ню. Със сигурност беше изпуснал приключението на живота си като отклони еротичната ѝ покана. И все пак това на лицето ѝ не беше израз на любов – във всеки случай, би се притеснявал за жена, която беше в състояние да се влюби лудо от пръв поглед във Виктор Рота. Блясъкът в очите ѝ подхождаше повече на чревоугодник, съзерцаващ необичаен *hors d'oeuvre*⁶, току-що представен от келнера. Беше се почувствал така, сякаш от ушите му стърчеше магданоз.

Може и да беше облечена като куртизанка, и се движеше като куртизанка, но в нея нямаше нищо от готовността на куртизанките да доставят удоволствие. Нищо сервилно. Жестове на властта в одеждите на безвластието. Обезпокоително!

Толкова красива.

Куртизанка, престъпничка, шпионка... Каква беше тя? И преди всичко, към кои принадлежеше? Дали беше някакъв шеф на Лига, или негов противник? Или негова съдба? Сама ли беше убила този никаквец? Какво друго беше тя? Майлс все повече се убеждаваше, че тя е ключова фигура в загадката на центъра Хийгън. Трябваше да я проследят, а не да я отбягват. Сексът не беше единствената пропусната възможност. Срещата с Ливия Ню щеше да го вълнува още дълго.

Майлс вдигна очи и видя, че пътят му е преграден от двойка главорези на Консорциума. „Офицери от държавна сигурност“, с ирония се поправи той. Поизправи се, стъпил здраво на краката си, и повдигна брадичката си. „Сега пък какво има?“

– Да, господа?

Единият, който Майлс определи като много едър, погледна към другия, който беше грамаден. Грамадният прочисти гърлото си:

– Господин Виктор Рота?

– Ако съм аз, какво?

– Беше ни продадена заповед за вашето арестуване. Обвиняват ви в убийството на някой си Сидни Лига. Ще предложите ли по-висока цена?

6. *hors d'oeuvre* (фр.) – Предястие. (Б.пр.)

– Вероятно – раздразнен, Майлс сви устни. „Какво развитие.“ – Кой е предложил цена за арестуването ми?

– Името му е Кавило.

Майлс поклати глава.

– Дори не го познавам. Случайно да е от полианската държавна сигурност?

Офицерът провери в бележника си.

– Не – добави той бърливо. – Полианците почти никога не правят бизнес с нас. Мислят си, че сме длъжни да им даваме престъпници безплатно. Като че ли ние им искаме криминални в замяна.

– Хм. За вас това е въпрос на търсене и предлагане – Майлс въздъхна шумно. Илиян няма да бъде очарован от това перо в сметката за разходите. – Каква сума е предложил за мен този Кавило?

Офицерът отново направи справка с бележника си. Веждите му се повдигнаха.

– Двайсет хиляди бетиански долара. Трябва много да ви иска.

Откъм Майлс се чу тихичък шум, като от пробита топка:

– Нямам толкова в себе си.

Офицерът извади палката си.

– Ще трябва да се обадя тук-там.

– Ще се обаждате от ареста.

– Но ще изпусна полета!

– Сигурно това е целта – съгласи се офицерът, – като се има предвид времето.

– Да предположим, че ме арестувате, Кавило ще изтегли ли вноската си?

– Ще изгуби значителен депозит.

Джаксънианското правосъдие беше напълно сляпо. Биха го продали на всеки.

– Ъ-ъ... може ли да разменя две думи с помощника си?

Офицерът присви устни и огледа Овъролт с подозрение.

– Но бързо!

Майлс се обърна към Овъролт:

– Какво мислите, сержант? Май нямат заповед за вас...

Овъролт изглеждаше напрегнат. Стиснатите му устни издаваха раздразнение, а погледът му беше на ръба на паниката.

– Ако успеем да се доберем до кораба...

Останалото увисна неизречено във въздуха. На Ескобар споделяха полианското неодобрение към „правото“ на Консорциума. Качи ли се

веднъж на борда на лайнера, Майлс щеше да е на ескобарска „земя“. Капитанът не би го предал доброволно на властите на Джаксън. Дали този Кавило беше в състояние да наддава за задържането на целия ескобарски лайнер? Сумата, необходима за това, би била астрономическа.

– Да опитаме.

Майлс се обърна към офицерите на Консорциума с протегнати в очакване на беззвучните ръце. Усмиваше се. Овъролт експлодира.

След първия ритник на сержанта палката на огромната горила изхвъркна във въздуха. Инерцията на Овъролт се трансформира във вихрушка. Двете му ръце намериха главата на втората горила с огромна сила. Майлс вече действаше. Той избегна един прибръзан опит да бъде спрял и се затича през чакалната по най-добрия начин, на който беше способен. Чак сега забеляза третата горила. Беше се пременил в цивилно облекло. Позна го по бляска на „мухоловката“, която она хвърли в краката му. Майлс се хвърли напред и се опита да се претърколи, за да спаси крехките си кости. Смехът на мъжа прозвуча като грухтене. Майлс се стовари върху пода на чакалната с удар, който изкара въздуха от белите му дробове. Пое дъх през стиснатите си зъби. Болката в гърдите му и тази от металната мрежа около глезените му сякаш си оспорваха първото място. Той се изви на пода и погледна назад.

По-малко огромният от горилите стоеше превит и се държеше за главата. Беше замаян. Другият си вдигаше палката от мястото, където беше спряла да се търкаля. По принципа на елиминирането, купчината на пода трябваше да е зашеметеният сержант Овъролт.

Горилата с палката огледа Овъролт, поклати глава и като го прекрачи, тръгна към Майлс. Замаяният извади своята палка, стовари я върху купчината на пода, там, където трябваше да е главата и последва първия, без да поглежда назад. Явно, никой не искаше да си хвърля парите за Овъролт.

– Ще има десет процента доплащане за оказване на съпротива по време на арест – студено отбеляза горилата говорител. Гледаше към Майлс, който лежеше в краката му. Майлс се взря нагоре. Пред очите му се извисяваха лъскавите колони на ботушите. Шоковата палка се спусна като при удар със стик.

При третото проблясване на палката Майлс започна да крещи. На седмото припадна.

* * *

Дойде в съзнание съвсем скоро. Все още се влачеше по пода между

дватама униформени мъже. Трепереше неконтролируемо. Дишането му беше някак си нарушено – нередовни повърхностни вдишвания, които го караха да се задъхва от липсата на достатъчно кислород. През нервната му система пулсираха болезнени вълни, сякаш го пробощава карфици. Впечатленията му представляваха калейдоскоп от асансьорни шахти и коридори. И още коридори – голи и функционални. Най-накрая спряха. Когато горилите го пуснаха, Майлс падна на колене и лакти върху студения под.

Някакъв офицер от държавна сигурност надзърна към него иззад конзолата на компютъра си. Една ръка сграбчи Майлс за косата и го издърпа назад. Червеното примигване на очния сканер го ослепи за миг. Очите му бяха необикновено чувствителни към светлина. Треперещите му ръце бяха притиснати силно към плаката на някаква апаратура за идентификация. Пуснаха го и той се срина обратно. Джобовите му бяха опразнени: стънер, документи, билети, пари – всичко беше изсипано накуп в найлонов илик. Майлс издаде глух писък, когато и бялото му яке, заедно с всичките си полезни тайни, също беше натъпкано в плика. Ключалката на плика беше заключена с отпечатъка от собствения му палец, който притиснаха към нея.

Офицерът на ареста проточи врат.

– Искате ли да се откупи?

Главата на Майлс отново беше издърпана назад.

– Ъх... – изхърка в отговор той.

– Каза, че иска – услужливо се намеси единият от тези, които го бяха арестували.

Офицерът от ареста поклати глава.

– Ще трябва да изчакате, докато попремине шокът. Струва ми се, момчета, че сте се престарали. Та той е само един дребен нещастник.

– Да, ама с него имаше един едър тип, дето ни създаде неприятности. Дребният мутант май беше шефът, тъй че решихме, че е редно да плати и за двамата.

– Така бива – отстъпи офицерът на ареста. – Е, ще отнеме малко време. Хвърлете го в „отрезвителя“, докато спре да трепери.

– Сигурен ли си, че това е добра идея? На момчетата може да им се прииска да си поиграят, какъвто е странен на вид. Все още може да си плати откупа.

– Хм – офицерът огледа Майлс преценяващо. – Тогава го оставете в чакалнята с техниците от Марда. Те са тиха компания. Ще го оставят на мира. А и скоро потеглят.

Отново го повлякоха. Краката му изобщо не му се подчиняваха, само потрепваха спазматично. Изглежда скобите на краката му имаха някакъв усиливащ ефект върху шоките палки, които използваша тук, или причината беше в комбинацията им с действието на „мухоловката“. Пред погледа му, като на сън, премина дълго помещение, приличащо на казармена спалня, с редици от койки, наредени покрай стените. Без излишна грубост горилите го метнаха на една празна койка в по-малко населения край на стаята. По-старшият от тях направи някакъв бегъл опит да го изправи, хвърли едно одеяло върху тялото му, все още разтърсвано от неконтролируеми конвулсии, а след това го оставиха.

Измина малко време, без никой да отвлича вниманието му от пълното наслаждение и признателност от новия ред, в който протичаха физическите му усещания. Майлс беше решил, че е изпробвал всяка от агониите в каталога, но шоките палки на горилите бяха открили нерви, синапси и ганглии, каквито никога не беше предполагал, че притежава. Не беше болка, върху която да концентрира вниманието си. Беше практически всеобхващащо чувство. Но като че ли отслабваше... Само ако тялото му можеше да спре с тези почти епилептични пристъпи, които го изтощаваха...

Пред погледа му затрептя лице. Познато лице.

– Грегор! Да се радвам ли, че те виждам? – почти неразбираемо измърмори в празното Майлс. Ръцете му се изстреляха напред и уловиха ризата на Грегор – избеляла синя затворническа униформа. – Какво правиш тук, по дяволите!

– Това е дълга история.

– Ох! Ох! – Майлс с мъка се изправи на лакът и обезумял се огледа наоколо за убийци, халюцинации – сам не знаеше за какво. – Господи! Къде е...

Грегор го бутна обратно на леглото.

– Успокой се! – каза той шепнешком с ръка на гърдите на Майлс. – И си затвори устата!... По-добре си почини малко. Не изглеждаш много добре.

Всъщност и самият Грегор, седнал на ръба на койката на Майлс, не изглеждаше много добре. Лицето му беше бледо и уморено, покрито с набола брада. Косата му, която обикновено беше подстригана късо, по военному, сега приличаше на заплетен пуцинак. В лешниковите му очи се таеше нервност. Майлс преглътна паниката си.

– Името ми е Грег Блийкман – каза императорът.

– Точно сега не мога да си спомня собственото си име – запъна се

Майлс. – О, да. Виктор Рота, струва ми се. Но как се оказа...

Грегор разсеяно се огледа наоколо.

– Мисля, че стените имат уши.

– Да. Може би – Майлс заговори малко по-тихо. Мъжът на съседната койка поклати глава с поглед, който казваше: „Господи, спаси ме от тези тъпанари“, обърна се и покри главата си с възглавницата. – Но ъ-ъ... ти по собствено... ъ-ъ... желание ли дойде тук? Сам?

– За съжаление всичко е изцяло мое дело. Спомняш ли си оня път, като се шегувахме да избягаме от къщи?

– Да?

– Ами... – Грегор си пое дъх. – Оказа се наистина лоша идея.

– Не може ли да го предвидиш?

– Аз... – Грегор спря и погледна към дъното на дългата стая. Един надзирател подаде глава от вратата и изкрещя:

– Пет минути!

– Ох! Мамка му!

– Какво? Какво?

– Идват за нас.

– Кой за кого идва? Какво става, по дяволите? Грегор, Грег...

– Намерих работа на един товарен кораб, но ме стовариха тук. Без да ми платят – бързо обясни Грегор. – Прекараха ме. Нямах и половин марка в джоба. Опитах да намеря нещо на някой отлитащ кораб, но преди да успеея, ме арестуваха за скитничество. Законите на Джаксън са налудничави – добави той замислено.

– Знам. И после какво?

– Явно правеха нарочна хайка. Изглежда, някакъв предприемач продава бригади от работници с технически опит на аслъндците за работа на тяхната станция в Центъра, която изостава от плана.

Майлс премигна.

– Робски труд?

– Нещо такова. Номерът е, че когато срокът на присъдата изтече, ще ни освободят на Аслънд. На повечето от тези техници изглежда не им пука особено много. Без заплащане, но ние... те ще получават храна и подслон и ще избягат от джаксънианската сигурност, така че няма да са по-зле, отколкото преди това – безработни и разорени. Повечето от тях изглежда смятат, че евентуално биха могли да си намерят някаква работа на кораби, напускащи Аслънд. Там безпаричието не е чак толкова ужасно престъпление.

– Отвеждат те? – Майлс чувстваше главата си така, сякаш го

блъскаха с чукове.

– Веднага, струва ми се.

– Божичко! Не мога да те оставя...

– Но как ме откри тук... – започна на свой ред Грегор и примирено огледа стаята, в която мъжете и жените в сини дрехи с ромот се изправяха на крака. – Трябваше да ме...

Майлс отчаяно се огледа наоколо. Облеченият в синьо мъж на съседната койка сега лежеше на една страна и смръщен ги наблюдаваше. Не беше много висок...

– Ти! – Майлс изпълзя към леглото му и се приведе към него. – Искаш ли да се измъкнеш от тази екскурзия?

– Как? – Мъжът все още изглеждаше отегчен, но като че ли прояви лек интерес.

– Като си продадеш дрехите. И документите. Оставаш на моето място, а аз тръгвам вместо тебе.

Мъжът го изгледа с подозрение.

– Какъв е номерът?

– Няма номер. Имам много пари. Съвсем скоро щях да си платя и да си тръгна оттук – Майлс спря за секунда. – Въпреки че ще трябва и да доплащам за оказване на съпротива при ареста...

Аха – уловката проработи. Мъжът изглеждаше малко позаинтригуван.

– Моля ви! Трябва да отида с... с приятеля си. Веднага. – Брътвежът се усилваше. Техниците се трупаха в далечния край на стаята, при изхода. Грегор се мотаеше зад койката на мъжа.

Мъжът сви устни.

– Не – реши той. – Ако това, заради което си тук, е по-лошо и от тази дупка, не искам да имам нищо общо с него – той се завъртя и седна в леглото. Готвеше се да стане, за да се присъедини към останалите.

Майлс, все още свит на пода, вдигна умолително ръце.

– Моля ви!

Заел идеална позиция, Грегор нанесе удар. С чиста хватка той сграбчи мъжа за гърлото и го прехвърли зад койката си, където не можеха да ги видят. Слава Богу! Бариарската аристокрация все още настояваше за военното обучение на своите издънки. Майлс се изправи със залитане, за да прикрие сцената, която се разиграваше зад койката. От пода се дочуха няколко глухи удара. След няколко мига една синя затворническа куртка се плъзна под койката и се спря в обутите в сандали крака на Майлс. Той клекна и я навлеche върху зелената коприна на своето

облекло. За щастие, беше му малко големичка. След това се напъха и в широките панталони, които последваха куртката. Шум от бутане, дока-то тялото на мъжа бъде изतिकано и скрито под койката, и Грегор се изправи – леко задъхан и много блед.

– Не мога да се оправя с шибания колан! – каза Майлс. Краищата на колана се тресяха в ръцете му.

Грегор пристегна панталона и нави въздългите крачоли.

– Трябват ти документите му, иначе няма да получиш храна и няма да отчиташ изработеното си – изсъска Грегор и артистично се облегна на леглото в небрежна поза.

Майлс провери джоба и откри стандартна компютърна карта.

– Добре – той застана до Грегор широко усмихнат. – Всеки момент ще припадна.

– Недей. Ще привлечеш внимание – ръката на Грегор се сключи около лакътя на Майлс.

Те прекосиха стаята и се присламчиха към тътрещата се, мърмореща синя редица. Един сънен на вид надзирател ги проверяваше на вратата, като преглеждаше документите им със сканер.

– ...двайсет и три, двамайсет и четири, двамайсет и пет. Това е. Водете ги. – Бяха предадени на друга група надзиратели, които не носеха униформите на Консорциума, а бяха облечени в някакви невзрачни ливреи в златисто и черно. Майлс държеше главата си сведена, докато ги подкарваха навън от ареста. Единствено ръката на Грегор го задържаше на крака. Минаха през някакъв коридор, после през друг, надолу с асансьора (Майлс едва не повърна по време на спускането) и през още един коридор. „Ами ако тази проклета карта има локатор?“ – внезапно се сети Майлс. При спускането със следващия асансьор той я пусна. Мъничката карта потрепна в далечината – тихичко и незабележимо. Товарен док, люк, кратката безтегловност в ръкава, свързан с кораба, и вече бяха на борда. „Къде си, сержант Овъролт?“

Корабът представляваше типичен превозвач, предназначен за вътрешността на системата. Не приличаше на кораб за скокове и не беше особено голям. Мъжете бяха разделени от жените в двата противоположни края на коридор, от който се влизаше в четириместни каюти. Затворниците се разпръснаха при избора на каюти, към който надзиратели-те не проявиха явен интерес.

Майлс направи бързо изчисление.

– Можем да вземем една само за себе си, ако опитаме – побърза да прошепне на Грегор. Те нахълтаха в най-близката и бързо затвориха

вратата. Един затворник се опита да ги последва, но посрещнат от дружното изръмжаване: „Разкарай се“, побърза да се отдръпне. Вратата не се отвори повече.

Каютата беше мръсна и липсата на чаршафи върху матраците не подсказваше за излишен разкош, но водопроводът работеше. Майлс изпи чаша хладка вода и чу, а едновременно с това и усети, люкът да се затваря и корабът да напуска дока. За момента бяха в безопасност. За колко дълго?

– Кога смяташ, че ще се събуди оня в ареста? – попита Майлс. Грегор седеше на ръба на едната койка.

– Не съм сигурен. Никога не съм душил човек – Грегор изглеждаше зле. – По... почувствах нещо странно под ръката си. Боя се, че може да съм му счупил врата.

– Още дишаше – отвърна Майлс. Той отиде до долното легло, срещу това, на което седеше Грегор, и го побутна. Нямаше следи от разни гадинки. Седна предпазливо. Жестоките контракции отшумяваха и след тях оставаше само треперенето, но той все още чувстваше слабост в коленете си.

– Когато оня се събуди... Всъщност, независимо дали ще се събуди или не, няма да им отнеме много време да се сетят къде съм отишъл. Това беше тъпа идея. Трябваше просто да изчакам, да те последвам и да те откупя. Ако приемем, че успееш да платя собствения си откуп. Защо не ме спря?

Грегор зяпна.

– Мислех, че знаеш какво правиш. Илиян не е ли зад гърба ти?

– Не, доколкото знам.

– Мислех, че сега си в неговия отдел. Смятах, че си изпратен да ме откриеш. Това не е никакво... избавление по чудо, нали?

– Не – Майлс поклати глава и веднага съжали за това. – Може би е по-добре да започнеш от самото начало.

– Бях на Комар за една седмица. Под куполите. Разговори на високо равнище за космическите преходи. Обсъждания на договорите за маршрутите – все още се опитваме да получим разрешение от Ескобар за преминаване на военните ни съдове. Има някаква идея да допускаме техни инспекционни екипи, които да запечатват оръжията ни при преминаване. Нашият генералитет смята, че това е прекалено много, техният, че е твърде малко. Подписах две споразумения... нали знаеш, каквото ми пробутат от Съвета на министрите...

– Татко със сигурност те кара да ги четеш.

– О, да. Както и да е, онзи следобед имаше преглед на войските, а вечерта и държавна вечеря, която приключи рано – две от страните в преговорите трябваше да хващат кораби. Оттеглих се в резиденцията си, някаква градска къща на старата олигархия. Просторно място на края на купола, близо до аеродрума. Апартаментът ми се намиреше на горните етажи на сградата. Излязох на балкона, но не ми помогна много. Все още изпитвах чувство на клаустрофобия. Този купол...

– И на комарианците открития въздух не им понася – в името на справедливостта отбеляза Майлс. – Познавах един, който имаше проблеми с дишането всеки път когато трябваше да излезе на открито, нещо като астма. Чисто психосоматично⁷.

Грегор сви рамене. Беше забил поглед в носовете на обувките си.

– Както и да е. Забелязах, че не се виждаше охрана. За разнообразие, изглежда. Не знам защо. По-рано там имаше човек. Мислеха, че съм заспал, предполагам. Беше след полунощ. Не можех да заспя. Бях се навел през парапета на балкона и си мислех, че ако се катурна надолу... – Грегор се поколеба.

– Ще стане бързо – сухо довърши мисълта му Майлс. Това душевно състояние му беше познато. О, да!

Грегор вдигна очи към него и се усмихна с ирония.

– Да. Бях леко пийнал.

„Бил си мъртво пиян.“

– Бързо. Да. Разбит череп. Щеше да боли много, но за кратко. Може би дори нямаше и да боли много. Може би просто една нажежена мълния.

Майлс потръпна, но това остана скрито покрай треперенето от шоквата палка.

– Прекрачих парапета. Хванах се за онези растения и... Тогава разбрах, че мога да се спусна надолу със същата лекота, с която можех и да се изкатеря нагоре. Дори по-лесно. Почувствах се свободен, като че ли бях умрял. Започнах да вървя. Никой не ме спря. През цялото време очаквах някой да ме спре. Спрях се чак на товарния док на аеродрума. В един бар. Казах на оня тип, свободния търговец, че съм космически навигатор. Познавам навигацията от корабната си служба. Казах му, че съм загубил документите си и се страхувам, че бариарската сигурност може да ме прибере. Повярва ми като че ли... Както и да е, даде ми работа. Сигурно сме напуснали орбитата на Комар, преди моят ординарец

7. соматичен (гр.somatikos) – Който се отнася до тялото. (Б.пр.)

да влезе в спалнята ми, за да ме събуди.

Майлс си гризеше кокалчетата на пръстите.

– И така, от гледна точка на ИмПСи си се изпарил от напълно охранявана стая. Никаква бележка. Никаква следа. И то на Комар.

– Корабът направи директен преход до Пол. Там останах на борда, а след това без спиране до Консорциума. Отначало не се справях много добре. Беше товарен кораб. Реших, че започвам да се оправям по-добре, но предполагам, че не е било точно така. Но си мислех, че така или иначе, Илиян вероятно е непосредствено зад гърба ми.

– Комар – Майлс разтри слепоочията си. – Разбираш ли какво става там сега? Илиян сигурно е убеден, че това е някакво политическо отвличане. Хващам се на бас, че е привикал всеки оперативен работник и половината армия и разглюбява онези куполи болт по болт, за да те търси. Ти си доста пред тях. Няма да те търсят отвъд Комар преди... – Майлс преброи дните на пръстите си. – Все пак Илиян трябва да е вдигнал под тревога всичките си външни агенти... почти преди седмица. Ха! На бас, че това е било съобщението, което вдигна Унгари във въздуха точно преди да изчезне с такава бързина. Изпратено до Унгари, не до мен. – „Не до мен. Мен никой дори не ме брои.“ – Но трябва да е било съобщено във всички новини...

– Беше – обясни Грегор. – Появи се раздуто съобщение, че съм болен и съм се оттеглил да почивам в уединение във Воркосиган Сърли. Потулват го...

Майлс можеше да си го представи.

– Грегор, как можа да направиш такова нещо! У дома ще се побъркат!

– Съжалявам – сковано каза Грегор. – Разбрах, че е грешка... почти веднага. Дори преди да ми премине махмурлука.

– Тогавя защо не слезе на Пол и не отиде в Посолството на Бариар?

– Мислех, че все още бих могъл... По дяволите! – избухна той. – Защо тези хора трябва да ме притежават!

– Това са детинщини, глупако! – каза през зъби Майлс.

Грегор отметна ядосано глава, но не каза нищо.

Пълното разбиране на собственото му положение едва започваше да прониква в Майлс. Като олово в стомаха му. „Аз съм единственият човек в тази вселена, който в момента знае къде е императорът на Бариар. Ако нещо се случи с Грегор, бих могъл да го наследя. Всъщност, ако с него се случи нещо, доста хора ще сметнат, че аз...“

А ако центърът Хийгън открие кой е Грегор в действителност, ще

настъпи една обща лудост с епични размери. От Джаксън ще го вземат просто заради откупа. Аслънд, Пол и Вервейн – на всяка от тях или на всички заедно може да им се прииска да си поиграят на власт и сила. И Сетаганда повече от всички. Ако успеят тайно да сложат ръка на Грегор, кой знае какво изтънчено психологическо програмиране могат да предприемат. Ако ли пък го направят явно, какви ли заплахи ще последват? А и двамата, Майлс и Грегор, бяха хванати в капан на някакъв кораб, върху който нямаха контрол. Майлс можеше всеки момент да бъде заловен от горилите на Консорциума или още по-лошо...

Сега Майлс беше офицер от ИмПСи и нищо друго нямаше значение. Клетвата за вяност на ИмПСи беше сигурността на императора. Императорът – обединяващата икона на Бариар. Грегор – неподдаваща се плът, напъхана насила в тази рамка. Икона, плът... кое от тях изискваше непрекословната му вяност? „И двете. Той е мой. Затворник, бягащ, преследван от Господ знае какви врагове, с мания за самоубийство... И целият мой.“

Майлс преглътна безумния крясък, който напираше в него.

ДЕСЕТА ГЛАВА

След кратък размисъл, който беше възможен сега, когато ехото от шоковата палка отшумяваше, Майлс разбра, че трябва да се скрие. В сегашното си, договорено положение на роб Грегор щеше да е на топло, нахранен и на сигурно място през целия път до станцията на Аслънд, ако Майлс не го изложеше на опасност. Може би. Майлс допълни списъка си с поуки, извлечени от житейския опит. Нарече го правило 27Б. Никога не вземай ключови тактически решения, докато си под влияние то на конвулсивни контракции, вследствие на електрошок.

Майлс започна огледа на каютата. Космическият съд не беше затворнически кораб. В оригиналния си вид каютата е била замислена като кабина на евтин транспортен кораб, не като подсигурана килия. Празните шкафчета под двете масички бяха прекалено широки и твърде явни за скривалище. Един от панелите на пода беше повдигнат, за да се улесни достъпът до устройства, разположени в пространството между различните равнища, но мястото под него беше студено, тясно, плитко и гъмжеше от енергийни вериги и захранващи гравитационната решетка мрежи... Грубите гласове, които се чува откъм коридора, помогнаха на Майлс да се реши. Той се промъкна през тясната цепнатина, с обърнато нагоре лице и плътно прибрани към тялото си ръце и издиша.

– Винаги си бил добър на криеница – каза Грегор с възхищение и натисна панела на мястото му.

– Тогава бях по-малък – смутолеви Майлс с притиснатата си уста. Тръбите и разпределителните кутии отдолу сякаш бяха чакали само него и сега потънаха, впиха се в гърба и задника му. Грегор издърпа резетата на вратата и за няколко минути всичко потъна в мрак и тишина. Като в ковчег. Като цвете в хербарий. Какъв биологически екземпляр само. Младши лейтенант в консерва.

Вратата се отвори със съскане. Над тялото на Майлс преминаха стъпки, които го притиснаха още повече. Дали ще забележат глухото ехо от тази част на пода?

– Стани, техник – глас на надзирател към Грегор. Думкания и трясъци при обръщането на матраците и отварянето на вратите на шкафчетата. Да, знаеше си, че шкафчетата няма да свършат работа.

– Къде е той, техник? – По шума от тътрещите се крака, Майлс реши, че сега Грегор е близо до стената, сигурно с извита зад гърба ръка.

– Къде е кой? – попита Грегор мазно. Ясно. Бяха го подпрели на стената.

– Твоето малко приятелче? Мутантчето?

– Оня странния дребосък, дето влезе след мене? Той не ми е приятел. Тръгна си.

Пак шум като от тътрузене.

– Ох! – Току-що ръката на императора беше извита с още пет сантиметра, прецени Майлс.

– Къде може да отиде?

– Не знам! Не изглеждаше много добре. Някой го е обработил с шокова палка. И то скоро! Не исках да се замесвам. Излезе няколко минути преди да потеглим.

Добричкият Грегор. Депресиран, може би, но в никакъв случай глупав. Устните на Майлс се опънаха назад. Главата му беше обърната настрани. Едната му буза опираше в пода над него, а другата беше притисната в нещо, което напомняше домакинско стъргало.

Още думкания.

– Добре де! Тръгна си! Не ме удряйте! Ох!

Нечленоразделно ръмжене откъм надзирателите. Изпращяване на шокова палка. Остро поемане на въздух, тупване на свито тяло върху долната койка.

Гласът на втория надзирател, изпълнен с несигурност:

– Трябва да се е измъкнал на Консорциума, преди да излетим.

– Това си е техен проблем. Но по-добре да претърсим целия кораб, та да сме сигурни. От ареста бяха готови да му отхапят задника на този тук.

– Да хапят задници или с нахапани задници?

– Хм. Не бих се обзаложил.

Обутите в ботуши крака, четири на брой, пресметна Майлс, се отдалечиха към вратата на каютата. Вратата изсъска и се плъзна на мястото си. Тишина.

Щеше да има наистина забележителна колекция от натъртвания, докато Грегор се съвземе достатъчно, за да повдигне капака над него. При всяко свиване на белите си дробове почти успяваше да си поеме половината от необходимия му въздух. Пикаеше му се. Хайде, Грегор...

След пристигането им на станция Аслънд трябваше да освободи Грегор от този договор за робски труд, колкото е възможно по-бързо. Работниците по такива договори ги забиваха като правило на най-мръсната и опасна работа – най-голяма радиация, съмнителни осигурителни

системи, дълго и изтощително, предразполагащо към безброй инциденти работно време. Въпреки че това наистина беше маскировка, която никой от враговете им не би могъл бързо да разбули. Осигурят ли си веднъж свобода на действие, трябва да намерят Унгарци – човека с кредитните карти и контактите. След това... Е, след това Грегор ще е проблем на Унгарци. Да, съвсем просто, ясно и сбито. Няма никакъв смисъл да се поддава на паника.

Дали не бяха отвели Грегор? Дали ще посмее да го освободи и да рискува...

По пода се провлачиха стъпки. Разширяваща се ивица светлина при вдигането на капака.

– Тръгнаха си – прошепна Грегор. Майлс се измъкна болезнено от калъпа си – сантиметър по сантиметър и се покачи на пода. Каютата му изглеждаше като огромна сцена. Много скоро можеше и да се опита да се изправи на краката си.

Грегор държеше едната си ръка притисната към червена следа на бузата си.

– Удариха ме с шокова палка – похвали се той и свали ръката си. – Не... беше толкова лошо, колкото си го представях. – Изглеждаше леко горд от себе си.

– Използваха нисък волтаж – изръмжа му Майлс. Лицето на Грегор застина в по-сдържана физиономия. Той подаде ръка на Майлс. Майлс я пое, изправи се с охкане и сумтене и с измъчена гримаса седна на койката. Разказа на Грегор плановете си.

Грегор сви рамене в израз на покорно съгласие.

– Добре. Ще бъде по-бързо от моя план.

– Твоят план?

– Щях да установя контакт с бариарския консул на Аслънд.

– О, Божичко! – омърлуши се Майлс. – В такъв случай, предполагам, че не си... не си се нуждаел наистина от моята помощ.

– Можеш да се справиш и сам. Тъкмо щях да ти кажа. Но... тогава наmisлих другия си план.

– О?

– Да не установявам контакт с бариарския консул... Май ми хрумна точно когато и ти се появи. – Грегор лежеше на койката си и зяпаше невидящо нагоре. – Едно нещо е сигурно. Никога повече няма да имаме такава възможност.

– Да избягаме? И колко точно ще трябва да умрат, там у дома, за да изкупят свободата ти?

Грегор сви устни.

– Ако приемем Вордарианското претендентство като критерий за дворцовите преврати, ще бъдат, да речем... седем, осем хиляди.

– Не броиш и тези на Комар.

– А, да. Като прибавим и Комар, цифрата ще се раздуе – призна Грегор. Устните му се разтегнаха в иронична усмивка, напълно лишена от хумор. – Не се притеснявай. Не говоря сериозно. Просто... исках да зная. Можех да се справя и сам. Не мислиш ли?

– Разбира се! Но не в това е въпросът.

– За мен беше точно в това.

– Грегор, ти правиш това сам. Ти притежаваш истинска власт. Татко се сражава и се бори през цялото регентство, за да я запази. Просто бъди по-настоятелен!

– Добре, младши лейтенант. А ако аз, твоят върховен главнокомандващ, ти заповядам на станция Аслънд да напуснеш този кораб и да забравиш, че си ме виждал, ще го направиш ли?

Майлс преглътна.

– Майор Сесил казваше, че имам проблеми с подчинението.

Грегор почти се усмихна.

– Добрият стар Сесил. Спомням си го. – Усмивката му се стопи. Той се обърна настрани и се подпря на лакътя си. – Но ако не мога да контролирам дори един доста дребен младши лейтенант, какво остава за армия или правителство? Въпросът не е във властта. Слушал съм всичките лекции на баща ти за властта. За илюзиите, които създава и за възможностите, които дава. След време ще я притежавам, независимо дали го искам или не. Но притежавам ли необходимата за това сила? Спомни си за лошата светлина, в която се представих по време на заговора на Вордрозда и Хесман преди четири години.

– Ще направиш ли тази грешка отново? Да се довериш на ласкател?

– Не. Тази не.

– Ами тогава?

– Но аз трябва да се справям по-добре. Или мога да се окажа толкова лош за Бариар, колкото никой император преди мен не е бил.

„Доколко неволно е било онова измъкване през балкона?“

– Не отговорих на въпроса ти за заповедта като младши лейтенант – Майлс скръцна със зъби. – Отговорих ти като лорд Воркосиган. И като приятел.

– А!

– Виж, нямаш нужда от моята помощ. Поне такава, каквата е. От

помощта на Илиян, може би, но не и от моята. Но това ме кара аз да се чувствам по-добре.

– Винаги е добре да се чувстваш полезен – съгласи се Грегор. Дватамата си размениха криви усмивки. Хапливостта изчезна от усмивката на Грегор. – И... е чудесно да имаш компания.

– Това е вярно – кимна Майлс.

* * *

По-голямата част от времето през следващите два дни Майлс прекара наблъскан под пода или свит в някое от двете шкафчета, но каютата им не беше претърсвана повече. На два пъти други затворници се отбиваха, за да побъбрят с Грегор, и веднъж, по предложение на Майлс, Грегор върна жеста. „Грегор наистина се справя доста добре“, мислеше си Майлс. Той разделяше порцията си със Майлс без оплаквания и дори без коментар и не приемаше да остави за себе си по-голяма част от него, въпреки че Майлс настояваше за това.

Скоро след като корабът акостира на станция Аслънд, Грегор беше изкаран навън заедно с останалите работници. Майлс нервно изчакваше колкото е възможно по-дълго, за да може обстановката на кораба да се успокои и постовеите на караула да бъдат свалени, но все пак не толкова, че да рискува корабът да потегли, докато все още е на борда му.

Майлс предпазливо подаде глава от вратата на каютата. Коридорът беше тъмен и пуст. От тази страна люкът към дока не се охраняваше. Майлс още носеше синята куртка и панталоните върху другите си дрехи с пресметнатия риск, че при потеглянето от станцията към работните бригади се отнасят като към свои хора и най-малкото, няма да се различава отдалече.

Той пристъпи през люка решително и едва не се паникьоса, когато видя един човек, облечен в златисточерна ливрея, да се размотава от другата му страна. Стънерът му беше в кобура, а с двете си ръце беше обгърнал пластмасова чашка, от която се вдигаше пара. Кривогледите му червени очи огледаха Майлс без любопитство. Майлс го удостои с кратка усмивка, без да забавя крачката си. Часовият му отвърна с кисела гримаса. Явно, задълженията му се състояха в това да не разрешава на никого да влиза в кораба, а не да го напуска.

На страничния товарен док на станцията имаше половин дузина облечени в гащеризони работници от поддръжката, които спокойно си вършеха работата. Майлс си пое дълбоко дъх и небрежно прекоси дока. Вървеше, без да се оглежда настрани, като човек, който знае точно къде

отива. Просто момче за всичко. Никой не извика след него.

Поуспокоен, Майлс тръгна напосоки, като си придаваше целеустремен вид. Широка рампа водеше до просторно хале, което се отличаваше с новата си конструкция. Съдейки по сглобеното наполовина оборудване, Майлс определи халето като док за ремонт и презареждане на бойни совалки – нещо, от което се интересуваше Унгарци. Майлс не си представяше, че може да извади чак такъв късмет... не. Унгарци не се забелязваше маскиран сред групата работници. Всъщност нямаше никаква следа от него. Имаше и няколко мъже и жени в тъмносините военни униформи на Аслънд, но те бяха от отрудения и самовглъбен тип на военните инженери, а не подозрителни часови. Въпреки това Майлс продължи да върви бързо по друг коридор.

Откри свод, чиято горна повърхност беше направена от прозрачна пластмаса и предлагаше на преминаващите широкопанорамна гледка. Майлс пристъпи под свода, погледна и преглътна няколко отбрани ругатни. Отдалечена на няколко километра, станцията за търговски трансфери проблясваше със светлините си. Виждаха се дори мъничките отблясъци от двигателите на акостиращ в момента кораб. Явно, военната станция беше проектирана като отделно съоръжение или двете станции все още не бяха свързани помежду си. Нищо чудно, че синевлузковците можеха да се мотаят наоколо на воля. Безпомощен, Майлс се взираше разочаровано през свода. Е, ще потърси Унгарци първо тук. Другата станция все някак ще огледа по-късно. Той се обърна и се загледа в...

– Ей, ти. Дребния техник!

Майлс замръзна на мястото си, преодолявайки инстинктивното си желание да хукне – последния път тази тактика не беше дала резултат. Обърна се. Едновременно с това се опитваше физиономията му да изразява просто вежливо любопитство. Мъжът, който го беше повикал, беше едър, но невъоръжен и носеше жълто-кафяв гашеризон на надзирател. Изглеждаше обезпокоен от нещо.

– Да, сър! – отзова се Майлс.

– Ти си точно това, което ми трябва – ръката на мъжа легна тежко на рамото на Майлс. – Ела с мен.

Майлс нямаше друг избор освен да го последва. Опитваше се да запази спокойствие и даже опита една физиономия на леко отегчение и досада.

– Каква е специалността ти? – попита мъжът.

– Канализация.

– Екстра!

Недоумяващ, Майлс последва мъжа до пресечката на два недовършени коридора. Един проход зееше открит, въпреки че панелът за покриването му лежеше наблизко, готов да бъде инсталиран.

Надзирателят посочи тясното пространство между стените.

– Виждаш ли тази тръба?

Краят на тръбата, задръстена от вентилационни и гравитационни инсталации, се губеше в тъмнината.

– Да.

– Някъде зад стената на този коридор има теч. Пропълзи вътре и го открий, та да не ни се налага да събаряме всичките проклети облицовъчни панели, които току-що инсталирахме.

– Имате ли фенер?

Мъжът порови из джобовете на гащеризона си и извади джобно фенерче.

– Добре – въздъхна Майлс и погледна тръбата. – Скачена ли е вече?

– Тъкмо щяхме да я свързваме. Проклетото нещо не издържа последния тест за устойчивост на налягания.

Навън щеше да излиза само въздух. Лицето на Майлс леко се проясни. Може би късметът му се беше обърнал. Той се вмъкна в отвора и започна да напредва сантиметър по сантиметър, като се ослушваше и опипваше гладката овална повърхност. На около седем метра навътре той го откри. Студеният въздух нахлуваше през лесно забележима цепнатина под ръцете му. Той поклати глава, опита се да се обърне в ограниченото пространство и кракът му хлътна през панела.

Той подаде глава през дупката удивен и огледа коридора в двете посоки. Отчупи голямо парче от края на панела и го разгледа, като го въртеше в ръцете си.

Двама мъже, които монтираха последните елементи на електрическата инсталация, се обърнаха и го зяпнаха. Инструментите им проблясваха в ръцете им.

– Какво правиш, по дяволите? – попита го този в жълтокафявия гащеризон. Изглеждаше оскърбен.

– Контрол на качеството – словоохотливо се отзова Майлс. – Какво, момче, някакъв проблем ли имаш?

Майлс обмисли възможността да разшири с няколко ритника дупката и просто да се върне на изходната си позиция, но вместо това се обърна и отново тръгна, сантиметър по сантиметър, но този път в обратна посока. Той се появи на края на отвора, до чакащия с нетърпение надзирател.

– Пробивът ви е в шеста секция – доложи Майлс. Той връчи парчето от облицовъчния панел на мъжа. – Ако за тези коридори наистина са предвидени панели от горим фибър, вместо кварцовите облицовки за военни инсталации, устояващи на огън, някой е наел истински некомпетентен проектант. А ако не са, предлагам ви да вземете двама от онези горили с шокните палки и да посетите снабдителя си.

Надзирателят изпсува. Със стиснати устни той сграбчи края на най-близкия панел от стената пред него и силно го изви. Нещо изпука и от панела се отчупи парче с големината на юмрук.

– Шибана работа! Колко от тази гадост вече е инсталирана?

– Много – предположи бодро Майлс. Той се обърна, за да избяга преди надзирателят, който късаше парчета от облицовката и си мърмореше под носа, да се е сетил за още някоя неприятна задача. Майлс се затича и не се успокои, докато не зави зад втория ъгъл.

Мина покрай двама въоръжени мъже в сиво-бели униформи. Единият се обърна и се загледа в него. Майлс продължи да върви, прехапал долната си устна, и не се обърна, за да погледне назад.

Дендари! Или Озеран! Тук? На тази станция? Колко? Къде? Тези двамата бяха първите, които видя. Не трябваше ли да патрулират някъде навън? Искаше му се да си беше седял в тръбата. Като плъх зад ламперията.

Но ако повечето от наемниците, които бяха тук, представляваха опасност за него, то имаше един – чист Дендари, не Озеран, който можеше да му помогне. Ако можеше да установи контакт. Ако посмееше да установи контакт. Елена... Можеше да издири Елена... Въобразението му се развихри.

Майлс се беше разделил с Елена преди четири години. Беше я оставил като съпруга на Бъз Джесек и военен помощник на Тънг. Направи всичко, което беше по силите му по онова време, за да ѝ осигури закрила. Но не беше получавал никакви вести от Бъз от преврата на Озеран сам. Възможно ли бе Озеран да бе причината за тяхното прекъсване? Сега Бъз беше понижен. Тънг явно беше в немилост... Какво ли положение заемаше Елена сега във флотилията на наемниците?

А в неговото сърце? Той се спря. Измъчваха го тежки съмнения. Някога я беше обичал страстно. Някога тя го бе познавала по-добре от всяко човешко същество. Все пак нейната непрекъсната власт над съзнанието му беше преминала, така както и неговата скръб от смъртта на баща ѝ, сержант Ботари, беше избледняла в забързания устрем на новия му живот. Бяха останали само редки, внезапни приболявания, като от

старо счупване. Той искаше (не искаше!) да я види отново. Отново да ѝ говори. Отново да я докосва...

Но съществуваше и практически аспект. Тя ще познае Грегор. В младостта си всички те бяха другарчета в игрите. Втори защитен вал около императора? Подновяването на контакта с Елена можеше да крие някои неудобства в емоционално отношение, добре де, щеше да е опустошително в емоционално отношение. Но беше по-добро решение от безрезултатното и опасно размотаване наоколо. Сега, след като беше уточнил плана си, трябваше някак да мобилизира всичките си възможности за изпълнението му. С доверието на колко ли хора се ползваше все още адмирал Нейсмит? Интересен въпрос.

Трябваше да си намери скрито и удобно за наблюдение място. Както доказваха сините му дрехи, имаше всякакви начини да остане незабелязан. Но необичайната му височина, е, добре – ниският му ръст, го караше да изпитва неохота и нежелание да се довери единствено на облеклото си. Имаше нужда... А! От инструменти. Точно като тези в сандъчето, което мъжът в жълтокафяв гащеризон, втурнал се към клозета, токущо беше оставил в коридора. След миг Майлс вече беше завил зад ъгъла със сандъчето в ръка.

Две нива по-нататък той откри коридора, водещ към кафетерията. Хм. Всеки трябва да яде, следователно рано или късно всеки трябва да мине оттук. Стомахът му, който сериозно възразяваше срещу намалените наполовина през последните три дни дажби, се развълнува от миризмата на храна и изкъркори, за да напомни за себе си. Майлс не му обърна внимание. Свали един от облицовъчните панели от стената, извади от сандъчето с инструменти чифт защитни очила, един вид скромна маскировка, и се покачи на стената, за да поприкрие истинския си ръст. Започна да се прави, че работи върху едно контролно табло и някакви тръби. Диагностичните сканери стояха в ръцете му като на изложба. Зрителното му поле върху горния край на коридора беше отлично.

От разнасящите се благоухания Майлс прецени, че в кафетерията сервираха говеждо с необикновено добро качество, макар че зеленчуците им смърдяха отвратително. Опитваше се слюнката му да не капе върху лъча на малкия лазерен поялник, с който боравеше, докато оглеждаше минаващите. Малцина бяха в цивилни облекла. Несъмнено дрехите на Рота щяха да бъдат по-голямо подозрение от синята куртка. Имаше много гащеризони в различни цветове, сочещи йерархията; сини куртки, някакви подобни, явно също затворнически куртки в зелено, не много от сините военни униформи на Аслънд – главно по-ниски чинове. Дали

наемниците от флотата на Дендариин-Озеран, които бяха на станцията, не се хранеха другаде? Обмисляше възможността да напусне поста си – контролните табла вече щяха да започнат да се разпадат, когато преми-на двойка облечени в сиво-бяло мъже. Непознати лица. Остава ги да отминат, без да ги повика.

Гледаше разочаровано след непознатите. От всичките две хиляди наемници, които сега бяха на базата за космически преходи, контролирана от Аслънд, познаваше неколкостотин по физиономия, още по-малко по име. Само няколко от корабите на наемническата флотилия бяха акостирали на тази недостроена военна станция. Частица от по-малката част... И на колко от тях можеше да се довери напълно? На петима? Остава да отминат още четирима в сиво-бели униформи, въпреки че беше сигурен, че възрастната блондинка беше техник от инженерната поддръжка на „Триумф“ – някога този кораб беше верен на Тънг. Някога. Започваше да се измъчва от вълчия си глад.

Но едно лице от следващата група, облечени в сиво и бяло мъже, преминаваща по коридора, накара Майлс да забрави за стомаха си. Беше сержант Кодак. Беше му провървяло. Може би. Ако ставаше въпрос само за него, би поел риска, но да излага на опасност Грегор...? Вече беше твърде късно. Кодак на свой ред го беше забелязал. Очите му изпревариха бързата реакция и се разшириха от изненада още преди от лицето му да излезне абсолютно всякакъв израз.

– А... сержант – небрежно го спря Майлс, потупвайки контролното табло, – бихте ли хвърлили един поглед, ако обичате?

– Ще те настигна след минутка – Кодак махна с ръка на мъжа с него – редник в униформата на Аслънд.

С обърнати към коридора гърбове те събраха глави над таблото и Кодак изсъска:

– Вие луд ли сте? Какво правите тук? – бе толкова възбуден, че пропусна обичайното „сър“.

– Това е дълга история. Засега имам нужда от помощта ти.

– Но как влязохте тук? Адмирал Озер има постове навсякъде около трансферната станция, които са нашрек за вас. Без тяхно знание не можеш да вкараш дори и въшките на главата си.

Майлс се опита усмивката му да изглежда убедителна.

– Имам си начини. – А следващата стъпка в плана му беше да си пробие път до същата тази станция... Наистина... Господ пазеше глупациите и лудите. – Засега имам нужда от контакт с командир Елена Ботари-Джесек. Спешно. Или с комодор инженер Джесек, ако не успея с

нея. Тя тук ли е?

– Би трябвало. „Триумф“ е на док. Зная, че комодор Джесек е навън с ремонтния модул.

– Добре. Ако не с Елена, то с Тънг. Или с Ард Мейхю. Или пък с лейтенант Ели Куин. Но предпочитам да се свържа с Елена. Кажи ѝ, но само на нея, че старият ни приятел Грег е с мен. Кажи ѝ да дойде след един час в помещенията на работниците по договор, кабината на Грег Блийкман. Можеш ли да го направиш?

– Мога, сър – Кодак бързо се отдалечи. Изглеждаше притеснен. Майлс закрепил бедната очукана стена, смени панела, вдигнал сандъчето с инструментите и тръгна небрежно, като се опитваше да се отърси от чувството, че на върха на главата му премигва сигнална червена светлина. Остави защитните очила на лицето си, което държеше наведено надолу и избираше най-безлюдните коридори, които успяваше да открие. Стомахът му негодуваше. „Елена ще те нахрани, каза му той твърдо. По-късно.“ Увеличаващият се брой сини и зелени куртки подсказва на Майлс, че приближава помещенията на работниците по договор.

Имаше справочен указател. Той се поколеба, след това набра „Блийкман Г.“ Модул Б, кабина №8. Той откри модула и погледна часовника си. Смяната на Грегор вече трябваше да е свършила. Почука. Вратата се отвори и Майлс се шумгна вътре. Грегор седеше сънен на койката си. Кабината беше самостоятелна и предлагаше уединение за сметка на простора. Нямахме къде да се обърне човек. Уединението беше по-голям психологически лукс от простора. Дори на робите-техници трябваше да се осигурява минимумът щастие, потенциално те бяха твърде опасни и не биваше да се рискува някакъв саботаж, като ги докарват до ръба на търпението им.

– Спасени сме – оповести Майлс. – Току-що установих контакт с Елена. – Той се отпусна тежко на края на койката. Внезапното освобождаване от напрежението го остави изцеден.

– Елена е тук? – Грегор прокара ръка през косата си. – Мислех, че търсиш твоя капитан Унгари.

– Елена е първата крачка към Унгари. – Майлс огледа Грегор притеснен. – Добре ли беше?

– Няколко часа монтиране на фасонки и електрически ключове няма да съсият здравето ми, бъди сигурен – сухо отвърна Грегор.

– Това ли те караха да правиш? Някак си не е както си го представях...

Във всеки случай Грегор изглеждаше добре. Наистина, за

сегашното си положение императорът се държеше почти жизнерадостно, като се имат предвид мрачните стандарти на Грегор, когато ставаше въпрос за жизненост. „Може би трябва да го изпращаме по две седмици всяка година в солните мини, за да си запази чувството на щастие и удовлетвореност от истинската си работа.“

– Трудно ми е да си представя Елена Ботари като наемничка – замислено добави Грегор.

– Не я подценявай – Майлс прикри моментното си съмнение. Почти четири години. Колко много се беше променил през тези години. Ами Елена? Нейните години едва ли са били по-малко изнурителни. „Времето се менят. Хората се променят с тях...“ Не. Не можеше да се съмнява в Елена повече, отколкото се съмняваше в себе си.

Трийсетте минути, необходими на стрелката на часовника му да допъззи до определения момент, бяха крайно неприятен промеждутък – достатъчни, за да изгуби енергията си и да се отпусне в прегръдките на своето изтощение, но твърде кратки, за да си почине и поосвежи. Запазваше жалкото съзнание, че се унася. Че заспива, когато крещящата нужда от бодрост и ясна мисъл се изплъзваха между пръстите му като песъчинки. Отново погледна часовника си. След един час беше много неопределено. Трябваше да уточни и минутите. Но кой знае какви трудности и пречки трябва да преодолее Елена...?

Майлс премигна силно. От несвързаните си, объркани мисли разбра, че заспива, както е седнал. Вратата изсъска и се плъзна настрана, без Грегор да е освободил ключалката.

– Ето го, момчета!

Половин взвод облечени в сиво и бяло наемници изпълниха отвора на вратата и коридора зад нея. Майлс надали имаше нужда от стънерите, шоките палки в ръцете им и решителния десант, за да разбере, че косматите мъже на вратата не са хората на Елена. Напливът на адреналин едва разсея мъглата на умората от главата му. „А сега на какво да се преструвам? На подвижна мишена?“ Майлс се облегна на стената без дори да се развълнува, въпреки че Грегор скочи на крака и направи един доблестен опит в ограниченото пространство – точен удар от карате, който запрати във въздуха палката на приближаващия се наемник. Двама души почти размазаха Грегор в стената заради старанието му. Майлс трепна.

Самият Майлс беше издърпан от койката, за да бъде омотан, а след това още веднъж и още веднъж в мрежата на „мухоловката“. Силовото й поле го изгаряше. Използваха мощност, достатъчна да окове и

развилнял се кон. „За какво ме вземате, а, момчета?“

Възбуденият взводен изкрещя в преподавателя на китката си:

– Хванах го, сър.

Майлс повдигна едната си вежда иронично. Взводният почервеня и се изпъна. Ръката му потръпваше от усилието да не отдаде чест. Майлс се усмихна леко. Взводният стисна устни. „Ха! Още малко и да те изкарам от нерви, а?“

– Отведете ги – нареди взводният.

Майлс беше изнесен през вратата от двама мъже. Омотаните му крака висяха нелепо на няколко инча от пода. След него влачеха стенещия Грегор. Когато минаваха през един пресечен коридор, с периферното си зрение Майлс мерна напрегнатото лице на сержант Кодак да се рее сред сенките.

Прокле собствената си преценка. „Мислеше си, че за теб хората са отворени книги. Един от твоите доказани таланти. Добре. Браво“ – подиграваше го собственото му съзнание.

Прекосиха широк док, след което преминаха през малък служебен люк. Майлс веднага се досети къде се намира. „Триумф“ – малкият дреднаут⁸, който понякога изпълняваше ролята на флагман на наемническата флотилия, отново беше на старата си служба. По силата на несигурното тогава положение Тънг беше капитан-собственик на „Триумф“. Някога, преди Тау Верд. Коридорите на кораба му бяха добре познати, някак странно и болезнено. Миризмите на хора, метал и машини... Тази изкривена арка, свидетелство за ненормалната ѝ реакция при първата им среща тук. Все още не я бяха оправили напълно... „Мислех, че съм забравил повече.“

Преминаха през коридора бързо и потайно. Двама души от взвода вървяха пред тях, за да отстраняват от коридора евентуалните свидетели. Значи разговорът щеше да е много поверителен. Почти интимен. Чудесно, това устройваше Майлс. Би предпочел изобщо да не се вижда с Озер, но ако трябва да се срещнат отново, просто ще се наложи да намери някакъв начин да извлече полза от това. Сам на себе си наложи новата си личност. Испита чувството, че мери белезници. Майлс Нейсмит, космически наемник и мистериозен предприемач, пристигнал в центъра Хийгън за... какво? И неговият начумерен партньор Грег... Разбира се, ще трябва да измисли някакво особено приятно за Грегор обяснение. Иначе първо той не би го приел.

8. голям военен кораб с броня и с далекобойни оръдия: линеен кораб (Б.пр.)

Те изтрополиха надолу по коридора покрай залата за тактически операции – нервния център на „Триумф“ в битка и влязоха в по-малката от двете съвещателни зали, разположени от другата ѝ страна. Холографският блок в средата на блестящата конферентна маса беше тъмен и тих. Адмирал Озер седеше, също така тъмен и притихнал, начело на масата. От едната му страна стоеше блед рус мъж, за когото Майлс предположи, че е някакъв верен лейтенант. Не беше от хората, които познаваше отпреди. Майлс и Грегор бяха настанени насила на два издърпани назад и отдалечени от масата стола, така че ръцете и краката им да не бъдат скрити. Озер освободи всички освен един часови на изхода към коридора.

Външността на Озер не се беше променила много през тези четири години, реши Майлс. Все още си беше мършав, с ястребово лице и тъмна, може би малко посивяла на слепоочията коса. Майлс си го спомняше като по-висок, но всъщност той беше по-нисък от Метцов. Озер някак си напомняше на Майлс за генерала. Нещо в стойката или възрастта? Враждебният поглед? Кръвожадните червени остриета в очите?

– Майлс – измърмори с тъгла на устата си Грегор, – какво толкова си направил, че да ядосаш този тип толкова?

– Нищо – приглушено каза Майлс, – поне не нарочно.

Това май не успокои Грегор.

Озер положи ръцете си с дланите надолу върху масата, наведе се напред и хищно се втренчи в Майлс. На Майлс му хрумна, че ако Озер имаше опашка, сега щеше да я размахва напред-назад.

– Какво правиш тук? – започна Озер грубо, без въведения.

„Ти ме докара, не си ли спомняш?“ Не беше време да остроумничи. Майлс напълно осъзнаваше факта, че не е в най – добрия си вид. Но това едва ли би впечатлило адмирал Нейсмит – той беше твърде целеустремен. Нейсмит би ходил и гол, ако му се наложеше. Отговори със същата грубост:

– Бях нает да направя военна оценка на центъра Хийгън за страни, които имат интереси в региона. – Така, истината винаги на първо място, особено там, където със сигурност няма да ѝ повярват. – Тъй като спасителните експедиции не са тяхна работа, те искаха да бъдат навреме информирани, за да могат да изведат своите граждани от района преди избухването на враждебни действия. Освен това движа и някои дребни сделки с оръжие – за прикритие, пък и покривам разходите си.

Озер присви очи.

– Бариар не...

– Бариар си има свои оперативни работници.
– Същото се отнася и за Сетаганда... Аслънд се бои от техните амбиции.

– Постъпват разумно.

– Бариар по нищо не се различава от тях.

– Ако трябва да споделя професионалното си мнение – като се пребори с мрежата, Майлс удостои Озер с лек поклон, а Озер едва не се поклони в отговор, – Бариар не представлява заплаха за Аслънд сега. За да контролира Хийгън, Бариар трябва да контролира и Пол, заедно с облагородяването на собствения им втори континент. Плюс откриването на планетата Сергяр. Понастоящем Бариар има доста работа по границите. А освен това съществува и проблемът за удържането на непокорния Комар. Точно сега една военна авантюра срещу Пол би представлявала сериозно разпръскване на човешките ресурси на Бариар. Приятелството е по-евтино. Или поне неутралитетът.

– Аслънд се страхува и от Пол.

– Те няма да воюват, освен ако не бъдат нападнати. Да се поддържа мира с Пол е евтино и лесно. Просто не трябва да правиш нищо.

– А Вервейн?

– Все още не съм направил оценка на Вервейн. Тя е следващата в списъка ми.

– Нима? – Озер се облегна в стола си и кръстоса ръце. – Бих могъл да те екзекутирам като шпионин.

– Но аз не съм вражески шпионин – отвърна Майлс, симулирайки спокойствие и непринуденост, – а приятелски настроен, неутрален, или кой знае, потенциален съюзник.

– А какъв е интересът ти към моята флотилия?

– Интересът ми към Денд... към наемниците е чисто академичен. Уверявам ви. Вие сте просто част от цялото. Кажете ми, какъв е договорот ви с Аслънд? Поне в общи линии? – Майлс наклони глава.

Озер едва не отговори и ядосано присви устни. Майлс едва ли би могъл да завладее вниманието на наемника по-успешно, дори да беше тиктакаща бомба.

– О, хайде – присмя се Майлс в проточилата се тишина. – Какво бих могъл да направя сам, с още един човек?

– Спомням си последния път. Навлезе в пространството на Тау Верд с четирима души. Четири месеца по-късно вече диктуваше условия. Така че, кажи ми какво си запланувал сега?

– Надценявате моето влияние. Аз просто подпомогнах хората в

посоката, която сами си бяха избрали. Един вид ускоряване.

– Не и за мен. Бяха ми необходими три години, за да възстановя основата, която рухна под краката ми. В моята собствена флотилия!

– Трудно е да се угоди на всички – Майлс долови погледа на Грегор, който издаваше ням ужас и посмекчи тона си. Като си помислиш, Грегор никога не беше срещал адмирал Нейсмит, нали? – Дори и вие не понесохте сериозни загуби.

Озер още по-силно стисна зъби.

– А кой е той? – и посочи Грегор с пръст.

– Грег? Просто моят ординарец – Майлс пренебрегна Грегор, който понечи да отговори.

– Не прилича на ординарец. Прилича на офицер.

Грегор незабележимо се ободри при тази непредубедена възхвала.

– Не можете да съдите по външния вид. Комодор Тънг прилича на пехливанин.

Внезапно от очите на Озер лъхна студ.

– Нима! И от колко време си пишете с капитан Тънг?

Болезненото присвиване в стомаха подсказа на Майлс, че споменаването на Тънг е било груба грешка. Опита се да прикрие безпокойството си.

– Ако поддържах кореспонденция с Тънг, нямаше да се главоболя с оценяването на станция Аслънд лично.

Озер не откъсна изпитателния си поглед от Майлс в продължение на цяла минута. Седеше на масата, стиснал здраво ръцете си. Накрая посочи часовия, който се изпъна в очакване.

– Хвърлете ги в космоса.

– Какво! – изкрещя Майлс.

– Ти – сочещият пръст на Озер се спря на тихия лейтенант – отиваш с тях. Ще се увериш, че заповедта е изпълнена. Използвайте страничния шлюз, той е най-близо. Ако той – посочи Майлс – започне да говори, откъсни му езика. Това е най-опасният му орган.

Часовият освободи краката на Майлс от мрежата и го изправи.

– Дори няма да ме разпитате с помощта на химикали? – попита Майлс, смаян от внезапния обрат.

– И да позволя да бъдат заразени хората ми, които водят разпита? Последното, което искам, е да ти се отпуснат юздите да говориш. Не мога да се сетя за нищо по-фатално от загиването на дисциплината и неподчинение в собствения си разузнавателен отдел. Каквато и реч да си замислил, липсата на въздух в откритото пространство ще я

неутрализира. Ти почти убеди мен. – Озер едва не го побиха тръпки.

„Справяхме се толкова добре...“

– Но аз... – изправи се и Грегор, – но няма нужда да...

Когато ги изблъскаха през вратата, появиха се още двама души от взвода и бързо понесоха Майлс и Грегор за ръцете и краката надолу по коридора.

– Но...

Вратата на съвещателната зала изсъска и се затвори.

– Нещата не се развиват добре, Майлс – сподели Грегор. На бледото му лице беше изписана интересна смесица от хладнокръвие, бяс и изненада. – Други умни идеи?

– Ти си човекът, който експериментираше свободен полет без криле. По-зле ли е от, да речем, бънджи⁹?

– Въпрос на желание – Грегор започна да влачи краката си, когато камерата на въздушния шлюз се появи пред тях, – а не по прищявка на шайка... – сега бяха необходими трима души, за да го удържат – проклетите селяндури!

Майлс сериозно се отчайваше. „Зарежи проклетото прикритие.“

– Знаете ли – извика топ високо, – момчета, изхвърляте цяло състояние!

Двамата стражи продължаваха да се боричкат с Грегор, но третият се спря.

– Колко голямо?

– Огромно – обеща Майлс. – Ще можете да си купите собствена флота.

Лейтенантът остави Грегор и се приближи до Майлс с изваден нож. Майлс осъзна, че човекът тълкува заповедите на Озер с ужасяваща букввалност, особено когато лейтенантът се опита да хване езика му. Почти успя. Злобният вой на вибрационния нож, наподобяващ жужене на насекомо, избръмча само на сантиметри от носа му. Майлс захапа дебелия пръсти, които се опитваха да бръкнат в устата му и се изви в ръцете на войника. Мрежата, която държеше ръцете му плътно към тялото, изпраща, но да се скъса беше невъзможно. Майлс се притисна назад към чатала на мъжа зад него, който изскимтя от ухапването на силовото поле на мрежата. Хватката около Майлс се разхлаби и той падна на пода, където се претърколи и се сгромоляса върху коленете на лейтенанта. Не беше точно хвърляне от джудо, офицерът повече или по-малко се спъна в

9. Скокове от големи височини с привързан към краката ластик. (Б.пр.)

него.

Двамата противници на Грегор се бяха разсеяли, както от кървавата варварска гледка, която вибрационният нож вещаеше, така и от безполезната съпротива на Майлс. Те не видяха мъжа, който излезе от един страничен коридор, насочи стънера си и стреля. Стражите се заизвиваха конвулсивно, щом бучащите заряди удариха гърбовете им и се проснаха накуп на палубата. Мъжът, който се бореше с Майлс, се обърна точно навреме, за да посрещне един лъч, насочен право в лицето му.

Майлс се хвърли върху главата на русия лейтенант и го прикова, уви само за секунда, към пода. Изви се, за да го притисне с мрежата, но в същия момент беше отхвърлен настрана. Лейтенантът изпсува. Готвеше се да се впусне в нова атака. Изправи се на едно коляно и се заозърта в търсене на целта, когато Грегор скочи и го ритна в челостта. Заряд от стънер удари лейтенанта в тила и той притихна.

– Дяволски добра работа – изпръхтя Майлс във внезапната тишина, като се обърна към сержант Кодак. – Не ми се вярва дори да са видели какво ги е цапардосало.

„Значи първия път съм го преценил точно. Не съм изгубил своя нюх за хората. Господ да те поживи, сержанте.“

– И вие двамата не сте толкова зле за хора със завързани ръце – поклати глава Кодак. В безпокойството му се промъкнаха весели нотки. Той се спусна да освободи Майлс от силовото поле на мрежата.

– Какъв отбор – каза Майлс.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бърз тропот на ботуши откъм горния край на коридора привлече вниманието на Майлс. Той изпусна една дълго сдържана въздишка и се изправи. Елена.

Тя беше облечена в офицерската бойна униформа на наемническата флотилия: сиво-бяла куртка с джобове, панталони, ботуши до глезените, които блестяха върху дългите ѝ крака. Все още висока, все още слаба, все още с чиста, бледа кожа и кафяви очи като въглени, с леко гърбав аристократичен нос и продълговата изваяна челюст. „Отрязала си е косата“ – помисли си Майлс, замаян до степен на оглупяване. Нямаше го ослепителния черен водопад, който стигаше до кръста ѝ. Сега косата ѝ беше отрязана около ушите ѝ, само малки тъмни кичурчета очертаваха високите скули, челото и тила: строго, практично, много красиво.

Тя се приближи с широки крачки и огледа Майлс, Грегор и четиримата Озерани.

– Добра работа, Кодак! – Тя коленичи до най-близкото тяло и опипа врата за пулс. – Мъртви ли са?

– Не, само зашеметени – обясни Майлс.

Тя изгледа отворената вътрешна врата на въздушния шлюз с известно съжаление.

– Не мисля, че можем да ги изхвърлим в космоса.

– Нас щяха да ни изхвърлят, но ти си права. Ще трябва да ги скрием някъде, докато се измъкнем – каза Майлс.

– Точно така – изправи се и кимна на Кодак, който се спусна да помага на Майлс да издърпат телата в шлюза. Тя се смръщи при вида на лейтенанта.

– Не че космосът не би се отразил благотворно на някои личности.

– Можете ли да ни осигурите коридор за бягство?

– Точно заради това сме тук – Елена се обърна към тримата войници, които предпазливо я бяха последвали. Четвърти войник стоеше на пост в най-близкия пресечен коридор. – Май извадихме късмет – каза им тя. – Разузнайте напред и разчистете пътя по маршрута ни, но действайте хитро, не искам да ви усетят. След това изчезвате. Не сте били тук и не сте видели нищо.

Те кимнаха и се оттеглиха. Майлс чу заглъхващия им шепот: „Това той ли беше? Да...“

Майлс, Грегор и Елена се настаниха удобно заедно с телата в шлюза и временно затвориха вътрешната врата. Кодак остана на пост пред нея. Елена помагаше на Грегор да свали ботушите на озерацеа, който носеше неговия номер, докато Майлс съблече своя син затворнически костюм и остана по смачканите дрехи на Виктор Рота, които изглеждаха доста зле след четири дни непрекъснато носене, сън и потене. Майлс искаше да смени уязвимите сандали с ботуши, но никой в шлюза нямаше номер, който поне мъничко да се доближава до неговия.

Грегор навлече сиво-бялата униформа и напъха крака в ботушите. Двамата с Елена си размениха предпазливи, пълни с удивление погледи.

– Наистина си ти – Елена слисана поклати глава. – Какво търсиш тук?

– Стана грешка – отвърна Грегор.

– Без майтап! И чия беше тази грешка?

– Боя се, че беше моя – намеси се Майлс. Това, че Грегор не отрече твърдението му, малко го подразни.

Елена присви устни в една доста особена усмивка – първата, откакто се бяха срещнали. Майлс реши, че е по-добре да не ѝ иска обяснение. Тази припряна размяна на практични забележки ни най-малко не напомняше многобройните разговори, които Майлс дълго беше репетирал наум за първата си мъчителна среща с Елена.

– Ще претърсят кораба след минути – веднага, шом забавянето на доклада на тези юнаци стане подозрително – изнервен отбеляза Майлс. Той прибра двата стънера, силовата мрежа и вибрационния нож и ги напъха в колана си. След като размисли още веднъж, той бързо лиши четиримата озераци от кредитните им карти, пропуските, документите им за самоличност и парите им. Натъпка всичко по джобовете, своите и на Грегор, и се увери още веднъж, че Грегор се е отървал от затворническата си карта, която лесно можеше да се проследи. Намери и една изядена наполовина дажба и я захапа на момента. Докато Елена ги изведе от въздушния шлюз, вече дъвчеше. Майлс добросъвестно предложи на Грегор да си отхапе от блокчето, но той само поклати глава. Вероятно Грегор беше вечерял в онази кафетерия.

Кодак пооправи набързо униформата на Грегор и групата пое по коридора, по-надалече от шлюза. Майлс вървеше в центъра, полускрит от останалите. Преди подозрителността му да е успяла да се превърне в параноя, те се качиха на някакъв асансьор и се озоваха няколко нива подолу в голям товарен шлюз, към който се беше скачила совалка. Един войник от разузнавателния взвод на Елена, който подпираше стената

сякаш нямаше друга работа, им кимна. Кодак отдаде чест на Елена и се отдели от групата, която побърза напред. Майлс и Грегор последваха Елена по гъвкавия ръкав, който свързваше шлюза на совалката с товарния шлюз на кораба и се озоваха в празния товарен трюм на една от совалките на „Триумф“. Внезапното напускане на изкуственото гравитационно поле на кораба-майка ги хвърли в шемета на свободното падане. Понесоха се напред към пилотската кабина, сякаш плаваха във въздуха. Елена затвори люка на кабината зад тях и нетърпеливо посочи на Грегор празния стол пред инженерно-комуникационния пулт.

Местата на пилота и помощник-пилота бяха заети. Ард Мейхю се извърна към Майлс, ухили се жизнерадостно през рамо и махна за поздрав. Майлс позна обръснатата, гладка като куршум глава на втория мъж още преди да се е обърнал.

– Здравей, синко – в усмивката на Кай Тънг имаше много повече ирония, отколкото радост. – Добре дошъл отново. Наигра се, а? – Тънг седеше със скръстени на гърдите ръце и дори не направи опит да го поздрави.

– Здравей, Кай – кимна на евразиеца Майлс. Във всеки случай Тънг изобщо не се беше променил. Все още изглеждаше между четирийсет и шейсет. Все още с конструкция на древен танк. Все така говореше малко, а виждаше много – нещо в най-голяма степен неудобно за хора с гузна съвест.

– Контрол за управление на полетите – наведе се към предавателя си пилотът Мейхю. – Открих причината за червената светлинка на таблото ми. Погрешно отчитане на налягането. Сега всичко е наред. Готови сме за отделяне.

– Време беше, С-2 – отвърна равен глас. – Имате разрешение за отделяне.

Бързите ръце на пилота активираха контролните бутони за херметизиране на шлюза и пое контрола над реактивните двигатели. Чу се съскане, нещо изтрака и совалката се отдели от кораба-майка и пое по собствена траектория. Мейхю изключи предавателя и изпусна дълбока въздишка на облекчение.

– Няма опасност. Засега.

Елена се напъха в тясната пътечка зад стола, на който седеше Майлс, и опря гръб в стената, протегнала дългите си крака в търсене на по-добра опора. Майлс се вкопчи с едната си ръка в страничната облегалка на стола, търсейки начин да се закрепил по-стабилно в условията на все още умереното ускорение, което Мейхю подаваше на совалката.

– Надявам се, че си прав – каза Майлс, – но защо смяташ така?

– Той има предвид, че можем да поговорим – поясни Елена, – а не, че няма опасност в някакъв космически смисъл. С изключение на нас, нередовните пътници, това е рутинен, планов полет. Знаем, че бягството ви още не е открито, в противен случай контролът за управление на полетите щеше да ни спре. Озер ще претърси първо „Триумф“ и военната станция. Може да се наложи дори да ви вмъкнем обратно на борда на „Триумф“, след като обхвата на претърсването се разшири.

– Това е план Б – Тънг се извърна. – Или може би план В. План А, изграден на предположението, че освобождаването ви ще вдигне много повече шум, предвиждаше незабавно да избягаме на „Ариел“, който сега е на преден пост и да обявим революцията. Благодарен съм на възможността да уредим всичко не чак толкова, ъ-ъ... спонтанно.

– Господи! – задави се Майлс. Това щеше да е по-зле и от първия път – да се оплете във верига от събития, върху които нямаше никакъв контрол, да стане знаменосец на някакъв наемнически военен метеж, да бъде изтласкан начело на парада, при това с възможност за избор, колкото има и една побита на върха на копие глава... – Не. Никакви спонтанни действия. Определено, не.

– Е – Тънг събра върховете на дебелиите си пръсти, – в такъв случай, какъв е вашият план?

– Моят какво?

– План – повтори Тънг язвително. – С други думи, защо си тук?

– И Озер ми зададе същия въпрос – въздъхна Майлс. – Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че съм тук просто по случайност? Озер нямаше да ми повярва. Случайно да знаеш защо нямаше да ми повярва, че съм тук случайно, а?

– Случайно? – присви устни Тънг. – Може би... Забелязал съм, че твоето „случайно“ обикновено оплита враговете ти по начин, на който могат да завидят и зрели стратегии. Това се повтаря прекалено често, та да бъде отредено на случайност, затова стигнах до заключението, че е резултат на неосъзната воля. Ако се държиш за мен, синко, заедно бихме могли... или може би ти си просто един завършен опортюнист. В такъв случай бих насочил вниманието ти към възможността да завземеш отново наемниците Дендари.

– Не отговори на въпроса ми? – отбеляза Майлс.

– А ти не отговори на моя – контрира го Тънг.

– Не искам наемниците Дендари.

– Аз ги искам.

– О – Майлс замълча за момент. – Защо в такъв случай не се отделиш заедно с личния състав, който ти е верен, и не започнеш сам и на чисто? Няма да си първият.

– И ще плуваме в космоса ли? – Тънг изду бузи и с пръстите си имитира зигзага на рибешката перка. – Озер контролира цялото оборудване, включително и моя кораб. „Триумф“ е всичко, което съм успял да натрупам през трийсетгодишната си кариера. Всичко! И го изгубих в резултат на твоите машинации. Някой ми дължи друг кораб. Ако не Озер, то... – Тънг многозначително изглежда Майлс.

– Опитях се в замяна на „Триумф“ да ти дам цяла флотилия – отвърна Майлс. – Как изгуби контрола си върху нея, пълководецо?

– Първоначално нещата потръгнаха добре – за около година, година и половина, след като напуснахме Тау Верд. Получих два малки сладки договора при един конфликт в района на Истнет: охрана, десантни операции от малка величина – все безопасни неща. Е, не прекалено безопасни, постоянно бяхме на нокти. Но си вършихме работата.

– Чух за това – Майлс погледна Елена.

– При третия десант си докарахме неприятности. Бъз Джесек все повече и повече се затваряше само в работата с оборудването и поддръжката – той е добър инженер, признавам му го. Аз бях командващ по тактическите въпроси, а Озер, сега съм сигурен, че беше предназначено, пое административната работа. Работата му прилягаше. Беше добре, но само ако работеше с нас, а не срещу нас. При това положение трябваше да го премахна. Водеше войната си чрез счетоводителите си. При изпълнението на задълженията ни по третия договор ни поотупаха. Бъз беше затънал до гуша в поправки и технически проблеми и докато аз излязах от лечебницата, Озер уредил договор за охрана на космически преход. Никакви сражения, мирна и тиха работа, дългосрочни договори – напълно по негов вкус. Тази идея ми се стори добра. Но това му даде опора. Без истински бойни действия аз... – Тънг прочисти гърлото си – отегчих се, не обръщах внимание на нищо. Озер беше обходил флагвете ми, преди още да се усетя, че помежду ни се води истинска битка. Натрапи ни финансовата реорганизация...

– Казах ви да не му се доверявате, и то цели шест месеца преди това – обади се ядосано Елена. – Опитва се да ме прелъсти.

Тънг сви рамене. Чувстваше се неловко.

– Такова изкушение изглеждаше напълно разбираемо.

– Да чука съпругата на своя командващ? – от очите на Елена захвърчаха искри. – Чиято и да е съпруга? Знаех, че не е на висота. Щом

моите клетви не означаваха нищо за него, то какво остава за неговите собствени?

– Каза, че е приел отказа ти и се е примирил с него – оправда се Тънг. – Ако беше продължил да ти се натиска, щях да се намеся на драго сърце. Смятах, че в реда на нещата е да се почувстваш поласкана, без да му обръщаш внимание.

– В подобни увертюри се съдържат преценки за моя характер, които намирам за всичко друго, но не и за ласкателни, благодаря – озъби му се Елена.

Спомняйки си собствените си копнежи, Майлс незабелязано впи зъби в кокалчетата на пръстите си.

– Това би могъл да е просто един от ранните му ходове в играта му за власт – вметна той. – Може би е проучвал слабите места на враговете си и не ги е открил.

– Хм – Елена изглеждаше леко поуспокоена. – Както и да е, на Кай не можеше да се разчита за помощ, а на мен ми писна да се правя на Касандра. Естествено не можех да кажа на Бъз. Но не за всички ни двойната игра на Озер беше чак такава изненада.

Ако се съдеше по гримасата му, Тънг беше разстроен.

– При условие, че притежаваше основното ядро от собствените си оцелели кораби, всичко, което трябваше да направи, беше да спечели гласовете на половината от останалите капитани-собственици. Аусън гласува за него. Трябваше да удуша това копеле.

– Сам си си виновен, че изгуби Аусън. С твоето вечно мърморене за „Триумф“ – вметна ядосано Елена. – Той помисли, че заплашваш командването му кораба.

– Докато бях началник-щаб по тактическите въпроси, който отговаря за воденето на истинските бойни действия – повдигна рамене Тънг, – не смятах, че той наистина е в състояние да повреди кораба ми. Статутът на „Триумф“ като собственост на флотилията ме задоволяваше напълно. Можех да почакам... докато ти се върнеш – тъмните му очи проблеснаха към Майлс. – Тогава открихме какво всъщност става. А ти така и не се появи.

– Кралят ще се завърне, а? – прошепна Грегор, който бе очарован от чутото. Погледна Майлс и повдигна вежди.

– Нека да ти е за урок – през зъби му прошепна Майлс. Грегор притихна. Шеговитото му настроение се беше изпарило.

Майлс се обърна към Тънг.

– Колкото до тези надежди, Елена навярно ти е отворила очите.

– Опитай – измърмори Елена. – Въпреки че... че и аз самата... мъничко се надявах. Можеше пък да... изоставиш другите си планове и да се върнеш при нас.

„Ако ме бяха изгонили от академията, това ли имаш предвид?“

– Не бяха планове, които можех да изоставя.

– Сега знам това.

– Максимум след пет минути – намеси се Ард Мейхю – трябва или да се свържа със станцията за търговски обмен и да поискам разрешение за влизане на док, или да взема курс към „Ариел“. Кое от двете ще е, приятели?

– Само една дума и ще ти осигурия поддръжката на повече от сто верни офицери и подофицери – Тънг се обърна към Майлс. – И четири кораба.

– Защо не я осигуриш за себе си?

– Ако можех, вече щях да съм го направил. Но нямам намерение да разкъсам флотилията на парчета, докато не съм сигурен, че после отново мога да ги сглобя. Всичките. Но с теб начело, с легендарната ти репутация...

– Начело като водач? Или като фигурант? – Образът на онова копие отново изплува в съзнанието на Майлс.

Тънг разпери ръце и отвърна уклончиво:

– Както искаш. Основната маса от офицерския кадър ще мине на страната на победителя. Това означава, че ако изобщо предприемем нещо, трябва да изглежда, че печелим, и то с бързи темпове. Озер също разполага с около стотина офицери, които са му лично предани. Ще трябва да ги унищожим, ако Озер окаже сериозна съпротива. Това ме навежда на мисълта, че едно добре разчетено във времето покушение може да спаси живота на много хора.

– Страхотно. Мисля, че двамата с Озер прекалено дълго време сте работили заедно, Кай. Започвате да мислите по един и същи начин. Не съм дошъл тук, за да си присвоявам командването на наемническа флотилия. Имам по-важни задачи. – Майлс се опита да не поглежда към Грегор.

– Какви например?

– Какво ще кажеш за предотвратяването на планетарна гражданска война? А може би и междוזвездна?

– Това не представлява професионален интерес за мен. – Прозвуча почти като виц.

„Наистина, какво значеха за Тънг агониите на Бариар?“

– Ще представлява, ако си на страната на обречените. Можеш да печелиш само ако побеждаваш, наемнико, и можеш да харчиш спечеленото, само ако си жив.

Тесните очи на Тънг се присвиха още повече.

– Знаеш ли нещо, което да не ми е известно? На обречената страна ли сме?

„Аз съм със сигурност. Ако не успея да закарам Грегор у дома.“
Майлс поклати глава.

– Съжалявам. Не мога да говоря за това. Трябва да стигна до... – „Пол е затворен за него, станцията па Консорциума е блокирана, а сега Аслънд става дори още по-опасен“ – ...Вервейн. – Той погледна Елена. – Закарайте ни до Вервейн.

– За вервейниците ли работиш? – попита Тънг.

– Не.

– Тогава за кого? – Ръцете на Тънг потрепнаха конвулсивно. Беше така напрегнат, сякаш искаше да изцеди информацията със сила.

Елена също забеляза несъзнателния жест.

– Дръпни си лапите, Кай – остро каза тя. – Ако Майлс иска Вервейн, ще бъде Вервейн.

Тънг изгледа Елена, а след това и Мейхю.

– С него ли сте или с мен?

Елена вдигна глава.

– И двамата сме положили васална клетва пред Майлс. Също и Бъз.

– И още питаш защо имам нужда от теб? – Тънг вбесен се обърна към Майлс, като сочеше Елена и Мейхю. – Каква е тази голяма игра, която май е ясна на всички ви и за която аз съм в пълно неведение?

– Нищо не знам – изчурулика Мейхю. – Аз само гледам от Елена.

– Тук няма ли вече йерархия и военни заповеди, или ще си играем на доверие?

– Нима има разлика? – ухили се Майлс.

– С идването си тук ти ни разкри – не се отказваше Тънг. – Помисли! Помагаме ти, ти изчезваш, ние оставаме беззащитни пред гнева на Озер. Вече има прекалено много свидетели. В победата може да има сигурност, в половинчатите мерки такава със сигурност няма.

Майлс с мъка погледна към Елена. Спомена за последните преживелици бе съвсем искрен и той си представи Елена, изхвърлена през въздушния шлюз от някакви зловни безмозъчни горили... Тънг с удовлетворение забеляза ефекта, който думите му имаха върху Майлс и самодоволно се облегна назад. Елена го изгледа свирепо.

Грегор неспокойно се размърда.

– Мисля си... не можете ли в наш интерес да станете бежанци. – (Майлс забеляза, че Елена също долови акцента върху „наш“, който, разбира се, убягна на Тънг и Мейхю.) – Ние ще се погрижим да не понесете никакви загуби. Поне финансови.

Елена кимна в знак на съгласие. Тънг се наведе към нея и посочи Грегор.

– Добре, стига толкова. Кой е тоя? – Елена мълчаливо поклати глава. – Така като те гледам, нямаш нужните средства, синко – тихо изсъска той. – А какво ще кажеш, ако във ваш интерес се превърнем в трупове?

– Поемали сме този риск и за много по-малко – отбеляза Елена.

– По-малко от кое? – озъби й се Тънг.

Мейхю вдигна ръка, притисна слушалката в ухото си и за момент погледът му изстина.

– Време е за решение, приятели.

– Този кораб може ли да пресече системата? – попита Майлс.

– Не. Няма достатъчно гориво – извинително вдигна рамене Мейхю.

– Нито пък е толкова бърз и така въоръжен – добави Тънг.

– Ще трябва да ни прекарате през службите за сигурност на Аслънд, и то на търговски кораб – нещастно заключи Майлс.

Тънг втрънено изгледа хората от своя малък непокорен щаб и въздъхна.

– Мерките за сигурност са по-строги за влизашите, отколкото за напускащите кораби. Мисля, че може да се уреди. Прибираме се, Ард.

* * *

След като Мейхю беше акостира на определения за совалката товарен док в станцията за търговски обмен на Аслънд, Майлс, Грегор и Елена останаха заключени в пилотската кабина. Тънг и Мейхю излязоха „да видим какво можем да направим“, както се изрази Тънг – доста безгрижно според Майлс. Майлс седеше и нервно си гризеше кокалчетата на пръстите. Опитваше се да не подскача при всеки глух удар или звън на роботизираните товарачни машини, които нареждаха провизиите за наемниците от другата страна на корпуса. Майлс със завист забеляза, че сериозното лице на Елена не потрепваше при всеки малък шум. „Някога я обичах. Коя е тя сега?“

Можеше ли да устои на изкушението да не се влюби отново?

Имаше ли избор? Изглеждаше по-сигурна в себе си, по-често изразяваше собственото си мнение. Това беше добре. И все пак в мислите ѝ се долавяше горчивина. Това не беше добре. Тази горчивина му причиняваше болка.

– Как беше през цялото това време? – колебливо я попита той. – Ако се абстрахираме от тази бъркотия в структурата на командването. Тънг добре ли се държи с теб? Трябваше да е твой наставник. Работата сигурно е тежка за теб. Обучението ми...

– О, той е добър наставник. Тъпче ме с военна информация – тактика, история... Мога да проведя всяка фаза от една десантна операция: организиране на тила, картографиране, нападение, оттегляне, дори принудителни излитания и приземявания на совалки. Почти съм в състояние наистина да се справям със задълженията, които произтичат от въображаемия ми ранг – поне тези, които са свързани със снаряжението на флотилията. Той обича да преподава.

– Стори ми се, че между вас има някакво... напрежение.

– Точно сега напрежението е навсякъде – тя отметна глава. – Не е възможно да се „абстрахираме“ от тази бъркотия в структурата на командването. Макар че... предполагам, все още не съм простила на Тънг това, че не беше безпогрешен в този случай. Отначало мислех, че във всичко е такъв.

– Да. Е, в тези времена никой не е безпогрешен. – Майлс се почувства неловко. – Ъ-ъ... как е Бъз? – „Съпругът ти добре ли се държи с теб?“ – искаше му се да попита, но не го направи.

– Той е добре, но е обезсърчен – отвърна тя. Не изглеждаше щастлива. – Борбата за власт му е чужда. Мисля, че за него всичко това беше доста отблъскващо. Той е техник по призвание. Види ли нещо, което трябва да се оправи, оправя го... Тънг намеква, че ако Бъз не се беше погребал в инженерния отдел е можел да предвиди, да предотврати, да се противопостави на преврата, но аз смятам, че беше точно обратното. Във воденето на бойните действия Бъз не можеше да се принизи до нивото на Озер, който винаги е готов да забие нож в гърба на противника си, затова се оттегли, за да остане верен на собствените си стандарти за честност... Доброволното му заточение продължи малко по-дълго. Този разкол повлия на духа на всички ни.

– Съжалявам – каза Майлс.

– И би трябвало. Бъз смяташе, че ти е изменил, но ти му измени пръв, като никога повече не се върна при нас. Не можеше да очакваш от нас да съхраним илюзията завинаги.

– Илюзията? Знаех... че ще е трудно, но мислех, че може... да се живее в ролите си. Да превърнете наемниците в своя собствена флотилия.

– Това може и да е достатъчно за Тънг. Мислех, че може да задоволи и мен, докато не стигнахме до убийства... Мразя Бариар, но по-добре да служиш на Бариар, отколкото на нищо или на собственото си его.

– На какво служи Озер? – любопитства Грегор, повдигнал вежди при обърканите патетични думи за родната им планета.

– Озер служи на Озер. Той казва, че служи на „флотилията“, но флотилията обслужва собствените му интереси, така че се получава нещо като късо съединение – каза Елена. – Флотилията не е родна страна. Няма сгради, няма дечица... тя е нещо стерилно. Нямам нищо против да помагам на Аслънд, още повече, че те имат нужда от помощта ни. Бедна планета. Бедна и уплашена.

– Ти и Бъз... и Ард, можете да напуснете. Да продължите сами – започна Майлс.

– Как? – прекъсна го Елена. – Ти ни остави да отговаряме за Дендариин. Веднъж вече Бъз беше дезертър. Никога повече.

„Аз съм виновен за всичко, помисли си Майлс. Страхотно!“

Елена се обърна към Грегор. Докато слушаше обвиненията на Елена към Майлс, че ги е изоставил, на лицето на императора се беше появило особено, съсредоточено изражение.

– Все още не си обяснил какво търсиш тук. Да не говорим за това, че се месиш в неща, които не са твоя работа. Какво е това? Някаква тайна дипломатическа мисия ли?

– Обясни й ти – едва не скръцна със зъби Майлс. „Кажй й за балкона.“

Грегор сви рамене и плъзна погледа си встрани от спокойните, питаци очи на Елена.

– И аз дезертирах. Като Бъз. И аз като него разбрах, че това не е изход от положението. Съвсем не е така, както се надявах.

– Сама разбираш защо е толкова важно да върнем Грегор у дома по възможно най-бързия начин – намеси се Майлс. – Смятат го за изчезнал. Вероятно отвлечен. – Майлс набързо разказа на Елена съкратената версия на случайната им среща в ареста на Консорциума.

– Господи! – сви устни Елена. – Във всеки случай разбирам защо за теб е толкова важно да снемеш този товар от плещите си. Ако му се случи нещо, докато е с теб, петнайсет клики ще нададат вой: „заговор!“ и „държавна измяна!“

– И на мен ми хрумна подобна мисъл – изръмжа Майлс.

– Правителството на Центристката коалиция на баща ти ще бъде първата жертва – продължи Елена. – Предполагам, че дясно настроените военни ще застанат зад граф Воронис и ще се нахвърлят срещу либералите, които искат децентрализация. Френски говорещите ще искат Ворвил, руски говорещите – Вортугалов, или той вече е умрял?

– Умопобърканите крайно десни изолационисти, които искат космическите преходи да бъдат взривени, ще подкрепят с всички средства граф Вортифрани срещу прогалактичната, враждебна на Вор клика, която иска написването на конституция – мрачно добави Майлс. – Именно с всички средства.

– Граф Вортифрани ме плаши – потръпна Елена. – Чувала съм го как говори.

– Това е от изискания начин, по който си бърше пяната от устата – каза Майлс. – Лидерите на гръцките малцинства ще се възползват от момента, за да се отцепят...

– Стига! – Лицето на Грегор беше скрито в шепите му.

– Мислех, че това е твоя работа – хапливо го сръза Елена. Грегор вдигна глава и Елена поомекна при отчаяния му израз. Устните ѝ се извиха в усмивка. – Жалко, че не мога да ти предложа работа във флотилията. Винаги можем да се възползваме от услугите на обучени офицери – ако не друго, поне могат да обучават останалите.

– Наемник? – Грегор беше поразен. – Мислех...

– О, естествено. Много от хората ни са бивши офицери, които са били на редовна военна служба. Някои от тях дори са напълно законно уволнени от армията.

За миг очите на Грегор се разведриха от веселите пламъчета на мечтите. Той огледа сиво-бялата си куртка.

– Ех, ако беше начело на флотилията, а Майлс?

– Не! – разгорещен изкрещя Майлс.

Пламъчетата в очите на Грегор угаснаха.

– Само се пошегувах.

– Не беше смешно – Майлс внимателно си пое дъх. Молеше се на Грегор да не му мине през ума да повтори шегата си като заповед... – Във всеки случай, сега се опитваме да се доберем до бариарското консулство на станция Вервейн. Надявам се, че все още си е там. Не съм чувал никакви новини от дни. Какво става с вервейнциите?

– Доколкото знам, работите им вървят както обикновено, с изключение на тяхната все по-засилващата се параноя – отговори Елена. –

Вервейн влага всичките си средства в кораби, не в станции...

– Логично е, при условие, че трябва да охраняват повече от един преход – съгласи се Майлс.

– Но това кара Аслънд да възприема Вервейн като потенциален агресор. Дори има една Аслъндска клика, която вече настоява за нанасянето на изпреварващ удар, преди Вервейн да са готови с новата си флотилия. За щастие, поддръжниците на отбранителното стратегия за сега имат надмощие. Цената, която Озер поиска за нанасянето на удар от нашата флотилия, е толкова висока, че също ги затруднява. Не е глупав. Знае, че аслъндците не могат да ни подкрепят. Вервейн също платиха на наемническа флотилия, която да запълни празнината, докато те се превъоръжават. Всъщност, тъкмо това доведе Аслънд до идеята да наемат нас. Наричат се Рейнджърите на Рандал, въпреки че разбрах, че Рандал вече не е между живите.

– Ще стоим настрана от тях – каза Майлс разгорещено.

– Чух, че новият им заместник-командващ е бариарец. Може да успеете да получите някаква помощ от тях.

Грегор замислено повдигна вежди.

– Може би е някой от внедрените хора на Илиян? Прилича на негова работа.

„Там ли беше отишъл Унгарите?“

– Но ще подходим с голяма предпазливост – съгласи се Майлс.

– Най-сетне – измърмори Грегор под носа си.

– Командващият флотилията на рейнджърите се казва Кавило.

– Какво? – като настъпено коте измяука Майлс.

Елена учудено повдигна вежди.

– Само Кавило. Май никой не знае дали е собствено или фамилно име...

– Кавило е човекът, който се опита да ме откупи, мен или Виктор Рота, на станцията на Консорциума. За двайсет хиляди бетиански долара.

Веждите на Елена останаха в предишното си положение.

– Защо?

– Не знам защо. – Майлс отново обмисли възможните варианти за тяхното измъкване: Пол, Консорциумът, Аслънд... не, все още единствената възможност си оставаше Вервейн. – Но определено ще стоим настрана от наемниците на Вервейн. Слизаме от кораба и отиваме направо при консула, скриваме се в дупките си и няма да издаваме дори и звук, докато хората на Илиян не дойдат да ни отведат у дома. Ясно ли е?

– Ясно – въздъхна Грегор.

Повече никакви игрички на тайни агенти. Единственият резултат от огромните му усилия беше, че Грегор едва не бе убит. Време беше да види какво ще стане, ако не си дава толкова зор, реши Майлс.

– Странно – Грегор гледаше Елена, новата Елена, – като си помисля, че имаш по-голям боен опит и от двама ни.

– И от двама ви, взети заедно – сухо го поправи Елена. – Да, е... истинският бой е... много по-тъпо, отколкото си представях. Щом две групи могат да съгласуват действията си до невероятната степен, която изисква едно сражение, защо да не могат да вложат една десета част от тези усилия, за да поговорят? Макар че това не важи за партизанските войни. Ония не стават за тези неща – замислено продължи Елена. – Ако ще си подъл, защо да не си подъл и в червата си? Онзи, третият ни договор... Ако някога отново се забъркам в партизанска война, искам да съм на страната на партизаните.

– По-трудно е да се помирят врагове, които са подли и в червата си – отбеляза Майлс. – Завършекът на една война не е самата война, освен ако това не е някакво катастрофално плъзгане по плоскостта на абсолютното проклятие. Иска се мир. Мир, по-добър от този, който си нарушил.

– Печели този, който успее да остане най-подъл за най-дълго време – заключи Грегор.

– Мисля, че това не е доказано... имам предвид от историята. Ами ако в резултат на извършеното през войната деградираш до такава степен, че следващият мир да е по-лош... – Човешките гласове откъм товарния отсек накараха Майлс да замръзне на средата на изречението, но това бяха Тънг и Мейхю, които се връщаха.

– Хайде – подкани ги Тънг. – Ако Ард не се придържа строго към разписанието, ще привлечем вниманието върху себе си.

Влязоха в едно от товарните помещения на кораба и Мейхю издърпа една товарна платформа с няколко пластмасови кашона върху нея.

– Твоят приятел може да мине за войник от флотилията – обърна се Тънг към Майлс. – За теб съм намерил един кашон. Сигурно щеше да е по-изискано да те омотая в килим, но тъй като командирът на товарния кораб е мъж, реших, че историческата алюзия ще се загуби¹⁰.

Майлс изглежда кашона със силно съмнение. Май му липсваха дупки

10. Според едно от преданията, когато Юлий Цезар влязъл в Александрия след битката при Фарсал, Клеопатра успяла да се промъкне в двореца, омотана в килим и съблазнила великия пълководец. (Б.пр.)

за въздух.

– Къде ще ме носиш?

– Имаме едно негласно споразумение да прекарваме офицерите от разузнаването без много шум и в двете посоки. Имам един капитан на товарен кораб – независим собственик. От Вервейн е, но досега сме го използвали три пъти. Ще ви превози през системата и ще ви прекара през митницата на Вервейн. От там нататък ще се оправяте сами.

– Това споразумение не представлява ли заплаха за вас? – обезпокоен се Майлс.

– Не. Никаква – отговори Тънг. – Всичко е под контрол. Капитанът ще реши, че прекарва просто още двама агента на наемниците, срещу заплащане, разбира се, и ще си държи устата затворена. Ще минат дни, докато се върне, така че ще им трябва много време дори само за да го разпитат. Уредил съм всичко лично. Елена и Ард въобще не са се мяркали пред очите му. Няма начин да ги издаде.

– Благодаря ти – тихо каза Майлс.

Тънг кимна и въздъхна.

– Само ако беше останал с нас! Какъв войник можех да направя от теб през тези три години.

– Ако останете без работа заради това, че сте ни помогнали – кимна Грегор, – Елена знае как да влезете във връзка.

– Във връзка с какво, а? – намръщи се Тънг.

– По-добре е да не знаеш – увери го Елена, която помагаше на Майлс да се настани в кашона.

– Добре – недоволен измърмори Тънг, – но... добре.

Майлс се оказа лице в лице с Елена за последен път до... до кога? Тя го притисна към себе си, но след това по същия сърдечен начин прегърна и Грегор.

– Поздрави майка си от мен – поръча тя на Майлс. – Често си мисля за нея.

– Добре. Ъ-ъ... поздрави на Бъз. Кажу му, че всичко е наред. Твоята лична сигурност е по-важна от всичко друго. Твоята и неговата. Дендари са, са... бяха... – не можеше да се насили да каже „без значение“ или „наивна мечта“ или „илюзия“, въпреки че последното май беше най-близко до истината, – добър опит – неубедително завърши той.

Погледът, който тя му хвърли, беше студен, остър, неразгадаем. Не, за съжаление, не беше трудно да се дешифрира – „идиот“ или нещо по-силно. Той седна с глава между коленете и остави Мейхю да нагласи капака. Чувстваше се като зоологически екземпляр, когото опаковат за

следващата пратка за лабораторията.

* * *

Прехвърлянето мина гладко. Майлс и Грегор бяха настанени в малка, но прилична каюта, предназначена за придружителите на товара, които рядко пътуваха със същия кораб. Около три часа, след като се качиха на борда, корабът се отдели от дока – въвн от станция Аслънд и от опасността да ги открият. Никакви Озерани, никаква врява... Майлс трябваше да признае, че Тънг все още си го биваше.

Майлс беше изключително благодарен на възможността да се изкъпе, да смени дрехите, които му бяха останали, да похапне нормално и да се наспи на спокойствие. Малобройният екипаж на кораба сякаш имаше алергия към техния коридор: изолацията им се спазваше стриктно. Още три дни сигурност, докато отново прекоси центъра Хийгън, отново със сменена самоличност. Следваща спирка: бариарското консулство на станция Вервейн.

О, Боже! Трябваше да опише всичко това в доклада си, щом се приберат у дома. Истинска изповед в утвърдения от ИмпСи служебен стил (сух като пустинна прах, ако се съдеше от примерните образци, които бяха чели). Виж, ако Унгарци беше направил тази обиколка, щеше да представи колони от конкретни, обективни данни, подготвени за шест различни анализа. А какво беше преброил Майлс? „Нищо, бях в един кашон.“ Нямаше какво толкова да предложи, освен едно вътрешно чувство, базирано върху беглите наблюдения, които беше натрупал, докато бягаше през глава от всичко в системата, което дори малко приличаше на агент от сигурността. Може би в центъра на доклада си ще трябва да постави силите на сигурността, а? Мнението на един младши лейтенант. Генералният щаб ще бъде толкова впечатлен.

Е, какво беше мнението му засега? Ами... май източникът на напрежение в центъра Хийгън не беше Пол: те не действаша, просто реагираха. Консорциумът като че ли беше в най-голяма степен незаинтересуван от военни авантюри. Единственият противник, достатъчно слаб за събраните от кол и въже Джаксъниани, когото те евентуално можеха да победят, беше Аслънд, а в завземането на Аслънд – един почти неблагоприятно зеделски свят, едва ли се криеха някакви изгоди. Параноята беше втресла аслъндците достатъчно, за да представляват опасност, но подготовката им още беше до половината и освен това ги защитаваха наемническа флотилия, която само чакаше необходимата искрица, за да се разцепи на две воюващи помежду си клики. Тук също нямаше

особена заплаха. Истинските действия, енергията за тази дестабилизация, по принципа на елиминирането, трябваше да идва от или през Вервейн. Как би могъл да открие... не! Вече се беше отрекъл от шпионството. Вервейн не беше негов проблем.

Чудеше се дали няма да може да накара Грегор да му даде имперска амнистия от задължението му да пише доклада и дали Илиан ще ѝ обърне някакво внимание.

Грегор беше много кротък. Майлс се опъна на койката си, пхна ръце под главата си и се опита да скрие грижите си зад една усмивка, докато Грегор, с известно съжаление, както се стори на Майлс, остави настрана откраднатата униформа на Дендари и се преоблече в цивилното облекло, което Мейхю му беше донесъл. Опърпаните вехти панталони, ризата и самото висяха на мършавото тяло на Грегор като на закачалка, а и му бяха къси. Така облечен, императорът приличаше на скитник с хлътнали очи, когото късметът е напуснал окончателно. Майлс тайничко реши да го държи настрана от по-баровските места.

Грегор го огледа на свой ред.

– Знаеш ли, много си странен като адмирал Нейсмит. Почти като друг човек.

Майлс се привдигна на лакът.

– Предполагам, че Нейсмит съм самият аз, но без задръжки. Без нуждата да се подчинявам на някого. На Нейсмит не му е притрябвало да бъде добричкият мъничък Вор или какъвто и да е Вор. Няма и проблеми с дисциплината, не е подчинен на никого.

– Забелязах – Грегор ската униформата на Дендари по бариарския устав. – Съжالياваш ли, че отново ти се наложи да се потопиш сред Дендари?

– Да... не... Не знам. – „Дълбоко!“ – Вярвам, не съжالياваш, че избяга от оня заробващ трудов договор.

– Не... не беше, както си го бях представял. Все пак борбата при въздушния шлюз беше много особена. Напълно непознати хора, които искаха да ме убият, без дори да знаят кой съм. Ако се опитвах да убия императора на Бариар, това го разбирам. Ще трябва да обмисля всичко това...

Майлс си позволи една мъничка крива усмивка.

Грегор го изгледа остро.

– Беше много странно също да видя отново Елена. Прилежната дъщеря на Ботари... променила се е.

– Исках да се промени – призна си Майлс.

– Изглежда доста привързана към съпруга си – дезертъора.

– Да – отвърна Майлс.

– И това ли искаше?

– Изборът не беше мой. Той... последва логически от честността ѝ и нейния характер. Можех да го предвия. След като принципите и лоялността ѝ спасиха живота и на двама ни, аз... трудно бих могъл да съжалявам за тях.

Коментарът на Грегор, изразен само чрез повдигане на вежди, беше повече от двусмислен. Майлс обузда раздражението си.

– Както и да е. Надявам се тя да е добре. Озер се оказа опасен. Тя и Бъз като че ли могат да разчитат само на властта на Тънг, а тя, както всички признават, е силно подкопана.

– Изненадан съм, че не прие предложението на Тънг – Грегор върна усмивката на Майлс. – Незабавно адмиралтейство. Да прескочиш всички тези досадни междинни етапи, задължителни на Бариар.

– Предложението на Тънг? – изсумтя Майлс. – Не го ли чу? Мислех, че татко те е карал поне да четеш всички онези договори. Тънг не ми предложи командване, предложи ми сражение при шансове пет към едно срещу нас. Той търсеше съюзник, някой, който да изпъчи гърди отпред – пушечно месо, а не шеф.

– О! – Грегор се изтегна на койката си. – Това е така. И все пак, чуда се дали нямаше да избереш нещо по-различно от това благоразумно отстъпление, ако не бях с теб. – Острият му поглед беше скрит зад приторените клепащи.

Майлс едва не се удави в собствените си мечти. Една по-либерална интерпретация на неясната заповед на Илиян: „Използвай младши лейтенант Воркосиган, за да очистиш Центъра от наемниците Дендариини» би могла да се разшири така, че да включва... не!“

– Не. Ако не бях попаднал на теб, сега щях да съм на път за Ескобар със сержанта-бавачка Овъролт. Предполагам, че ти все още щеше да монтираш крушки. – Разбира се, всичко зависеше от това, какво беше запланувал за Майлс мистериозният Кавило – командващият Кавило? В ареста на Консорциума Майлс беше в ръцете му.

И къде беше Овъролт сега? Беше ли докладвал в Генералния щаб, или беше направил опит да се свърже с Унгарии? Или Кавило го е хванал? Или беше последвал Майлс? Колко жалко, че Майлс не можеше да последва Овъролт, който пък да го заведе до Унгарии. Не. Това беше някакъв омагьосан кръг, и те изобщо не бяха в него.

– Ние сме в девета глуха – сподели Майлс с Грегор.

Грегор разтри бледосивия белег на лицето си – избледняващ спомен от срещата му с шоковата палка.

– Да, по всяка вероятност. Все пак оправях се доста добре с лампите.

* * *

„Почти свърши“, мислеше си Майлс, докато двамата с Грегор следваха капитана на товарния кораб по ръкава на въздушния шлюз, който ги изведе в района на товарните докове на станция Вервейн. Е, може би не съвсем. Вервейнският капитан беше нервен, раболепничеше и явно беше напрегнат. Все пак, щом човекът се е справял с това три пъти досега, би трябвало да знае какво прави.

Яркоосветеният отсек на товарните докове на станцията представляваше обичайната мразовита кънтяща пещера, уредена по суровия, студен като електрически ток вкус на роботите, който не допускаше чисто човешките, създаващи уют, извивки и чупки. Всъщност в отсека нямаше хора, а машинарията беше притихнала. Майлс предполагаше, че пътят им напред е разчистен, въпреки че ако с тази работа трябваше да се земе той, би избрал хаоса на часовете с най-усилната работа по товаренето и разтоварването, за да прекара незабелязано каквото и да било.

Очите на капитана играеха неспокойно във всички посоки. Майлс не успяваше да проследи погледа му. Спряха близо до безлюдна контролна кабина.

– Чакайте тук – каза капитанът. – Ще дойдат едни хора, които ще ви преведат през останалата част на пътя. – Той се облегна на стената на кабината и леко започна да почуква по нея с тока на обувката си. Продължи да си тактува в безразборен, натрапчив ритъм няколко минути, след това спря, изправи се и обърна глава.

Стъпки. От близкия коридор се появиха шест човека. Майлс се вцепени. Униформени мъже и офицер с тях, ако се съдеше по държанието им, но не носеха униформата нито на държавната сигурност на Вервейн, нито на военното им контраразузнаване. Непознато жълто-кафяво бойно облекло с къси ръкави, с черни петлици и декорации и ниски черни ботуши. Носеха стънери, извадени от кобурите и готови за стрелба. „Но щом вървят като взвод за арести, щом говорят като взвод за арести, и крещят като взвод за арести...“

– Майлс – промърмори Грегор, който прехвърляше в ума си същите реплики, – такъв ли е сценарият?

Стънерите вече бяха насочени към тях.

– Капитанът се е справил с това три пъти – опита се да го окуражи Майлс, без сам да си вярва, – защо да не се справи и сега?

Капитанът на товарния кораб се усмихна със стиснати устни и се отдалечи от стената, извън прицела на оръжията.

– Справял съм се с това два пъти – осведоми ги той. – На третия ме хванаха.

Ръцете на Майлс се разтрепераха. Той се стареше да ги държи встрани от тялото си и преглъщаше люти псувни. Бавно, Грегор също вдигна ръце. Изразът на лицето му беше чудесен, като празен лист хартия. Както винаги едно на нула за самообладанието на Грегор – една задължителна за живота добродетел.

„Тънг е нагласил всичко. Лично. Знаел ли е Тънг? Тънг да го продаде. Не...“

– Тънг каза, че на теб може да се разчита, капитане – изскърца със зъби Майлс.

– Какво е за мен Тънг? – озъби се той. – Имам семейство, господине.

Двама (Господи, пак горили!) от войниците се приближиха под прикритието на оръжията и долепиха Майлс и Грегор с ръце към стената, след това ги претърсиха и ги лишиха от придобитите с толкова мъка озерански оръжия, екипировка и многобройни документи за самоличност. Офицерът изследва плячката.

– Да. Това са хората на Озер. Добре – той вдигна ръка и поднесе китката към устата си. – Хванахме ги.

– Продължавайте – отвърна му тънък глас. – Слизаме веднага. Кавило, край.

Явно това бяха Рейнджърите на Рандал, затова и униформите бяха непознати. Но защо не се виждаха никакви вервейнци?

– Извинявайте – Майлс кротко се обърна към офицера, – но да не би да действате под влияние на погрешното впечатление, че сме агенти на Аслънд?

Офицерът зяпна надолу към Майлс и изпръхтя.

– Чудя се дали не е време да разкрием истинската си самоличност? – опипа почвата Грегор.

– Интересна дилема – отвърна Майлс с ъгъла на устата си. – По-добре да разберем дали разстрелват шпионите.

Бързо почукване на ботуши възвести още нечие пристигане. Когато звукът зави зад ъгъла, войниците видимо се стегнаха. Грегор също застана мирно – автоматична реакция на военна вежливост, която

изглеждаше най-малкото странна, предвид провисналите му парцали. Нямаше никакво съмнение, че Майлс бе най-далече от изискванията на военния строеви устав. Устата му зееше отворена от шока. Той я захлопна, преди някой да успее да хвърли вътре обувката си.

Беше висока пет фута и нещо – беше на ботуши с по-високи токчета, отколкото беше позволено по устав. Късо подстригана руса коса, като ореола на глухарче около изваяната глава. Униформа в жълто-кафяво и черно, с позлатата на ранга ѝ, която така идеално подчертаваше и допълваше тялото ѝ, сякаш то говореше със свой собствен, приказен глас. Ливия Ню.

– Командващ Кавило, 'спожо – офицерът отдаде чест.

– Отлично, лейтенант... – сините ѝ очи попаднаха на Майлс и се разшириха с неподправена изненада, която тя мигновено прикри. – А, Виктор, мили – гласът ѝ лепнеше като сироп от преувеличената радост и задоволство в него. – Представи си, да те срещна тук. Още ли продаваш костюми-чудо на будалите?

Майлс разпери празните си ръце.

– Това е всичият ми багаж, госпожо. Трябваше да си купите, когато можехте.

– Нима? – усмихна се студено тя. Блясъкът в очите ѝ стана обезпокоителен. Грегор стоеше безмълвен. Изглеждаше объркан до оглупяване.

„Значи, името ти не е било Ливия Ню, и не си била посредник.“ Товава защо, по дяволите, му трябваше на командващия наемническата флотилия на Вервейн да се среща инкогнито на станция Пол с представител на най-мощната търговска къща на Консорциума Джаксън? „Това не беше просто оръжейна сделка, скъпа.“

Кавило (Ливия Ню) вдигна предавателя на китката си до устните си.

– Лечебницата, „Десницата на Кюрин“. Говори Кавило. Изпращам ви двама затворници за разпит. Може да се заема с това и аз сама – тя изключи предавателя.

Капитанът на товарния кораб пристъпи напред. Едновременно се страхуваше и беше готов да се кара.

– Жена ми и сина ми. Сега ми дайте доказателство, че са добре.

Тя го изгледа пресметливо.

– Може да свършиш още някоя работа. Добре – тя посочи един войник. – Заведете този човек до ареста на Кюрин и му разрешете да погледа на мониторите. След това го доведете обратно. Ти си щастлив

предател, капитане. Имам за теб още една работа, с която можеш да спечелиш дори...

– Саободата им? – не се стърпя капитанът.

Тя се смръщи леко.

– Още малко и ще поискаш и премии. Не. Още една седмица живот.

Той се повлече след войника. Юмруците му бяха стиснати яростно, а зъбите му – благоразумно.

„По дяволите!“, помисли си Майлс. Той не познаваше добре Вервейн, но беше съвсем сигурен, че дори военните им закони не предвиждаха задържането на невинни роднини като заложници срещу примерното поведение на неосъдени предатели.

След като капитанът изчезна от погледа им, Кавило отново включи предавателя си.

– Охраната на „Десницата на Кюрин“? А, добре. Изпращам ви моя галеник, двойния агент. Пуснете записа, който направихме миналата седмица в шеста килия. Необходим е за мотивацията му. Не му позволявайте да разбере, че това не е... добре. Кавило, край.

Значеше ли това, че семейството на капитана е свободно? Или бяха мъртви? Преместени? Какво ставаше тук?

Зад ъгъла се появиха още нечии ботуши. Тежка, уставна стъпка. Кавило се усмихна кисело, но изглади изражението си до нещо по-сладко, когато се обърна да поздрави новодошлия.

– Станис, мили. Виж какво уловихме в мрежата този път. Това е оня дребен бетиански ренегат, който се опитваше да търгува с откраднато оръжие на станция Пол. Както изглежда, оказва се, че не е независим.

Майлс налудничаво си отбеляза, че и униформата на Рейнджърите не правеше изключение. И тя стоеше чудесно на генерал Метцов. Сега беше идеалният момент да избели очи и да припадне, само да знаеше как става номера.

Генерал Метцов остана прикован на мястото си. Стоманеносивите му очи запламтяха с небогугодна радост.

– Той не е бетианец, Кави.

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

– Той е бариерц. И то не какъв да е. Трябва да го скрием. Бързо – продължи Метцов.

– Тогава кой го е изпратил? – Кавило отново се вгледа в Майлс, присвила несигурно устни.

– Господ! – пламенно изповяда Метцов. – Сам Господ го праща в ръцете ми. – Ведрото настроение на Метцов беше необичайна гледка, чак будеше тревога. Дори Кавило повдигна вежди.

За първи път Метцов погледна Грегор.

– Ще го отведем заедно с неговия... телохранилел, предполагам... – Метиов замълча замислен.

Портретите на банкнотите бяха отпреди няколко години и Грегор не си приличаше много с тях, но императорът се беше появявал в достатъчно предавания, разбира се, не и в такова облекло... Майлс почти виждаше мислите на Метцов: „Лицето е познато, само не мога да се сетя за името...“ Може би нямаше да познае Грегор. Може би нямаше да го повярва.

Грегор проговори за пръв път. Прикриваше достойнството си с изненада.

– Това още един от старите ти приятели ли е, Майлс?

Премереният образован глас помогна на Метцов да направи връзката. Почервенялото му от вълнение лице преbledня. Той се огледа неволно наоколо – за Илиян, предположи Майлс.

– Тъ... това е генерал Станис Метцов – обясни Майлс.

– Метцов от остров Кирил?

– Да.

– Ох! – почти безизразно каза Грегор.

– Къде е охраната ви, сър? – Гласът на Метцов беше груб от неосъзнатия страх.

„И ние я търсим“, печално си помисли Майлс.

– Недалече зад нас, предполагам – с хладен глас опита Грегор. – Пуснете ни да си вървим по пътя и те няма да ви безпокоят.

– Кой е тоя? – Кавило нетърпеливо тропна с крак.

– Какво... – не се стърпя Майлс. – Какво правите тук?

Лицето на Метцов се ожесточи.

– Как може да преживее човек на моята възраст, лишен от

имперската си пенсия и спестяванията си? Да не си се надявал, че ще си седя кротичко и ще гладувам? Не и аз!

Майлс разбра, че сега не е най-подходящият момент да напомня на Метцов за старите им разногласия.

– В сравнение с остров Кирил изглежда по-добре – подметка той с надежда. Умът му все още отказваше да го приеме. Метцов под командването на жена? Вътрешната динамика на такава йерархия трябва да е забележителна. „Станис, скъпи?“

Метцов не изглеждаше развеселен.

– Кои са те! – продължи да настоява Кавило.

– Власт. Пари. Стратегически лост. Повече, отколкото можеш да си представиш – отвърна й Метцов.

– Главоболия – вметна Майлс, – повече, отколкото можеш да си представиш.

– Ти си отделен случай, мутант.

– Ще си позволя да не се съглася с вас, генерале – намеси се Грегор с най-добрия тон на имперския етикет. Опипваше почвата, като прикриваше смущението си добре.

– Трябва веднага да ги отведем на „Десницата на Кюрин“. Вън от обсега на любопитните погледи – обърна се Метцов към Кавило. Той погледна към взвода. – Вън от обсега на любопитните уши. Ще продължим насаме.

Майлс и Грегор се отдалечиха, придружени от патрула. С гърба си Майлс чувстваше погледа на Метцов. Чувстваше го като острие на скалпел в ръцете на любознателен хирург. Преминаха през няколко пусти дока, докато не стигнаха до един от главните докове, оживен от суетнята около някакъв кораб. Командният кораб, ако се съдеше по броя и дисциплината на караула.

Преминаха през един от служебните люкове. Дежурният офицер отдаде чест.

– Заведете ги в медицинския пункт за разпит – нареди на взвода Кавило.

– Чакай малко – каза Метцов. Почти уплашен той се огледа наоколо из пресичащите се коридори. – Имаш ли човек, който да е глух и нем?

– Едва ли! – Кавило изгледа с възмущение своя обхванат от тайнствена възбуда подчинен. – Значи в ареста.

– Не! – остро я спря Метцов.

Колбае се дали да хвърли в килия императора, досети се Майлс.

Метцов се обърна към Грегор и напълно сериозно го попита:

– Мога ли да разчитам на честната ви дума, сир... сър?

– Какво? – извика Кавило – Ума ли си изгуби, Станис?

– Честната дума – тържествено отбеляза Метцов – е обещание между почтени и достойни врагове. Желая да се уверя във вашата чест. Но ще обявите ли по този начин, че сте наш враг?

Чудесен пример за двусмислие, Майлс не можеше да го отрече.

Погледът на Метцов се спря на Майлс. Устните му се свиха.

– А може би не вашата чест, сир, но вие имате беден избор от любимци. Да не говорим за съветниците ви.

– Някои от познатите ми са ми наложени. Също и някои от моите съветници. – Беше много трудно да се разгадаят мислите на Грегор.

– Към моята каюта.

Кавило отвори уста, за да възрази, но Метцов я спря с жест на ръката си.

– Засега. За първия ни разговор. Без свидетели. Без записващите устройства на Сигурността. След това ще решим, Кави.

Кавило затвори уста и присви очи.

– Добре, Станис. Води ни – тя разтвори ръка и ги покани с ироничен жест.

Метцов постави двама души на пост пред вратата на каютата си и освободи останалите. Когато вратата зад него се затвори, той завърза Майлс със силово въже и го остави седнал на пода. След това, с почит, проникнала толкова дълбоко, че не можеше да ѝ се противопостави, той настани Грегор в тапицирания стол зад бюрото си – най-хубавия, който спартанската стая можеше да предложи.

Кавило, която наблюдаваше представлението кръстосала крака на леглото, се противопостави.

– Защо да завързваш малкия, а да оставяш големия свободен?

– Извади стънера си, ако това те притеснява – посъветва я Метцов. Той застана с ръце на бедрата си и огледа Грегор, дишайки тежко. Поклати глава като че ли все още не можеше да повярва на очите си.

– Извади твоя!

– Още не съм решил дали да вадя оръжие в негово присъствие.

– Сега сме сами, Станис – саркастично подхвърли Кавило. – Би ли бил така любезен да обясниш това безумие? И дано обяснението да е добро.

– О, да. Това – той посочи Майлс – е лорд Майлс Воркосиган, синът на министър-председателя на Бариар адмирал Арал Воркосиган.

Вярвам, че си чувала за него.

Кавило забрави сарказма си.

– Тогава какво правеше на Пол-6 маскиран като бетиански търговец на оръжие?

– Не съм сигурен. Последното, което чух за него, беше, че е арестуван от Имперска сигурност, въпреки че никой не вярваше на това.

– Задържан – поправи го Майлс. – Технически...

– А той – Метцов се обърна и посочи Грегор – е императорът на Бариар, Грегор Ворбара. Той какво прави тук, не мога да си представя.

– Сигурен ли си? – Дори Кавило беше стъписана. В очите ѝ припламнаха пресметливи искри. Погледна Грегор като че ли го виждаше за първи път. – Наистина ли? Колко интересно.

– Но къде е охраната му? Трябва да стъпваме много предпазливо, Кави.

– На колко ли ще го оценят? Или, всъщност, думата ще има лицето, предложило най-високата цена.

Грегор ѝ се усмихна.

– Аз съм Вор, мадам. В известен смисъл, аз съм Върховният Вор. Да се рискува в службата е наше любимо занятие. На ваше място не бих разчитал на това, че стойността ми е безкрайна.

Майлс си помисли, че в оплакването на Грегор има някаква истина. Когато не беше император, беше трудно да се твърди, че изобщо е някой. Но определено той добре си изигра ролята.

– Като възможност да – каза Метцов, – но ако заради това в лицето на Бариар си създадем враг, с когото не можем да се справим...

– Ако го задържим като заложник, трябва да сме в състояние да се справим с тях с лекота – замислено отбеляза Кавило.

– Алтернативен и по-благоразумен ход – прекъсна я Майлс – ще бъде да ни помогнете да продължим бързо и сигурно по пътя си и да съберете почтените и доходоносни благодарности. Една стратегия на, как беше... победа без загуби.

– Почтени? – Очите на Метцов пламнаха. Той притихна умислен, след това промърмори: – Но какво правят тук? И къде е змията Илиян? Във всеки случай, искам мутанта. Мамка му! Или играеш смело, или изобщо не играеш. – Той се загледа злобно в Майлс. – Воркосиган... така. И какво е Бариар за мен сега? Служба, която ми заби ножа в гърба след трийсет и пет години... – Той се изправи решително, но все още не смееше да извади оръжието си в присъствието на императора. – Да. Отведи ги в ареста, Кави.

– Не бързай толкова – каза Кавило, на която сякаш току-що ѝ хрумна нещо. – Ако искаш, изпрати в ареста малкия. Казваш, че е едно нищо?

Единственият син на най-могъщия военен лидер на Бариар не отвори уста. За разнообразие. „Ако, ако, ако...“

– В сравнение с императора – опита се да спечели време Метцов. Изглеждаше внезапно уплашен от възможността да бъде измамен от своята жертва.

– Много добре – Кавило безшумно прибра стънера си. Отвори вратата и махна с ръка на часовия. – Приберете го – тя посочи Грегор – в каюта номер девет, отсек Г. Прекъснете комуникациите, заключете вратата и поставете един въоръжен пост. Но осигурете комфорт, според желанията му. Стига да са разумни – тя се обърна към Грегор и добави: – Това е най-комфортната офицерска приемна, която можем да ви осигурим, тъ...

– Наричайте ме Грег – въздъхна Грегор.

– Грег. Хубаво име. Девета кабина е до моята... Ще продължим този разговор скоро след като тъ... се освежите. Може би на вечеря. Ще се погрижиш ли за настаняването му, Станис? – Тя удостои двамата мъже с блестяща, лишена от чувства усмивка и се понесе навън толкова леко, сякаш фокусите с ботуши бяха нейната стихия. След секунда отново подаде глава в каютата и посочи Майлс. – Докарайте го в ареста.

С изразително движение на стънера и смущаване с милостиво неактивиранията си шокова палка, вторият часови подкани Майлс.

Съдейки по повърхностните си наблюдения, докато го водеха по коридорите, Майлс реши, че „Десницата на Кюрин“ е доста по-голям команден кораб от „Триумф“, способен да води битка срещу по-многобройни и боеспособни акостиращи или пикиращи сили, но за сметка на това по-тромав при маневриране. Не след дълго Майлс откри, че арестът на кораба също е голям и при това отлично осигурен. Единственият му вход се отваряше към сложна станция за наблюдение на надзирателите, от която тръгваха две слепи ниши с килии.

Капитанът на товарната совалка тъкмо излизаше от станцията за наблюдение под бдителните очи на войника, който го придружаваше. Двамата с Кавило си размениха враждебни погледи.

– Както виждаш, те са добре – обърна се към него Кавило, – моята част от уговорката, капитане. Да видим дали и вие ще довършите своята част от нея.

„Да видим какво ще стане...“

– Вие видяхте запис – заговори го Майлс. – Настоявайте да видите истинските.

Кавило стисна сурово белите си зъби, но когато капитанът на товарната совалка се обърна рязко, от раздражението нямаше и следа. На лицето ѝ грееше лукава усмивка.

– Какво... – той се запъна упорито. – Добре, кой от двама ви лъже?

– Капитане, това са всички гаранции, които получавате – отвърна му Кавило, като посочи мониторите в станцията за наблюдение. – Ако решите да залагате, рискът е ваш.

– В такъв случай това – той посочи Майлс – е последното, което получавате.

Неуловимият ѝ жест накара стражите да наскочат с извадени стънери.

– Изведете го! – заповяда тя.

– Не!

– Много добре – очите ѝ се разшириха от гняв, – отведете го в шеста килия и го заключете там.

Когато капитанът се обърна, разкъсван между съпротива и готовност да се подчини, Кавило направи знак на войника да увеличи разстоянието между себе си и него. Войникът се отдръпна, вдигнал въпросително вежди. Кавило погледна Майлс и се усмихна кисело, сякаш искаше да каже: „Добре, мухльо. Гледай сега.“ Със студен и плавен жест Кавило отвори капака на левия си кобур, извади невроразрушителя и като се прицели внимателно, стреля в тила на капитана. Той се сви конвулсивно само веднъж и се свлече. Умря още преди да докосне палубата.

Тя отиде до тялото и замислено го срита с острия връх на ботуша си, след това вдигна очи и погледна Майлс, чиято уста зееше отворена.

– Следващия път ще си държиш устата затворена, нали дребосък?

Устата на Майлс се затвори толкова рязко, че чак хлопна. „Трябваше да опиташ...“ Сега поне знаеше кой беше убил Лига. Образът на боязливия полянец, за чиято смърт беше съобщено, изведнъж оживя в съзнанието му. Екзалтираният израз, който премина по лицето на Кавило, когато застреля капитана, парализира ужасения Майлс. „Кого видя в действителност на мушката си, скъпа?“

– Да, мадам – сподавено отвърна той, опитвайки се да спре треперенето си – закъсняла реакция на шокиращия обрат. По дяволите проклетия му език...

Тя слезе в станцията за наблюдение и се обърна към техничката, която стоеше замръзнала на поста си.

– Снемете записите от кабината на генерал Метцов от последния половин час и ми ги дайте. Заредете нов диск и продължавайте да записвате. Не, не го превъртайте назад! – Тя постави диска в единия от предните джобове на куртката си, който внимателно закопча. – Оставете тоя в четиринайста килия – тя кимна към Майлс. – Или в тринайста, ако е празна – зъбите ѝ се оголиха в кратка усмивка.

Надзирателите прегърсиха Майлс още веднъж и провериха документите му на сканера. Кавило учтиво ги осведоми, че трябва да бъде вписан с името Виктор Рота.

Докато изправяха Майлс на крака, пристигнаха двама души с носилка и отличителните знаци на медицинския отдел и вдигнаха тялото на капитана. Кавило, която наблюдаваше безизразно, се обърна уморено към Майлс:

– Предпочете да ме лишиш от услугите на двойния ми агент. Вандайска постъпка. Ползата от него можеше да бъде по-голяма от това, да послужи като обект за демонстрация на един глупак. Не държа на склад безполезни артикули. Предлагам ти да помислиш с какво можеш да си ми полезен. Нещо повече от това да послужиш за задоволяване на примитивните страсти на Метцов. – Тя леко се усмихна. – Май си му слабост, а? Ще трябва да проуча защо.

– За какво ти е „Станис-скъпи“? – осмели се да попита Майлс, противопоставяйки упоритото си непокорство на чувството си за вина. Метцов – неин любовник? Отвратителна мисъл.

– Той е командир с опит в сухопътните бойни действия.

– Какво общо има флота, охраняващ космически преходи, със сухопътните действия?

– Ами добре тогава – сладко се усмихна тя, – забавлява ме.

Това трябваше да е първият отговор.

– Да ти имам вкуса – тихичко промърмори Майлс, като внимаваше да не го чуе. Дали да не я предупреди за Метцов? А дали пък да не предупреди Метцов за нея?

Той все още си блъскаше главата над тази нова дилема, когато плътната врата на самотната му килия се затръшна зад него.

* * *

Не му отне много време да се запознае с новостите, които последната му квартира предлагаше. Килията беше малко по-голяма от два на два метра, а обзавеждането ѝ се свеждаше само до две тапицирани пейки и клозет. Никакъв библиотечен апарат, никакво облекчение за

затъналите в калното тресавище на самообвиненията колела.

След известно време, през защитен от силово поле отвор във вратата, беше напъхано блокче войнишка полева дажба, което изглеждаше по-отблъскващо дори от бариарския вариант и напомняше сурово парче храна за кучета. Напоено със слюнка, то омекваше леко, колкото, при здрави зъби, разбира се, – да откъснеш някое лепкаво късче. Похапването май обещаваше да продължи до следващото хранене. Сигурно е адски хранително. Майлс се зачуди какво ли сервира Кавило на Грегор за вечеря. Дали и в неговото ястие витамините са балансирани при толкова стриктно съблюдаване на научния подход?

Бяха толкова близо до успеха. Дори и сега консулството на Бариар беше на по-малко от километър – през няколко шлюза и нива. Само ако можеше да се добере дотам. Ако му се паднеше сгоден случай... От друга страна, колко дълго би се колебала Кавило да пренебрегне дипломатическите норми и да наруши суверенитета на консулството, ако видеше някаква полза от това? Горедолу толкова, колкото й трябваше да застреля капитана на товарната совалка в гърба, реши Майлс. Със сигурност още отсега е наредила консулството и всички известни бариарски агенти на Вервейн да бъдат поставени под наблюдение. Майлс с мъка извади зъбите си от дажбата и въздъхна.

Звукът от шифровъчното устройство на ключалката предупреди Майлс, че ще има посетител. Разпит? Толкова скоро? Беше очаквал, че Кавило ще напои, нахрани и прецени първо Грегор и след това ще се заеме отново с него. Или той щеше да бъде обект единствено за подчинените? Майлс опъна врат, за да преглътне едно топче от дажбата и поизправи рамене, като се опита да скрие уплахата си зад строгия си вид.

Вратата се плъзна настрани, за да открие генерал Метцов, който изглеждаше все така по военному стегнат и енергичен в бойното си облекло.

– Сигурен ли сте, че нямате нужда от мен, сър? – попита го надзирателят, когато генералът се провря през пролуката още преди вратата да се отвори напълно.

Метцов погледна презрително към Майлс, който изглеждаше дребен и разпасан в раздърпаната мръсна риза и торбестите панталони на Виктор Рота. Освен това беше и бос – надзирателите бяха взели сандалите му.

– Едва ли. Той няма да ми се нахвърли.

„Дяволски си прав“, със съжаление си помисли Майлс.

Метцов потупа предавателя на китката си.

– Ще ви повикам, когато свърша.

– Добре, сър. – Вратата се затвори със звук, напомнящ въздишка. Изведнъж килията действително отесня. Майлс прибра краката си и се сви на кълбо върху дюшека си. Метцов застана леко разкрячен и го изгледа продължително и със задоволство, след това се разположи удобно на отсрещната пейка.

– Тъй, тъй – с изкривена уста каза Метцов, – какъв обрат.

– Мислех, че ще вечеряте с императора – обади се Майлс.

– Командващата Кавило все още е в стрес от новината. Когато отново се успокои, ще види необходимостта от моето експертно мнение относно реалностите на Бариар – отвърна Метцов, претегляйки думите си.

„С други думи не си бил поканен.“

– Оставили сте императора сам с нея?

„Внимавай, Грегор!“

– Грегор не представлява заплаха. Страхувам се, че възпитанието му го е направило напълно слаб.

Майлс се задави.

Метцов се облегна назад, като почукваше леко коляното си с пръсти.

– Е, кажете ми, младши лейтенант Воркосиган, ако все още сте младши лейтенант – на света няма справедливост – предполагам, че сте запазили чина и заплатата си. Какво правите тук? С него?

Майлс се изкуши да се ограничи само до името, чина и серийния си номер, само че Метцов вече знаеше всичко това. Метцов всъщност враг ли беше? На Бариар, не лично на Майлс. Дали в съзнанието си Метцов правеше някаква разлика?

– Императорът се оказа разделен от охраната си. Надявахме се да възстановим контакта си с тях чрез консулството на Бариар тук. – Така, нищо, което да не е напълно очевидно.

– И откъде идвате?

– Аслънд.

– Не се прави на идиот, Воркосиган. Познавам Аслънд. Първо, кой ви изпрати там? И не си прави труда да лъжеш. Мога да разпитам капитана на товарната совалка.

– Не, не можете. Кавило го уби.

– А? – Метцов успя да скрие изненадата си. – Умно е постъпила. Той беше единственият свидетел, който знаеше къде сте.

Дали това беше част от сметката на Кавило, когато вдигна

невропарализатора? Сигурно. И все пак... капитанът беше и единственият свидетел, който знаеше откъде бяха дошли. Може би Кавило не беше опасна, колкото изглеждаше на пръв поглед.

– Още веднъж – търпеливо повтори Метцов. Явно не бързаше. – Как се оказа в компанията на императора?

– Вие как мислите? – отговори на въпроса с въпрос Майлс, за да спечели време.

– Някакъв заговор, без съмнение – сви рамене Метцов.

Майлс протестна.

– О, разбира се. Без съмнение! – Негодуванието му го накара да забрави неудобната си поза. – И с каква разумна тактика си обяснявате пристигането ни тук? Сами? От Аслънд? Интересно, как изглежда всичко отстрани? – „На професионален параноик като теб.“ – Умирам от любопитство.

– Ами... някак си сте успели да изолирате императора от охраната му. Вие или сте организирали някакво сложно покушение, или сте планирали да установите в някаква форма контрол над личността му.

– Това просто се набива в очи, а? – проплака Майлс, разстроен и се отпусна назад. Гърбът му издумка в стената зад него.

– А може и да си на някаква тайна, и следователно позорна дипломатическа мисия. Някаква продажна сделка.

– Ако е така, къде е охраната на Грегор? – попита Майлс.

– Така. Значи се доказва моята първа хипотеза.

– В такъв случай, къде е моята охрана? – озъби му се Майлс. „Наистина, къде е?“

– Заговор на Воркосиган... Не, вероятно зад него не стои адмиралът. Той контролира Грегор вкъщи.

– Благодаря. Тъкмо се канех да го изтъкна.

– Един уродлив заговор, рожба на уродлив мозък. Мечтаеш ли си да станеш император на Бариар, а, мутант?

– Само в кошмарите си, уверявам ви. Попитайте Грегор.

– Едва ли има някакво значение. Медицинският екип ще изстиска от теб всяка твоя тайна веднага щом Кавило ни даде зелена улица. В известен смисъл е жалко, че са измислени подобни методи, не мислиш ли? Би ми доставило удоволствие да ти изпотроша кокалите, костица по костица, докато започнеш да говориш. Или да крещиш. Тук няма да имаш възможност да се скриеш зад – той се усмихна леко – полите на баща си, Воркосиган. А може би все пак ще го направя – Метцов се умисли. – По кокалче на ден, докато не остане и едно здраво.

„В човешкото тяло има 206 кокали, кости и костици. 206 дни. Или-ян трябва да е в състояние да ни открие за 206 дни.“ Майлс се усмихна безрадостно.

Все пак Метцов изглеждаше прекалено спокоен, за да пристъпи към изпълнението на този план веднага. Умозрителният разговор трудно можеше да се нарече сериозен разпит. Но ако не беше тук за разпит, нито пък заради наладата от отмъстителния тормоз, то какво тогава правеше в килията му този човек?

„Любовницата му го е изгонила, почувствал се е самотен и е потърсил някой познат, за да си поговорят. Познат, дори и да е враг.“ Макар и странно, беше разбираемо. Но с изключение на нахлуването на Комар, Метцов сигурно никога не е напуснал Бариар през живота си. Един живот, в по-голямата си част прекаран в предсказуемия и затворен свят на имперската армия – държава в държавата, подчинена на военната дисциплина. Сега суровият мъж беше оставен на произвола и се носеше по течението, изправен пред по-големи възможности за свободен избор, отколкото някога си беше представял, че могат да съществуват. „Божичко! Маниякът страдеше от носталгия!“ Смразяваща мисъл.

– Започвам да си мисля, че е възможно случайно да съм ви направил добра услуга – започна Майлс. Ако на Метцов му се беше приискало да си побъбри, защо да не го насърчи? – Кавило със сигурност е похубава от последния ви шеф.

– Така е.

– Заплатата по-висока ли е?

– Няма човек, който да плаща по-малко от Имперски Служби – изсумтя Метцов.

– Освен това работата не е отегчителна. На остров Кирил всеки ден приличаше на следващия. Тук не знаете какво предстои да се случи. Или тя ви се доверява?

– Аз съм й необходим – Метцов се усмихна самодоволно.

– Като будоарен войн? Все пак бяхте в пехотата. Да се преустройвате на вашата възраст?

Метцов само се усмихна.

– Започваш да ми се набиваш в очите, Воркосиган.

Майлс сви рамене. „Ако е така, аз съм единственото нещо, което бие на очи тук.“

– Доколкото си спомням, жените в армията не ви интересуваха особено. Кавило май ви е накарала да промените отношението си към тях.

– Ни най-малко – Метцов се облегна назад със самодоволно

изражение. – Очаквам до шест месеца да поема командването на Рейнджърите на Рандал.

– Тази килия не се ли наблюдава? – стресна се Майлс. Не че се притесняваше колко може да загази Метцов заради голямата си уста, но все пак...

– В момента не.

– Кавило смята да се оттегли, така ли?

– Има множество начини, по които оттеглянето ѝ може да бъде ускорено. Фаталният инцидент, който Кавило организира за Рандал, лесно може да бъде повторен. Дори мога да измисля начин да си понесе вината за него, след като беше толкова глупава да се фука с убийството в леглото.

„Това не е било самохвалство. Било е предупреждение, дръвнико.“ Погледът на Майлс почти се кръстоса, докато се опитваше да си представи разговора под юргана между Метцов и Кавило.

– Вие двамата трябва да имате много общо помежду си. Нищо чудно, че се оправяте с нея толкова добре.

Доброто настроение на Метцов се помрачи.

– Нямам нищо общо с тази наемническа курва! Аз бях имперски офицер – Метцов го изгледа сърдито. – Трийсет и пет години. А те ме изхвърлиха на боклука. Добре! Ще разберат каква грешка са направили!

Метцов погледна часовника си.

– Все още не разбирам присъствието ти тук. Сигурен ли си, че няма още нещо, което искаш да споделиш с мен сега, насаме, преди да кажеш всичко на Кавило при химическия разпит утре?

Кавило и Метцов разиграваха старата игра на добрия и лошия, реши Майлс. Само че нещо бяха объркали координацията. И двамата бяха взели ролята на лошия.

– Ако наистина искаш да бъдеш от полза, заведи Грегор до бариарското консулство. Или просто им изпрати съобщение, че той е тук.

– Може, когато му дойде времето. При подходящи условия. – Метцов беше присвил очи и гледаше изпитателно Майлс. Дали и той беше толкова озадачен от Майлс, колкото и Майлс от него? Мълчанието се проточи и Метцов извика надзирателя по преподавателя на китката си. Напусна килията без заплахи освен едно: „До утре, Воркосиган.“ И то беше достатъчно зловещо.

„Аз също не разбирам присъствието ти тук“, помисли си Майлс, когато вратата се плъзна на мястото си и сигналът на кодиращото устройство на ключалката иззвънтя. Вероятно във фаза на разработване беше

някакво наземно планетарно нападение. Рейнджърите на Рандал ли щяха да оглавят настъплението на силите на Вервейн? Кавило се беше срещнала тайно с високопоставен представител на Консорциума на Джаксън. Защо? За да си гарантира неутралитета на Консорциума по време на предстоящото нападение? Това пасваше чудесно, но защо Вервейн не бяха преговаряли лично? За да могат да се откажат от споразуменията на Кавило, ако птичката изхвъркнеше от клетката си прекалено рано и намеренията им се узнаеха?

А кой или какво беше тяхната цел? Очевидно не станцията на Консорциума, нито пък отдалечената им станция-майка в Сбора Джаксън. Оставаха Аслънд и Пол. Аслънд не беше особено привлекателен в стратегическо отношение. По-добре е първо да се завземе Пол, Аслънд да бъде отрязан от Центъра (със съдействието на Консорциума) и отслабената планета да бъде прочистена без бързане. Но зад гърба на Пол стоеше Бариар, която би се зарадвала повече от всичко на един съюз с нервната ѝ съседка, който би дал на империума възможност да стъпи в центъра Хийгън. Едно открито нападение ще хвърли Пол в разтворените обятия на Бариар. Значи оставаше Аслънд, но...

„Това е някакъв абсурд.“ Беше по-обезпокоително дори от мисълта за Грегор, който си посрѣбва неохраняван в компанията на Кавило или от страха от обещания химически разпит. „Нищо не проумявам. Това е абсурд.“

* * *

През целият нощен цикъл килията му беше обяна в мъждива светлина. Центърът Хийгън продължаваше да се върти в главата му с цялата си стратегическа сложност – центърът и образът на Грегор. Дали Кавило не го тъпчеше с някакви променящи съзнанието наркотици? Или пък не го гощаваше с храна за кучета, също като Майлс? Стек и шампанско? Дали не го изтезаваше? Или прелъстяваше? Видения на червеното вечерно облекло на Кавило (Ливия Ню) преминаваха на вълни през съзнанието на Майлс. Дали пък Грегор не се забавляваше? Майлс мислеше, че опитът на Грегор с жените е малко по-голям от неговия собствен, но през последните няколко години двамата не поддържаха връзка: доколкото знаеше, сега Грегор си имаше харем. Не, не може да бъде. Иван щеше да усети такова нещо, а той не би се въздържал от коментар. Надълго и нашироко. Доколко беше податлив Грегор на една толкова старомодна форма на умствен контрол?

Във всеки един момент от дневния цикъл, който се изниза

мъчително бавно, Майлс очакваше да бъде отведен за своя първи опит в снемането на показания с помощта на химически средства. Колко щяха да схванат Кавило и Метцов от чудатата истина за одисеята му с императора? През безкрайни интервали пристигнаха още три от наподобяващите храна за кучета дажби и осветлението в килията отново беше намалено до сумрак, обозначаващ още една корабна нощ. Три хранения и никакъв разпит. Какво ги задържаше навън? Нямаше никакви шумове или недоловими вибрации, които да навеждат на предположението, че корабът е напуснал дока. Все още бяха затворени на станция Вервейн. Майлс отегчено се опита да се раздвижи: две крачки, обръщане; две крачки, обръщане; две крачки... но единственият успех, който постигна, беше световъртежът и значителното повишаване на собствената му воня.

Източи се още един ден и още една саждива „нощ“. Още една закуска изтрополи на пода. А може би разтягаха и свиваха времето по изкуствен път, за да объркат биологическия му часовник и да го размекнат за разпита? Защо ли си правят труда?

Гризеше си ноктите. Гризеше си ноктите на пръстите на краката. Измъкна малки зелени конци от ризата си и се опита да си почисти зъбите. След това се опита да си направи малки зелени моделчета от мънички, мънички възелчета. После му хрумна идеята да изплете съобщения. Дали щеше да успее да изплете шнур със съобщението: „Помощ! Аз съм затворник...“ и да го закрепим посредством статичното електричество на гърба на нечия куртка? Ако някой някога се върнеше тук, разбира се. Стигна до ПОМ, изплетени във вид на нежна паяжинка, закачи я в кожичката на нокътя си, докато търкаше наболата си брада и сведе молбата си до нечетливо зелено снопче конци. Издърпа друг конец и започна отново.

Кодиращото устройство на ключалката премигна и иззвъня. Майлс подскочи и застана нашрек. Тогава разбра, че е пропаднал в някаква почти хипнотична fuga в изолацията на собственото си нечленоразделно мънкане. Колко време беше изминало?

Посетителят му беше Кавило, свежа и делова в бойното си облекло на рейнджър. Един надзирател зае позиция точно пред вратата на килията, която се затвори зад нея. Още един задушевен разговор, както изглежда. Майлс се насили да събере мислите си. Да си спомни какво се казваше да направи.

Кавило се настани срещу него, на същото място, което си беше избрал и Метцов, почти в същата спокойна поза, леко наклонена напред, с

небрежно отпуснати на коленете ръце, внимателна и уверена в себе си. Майлс седна с кръстосани крака и се облегна на стената с ясното съзнание за нейното преимущество.

– Лорд Воркосиган, въ... – тя наклони глава и направи пауза, – изобщо не изглеждате добре.

– Самотата на затвора не ми се отразява добре – гласът му, отвикнал от употреба, излезе стържещ и трябваше да спре, за да си прочисти гърлото. – Може би един библиотечен апарат – умът му пристърга при смяната на скоростите, – или по-добре време за тренировки. – Какво можеше да го изкара от тази клетка. – Моите проблеми със здравето ме приучиха към самодисциплина. Не трябва да им давам възможност да избухнат с нова сила и да ме ограничат. Определено имам нужда от време за тренировки или наистина ще се вдървя.

– Хм. Ще видим – тя прокара ръка през късата си коса и отново се съсредоточи. – И така, лорд Воркосиган. Разкажете ми за майка си.

– А? – Невероятен, почти зашеметяващ с остротата си обрат за военен разпит. – Защо?

– Разкажете на Грег ме заинтригуваха – тя се усмихна угодливо.

– Разкажете на Грег? Императорът беше ли подложен на химически разпит? Какво... искате да знаете?

– Ами... Разбрах, че майка ви е бетанианка, която се е омъжила в средите на бариарската аристокрация.

– Да.

– Как беше приета от класата, която е на власт, как се наричаха? Мислех, че бариарците са пълни провинциалисти, изпълнени с предразсъдъци към инопланетяните.

– Така е – жизнерадостно призна Майлс. – Първият контакт, който повечето бариарци, от всички класи, имаха с инопланетяни, беше след Ерата на изолация, когато Бариар беше преоткрит – с нашественическите сили на Кетаганда. Те оставиха лошо впечатление, което се е запазило и до днес – три-четири поколения, след като ги отблъснахме.

– И все още никой не е поставил под въпрос избора на баща ви?

– Той беше на четирийсет – мускулите на челюстта на Майлс изпъкнаха. – И... и беше лорд Воркосиган. – „Сега и аз съм лорд Воркосиган. Защо и при мен не се получава така?“

– Нима миналото й нямаше значение?

– Тя беше бетанианка. Тя е бетанианка. От Института за астрономически изследвания, а след това и боен офицер. Бета колонията токущо беше помогнала за шумната ни загуба в онзи глупав опит да

завземем Ескобар.

– И ако, независимо от това, че е била ваш враг, военното ѝ минало всъщност ѝ е помогнало да си извоюва уважението и одобрението на класата Вор?

– Предполагам. Освен това през годината, в която съм роден, тя си изгради и голям военен авторитет в потушаването на Вордарианското претендентство. На няколко пъти, когато баща ми не е можел да бъде на две места едновременно, тя е оглавявала верните на императора части. – И е била лично отговорна за сигурността на петгодишния император. Справила се е по-успешно от сина ѝ, като се има предвид какво беше направил засега за двайсет и пет годишния Грегор. „Пълен провал“ – всъщност това беше единственото определение, което му идваше наум. – Оттогава никой не се е захващал с нея.

– Хм – Кавило се отпусна назад, мърморейки по-скоро на себе си. – Значи се е случвало вече. Следователно може да бъде направено пак.

„Какво? Какво може да бъде направено?“ Майлс разтърка лицето си с ръка. Опитваше се да се събуди и да се концентрира.

– Как е Грегор?

– Доста е забавен.

Грегор печалният забавен? Но в такъв случай, ако това отговаряше на останалата част от личността ѝ, чувството за хумор на Кавило сигурно е отвратително.

– Имах предвид със здравето.

– Доста по-добре от вас, така като ви гледам.

– Вярвам, че е бил хранен по-добре от мен.

– Какво, вкусът на военния живот да не е прекалено силен за вас, лорд Воркосиган? Получавахте същата храна, както и войниците ми.

– Не може да бъде – Майлс вдигна орфаното парче от преполовената си закуска. – Досега щяха да се разбунтуват.

– О, скъпи! – Тя разгледа отблъскващата мръвка със съчувствена гримаса. – Това ли? Мислех, че е под забрана. Как се е оказало тук? Някой сигурно прави икономии. Да ви поръчам ли редовно меню?

– Да, благодаря – незабавно отвърна Майлс и спря. Колко ловко беше пренасочила вниманието му от Грегор към самия него. Трябва да съсредоточи мислите си върху императора. Колко ли полезна информация е изтървал Грегор досега?

– Вие разбирате – предпазливо започна Майлс, – че създавате условия за възникването на тежък междупланетен инцидент между Вервейн и Бариар.

– Ни най-малко. Аз съм приятелка на Грег. Спасих го от лапите на тайната полиция на Вервейн. Сега е под моя закрила, докато не възникне възможност да го възстановим на законно полагащото му се място.

Майлс премигна.

– Вервейн имат ли тайна полиция?

– Имат нещо подобно – сви рамене Кавило. – Разбира се, Бариар определено има тайна полиция. Станис изглежда доста притеснен от тях. В ИмпСи сигурно са много обезпокоени. Такъв пълен провал в изпълнението на дълга! Боя се, че репутацията им е преувеличена.

„Не съвсем. Аз съм от ИмпСи и знам къде е Грегор. Така че, формално погледнато, ИмпСи е точно на гребена на вълната.“ Майлс не беше сигурен да се смее ли, да плаче ли. – „Добре де, под нея.“

– Ако всички сме толкова добри приятели – попита Майлс, – защо съм затворен в тази килия?

– В името на собствената ви сигурност, разбира се. В края на краищата генерал Метцов открито ви заплаши да... какво беше... счупи всяко ваше кокалче. – Тя въздъхна. – Страхувам се, че скоро няма да има полза от милия Станис. – Майлс пребледня, като си спомни какво друго беше казал Метцов по време на разговора им.

– Заради... нелоялност?

– Съвсем не. Понякога нелоялността може да бъде много полезна. Ако с нея се борови нещо, разбира се. Но скоро цялостната стратегическа ситуация може да претърпи драстични промени. Невъобразими промени. Толкова време пропилях, за да го култивирам. Надявам се, че не всички бариарци са толкова отегчителни. – Тя се усмихна леко. – Много се надявам да е така. – Наведе се напред. – Вярно ли е, че Грегор е въ... избягал от дома си, за да се отърве от натиска на съветниците си да се ожени за жена, която не е можел да понася?

– Не ми е споменавал – стресна се Майлс. „Чакай, чакай.“ Какви ги вършеше Грегор там навън? По-добре ще е да внимава да не сгази лука. – Въпреки че съществува определена... загриженост. Мнозина се боят, че е възможно да избухне истинска война между отделните клики, ако императорът умре, без да е оставил наследник.

– Той няма наследник?

– Кликите не могат да постигнат съгласие за определена личност. С изключение на Грегор.

– Значи съветниците му ще се радват да го видят оженен.

– Ще си умрат от радост, струва ми се. А... – внезапно тревогата на Майлс от този обрат на разговора разцъфна в ярка светлина, също като

бляска преди ударна вълна. – Командващ Кавило, нали не си въобразявате, че можете да станете императрица на Бариар?

Усмивката ѝ стана по-малко приветлива.

– Наистина сама не бих могла. Но с помощта на Грег. – Тя се изправи явно раздразнена от зашеметената физиономия на Майлс. – Защо не? Аз съм от подходящия пол. И очевидно притежавам подходящо минало.

– На колко години сте?

– Лорд Воркосиган, що за груб въпрос? – в очите ѝ проблеснаха искри. – Ако бяхме от една и съща страна на барикадата, бихме могли да работим заедно.

– Командващ Кавило, не смятам, че разбирате Бариар. Или бариарците. – Всъщност в историята на Бариар имаше примери за времена, в които стилът на Кавило би паснал точно по мярка. Всяващото ужас господство на лудия император Юри, например. Но последните двайсет години бяха именно опит да избягат от всичко това.

– Имам нужда от вашето съдействие – каза Кавило. – Във всеки случай то може да е от голяма полза. И за двамата ни. Ненамесата ви ще бъде... търпима. Активното ви противопоставяне обаче би било проблем. За вас. Но все пак, струва ми се, че на този ранен етап би трябвало да избегнем капаните, заложили по пътя на добрите ни отношения. Не мислите ли?

– Какво стана със съпругата и детето на онзи капитан? На товарната совалка? Вдовица и сираче, а? – поинтересува се през зъби Майлс.

Кавило се поколеба за секунда.

– Този човек беше предател. От най-лошите. Продаде планетата си за пари. Беше уличен в шпионаж. Заловен на местопрестъплението. Между това да заповядаш една екзекуция и да я изпълниш няма разлика.

– Съгласен съм с това. Пише го и в много правни текстове. А какво ще кажете за разликата между екзекуция и убийство? Вервейн не е в състояние на война. Действията му може да са били незаконни, заслужаващи арест, съд или превъзпитание. На какво се спряха съдебните заседатели в неговия случай?

– Бариарец в защита на законността. Колко странно!

– И какво стана със семейството му?

„Имаше време да обмисли отговора си, да я вземат дяволите!“

– Досадниците от Вервейн поискаха освобождаването им. Естествено не исках той да разбере, иначе щях да изгубя всякаква възможност да го контролирам от разстояние.

Лъжа или истина? Нямаше начин да разбере. Но тя се дистанцира от грешката си. Позволила е терорът, благодарение на който е придобила властта си, да управлява и реакциите ѝ. Станало е, когато още не е била сигурна в позициите си. По-точно, когато позициите ѝ са били не-сигурни. Онзи израз на лицето ѝ ми е познат. Склонните към убийства параноици са ми познати като вкуса на пържените яйца на закуска – в продължение на седемнадесет години един от тях ми беше телохранител. За секунда Кавило изглеждаше ако не по-малко опасна, то по домашному обикновена. Но трябваше да се помъчи да изглежда убеден, дори да се наложеше да импровизира.

– Истина е – отстъпи той, – да издадеш заповед, която ти самият нямаш желание да изпълниш, е проява на самия страх. А вие не сте страхливка, командващ. Признавам ви го. – Така. Ето това беше правилният тон.

Тя вдигна язвително едната си вежда, сякаш искаше да каже: „Кой си ти, че да ме съдиш?“, но леко се поотпусна. Погледна часовника си и се изправи.

– Сега те оставям да помислиш за преимуществата на сътрудничеството. Надявам се, че на теория си запознат с математическия израз на затворническата дилема. Да видим дали можеш да свържеш теорията с практиката. Това ще бъде интересен тест за твоите възможности.

Майлс съумя да наподоби усмивка. Красотата на Кавило, енергията ѝ, дори крещящото ѝ его притежаваха безспорно обаяние. Грегор наистина ли е бил... активизиран от нея? В края на краищата Грегор не я беше видял да вдига невропарализатора си и... Какво оръжие трябваше да използва добрият служител на ИмПСи, изправен пред заплахата от таква покушение срещу императора? Да се опита да я съблазни и да я накара да забрави Грегор? Да пожертва себе си заради императора, като се хвърли на врата на Кавило, му се стори почти толкова привлекателно, колкото да обезвреди задействана граната, като легне върху нея.

Освен това се съмняваше, че ще успее. Вратата се плъзна, скривайки стоманената ѝ усмивка. Той вдигна ръка, за да ѝ напомни за нейното обещание да смени дажбите му. За съжаление, твърде късно.

* * *

Но тя все пак не беше забравила. Обядът пристигна на сервизна масичка, придружен от ординарец с безизразно лице, но с опитни ръце, който го сервира във вид на пет ястия, две бутилки вино и каничка кафе за противоотрова. Майлс отново не беше убеден, че е получил

редовната разкладка на войниците на Кавило. Представи си взвод засмени, сити, пълнички лакомници, които с щастливи лица лениво влизат в битка... кучешката храна би била много по-ефективна за повишаване на нивото на агресивността.

След една случайна забележка към келнера заедно със следващата сервизна количка се появи и пакет, който съдържаше чисто бельо, комплект бойна униформа на Рейнджърите на Рандал, без отличителни знаци по нея. Беше прекроена по неговата мярка. Имаше и чифт мекички филцови чехли, а също така и депилатоар и различни тоалетни принадлежности. Майлс въодушевено се изми и се обръсна. Почувства се почти като човешко същество. Аха, добрите страни на сътрудничеството. Кавило трудно можеше да бъде обвинена в евфимизъм.

И все пак, как ли е стигнала дотук? Като ветеран сред наемниците, тя трябва да е била наоколо за известно време, за да се издигне до това положение. Дори и да не се е издигала стъпка по стъпка – Тънг може да знае. „Мисля, че трябва да е губила лошо, поне веднъж.“ Искаше му се Тънг да е тук. По дяволите! Искаше му се Илиян да е тук.

Майлс все повече се доверяваше на чувството си, че нейната пищност е ефективна роля, заслепяваща войниците ѝ, предназначена да бъде разглеждана отдалече, като сценичен грим. От подходящо разстояние ефектът сигурно беше добър, като популярния бариарски генерал от поколението на дядо му, който се прославил с това, че носел плазмена пушка вместо бастунче. Майлс беше чувал да казват за него, че не бил никак глупав. Или пък, като младши лейтенантът от класата Вор, който носеше някаква антична кама при всеки сгоден случай. Запазена марка. Пресметнатата закачка с психологията на масите. Лицето, с което Кавило се представяше пред хората, със сигурност беше плод на тази стратегия, макар че тя преиграваше. Дали дълбоко в себе си не изпитваше страх, че това може да проличи?

„Иска ти се.“

Уви, след една доза от чара на Кавило само мисълта за нея беше в състояние да обърка всяка тактическата постройка. Съсредоточи се, младши лейтенант! Беше ли забравила Виктор Рота? Дали Грегор не е скалпил някакво тъпо обяснение за срещата им на станция Пол? Изглежда, Грегор подхранваше Кавило с изопачени факти – или бяха просто факти? Може би наистина са му натрапили някаква отвратителна невеста и Грегор не е имал достатъчно доверие в него, за да го сподели? Майлс започна да съжалява, че е бил толкова ожесточен към Грегор.

Мислите все още бягаха в главата му като невротизиран плъх в

опитна въртележка, когато кодиращото устройство отново иззвъня. Да, ще симулира съдействие, ще обещае всичко, само да му даде възможност да се види с Грегор.

Кавило се появи заедно с някакъв войник. Мъжът изглеждаше смътно познат. Една от горилите по време на ареста? Не...

Войникът подаде глава от вратата на килията, вгледа се изумено в Майлс и се обърна към Кавило.

– Да това е той. Няма грешка. Адмирал Нейсмит от войната на Пръстена Тау Верд. Бих познал ситния плъх навсякъде. – Той се обърна към Майлс и добави: – Какво правите тук, сър?

Мислено, Майлс замени жълтокафявия и черния цвят от униформата му със сиво и бяло. Даа. При Тау Верд участваха няколко хиляди наемници. Всички те е трябвало да отидат някъде.

– Благодаря ви, сержант. Това е всичко – Кавило хвана мъжа над лакътя и решително го издърпа назад. Откъм коридора се чу заглъхващият глас на сержанта:

– Трябва да се опитате да го наемете, госпожо. Той е военен гений...

След секунди Кавило се появи отново и застана в рамката на вратата с ръце на кръста и издадена напред брадичка. Гледаше недоверчиво, като човек на ръба на търпението си.

– Колко човека сте, все пак?

Майлс разтвори ръце и се засмя отпаднало. Точно когато смяташе да я убеди, че трябва да излезе от тази дупка...

– Пфу... – тя се обърна. Затварящата се врата му спести останалото.

И сега какво? От яд му идваше да забие юмрука си в стената, но пораженията със сигурност щяха да са за негова сметка.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Все пак време за тренировки беше отпуснато и на трите личности на Майлс, и то още същия следобед. Малкият гимнастически салон на борда на кораба беше разчистен, за да приеме единствения си посетител. Той изследва обстановката около час, докато изпробваше оборудването и проверяваше различните разстояния и траектории до охранявания изход. Виждаше поне два начина, по които Иван успешно би могъл да нападне поста пред вратата. Но не и крехкият, късокрак Майлс. В един момент се улови, че наистина му се иска Иван да е с него.

По пътя обратно към килия №13 Майлс, придружен от ескорта си, мина покрай друг затворник, когото проверяваха в отсека на охраната. Очите на мъжа, който едва се влачеше, бяха обезумели, а цветът на русата му коса беше преминал в тъмните тонове на кафявото от потта. Шокът от разпознаването беше голям: лейтенантът на Озер. Убиецът с приятното лице се беше преобразил.

Беше облечен само в сиви панталони. Тялото му от кръста нагоре беше голо. Кожата му беше изпъстрена със синкави белези от шокова палка. Следите от неотдавнашно инжектиране с хипоспрей по ръката му приличаха на отпечатъци от малка розова лапичка. Устните му не преставаха да мутолевят нещо, той трепереше и се кикотеше. Както изглежда, разпитът току-що беше приключил.

Майлс беше толкова изненадан, че се протегна и улови лявата ръка на мъжа, за да се убеди с очите си. Белезите от собствените му зъби, още не напълно заздравили, си бяха там, върху кокалчетата на ръката, като сувенир, дошъл от другия край на системата за спомен от боричкането им край люка на „Триумф“ миналата седмица. Мълчаливият лейтенант вече не беше мълчалив.

Надзирателите на Майлс му направиха строго предупреждение и го подканиха да продължи. Майлс почти подтичваше, обърнал глава през рамото си, неспособен да откъсне очи от лейтенанта, докато вратата на килия №13 не се плъзна зад него.

„Какво правиш тук?“ Това трябва да е най-често задаваният въпрос, получил най-малко отговори в Центъра Хийгън, реши Майлс. Въпреки че се обзалагаше, че лейтенантът на Озер е отговорил и на него. Кавило трябва да командва един от най-силните контраразузнавателни отдели в Центъра. За колко време наемниците на Озер са ги проследили дотук?

Колко бързо хората на Кавило са открили лейтенанта и са го прибрали? Белезите по тялото му бяха на повече от ден...

Но най-важният от всички въпроси бе, дали идването на Озер на станция Вервейн е част от широко, повсеместно претърсване, или е следвал някакви определени нишки? Компрометиран ли беше Тънг? Елена арестувана ли беше? Майлс потрепера и започна да крачи възбудено из килията си. „Дали просто не убих своите приятели?“

И така, каквото знаеше Озер, сега го знаеше и Кавило – цялата глупава каша от истина, лъжи, слухове и грешки. Значи разпознаването на Майлс като „Адмирал Нейсмит“ не е дошло непременно от Грегор, както беше допуснал в началото. (Явно са домъкнали ветерана от Тау Верд просто за потвърждение.) Ако Грегор систематично скрива информация и залъгва Кавило, сега тя ще го разбере. Ще разбере, ако скрие каквото и да е. Може би досега се е влюбил. Главата на Майлс пулсираше така, сякаш всеки момент щеше да експлодира.

* * *

Надзирателите дойдоха за него по средата на нощния цикъл и го накараха да се облече. Най-после разпит, а? Той си спомни за заприличалия на клоун лейтенант и се подчини без възражения. Майлс настоя да се измие, след което се зае с униформата си с такова внимание, че не след дълго надзирателите се размърдаха нетърпеливо и започнаха да потупват палките си. Скоро и той щеше да прилича на глупав клоун. От друга страна, какво толкова би могъл да каже под влиянието на наркотика, та да влоши нещата още повече? Доколкото знаеше, на Кавило й беше известно всичко. Той разтърси рамене и се отскубна от хватката на надзирателите, след което тръгна между тях с цялото си окаяно достойнство, което успя да събере.

Те го преведоха през слабо осветения кораб и го качиха на някакъв асансьор. Слязоха от асансьора на етаж, обозначен като „Отсек Г“. Майлс застана нащрек. Грегор трябваше да е някъде тук... Стигнаха до врата, на която освен номерът й – 10А нямаше никакви други надписи. Надзирателите натиснаха звънеца на кодиращото устройство за разрешение да влязат. Вратата се плъзна встрани.

Кавило седеше зад бюрото на компютърна конзола и сякаш плуваше във вир от светлина наред мрачната стая. Платиненорусата й коса блестеше като слънце със собствената си светлина. Бяха пристигнали в личния кабинет на командващия, вероятно разположен в съседство с жилищните й помещения. Майлс напрегна зрението и слуха си за

никакви следи от императора. Кавило беше напълно облечена в изрядна бойна униформа. Майлс се успокои, че поне не беше единственият, който напоследък не си доспива. Стори му се, че тя изглежда поуморена. Това го изпълни с оптимизъм. Кавило положи стънера си върху бюрото, до дясната си ръка, и освободи надзирателите. Оръжието изглеждаше злокобно. Майлс протегна шия и потърси с очи хипоспрея. Тя се протегна и се облегна назад. Пречистено от бялата ѝ кожа, уханието на парфюма ѝ – по-свеж, по-остър и не толкова мускусен, като парфюма на Ливия Ню – гъделичкаше ноздрите му. Той преглътна.

– Седнете, лорд Воркосиган.

Той зае посочения стол и зачака. Тя го наблюдаваше с пресметливите си очи. Ноздрите му го засърбяха нетърпимо. Той държеше ръцете си спокойно отпуснати надолу. Не биваше още при първия ѝ въпрос да започне да си бърка в носа.

– Вашият император Грегор е в ужасна беда, мънички лорд Вор. За да го спасите, трябва да се върнете в наемническата флота на Озер и отново да я поставите под свое командване. Когато го направите, ще получите по-нататъшни инструкции.

– Какво заплашва императора? – стресна се Майлс. – Вие? – Гласът му беше сподавен.

– Ни най-малко! Грег е най-добрият ми приятел. Любовта на моя живот. За него бих направила всичко. Дори бих се отказала от кариерата си. – Тя се усмихна невинно. В отговор Майлс гнусливо сви устни. Тя му се ухили. – Ако ти хрумне нещо друго освен изричното придържане към инструкциите, това би могло да подхвърли Грегор на невъобразими изпитания... в ръцете на по-лоши врагове.

„По-лоши от тебе? Не е възможно... Дали?“

– Защо искате от мен да оглавя наемниците Дендариини?

– Не мога да ви кажа – очите ѝ се разшириха и блеснаха доволно от собствената ѝ шега. – Изненада!

– Какво ще ми осигурите в подкрепа на това начинание?

– Транспорт до станция Аслънд.

– Какво друго? Войници, оръжия, кораби, пари?

– Казаха ми, че вие сте в състояние да се справите само с помощта на собствената си интелигентност. Точно това искам да проверя.

– Озер ще ме убие. Веднъж вече опита.

– Това е риск, който аз ще трябва да поема.

„Това «аз» наистина ми харесва, мадам.“

– Искате да ме убият – заключи Майлс. – А какво ще стане, ако

вместо това успея?

Очите му започнаха да сълзят. Той подсмъркна. Скоро ще трябва да почеше носа си. Сърбежът направо го влудяваше.

– Разковничето на стратегията, мънички Вор – любезно обясни тя, – не се крие в това, да избереш пътя към победата, а в това да направиш избора си така, че всички пътища да водят към нея. В идеалния вариант. От смъртта ти ползата е една, от твоя успех – друга. Още веднъж ще подчертая, че всеки преждевременен опит да се свържеш с Бариар може да бъде много противопоказан. Много!

Афоризмът за стратегията беше чудесен. Ще трябва да го запомни.

– Тогава нека чуя заповедите от собствения си върховен главнокомандващ. Нека говоря с Грегор.

– А! Това ще е твоята награда за успешно свършената работа.

– Последният човек, който прие подобна сделка, беше застрелян в тила заради своята доверчивост. Какво ще кажете, да си спестим времето и да ме застреляте още сега? – Той премигна и подсмъркна. Сълзите вече се стичаха по носа му.

– Нямам желание да ви застрелям – тя изпърха кокетно с миглите си и го погледна, след това се изправи намръщена назад. – Наистина, лорд Воркосиган, не съм очаквала, че ще избухнете в сълзи.

Той си пое дъх. Ръцете му се вдигнаха в безпомощен жест. Поразена, Кавило бръкна в горния джоб на куртката си и му подхвърли носната си кърпичка. Носна кърпичка, напоена със свежото ухание. Майлс нямаше друг изход и я притисна към лицето си.

– Престани да плачеш, страхли... – рязката ѝ заповед беше прекъснатата от първото му могъщо кихане, последвано от бърз залп.

– Не плача, кучко. Алергичен съм към шибания ти парфюм! – успя да продума задавено Майлс, между приличащите на припадъци пристъпи.

Тя се хвана за главата и се закикоти. Този път истински, а не в името на добрите обноски. Най-после истинската, спонтанната Кавило – беше прав, наистина имаше извратено чувство за хумор.

– О, скъпи – едва си пое дъх тя, – това ми дава страхотна идея за газова граната. Жалко, че никога няма да... ох, добре.

Синусите му пулсираха като медни барабани. Тя безпомощно поклати глава и натисна някакво копче на компютъра си.

– Мисля, че е по-добре да те изпратя, преди да си експлодирал.

Погледът на Майлс, замъглен от сълзите, падна върху филца на кафявите му чехли.

– Мога ли да получа поне чифт ботуши за това пътуване?

Тя сви устни и за миг остана замислена.

– Не – реши тя. – Ще бъде по-интересно да видя как ще се справиш така, както си сега.

– С тази униформа на Аслънд? Ще бъде като овца във вълча кожа – възпротиви се той. – Застрелян без предупреждение по погрешка.

– По погрешка... нарочно... Божичко! Ще си прекараш много вълнуващо. – Тя отвори вратата с натискане на някакъв бутон.

Той все още кихаше и едва си поемаше дъх, когато надзирателите влязоха, за да го отведат. Кавило продължаваше да се смее.

* * *

Беше необходим половин час, за да отшумят последствията от отровния й парфюм. Дотогава го бяха затворили в тясна каюта на борда на кораб за полети във вътрешността на системата. Бяха се качили на борда направо от един от люковете на „Десницата на Кюрин“. Дори не беше стъпил на станция Вервейн. Никакъв шанс да си пробие път до нея.

Той огледа каютата. Удобството на леглото и санитарния възел напомняха много за предишната му килия. „Корабна служба, пфу! Обширните предели на необятната вселена, пфу! Ореолът на Имперските служби, пфу, пфу, пфу!“ Беше изгубил Грегор... „Може и да съм малък, но се оплесквам здраво, защото стоя на раменете на ГИГАНТИ.“ Зае се да блъска по вратата и да крещи по уредбата за вътрешна свързка. Никой не се появи.

„Изненада!“

Можеше да ги изненада всичките, като се обеси – една привлекателна със сбитостта си идея, но нямаше на какво да закачи колана си.

Добре. Корабът, от куриерски тип, беше по-бърз от тромавия товарен съд, с който последния път на двамата с Грегор им трябваша три дни, за да пресекат системата. Но нямаше да стане и за минути. Разполагаше най-малко с ден и половина за сериозен размисъл. Той и Адмирал Нейсмит.

„Изненада! Господи!“

* * *

Един офицер и един пазач дойдоха да го вземат. Появиха се почти според предвижданията му: по времето когато трябваше да навлязат в отбранителния периметър на Аслънд. „Но все още не сме акостирали.

Струва ми се преждевременно.“ Нервното му изтощение се прояви във вид на взрив от адреналин. Той си пое дъх, опитвайки се да разсее мъглата от обезумялото си съзнание и отново да го върне в будното му състояние. Въпреки че му беше необходимо много повече. Офицерът го преведе през късите коридори на малкия кораб до кабината за навигация и свързка. Капитанът, в униформата на Рейнджърите, беше тук, наведен заедно с втория си офицер над комуникационната конзола. Пилотът и бордният инженер бяха заети на своите места.

– Ако се качат на борда, ще го арестуват и той автоматически ще бъде доставен до местоназначението, както ни е наредено – тъкмо казваше вторият офицер.

– Ако арестуват него, може да арестуват и нас. Тя каза само да го оставим на планетата и й беше все едно дали ще се приземи на краката или на главата си. Не ни е нареждала да се замесваме – каза капитанът.

Глас от предавателя:

– Говори „Ариел“ – преден пост от спомагателната флота, работеща за Аслънд. Викам С6-WG от станцията на Вервейн откъм Хийгън. Искаме достъп на борда за проверка на кораба преди акостирането му. Спрете ускоряването и свалете защитата от страничния си люк. При отказ за съдействие станция Аслънд си запазва правото да ви откаже достъп до доковете. – Гласът заговори с явно повишено настроение. – Аз си запазвам правото да открия огън, ако не спрете и не се предадете до една минута. А това е сериозна преграда, момчета – гласът зазвуча иронично и много познато. Бел?

– Преустановете ускоряването – нареди капитанът и направи знак с ръка на втория офицер да изключи предавателя. – Хей ти, Рота – извика той към Майлс. – Ела тук!

„Значи пак станах Рота.“ Майлс успя да докара една мазна усмивка и плахо се приближи. Той зърна монитора и се опита да скрие жадното си любопитство. „Ариел“? Да, ето го на видеодисплея – лъскав кръстосвач, илириканска конструкция... Дали Бел Торн все още го командваше? „Как да се кача на този кораб?“

– Не ме изхвърляйте навън! – побърза да се примили той. – Озераните са по петите ми. Не знаех, че плазмените дъгомети са дефектни, кълна се!

– Какви плазмени дъгомети? – попита капитанът.

– Аз съм търговец на оръжие. Продадох им едни плазмени дъгомети. Евтино им ги дадох. Оказа се обаче, че при претоварване засичат и отнасят ръката на човека, който ги използва. Не знаех, взех ги на едро.

Капитанът разтвори и след това отново затвори дясната си ръка, сякаш се боеше да не би един от дъгометите на Рота случайно да се е оказал в нея. Несъзнателно отри дланта си в панталона, по-далече от кобура на собствения си плазмен пистолет. Той смръщено изгледа Майлс.

– Приземяването ще бъде с главата напред – каза той след малко. – Лейтенант, вземете ефрейтора и закарайте този дребен мутант при страничния служебен шлюз, опаковайте го в спасителна капсула и го изхвърлете. Прибираме се у дома.

– Не! – едва чуто промълви Майлс, когато лейтенантът и ефрейторът го хванаха за ръцете. „Да!“ Той влачеше краката си, но внимаваше да не се съпротивлява така, че да си счупи нещо. – Не можете да ме изхвърлите в космоса...! – „Ариел! Господи...“

– О, наемниците на Аслънд ще те приберат – отзова се капитанът. – Може би. Ако не решат, че си бомба и не се опитат да те изстрелят в космоса с плазмен огън от кораба си или нещо такова. – Развеселен, той се обърна към предавателя и занарежда отегчено диспечерския речитатив:

– „Ариел“, говори С6-WG. Решихме, въ... да променим графика на полета си и да се върнем на станция Вервейн. Корабът няма да акостира, следователно няма нужда от проверка. Все пак ви оставяме малък подарък на раздяла. Доста малък. Какво ще го правите си е ваша работа...

Вратата на кабината за навигация и свързка се затвори зад тях. След къс коридор и остър завой Майлс и носачите му стигнаха да служебния шлюз. Ефрейторът остана да държи Майлс, който се съпротивляваше, а офицерът отвори разположения до люка шкаф и измъкна една спасителна капсула.

Спасителните капсули представляваха евтини надуваеми пашкули, в които човек можеше да се вмъкне за секунди, и се използваша от пътниците по време на опасност. Бяха удобни както в случаите на повишаване на налягането в кораба, така и за неговото напускане. Наричаха ги още „балони за идиоти“, защото за управлението им не се изискваха каквито и да е познания, по простата причина, че бяха неуправляеми. В тях имаше само система за неколкочасово рециклиране на въздуха и излъчвател на сигнал, който улесняваше търсенето им в откритото пространство. „Балоните за идиоти“ не се препоръчваха на хора, страдащи от клаустрофобия. Инертни и елементарни, те бяха едни от най-рентабилните животоспасяващи средства. Разбира се, когато корабите, които трябваха да ги приберат от открития космос, пристигнеха навреме.

Майлс нададе доста правдობодобен вой, докато го натъпкваха в

тясната вътрешност на капсулата, от която се разнасяше миризма на пластмасата. Капсулата се запечатваше и надуваше автоматично само с издърпването на един шнур. За миг през съзнанието му премина споменият за потъналата в калта палатка на остров Кирил и той преглътна един истински вик. Преобърна се няколко пъти, докато похитителите му изтъркалят капсулата във въздушния шлюз. Изсвистяване, рязък удар, накланяне и той се понесе свободно надолу в катранения мрак.

Сферичната капсула беше малко повече от един метър в диаметър. Превит почти на две, Майлс опипа наоколо. Стомахът му негодуваше срещу въртенето, предизвикано от изхвърлянето на капсулата. Той продължаваше да проучва вътрешността на капсулата с треперещите си пръсти, докато не напипа нещо. Надяваше се това да е ненагряваща се лампа. Той стисна предмета в ръцете си и бе награден с противна зеленикава светлина.

Дълбоката тишина се нарушаваше единствено от тихичкото съскане на рециклатора и собственото му накъсано дишане... „Е... по-добре е от последния път, когато се опитах да ме натикат във въздушен шлюз.“ Майлс се опита да си представи всички възможни действия, които можеше да предприеме „Ариел“ вместо да го прибере. Вледеняващото очакване, че всеки момент корабът ще открие огън, се замени с мисълта за студената тъмна асфикция, когато капсулата му беше хваната от механична ръка.

Операторът на ръката явно беше любител, страдащ от паралич, но след неколкominутни фокуси, възобновената гравитация и външният шум успокоиха Майлс. Разбра, че е прибран на сигурно място в работещ шлюз. Чу се свистенето на вътрешната врата, изопачени човешки гласове и „балонът за идиоти“ започна да се търкаля. Той простена високо и като се сви на кълбо, се затъркаля заедно с капсулата. Когато движението спря, Майлс седна, пое си дълбоко въздух и се опита да пооправи униформата си.

Последваха приглушени думкания в пластмасовата повърхност.

– Има ли някой вътре?

– Да! – извика Майлс в отговор.

– Минутка...

Проскърцвания, звънтене, шум от раздиране и пломбите на запечатаната капсула бяха счупени. Горната част на капсулата започна да пропада, когато въздухът заизлиза като въздишка навън. Майлс си проправи път през гънките и треперещ се изправи с цялата грация и достойнство на току-що излюпило се пиле.

Намираше се в малък товарен отсек. Около него с насочени в главата му стънери и невропарализатори стояха трима войника в сиво-бели униформи. Един строен офицер със знаците на капитан беше стъпил с единия си крак върху някаква метална кутия и наблюдаваше появяването на Майлс.

Изрядната униформа и топлият кафяв цвят на косата на офицера не подсказваха с нищо дали пред Майлс стои изтънчен и нежен мъж, или необикновено решителна жена. Тази подвеждаща външност не беше случайна, а резултат на преднамерени грижи – Бел Торн беше бетиански хермафродит – малцинство от потомци на социогенетичен експеримент отпреди един век, който не беше успял. Когато Майлс се появи, изражението на Торн сякаш се втечни и преля от скептицизъм в удивление.

Майлс му се ухили.

– Здравей, Пандора. Боговете ти изпращат дар. Но има уловка.

– Нима не е винаги така? – с озарено от задоволство лице Торн пристъпи към Майлс и го сграбчи през кръста, преливащ от искрящ ентузиазъм. – Майлс! – Торн отново прегърна Майлс и се вгледа жадно в лицето му. – Какво правиш тук?

– Не знам защо, но все си мислех, че това може да е първият ти въпрос – въздъхна Майлс.

– ...и какво правиш в униформата на рейнджър?

„Боже!“

– Радвам се, че не си от школата на първо-стреляй-после-питай. – Майлс освободи обутите си в чехли крака от спадналата капсула. Войниците все още държаха оръжието си насочено, но някак несигурно. – А... – Майлс направи изразителен жест към тях.

– Оставете, момчета – нареди им Торн. – Всичко е наред.

– Де да беше така – въздъхна Майлс. – Бел, трябва да поговорим.

* * *

В каютата на Торн го очакваше същата мъчителна смес от познато и непознато, която срещаше във всичко свързано с наемниците. Формите, звуците, миризмите на „Ариел“ отприщиха водопада на спомените. Каятата на капитана сега беше изпълнена с личните вещи на Торн – библиотека от дискове, оръжия, сувенири за спомен от различни кампании, включително и наполовина разтопен астронавски шлем, който беше спасил живота на Торн – сега превърнат в лампа, малка клетка с някакъв екзотичен галеник от Земята, който Торн наричаше хамстер.

Докато посрбъваха истински чай от личния запас на Торн, Майлс

му изложи версията за адмирал Нейсмит във вид много близък до варианта, който беше представил на Озер и Тънг: военната оценка на Центъра, мистериозния работодател, и т.н. Разбира се, Грегор не беше споменат, а също и Бариар. Майлс Нейсмит говореше с чист бетиянски акцент. Иначе Майлс се придържаше максимално близо до фактите, свързани с пребиваването му при Рейнджърите на Рандал.

– Значи лейтенант Лейк е бил заловен от нашите съперници – Торн размишляваше върху описанието на русия лейтенант, покрай когото беше минал Майлс в коридора на „Десницата на Кюрин“. – И да бяха търсили по-подходящ, нямаше да намерят, но... по-добре ще е отново да променим шифрите си.

– Определено – Майлс остави чашата си на масата и се наведе напред. – Бях упълномощен от своя работодател не само да наблюдавам Хийгън, но и да предотвратя, ако това е възможно, избухването на война в Центъра. Какво е положението според теб?

Торн се намръщи.

– За последен път бяхме на док преди пет дни. Точно тогава Аслънд измислиха тези проверки преди акостиране. За осъществяването им всички по-малки кораби бяха принудени да поемат денонощни дежурства. Колкото повече приближава завършването на военната им станция, толкова повече работодателите ни се плашат от саботажи – бомби, биологичес...

– Не споря. Ами, въ... как стоят нещата вътре във флота?

– Имаш предвид слуховете за твоята смърт, живот и възкресение? Плъзнали са навсякъде. В четиринайсет различни версии. Не бих им обърнал внимание, вземали са те на мушка и преди, но внезапно Озер арестува Тънг.

– Какво? – Майлс прехапа устната си. – Само Тънг? А Елена, Мейхю, Кодак?

– Само Тънг.

– В това няма смисъл. Ако беше арестувал Тънг, щеше да го подложи на химически разпит, а това щеше да го отведе и до Елена. Освен ако не я е оставил свободна, за да служи за стръв.

– Положението наистина стана напечено, когато отведеха Тънг. На ръба на експлозията. Струва ми се, че ако Озер беше предприел нещо срещу Елена и Бъз, това щеше да възпламени войната още на момента. Все още не е отстъпил и Тънг не е възстановен. В състояние на голяма нестабилност сме. Озер внимава да държи старата вътрешна група изолирана, затова съм тук почти от седмица. Но последния път, когато

видях Бъз, състоянието му беше дяволски близо до това да започне да се бие. А това е последното нещо, което би направил Бъз.

Майлс бавно издиша.

– Битка... точно това иска Кавило. Ето защо ме изпроводи дотук опакован като подарък в тази... безвкусица. Капсулата на Раздора. За нея е без значение дали ще спечеля, или ще загубя, стига враговете ѝ да са в състояние на хаос, когато тя поднесе своята изненада.

– Още ли нямаш представа каква е тази изненада?

– Не. Рейнджърите провеждаха подготовка за някакво сухопътно нападение. Това, че Кавило ме изпраща тук, означава, че ще се насочат към Аслънд. Противно на всякаква стратегическа логика. Или готвят нещо друго? Тази жена има невероятно извратен начин на мислене. Пфу! – Той нервно потрепваше с ръце. – Трябва да говоря с Озер. И този път ще трябва да ме изслуша. Премислил съм всичко. Сътрудничеството между нас може да се окаже единственият начин на действие, който Кавило не е предвидила, единствената пролука в плътната стена на нейната стратегия... Искаш ли ти да задвижиш нещата, Бел?

Торн разсъдливо присви устни.

– Оттук, да. „Ариел“ е най-бързият кораб във флота. Ще мога да избегна възмездие, ако се наложи. – Торн се ухили.

„Дали да не избягаме на Бариар?“ Не. Грегор все още беше в ръцете на Кавило. По-добре да се прави, че следва инструкциите ѝ. Още известно време.

* * *

Майлс си пое дълбоко дъх и решително се настани в креслото в кабината за навигация и свързка на „Ариел“. Беше се пооправил и носеше сиво-бяла униформа, която зае от най-дребната жена на кораба. За да не се виждат, навитите крачоли на панталона бяха натъпкани в ботушите, които му бяха почти по мярка. Коланът покриваше закопчалките, които зееха отворени на прекалено тясната талия. Възширочката куртка изглеждаше добре, когато беше седнал. Трайните поправки бяха оставени за по-късно. Майлс кимна на Торн.

– Добре. Включи твоя предавател.

Бръмчене, блясък и ястребовото лице на адмирал Озер се материализира на видеоекрана.

– Да, какво има... Ти! – Зъбите му изтракаха като човка, а ръката му – неясно разфокусирано петно в края на екрана, заблъска бясно по клавишите на интеркома и видеодисплеите.

„Този път не може да ме изхвърли през въздушния шлюз, но може да прекъсне връзката.“ Време е да се говори бързо.

Майлс се наведе напред и се усмихна.

– Здравейте, адмирал Озер. Завърших оценката на силите на Вервейн в Центъра Хийгън. Заключение ми е, че много сте загазили.

– Как се добра до този секретен канал? – изръмжа Озер. – Стеснете лъча, двойно шифроване! Проследете това обаждане! – обърна се той към свързочния си офицер.

– Как, ще разберете след няколко минути. Дотогава ще трябва да запазите връзката – обади се Майлс. – Но вашите врагове са на станция Вервейн, а не тук. Нито на Пол, нито в Сбора Джаксън. Нито пък аз. Най-вече! Забележете, казах станция Вервейн, не Вервейн. Познавате ли Кавило? Вашия двойник от другата страна на системата?

– Срещал съм се един-два пъти с нея – Озер беше нашрек. Нетърпението, с което очакваше доклада на техническия си екип, беше изписано на лицето му.

– С лице на ангел и ум на бясна мангуста? – доуточни Майлс.

Устните на Озер потрепнаха съвсем леко.

– Ти си се срещал с нея.

– О, да. Двамата проведохме няколко много задушевни разговора. Бяха доста... поучителни. В момента информацията е най-ценната търговска стока в Центъра. Поне моята. Искам да сключим сделка.

Озер го прекъсна с вдигане на ръка и бързо прекъсна връзката. Когато отново се появи на екрана, изражението на лицето му беше като мрачен облак.

– Капитан Торн, това е метеж!

Торн се приведе, за да може лицето му да застане пред камерата и му отвърна жизнерадостно:

– Не, сър. Не е. Опитваме се да спасим неблагоприятния ви задник, ако позволите. Слушайте човека. Той знае неща, които на нас не са ни известни.

– Добре – съгласи се Озер. – Проклети бетианци. Винаги се поддържат – допълни под носа си той.

– Дали вие ще се биете с мен, или аз ще се бия с вас, няма никакво значение, адмирал Озер. И двамата ще загубим – побърза да се намеси Майлс.

– Ти не можеш да спечелиш – отвърна Озер. – Не можеш да превземеш флота ми. Не и с „Ариел“.

– „Ариел“ е само началото, ако се стигне дотам. Но не, вероятно не

мога да спечеля. Това, което мога да направя, е да създам безбожна бъркотия. Да разделя силите ви, да ви скарам с работодателите ви... Всеки заряд, който ще изстреляте, всяко повредено винтче от оборудването, всеки ранен или убит войник е чиста загуба в такава вътрешна война. Няма да спечели никой освен Кавило, която просто ще изчака развързката. Точно това е причината тя отново да ме изпрати тук. Каква печалба предвиждате, ако постъпите именно по начина, който желае врагът ви, а?

Майлс изчака, останал без дъх. Челюстта на Озер работеше, предвквайки това пламенно изложение.

– Каква е твоята печалба? – попита той най-накрая.

– Ох, боя се, че аз съм опасната променлива в това уравнение, адмирале. Не съм тук заради печалба – ухили се Майлс, – така че щетите не ме интересуват.

– Каквато и информация да имаш от Кавило, тя не струва нищо – каза Озер.

„Започва да се пазари. Хвана се, хвана се...“

Майлс потисна ликуването, което напираше в него, и си наложи сериозно изражение.

– Разбира се, всяка дума на Кавило трябва да се пресява изключително внимателно. Но, въ... по дрехите посрещат, по ума изпращат. Открих слабото място на нашата красавица.

– Кавило няма слабо място.

– О, има. Нейната страст да извлича полза от всичко. Егоизмът ѝ.

– Не виждам как това я прави уязвима.

– Точно за това имате нужда от мен в щаба си. Необходим ви е моят поглед върху нещата.

– Да те наема! – Озер се отдръпна от обектива на камерата. Удивлението му беше примесено с ужас.

Е, във всеки случай беше постигнал ефекта на изненадата. Нали това беше елемент от всяка военна акция.

– Разбрах, че поста на началник-щаба по тактическите въпроси е свободен.

Изражението на Озер направи плавен преход от удивление през вцепенение до нещо като весел бяс.

– Ти си луд!

– Не, просто ужасно бързам. Адмирале, между двама ни не се е случило нищо непоправимо. Все още. Вие ме нападнахте, а не аз, и сега очаквате от мен да ви отвърна със същото. Но аз не съм на почивка и

нямам време за губене в лични забавления, като отмъщението, например.

Озер присви очи.

– А Тънг?

– Засега го дръжте затворен, ако настоявате – Майлс вдигна рамене. – Невредим, разбира се. – „Само не му казвайте, че това са мои думи.“

– Да предположим, че го обеса?

– Тъ... това ще бъде непоправимо. – Майлс спря за момент. – Ще изтъкна, че да затворите Тънг, е все едно да си отрежете дясната ръка, преди да влезете в битка.

– Каква битка? С кого?

– Това е изненада. Изненадата на Кавило. Въпреки че имам една-две идеи по въпроса, които бих споделил с удоволствие.

– Нима? – Изражението на лицето на Озер беше същото като онова, което понякога Майлс успяваше да улови на лицето на Илиян – на човек, захапал лимон. Още малко и ще се почувства у дома.

Майлс продължи:

– Като алтернатива на възможността да стана ваш подчинен, ви предлагам да стана ваш работодател, от която бих се възползвал с радост. Упълномощен съм от моя тъ... спонсор да предложи добросъвестен договор, обичайните премии, снаряжение и екипировка, възстановяване на щети, застраховки. – „Илиян, чуй молбата ми за помилване, моля те!“ – Всичко това без да влизаме в противоречия с интересите на Аслънд. Ще ти бъде платено от две места за една и съща работа и дори няма да има нужда да сменяш работодателя си. Мечтата на наемника.

– Какви гаранции можеш да предоставиш?

– Струва ми се, че аз съм този, който има нужда от гаранции, сър? Нека да караме подред. Аз няма да подбуждам бунтове. Вие ще спрете опитите си да ме изхвърляте през въздушни шлюзове. Ще се присъединя към вас открито – всички да знаят, че съм пристигнал. Ще ви предоставя информацията, с която разполагам. – Колко незначителна изглеждаше „информацията“ му на фона на тези щедри обещания. Никакви цифри, придвижвания на войсковите части, нищо: само намерения, и то в резултат от логически умозаключения. – Ще съгласуваме решенията. Всеки може да пропусне нещо, така че вашето мнение също ще е полезно. След това продължаваме съгласно общите си решения.

Устата на Озер се беше превърнала в тясна цепка. Той беше слисан, наполовина убеден, но все още изпълнен с дълбоки подозрения.

– Бих искал да подчертая и това, че рискът, личният риск е повече

за моя, отколкото за ваша сметка.

– Мисля...

Майлс сякаш увисна в небитието, уловен единствено за думите на наемника.

– Мисля, че ще се разкайвам за това – въздъхна Озер.

* * *

Подробните преговори, необходими само за да вкарат „Ариел“ на док, отнеха още половин ден. Когато първоначалното вълнение отшумя, Торн стана по-умислен. След маневрата на „Ариел“ за акостиране той определено се замисли.

– Все още не съм съвсем сигурен какво би могло да попречи на Озер да ни затвори, зашемети и да ни обеси на спокойствие – попита Торн, седнал на страничната облегалка на креслото си. Той говореше тихо – искаше да запази оплакванията си далеч от изнежения слух на войниците от придружаващия взвод, които се екипираха наблизко в коридора на совалковия люк на „Ариел“.

– Любопитството – категорично отвърна Майлс.

– Добре де, в такъв случай: зашеметяване, химически разпит и после обесване.

– Ако ме подложи на химически разпит, ще му предложи същите факти, които така или иначе ще научи от мен плюс още някои, уви и той ще има по-малко съмнения. Толкова по-добре.

Майлс беше спасен от по-нататъшното преливане от пусто в празно от шума на подвижните ръкави, които се херметизираха от външната страна на кораба. Сержантът на Майлс освободи ключалките на люка, без да се поколебае, въпреки че, забеляза Майлс, внимаваше да не застава пред отвора.

– Взвод, строй се! – нареди сержантът. Шестимата войници провериха стънерите си. Торн и сержантът носеха и невропарализатори – добре пресметната комбинация: стънерите, като отстъпка пред човешката природа, склонна да прави грешки, и невропарализаторите, които да напомнят на другата страна да не рискува прекалено. Майлс тръгна невъоръжен. Като ругаеше наум Кавило, обу отново филцовите си чехли. Заедно с Торн Майлс оглави малката процесия и се отправи през гъвкавия ръкав към един от почти завършените докове на военната станция на Аслънд.

Верен на обещанието си, Озер си беше довел свидетели, които чакаха строени в редица. Групата от около двайсетина мъже носеше

същия набор от оръжия.

– Имат числено превъзходство – измърмори Торн.

– Всичко е до акъла – промърмори му в отговор Майлс. – Върви, сякаш зад гърба си имаш цяла империя. – „И не поглеждай през рамо, че току-виж хората на Илиян ни настигнали и това се окаже истина. Не би било зле.“ – Колкото повече хора ме видят, толкова по-добре.

Самият Озер беше застанал мирно, целият в очакване. Приличаше на язваджия, който не може да си намери содата. Елена, Елена беше застанала до него. Беше невъоръжена, с лице, застинало като маска. Втрещеният ѝ поглед към Майлс и стиснатите ѝ устни бяха натежали от подозрения – вероятно не към мотивите му, но към методите му – безусловно. „Сега пък каква глупост си измислил?“ – питаха очите ѝ. Майлс я удостои с възможно най-краткото от ироничните си кимвания, преди да поздрави Озер.

Озер отвърна неохотно на военната вежливост.

– А сега, адмирале... да се върнем на „Триумф“ и да се залавяме за работа – изхриптя той.

– Да, наистина. Но нека пътьом направим малка обиколка из тази станция, а? Разбира се, само в помещенията, които не са свръхсекретни. В края на краищата последният ми преглед беше прекъснат толкова... грубо. След вас, адмирале.

Озер скръцна със зъби.

– О! След вас, адмирале!

Получи се цял парад. Майлс ги развежда наоколо в продължение на четирийсет и пет дълги минути, включително и през кафетерията по време на най-голямата навалица за вечеря. На няколко пъти обиколката им беше шумно прекъсвана. Майлс поздравяваше по име всеки от старите Дендари, който успееше да познае, а останалите удостояваше с ослепителни усмивки. След себе си той оставяше невъобразим брътвеж – хората настояваха за някакво обяснение. Една бригада от Аслънд беше заета с отпарянето на облицовъчни панели и Майлс се спря, за да похвали работата им. Озер започваше да се разсейва и Елена се възползва от възможността да се наведе над Майлс и да прошепне яростно в ухото му: „Къде е Грегор?“

– Точно с това ме държат в ръцете си. Ако не успее да го върна... Много е сложно. Ще ти разкажа по-късно – прошепна ѝ Майлс.

– О, Господи! – тя молитвено вдигна очи.

Майлс позволи да го поведат отново към „Триумф“ точно преди да прехвърли границите на търпението на Озер. Така. Покорен на

заповедите на Кавило, Майлс не беше направил никакъв опит да установи връзка с Бариар. Но ако Унгари не успееше да го открие след това тук, значи беше време да го уволнят. Дори да имаше прерийна птица, подрусваща се в лудешки любовен танц на главата му, появяването му едва ли щеше да бъде по-очевидно.

Около дока, на който беше акостирал „Триумф“, все още се извършваха довършителни работи, когато Майлс премина през него начело на своя парад. Няколко работници от Аслънд, облечени в жълто-кафяво, светлосиньо и зелено, се наведоха от конструкцията и се облещиха надолу. Военните техници в тъмносините си униформи се спряха посред работата си, за да не пропуснат нещо и след това трябваше да сортират отново връзките и винтовете за релетата. Майлс се въздържа от усмивките и ръкомаханията – внимаваше да не би челюстта на Озер да се напука. Толкова стръв трябва да е достатъчна за Унгари, време беше да започне да се държи сериозно. Трийсетчленният почетен караул от наемници можеше да се превърне в тъмнична стража при следващото му хвърляне на зара.

Високият сержант на Торн, който вървеше до Майлс, зяпаше наоколо, оглеждайки новата конструкция.

– Утре по това време роботизираните товарачи трябва да са напълно автоматизирани – отбеляза той. – Това ще е подобрене... Внимавай! – Ръката му рязко се спусна върху главата на Майлс и го избута надолу. Сержантът почти успя да се завърти, а ръката му, със свити като на граблива птица нокти, описа дъга към кобура, когато прашящата синя мълния от заряд на невзоразрушител го удари право в гърдите, на нивото, където преди малко се намираще главата на Майлс. Той се сви спазматично и дишането му спря. Миризмата на озон, гореща пластмаса и обгорена плът зашлеви Майлс. Той се стовари на платформата, сякаш се гмуркаше, и се претърколи. Втора мълния се пръсна на платформата и силовото ѝ поле, което се разплиска във всички посоки, прониза като жилата на двайсет оси ръката на Майлс. Той я дръпна назад.

Когато трупът на сержанта се свлече на земята, Майлс сграбчи куртката му и се свря под него, като намести главата и гръбнака си там, където тялото беше най-плътно – под торса. Издърпа навътре и ръцете, и краката си, като се сви, доколкото можеше. Следващата мълния изпраща недалече на платформата, а следващите две удариха тялото. Въпреки абсорбиращата маса над Майлс, ефектът беше по-силен от удар с включена на максимално напрежение шокова палка.

С пищящите си уши Майлс долови кръсъци, удари, писъци,

стрелба, шум от бягащи крака – хаос. Глас: „Той е тук горе! Хвани го!“ и друг – висок и дрезгав: „Ти го видя. Твой е. Ти иди да го хванеш!“
Още една мълния удари платформата.

Тежестта на едрия мъж и зловонието на нараненото му тяло притискаха лицето на Майлс. Искаше му се момъкът да беше качил още петдесет кила. Нищо чудно, че Кавило се беше съгласила да размени двацет хиляди бетиански долара за персонално защитно поле. От всичките гнусни оръжия, които Майлс беше виждал, лично за него това беше най-ужасяващото. Увреждане на главата, което не те убива напълно, но ти отнема човешката природа, за да те превърне в животно или някакъв си там зеленчук. По-лошо и от кошмарен сън. Навярно неговият интелект беше единственото му оправдание, за да продължава да съществува. Без него...

До слуха му достигна специфичното прашене на невроразрушител, който не беше насочен към него. Майлс обърна глава и изкрещя, но викът му бе заглушен от дрехите и плътта. „Стънери! Използвайте стънери! Искаме го жив за разпит! Той е твой, ти иди да го хванеш...“ Би трябвало да се измъкне изпод това тяло и да се присъедини към битката. Но ако специалната мишена на убиеца беше именно той? А и за какъв дявол му е да тъпче с изстрели един труп... Май трябва да си стои точно тук. Той се сгърчи, опитвайки се да притегли ръцете и краката си още по-плътено към тялото.

Виковете замряха. Стрелбата спря. Някой коленичи до Майлс и се опита да изгъркаля тялото на сержанта от него. В първия момент Майлс не се досети, че трябваше да пусне униформата на мъртвия мъж, в която се беше вкопчил, за да бъде освободен. Трябваше му голямо усилие, за да отпусне пръстите си.

Бледото лице на Торн затрептя над него като в мараия. Беше задъхан, дишаше с отворена уста.

– Добре ли си, адмирале?

– Струва ми се – едва отвърна Майлс.

– Целеше се в теб – докладва Торн. – Само в теб.

– Забелязах – заекна Майлс. – Само съм леко обгорен. – Торн му помогна да седне. Трепереше така силно, както след боя с шокови палки. Той разгледа ръцете си, които се тресяха спазматично и протегна едната от тях надолу. Докосна трупа до себе си с болезнено учудване. „Всеки ден, който ми предстои да изживея, ще ми бъде дар от теб. А аз дори не знам името ти.“

– Твоят сержант... Как се казваше?

– Колинс.

– Колинс. Благодаря!

– Добър човек.

– Разбрах това.

Озер се качи при тях. Изглеждаше напрегнат.

– Адмирал Нейсмит. Това не е мое дело.

– А? – премигна Майлс. – Помогни ме да се изправа, Бел... Може да е било грешка. – Торн му помогна да се задържи на крака. Мускулите на тялото му играеха конвулсивно. Почувства се слаб, износен, уморен човек. „Елена! Къде е тя? Тя нямаше оръжие...“

Тя се появи заедно с още една жена от наемниците. Теглеха след себе си мъж в тъмносинята униформа на аслъндски редник и се приближаваха към Озер и Майлс. Всяка от жените държеше по един обут в ботуш крак. Ръката на мъжа се влачеше безжизнено по платформата. Дали бяха използвали стънер? Или беше мъртъв? Те пуснаха краката на мъжа, които издумкаха на платформата до Майлс. Израженията им бяха делови като на две лъвици, които носят плячката на малките си. Майлс се вгледа в лицето на мъжа. Едно до болка познато лице. „Генерал Метцов! Ти пък какво правиш тук?“

– Познавате ли този човек? – попита Озер аслъндския офицер, който беше побързал да се присъедини към тях. – Един от вашите хора ли е?

– Не го познавам – аслъндецът коленичи, за да провери за документи. – Има редовен пропуск...

– Можеше да ме убие и да избяга – обърна се към Майлс Елена, – но продължаваше да стреля по теб. Беше умно от твоя страна, че си останала на мястото.

„Тържество на ума или слаби нерви?“

– Да, доста умно. – Майлс направи още един опит да се закрепил на краката си сам, отказа се и се облегна на Торн. – Надявам се, че не си го убила.

– Само е зашеметен – отвърна Елена, която все още държеше оръжието като доказателство. Някой с достатъчно ум в главата си трябва да ѝ го е подхвърлил, когато мелето започна. – Сигурно му е счупена китката.

– Кой е той? – попита Озер.

„Съвсем искрено“, реши Майлс.

– Е, адмирале? – Майлс откри зъбите си в нещо като усмивка. – Казах ви, че ще ви предоставя повече разузнавателна информация,

отколкото вашият отдел би могъл да събере за месец. Да ви представя – той направи жест, който беше предназначен да извика у присъстващите представата за келнер, вдигащ капака от сребърен поднос, но отстрани движението му вероятно изглеждаше като поредната конвулсия – генерал Станис Метцов, заместник-командващ на Рейнджърите на Рандал.

– Откога висши щабни офицери предприемат опити за покушения?

– Извинете ме, заместник-командващ е от три дни. Положението му може да се е променило. Според плановете на Кавило той се приближаваше към влакнестия си край. Вие, аз и той имахме уговорена среща за малка почерпка с хипоспрей.

Озер зяпна.

– Вие сте запланували това?

– Защо мислите, че прекарах последния час да обикалям из станцията, ако не, за да го накарам да се покаже навън? – Жизнерадостно му отговори Майлс. „Трябва да ме е дебнал през цялото време. Май ще повърна. Какво направих току-що? Заявка за брилянтно мислене или за невероятна глупост?“ Озер сякаш се опитваше да си отговори на същия въпрос.

Майлс се загледа в тялото на Метцов и се опита да помисли. Кавило ли беше изпратила Метцов, или този опит за убийство си беше изцяло негова идея? Ако е изпратен от Кавило, тя ли беше запланувала това, да попадне жив в ръцете на враговете ѝ? Ако ли не, имаше ли някъде наоколо и втори убиец и коя беше неговата цел? Или Метцов успява, или Майлс се проваля! Или и двамата? „Трябва да седна и да си начертая табличка.“

Пристигнаха медицинските екипи.

– Да... лазарет – неясно смутолеви Майлс. – Докато старите ми приятели тук не ме събудят.

– Съгласен – отвърна Озер, като клатеше глава сащисан.

– По-добре поставете и вътрешен пост при нашия затворник. Не съм сигурен дали е трябвало да оцелее, ако попадне в плен.

– Добре – съгласи се Озер.

Майлс се отпрати към люка на „Триумф“ със залитане. Торн и Елена го подкрепяха от двете му страни. Прибираше се у дома.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Майлс седеше разтреперан на една пейка в остъклената кабина в лазарета на „Триумф“, която обикновено се използваше за биоизолация и наблюдаваше как Елена завързва генерал Метцов за стола със силова мрежа. Картината би могла да погъделичка самодоволството на Майлс със смяната на ролите, ако разпитът, към който се канеха да пристъпят, не беше изпълнен с толкова много рискове. Елена отново не беше въоръжена. Двама души, въоръжени със стънери, стояха зад звуконепроницаемата прозрачна врата и от време на време надничаха вътре. Майлс трябваше да впрегне цялото си красноречие, за да ограничи публиката на този първоначален разпит до себе си, Елена и Озер.

– Доколко „гореща“ може да е информацията на този човек? – с раздражение се беше поинтересувал Озер.

– Достатъчно гореща, за да съм на мнение, че трябва да имате възможност да я премислите, преди да я споделите пред някоя комисия – противопостави се Майлс. – Все пак, записите ще бъдат на ваше разположение.

Метцов беше притихнал. Не изглеждаше добре. Стиснатите му устни не обещаваха отзивчивост. Дясната му китка беше прилежно превързана. Зашеметяващият ефект на стънерите обясняваше болнавия му вид. Мълчанието беше безполезно и това беше добре известно на всички. Беше проява на странна вежливост да не му вадят душата с въпроси, преди да е започнало действието на наркотика.

Озер погледна намръщено към Майлс.

– Още ли не сте променили мнението си? Той едва ли знае нещо.

Майлс хвърли един поглед към леко треперещите си ръце.

– Докато някой не поиска от мен да се правя на мозъчен хирург, да. Продължавайте. Имам причини да подозирам, че времето е от най-съществено значение.

Озер кимна на Елена, която вдигна хипоспрея, за да отмери дозата, а след това го притисна към врата на Метцов. Метцов стисна очите си, за да скрие своето отчаяние. След секунди ръцете му се отпуснаха. На лицето му се изписа идиотска усмивка. Дори и за зрителите преобразяването беше особено неприятно. Без напрегнатостта на мускулите лицето му изглеждаше старо.

Елена провери пулса и зениците му.

– Добре. Той е изцяло на ваше разположение, господа – тя се оттегли назад и се облегна със скръстени ръце на рамката на вратата.

Майлс подканвашо протегна ръка.

– След вас, адмирале.

– Благодаря ви, адмирале – изкриви уста Озер. Той се приближи към Метцов и замислено се вгледа в лицето му. – Генерал Метцов. Името ви е Станис Метцов, нали?

Метцов се ухили.

– Даа. Това съм аз.

– Понастоящем заместник-командващ флота на Рейнджърите на Рандал?

– Да.

– Кой ви изпрати да убиете адмирал Нейсмит?

На лицето на Метцов се изписа изражение на сънена обърканост.

– Кого?

– Наричайте ме Майлс – предложи Майлс. – Той ме познава под външен псевдоним. – Шансът личността му да остане неразкрита по време на този разпит се равняваше на шанса на снежна топка след космически преход до центъра на някое слънце. Но защо да насилва и без това сигурните усложнения?

– Кой ви изпрати да убиете Майлс?

– Кави, разбира се. Той избяга, знаете ли... Аз бях единственият, на когото тя можеше да се довери... да се довери... кучката му...

Майлс сбърчи челото си.

– Всъщност Кавило сама ме изпрати тук – обърна се той към Озер. – Следователно генерал Метцов е част от някакъв план. Но каква е целта му? Мисля, че сега е мой ред да задавам въпросите.

Озер любезно посочи с ръка и се оттегли. Майлс стана от пейката и със залитане влезе в полезрението на Метцов. Яростта на Метцов пролича дори и през еуфорията на наркотика. Той се ухили гадно.

Майлс реши да започне с въпроса, който от дълго време не му даваше мира.

– Кой... Каква беше целта на сухопътното нападение, запланувано от вас?

– Вервейн – отвърна Метцов.

Дори и челостта на Озер увисна. Майлс чуваше как пулсът му тупти в ушите му. Тишината беше зашеметяваща.

– Вервейн е вашият работодател – задави се Озер.

– Господи Боже! Най-накрая всичко се изяснява! – едва не

подскочи Майлс. От вълнението той залитна и Елена се отлепи от стената, за да го прихване. – Да, да, да...

– Това е лудост... – каза Озер. – Значи това е изненадата на Кавило.

– Това не е всичко. Обзалагам се. Засега десантните части на Кавило са по-големи от нашите, но в никакъв случай не са достатъчно големи, за да превземат напълно населена планета, като Вервейн, по суша. В състояние са да приложат единствено тактиката на внезапните нападения, последвани от светкавично изтегляне.

– Нападай и бягай, точно така – захили се Метцов.

– В такъв случай коя беше непосредствената ви цел? – побърза да зададе въпроса Майлс.

– Банки... музеи... генетични банки... заложици.

– Това са пиратски набези – обади се Озер. – Какво по дяволите сяхте да правите с плячката.

– Щяхме да я оставим на Сбора Джаксън, докато се измъкваме. Те трябваше да я укриват.

– Как смятахте да избягате от флота на Вервейн? – попита Майлс.

– Щяхме да ги ударим точно преди пристигането на новата флота. Нападащата флота на Сетаганда щеше да ги сгаци в орбита. Неподвижни мишени. Лесна работа.

Този път тишината беше абсолютна.

– Това е изненадата на Кавило – най-последно прошепна Майлс. – Да, това е достойно за нея.

– Нападение... на Кетаганда? – без да се усети, Озер започна да си гризе ноктите.

– Господи! Съвпада, съвпада – Майлс закричи из кабината. – Какъв е единственият начин да се превземе един космически преход? Едновременно от двете страни. Кавило не работи за Вервейн. Тя работи за Сетаганда. – Той се обърна и посочи генерала, който седеше с отворена уста. – Сега вече ролята на Метцов е ясна. Като бял ден.

– Пират? – Озер сви рамене.

– Не – коза.

– Какво?

– Този човек... вие явно не знаете, беше изхвърлен от бариарските Имперски служби за прояви на жестокост.

– От бариарските служби? – премигна Озер. – Трябва наистина да е било нещо много жестоко.

Майлс потисна внезапния прилив на раздразнение.

– Е... да. Той... избра неподходяща жертва. Но както и да е. Не

разбирате ли? Флота на Кетаганда навлиза в пространството на Вервейн по покана на Кавило – може би по неин сигнал. Рейнджърите правят един бърз набег на Вервейн. С най-добро чувство кетагандците „спасяват“ планетата от продажните наемници. Рейнджърите бягат. Оставят Метцов зад себе си като коза. Точно както на земята са хвърляли някой от тройката на вълците, – „опа, тази метафора не беше съвсем бетнанска“, – за да бъде публично обесен от сетагандците, които по този начин демонстрират своята „добронамереност“. Един вид, виждате ли този лош бариарец ви напакости и вие се нуждаете от нашата имперска закрила пред заплахата от Бариар, така че ето ни и нас, вече сме тук.

– А Кавило си взема своето от три места. Веднъж от Вервейн, веднъж от Сетаганда и третия път от Сбора Джаксън, когато укрие плячката си. Всички печелят. Без Вервейн, разбира се – той спря, за да си поеме дъх.

Озер изглеждаше притеснен. Май се убеждаваше.

– Смятате ли, че Сетаганда възнамерява да нанесе удар и в Центъра? Или ще се задоволи с Вервейн?

– Разбира се, че ще нанесат удар. Тяхната стратегическа цел е Центъра. Вервейн е само едно стъпало към нея. Затова е и маскарада с „лошите наемници“. Сетаганда искат да изразходват колкото е възможно по-малко сили и енергия в умиротворяването на Вервейн. Вероятно ще им лепнат етикета „съюзна сатрапия“, ще вземат под свой контрол маршрутите на космическите преходи и едва ли въобще ще слязат на планетата. Ще ги погълнат икономически до едно поколение. Въпросът е в това, дали Сетаганда ще спре на Пол? Ще се опитат ли да я превземат и нея и да ударят с един куршум два заека, или ще я оставят като буфер между себе си и Бариар? Завоеватели или ухажори? Ако успеят да накарат Бариар да нападне през Пол без разрешение, това може дори да подтикне Пол към съюз с Сетаганда. Ох! – той отново закричи из кабината.

Озер изглеждаше така, сякаш беше захапал нещо противно. С пълзящи в него червеи.

– Не бях нает, за да превземам Сетагандската империя. Очаквах, че ще се сраждавам най-много с наемниците на Вервейн, ако цялата работа не отшумеше преди това. Ако Кетаганда пристигне тук, в Центъра, ние... ще се окажем в капан. Вкарани в кошара. Без изход... Може би е по-добре да помислим как да се измъкнем, докато все още можем...

– Но адмирал Озер, нима не разбирате – Майлс посочи Метцов, – тя никога не би го оставила да ѝ се изплъзне с всичко това в главата си, ако планът още беше в сила. Може и да е предвиждала, че той ще умре при

опита си да ме убие, но възможността да не успее винаги е била налице – възможността акцията му да завърши точно с такъв разпит. Всичко това е старият план. Трябва да съществува и нов. И струва ми се, че знам какъв е той. – Съществува и още един... фактор. Ново неизвестно в уравнението. – „Грегор.“ – За Кавило нападението на Сетаганда сега представлява значителна пречка. Освен ако не греша.

– Адмирал Нейсмит, бих повярвал, че Кавило е измамила когото си искате, но не и Кетаганда. Те не забравят за отмъщението дори и да са се сменили поколения. Кавило не би могла да избяга далече. Няма да има достатъчно време, за да се порадва на печалбите си приживе. Между другото, нима е възможна печалба, която да надвишава по размерите си заплащането от три места?

„Но ако очаква, че ще има на свое разположение Бариарската империя, която да я опази от възмездието, всички ресурси на нашата Сигурност...“

– Виждам един начин, по който би могло да й се размине. Може би и тя очаква точно това – каза Майлс. – Ако нещата се наредят както тя иска, Кавило ще разполага с необходимата й закрила. И печалба.

Би могло да стане. Наистина би могло. Ако беше омаяла Грегор. И ако двамата неудобни, враждебно настроени свидетели, генерал Метцов и Майлс, се избият помежду си. Тя би могла да изостави флотата си и да избяга заедно с Грегор точно преди настъплението на Кетаганда, за да се представи на Бариар като негов „спасител“, извършил подвиг с цената на големи лични загуби. Ако в допълнение на това очарованият Грегор я представи за своя годеница – достойна майка на бъдещите потомци на военната каста, романтиката на тяхната драма може да възпламени масова подкрепа, която да надделее над по-трезвите мнения на съветниците на императора. Господ вижда, че собствената майка на Воркосиган беше положила основите за един такъв сценарий. „Наистина би могла да го направи. Кавило, императрица на Бариар. Дори звучи добре.“ И би могла да завърши кариерата си, като предаде абсолютно всички, включително и собствената си войска...

– Майлс, лицето ти... – Елена беше разтревожена.

– Кога? – попита Озер. – Кога ще нападне Сетаганда? – Той улови блуждаещия поглед на Метцов и повтори въпроса си.

– Само Кави знае – изкикоти се Метцов. – Кави знае всичко.

– Сигурно е неизбежно – намеси се Майлс. – Може дори да е започнало. Така предполагам от разчета на Кавило за моето завръщане тук. Тя е искала флотата да е парализирана. Точно сега можехме да се бием

помежду си.

– Ако това е истина – промърмори Озер, – какво да правим...?

– Не сме прекалено далече. На ден и половина от сражението, което ще бъде на станцията за преходи на Вервейн. Отвъд пространството на Вервейн. Трябва да се приближим. Флота ни трябва да пресече системата и да закове Кавило пред сетагандците. Да блокираме пътя й...

– Чакай, чакай! Няма да се впусна в безразсъдна атака на Сетагандската империя! – остро го прекъсна Озер.

– Трябва. Рано или късно ще трябва да се изправиш срещу тях. Избери сам времето за това или те ще го изберат. Космическите преходи са единственото място, където те могат да бъдат спрени. Преминат ли веднъж, това ще бъде невъзможно.

– Ако започна да изтеглям флотата от Аслънд, Вервейн ще помислят, че ги нападаме.

– И ще се мобилизират, ще застанат нащрек. Добре. Но ще съсредоточат вниманието си в погрешна посока. Това не е добре. Само ще улесним Кавило. Несъмнено това е част от стратегията й.

– Да предположим, че в момента Сетаганда са такава пречка за Кавило, както твърдиш, и тя не изпрати сигнала за нападението?

– О, те все още са й необходими. Различни са само целите й. Те й трябва, за да избяга от тях. И за да избият вместо нея евентуалните свидетели. Но за успеха си тя няма нужда от тях. Фактически, сега в неин интерес е нападението да забуксува. Ако наистина мисли в далечна перспектива, както би трябвало да бъде, според новия й план.

Озер разтърси глава, сякаш искаше да намести мозъка си.

– Защо?

– Единствената ни надежда, единствената надежда на Аслънд, е да заловим Кавило и да се противопоставим на Сетаганда, докато не ги спрем на прехода на станция Вервейн. Не, чакай малко, трябва да поставим под наш контрол и двете страни на прехода Вервейн-Центъра. Докато не пристигнат подкрепления.

– Какви подкрепления?

– Аслънд, Пол. Те ще разберат заплахата за тях веднага щом Сетаганда започне да действа от позиция на силата. А ако Пол влезе в сражението на страната на Бариар, вместо на Сетаганда, Бариар също може да се включи със свои войски чрез Пол. Сетаганда могат да бъдат спрени, ако всичко се развие в нужната посока. – Но ще могат ли да измъкнат Грегор жив? „Не само един път до победата, а всички пътища...“

– Бариар ще се включат ли?

– О, струва ми се, че да. Вашето контраразузнаване трябва да следи тези неща. Не са ли забелязали рязко повишаване на разузнавателната активност на Бариар в Центъра през последните няколко дни?

– Като стана въпрос за това, да. Интензивността на кодираните им съобщения се е учетворила.

Слава Богу! Може би избавлението беше по-близо, отколкото смееше да се надява.

– Разшифровали ли сте някое от тези съобщения? – небрежно попита Майлс, докато моментът беше подходящ.

– Засега сме разгадали само най-лесната им кодировка.

– Аха. Добре. Впрочем много лошо.

Озер стоеше със скръстени ръце и дъвчеше устната си. Остана така, вгълбен в себе си цяла минута. Майлс с притеснение си спомни съзерцателното изражение, което беше изписано на лицето на адмирала, когато той нареди да го изхвърлят през най-близкия въздушен шлюз преди по-малко от седмица.

– Не – най-накрая проговори Озер. – Благодаря за информацията. Предполагам, че ще ти подаря живота в замяна. Но ние се оттегляме. Това не е битка, която сме в състояние да спечелим. Само някоя заслепена от пропаганда планетарна армия, обезпечена с всичките ресурси на една планета, може да си позволи подобна психоматична саможертва. Предназначението, което съм предвидил за флота си, е да играе ролята на фино тактическо оръдие, а не на някакво си шибано резе от трупове. Аз не съм, както ти го нарече, жертвено агне.

– Не жертвено агне, а острие на атаката.

– Твоето острие виси във въздуха самотно, без нищо на което да е прикрепено. Не!

– Това последната ви дума ли е, сър? – попита Майлс с изгънял глас.

– Да – Озер посегна към предавателя на китката си, за да извика стражите, които стояха навън. – Ефрейтор, тази компания заминава в ареста. Обадете се долу и съобщете за тях.

Часовият отдаде чест през стъклото на вратата, когато Озер прекъсна връзката.

– Но, сър... – Елена се приближи към него с вдигнати умоляващо ръце и светкавично като нападаща змия, тя рязко замахна с китката си и заби хипоспрея във врата на Озер. Той отвори широко очи и яростта оголи зъбите му. Пулсът му удари веднъж, дважд, три пъти... Той се напрегна и посегна да я удари. Ръката му увисна по средата на пътя.

Стражите зад вратата реагираха светкавично на рязкото движение на Озер и извадиха стъernerите си. Елена улови ръката на Озер и я целуна признателно. Часовите се отпуснаха. Единият сбута другия с лакът и му каза нещо доста гнусно, ако се съдеше по идиотските им усмивки, но в момента в главата на Майлс беше такава бъркотия, че въобще не му беше до опити да чете по устните.

Озер се олюляваше и дишаше тежко, опитвайки се да се пребори с наркотика. Елена опря едното си рамо плътно до него. Без да изпуска ръката му, тя плъзна своята ръка удобно около кръста му, като го обърна така, че сега стояха с гръб към вратата. Неизменната глупава усмивка, съпътстваща действието на наркотика, се появи на лицето на Озер, след това избледня и най-накрая се закрепил стабилно на него.

– Държеше се така, сякаш съм невъоръжена! – Елена ядосано поклати глава и мушна хипоспрея в джоба на куртката си.

– Сега какво? – отчаяно прошепна Майлс, когато ефрейторът се наведе над шифровата ключалка на вратата.

– Всички сме за ареста, предполагам. Тънг е там – отговори Елена.

– Аа... – „Дявол да го взема, никога няма да успеем.“ Трябва да опита. Майлс се усмихна жизнерадостно на стражите, които тъкмо влизаха, и им помогна да отвържат Метцов, като се стараше по всякакъв начин да им се пречка и да отвлича вниманието им от необикновено щастливото изражение на Озер. Издебна един момент, когато погледите на стражите бяха отправени в друга посока, и спъна Метцов, който залитна.

– По-добре го хванете от двете страни. Не е много стабилен – каза той на войниците. Самият той не беше твърде стабилен, но все пак успя да задържи вратата, така че стражите и Метцов да тръгнат напред. Майлс тръгна след тях, а Елена, прихванала Озер за кръста, вървеше последна.

– Хайде, мили, ела – чу да припява зад него Елена като жена, която приласкава коте в скута си.

Това беше най-дългата кратка разходка, която Майлс беше правил в живота си. Той поизостана и изръмжа с ъгъла на устата си към Елена:

– Добре, значи всички отиваме в ареста. Там ще заприлича на склад за любимци. После какво?

– Не знам. – Тя прехапа устната си.

– Точно от това се страхувах. Оттук. – Те завиха зад следващия ъгъл.

Единият от стражите погледна през рамо.

– Сър?

– Продължавайте, момчета – извика им Майлс. – Доложете в каютата на адмирала, като затворите този шпионин.

– Тъй вярно, сър.

– Продължавай да вървиш – промълви Майлс. – Продължавай да се усмихваш...

Стъпките на стражите заглъхнаха по коридора.

– А сега накъде? – попита Елена. Озер се препъна. – Безмислено е!

– Каютата на адмирала. Защо не? – Усмивката на Майлс беше застинала като маска на покойник. Спонтанният бунт на Елена му беше осигурил възможността на деня. Вече беше набрал инерция. Нямаше да се спре, докато не успееш да го съкрушат физически. Главата му беше замаяна от неизразимото облекчение от възможността най-сетне да прикове непостоянната, измамна несигурност в едно твърдо ще. „Сега е моментът. Паролата е действие.“

Може би. Ако.

Минаха покрай няколко души от техническата част. Озер клатеше глава в нещо подобно на кимане. Майлс се надяваше това да мине за небрежен отговор на техния поздрав. Във всеки случай никои не се обърна и не извика „Ей“. След две нива и още един завой излязоха в добре познатите коридори на офицерския отсек. Те подминаха капитанската кабина (Господи, ще трябва да се оправя и с Аусън! И то скоро!), дланта на Озер, която Елена притисна към ключалката, им осигури достъп до помещенията, които Озер беше превърнал в свой флагмански кабинет. Майлс се усети, че съдържа дъха си чак докато вратата се затвори зад тях.

– Сега сме вътре – Елена опря гръб на вратата. – Пак ли ще ни зарежеш?

– Не и този път – мрачно отвърна Майлс. – Може и да си забелязала, че остана един въпрос, който не исках да подлагаме на обсъждане в лазарета.

– Грегор.

– Точно така. В момента Кавило го държи като заложник на флагманския си кораб.

Елена едва не приклепна от изненада.

– Значи смята да го продаде на кетагандците срещу откуп?

– Не. По-лошо, тя смята да се омъжи за него.

Елена сви устни изумена.

– Какво? Майлс, няма начин в главата ѝ да се зароди такава

немислима идея, освен ако...

– Освен ако Грегор не е засадил семената сам. В което съм убеден. Освен това ги полива и тори. Това, което не знам, е дали наистина го е имал предвид, или просто е печелел време. Тя много внимаваше да не се срещнем. Познаваш Грегор почти толкова добре колкото и аз. Какво мислиш?

– Трудно ми е да си представя Грегор влюбен до видиотяване. Винаги е бил толкова... тих. Почти... е безполов. В сравнение с... Иван, да речем.

– Не съм убеден, че сравнението е удачно.

– Не е, прав си. Ами, тогава в сравнение с теб.

Майлс се зачуди как точно трябва да разбира това.

– Грегор никога не е имал много възможности, когато бяхме помлади. Имам предвид, никакво уединение. С цялата тази охрана и сигурността... Това... може да създаде някои затруднения на един мъж, освен ако не си пада малко екхибиционист.

Ръката ѝ описа движение, сякаш се плъзгаше по гладката съвършена кожа на Грегор.

– Той не беше такъв.

– Естествено. Кавило сигурно полага старание да се представи само откъм най-привлекателната си страна.

Елена замислено прокара език по устните си.

– Хубава ли е?

– Да, ако случайно харесваш кръвожадни блондинки с мания за величие. Предполагам, че може да се представи и в по-добра светлина, когато ще е трудно да ѝ се устои. – Той стисна ръката си. Все още усещаше спомена за допира на косата на Кавило като сърбеж на дланта си. Той я отри в шева на панталона си.

Елена лекичко се оживи.

– А, ти не я харесваш.

Майлс вдигна глава и се загледа в лицето на Елена – лице на валкирия.

– Прекалено е дребна за мен.

Елена се засмя.

– Това вече го вярвам. – Тя отведе Озер до един стол и го настани в него. – Скоро ще трябва да го завържем. Или да измислим нещо друго.

Сигналът на комуникационното устройство избръмча. Майлс отиде до бюрото на Озер, за да отговори.

– Да? – каза той с възможно най-спокойния си и отегчен глас.

– Тук е ефрейтор Медис, сър. Затворихме агента на Вервейн в деветата килия.

– Благодаря ви, ефрейтор. Ъ-ъ... – струваше си да опита. – Остана ни малко от наркотика. Бихте ли довели, ако обичате, капитан Тънг за разпит?

Извън обсега на видеокамерата, Елена вдигна обнадеедена тъмниче си вежди.

– Тънг ли, сър? – в гласа на ефрейтора звучеше съмнение. – Ъ... Може ли да взема още двама души за подкрепление, сър?

– Разбира се... Вижте дали сержант Кодак не е някъде там. Той може да има свободни хора за извънреден наряд. Всъщност, самият той не е ли в списъка за извънредни дежурства? – Майлс вдигна очи към Елена, която го поздрави със свити в буквата „О“ палец и показалец.

– Мисля, че да, сър.

– Както и да е. Чудесно. Действайте – той изключи предавателя и го зяпна втренчено, като че ли се беше превърнал в лампата на Аладин. – Струва ми се, че не ми е било писано да умра днес. Провидението сигурно е решило да запази живота ми за вдругиден.

– Мислиш...?

– О, да. Тогава ще имам много по-голяма възможност да съсия всичко, по много по-ефектен начин, и то пред публика. Може да струва и живота на хиляди други освен мен.

– Не изпадаш ли в едно от глупавите си паникьорски настроения? Сега нямаш време за това – тя започна да си играе с хипоспрея. – Трябва да помислиш как да ни измъкнеш от тази каша.

– Слушам, госпожо – хрисимо ѝ отвърна Майлс и разтри ръката си. Чувстваше някакво странно благоразположение и душевен комфорт. – Между другото, защо когато Озер арестува Тънг заради осигуряването на моето бягство не продължи с теб, Ард, Кодак и останалите от вашите хора?

– Той арестува Тънг не заради това. Поне аз не мисля така. Постоянно дразнеше Тънг, това е любимото му занимание. Бяха на мостика двамата по едно и също време – това е много необичайно, и най-накрая Тънг не издържал и се опитал да го повали. Всъщност, повалил го. Доколкото разбрах, бил е на път да го удуши, когато охраната го е откъснала от Озер.

– В такъв случай това няма нищо общо с нас? – „Какво облекчение.“

– Не съм съвсем сигурна. Не бях там. Възможно е да е искал да

попречи на Озер да направи точно тази връзка. Отклоняване на вниманието му по спешност, нещо такова – Елена кимна към Озер, който продължаваше да се усмихва с празната си смирена усмивка. – А сега?

– Остави го на мира, докато докарат Тънг. Тук всички сме просто едно щастливо семейство – Майлс направи гримаса. – Но в името на Господа Бога не позволявай на никому да се опитва да го заговори.

Зумерът на вратата извънтя. Елена застана зад стола на Озер и постави едната си ръка на рамото му. Опитваше се да изобрази възможното щастие. Майлс отиде до вратата и освободи ключалката. Вратата се плъзна настрани.

Шестима яки войници заобикаляха враждебно настроения наглед Кай Тънг. Тънг беше облечен в светложълта затворническа пижама и излъчваше злоба като малко червено джудже. Когато видя Майлс, челостта му хлопна, а на лицето му се изписа пълно объркване.

– А, ефрейтор. Благодаря – каза Майлс. – След този разпит ще проведем кратко съвещание на щаба. Ще ви бъда признателен, ако заедно с взвода си останете на пост тук навън. И за в случай, че капитан Тънг отново стане агресивен, ще е добре, а... сержант Кодак и още двама от вашите хора да влязат вътре. – За да подчертае „вашите“, той само изгледа втръчено Кодак в очите, без да променя тона си.

Кодак схвана мисълта му.

– Да, сър. Ти, редник. Ела с мен.

„Повишавам те в лейтенант“, помисли си Майлс и отстъпи встрани, за да пропусне Кодак и избрания от него мъж да вкарат Тънг вътре. Озер, който изглеждаше в най-добро настроение, се разкри напълно пред очите на войниците от взвода само за момент, преди вратата да се затвори отново.

Адмиралът беше изцяло в ползрението на Тънг. С едно движение на раменете той се отърси от стражата и се спусна към Озер с едри крачки.

– Сега пък какво искаш, копеле нещастно? Да не си мислиш, че... – Тънг спря. Озер продължаваше да му се усмихва с блуждаещата си усмивка. – Какво му става?

– Нищо – сви рамене Елена. – Струва ми се, че една доза от това – тя показва наркотика – беше достатъчна, за да го превърне в значително по-добро същество. Много жалко, че е само временно.

Тънг отметна назад главата си и се засмя, след това се завъртя и развъртя раменете на Майлс.

– Ти го направи. Ти малък... Върна се! Отново си в бизнеса!

Човекът на Кодак трепна, сякаш се колебаеше на кого да скочи. Сержантът го улови за ръката, мълчаливо поклати глава и посочи стената до вратата. Кодак прибра стънера си в кобура и се облегна със скръсени ръце на рамката на вратата; след секунда колебание човекът му го последва и застана от другата страна.

– Подпирай стената – ухили му се с ъгълчето на устата си Кодак. – Смятай го за подарък.

– Не беше съвсем доброволно – каза Майлс през стиснатите си зъби. – И все още не сме в бизнеса. – „Съжалявам, Кай. Този път не мога да водя хорото вместо тебе. Ще трябва да ме последваш.“ – Майлс запази строгото изражение на лицето си и свали ръцете на Тънг от раменете си с вледеняваща учтивост. – Онзи капитан на товарния кораб, който ти намери, ме закара право в ръцете на Кавило. Оттогава все се питам дали това беше случайност.

– А! – Тънг се отдръпна назад. Изглеждаше така, сякаш Майлс току-що го беше ритнал в корема.

Майлс се чувстваше така, сякаш наистина го е направил. Не, Тънг не беше предател. Но Майлс не смееше да се откаже от единствената пътечка, която му беше останала.

– Предателство или нехайство, Кай? – „И престана ли да биеш жена си?“

– Нехайство – прошепна Тънг. Лицето му беше побеляло. – По дяволите, ще убия този...

– Тази работа вече е свършена – студено го прекъсна Майлс. Тънг повдигна вежди. Беше едновременно и изненадан, и респектиран.

– Пристигнах в Центъра Хийгън по силата на договор – продължи Майлс, – който се обърка така, че едва ли възстановяването му ще е възможно. Не съм пристигнал тук, за да ти осигуря отново бойното командване на Дендариини – ударът беше точен, – освен ако не си готов да служиш за постигането на моите цели. Изборът на приоритети и цели остава мой. Единствено начинът за постигането им ще бъде в твоята компетентност.

– Като мой съюзник... – започна Тънг.

– Не съюзник. Твой командващ. Или нищо – прекъсна го Майлс.

Тънг стоеше вцепенен. Веждите му се опитваха да открият точното си място. Най-после той каза меко:

– Като че ли малкото момченце на татко Кай пораства.

– Това е само началото. В играта ли си, или се отказваш?

– Не мога да пропусна останалото – Тънг засмука долната си устна.

– Влизам.

Майлс протегна ръка.

– Решено?

Тънг я пое.

– Решено. – Ръкостискането му беше решително.

Майлс изпусна една дълга въздишка.

– Добре. Миналия път ти наговорих някои полуистини. Ето какво става в действителност. – Той закрачи из стаята. Треперенето му не беше причинено единствено от ефекта на невноразрушителя. – Действително имам договор със заинтересован външен клиент, но той не е за „военна оценка“. Това е версията, с която хвърлих прах в очите на Озер. Онази част, която ви разказах – за предотвратяването на планетарна гражданска война, не е прах в ничии очи. Бях нает от Бариар.

– Обикновено те не прибягват до услугите на наемници – отбеляза Тънг.

– Аз не съм обикновен наемник. Получавам заплащането си от бариарската Имперска сигурност („Господи! Най-после цялата истина“), за да открия и спася един заложник. Освен това се надявам да попреча на флота на Кетаганда да превземе Центъра Хийгън. Вторият ни стратегически приоритет ще бъде да поставим под свой контрол и двата изхода на космическия преход на Вервейн заедно с всичко друго, което успеем, докато не пристигнат подкрепленията от Бариар.

Тънг се изкашля.

– Втори приоритет? Ами ако не пристигнат? Трябва да пресекат Пол... И съ... освобождаването на заложници обикновено не представлява въпрос от първостепенно значение при определянето на стратегическия и тактическия план на действие на цяла флота, нали?

– Гарантирам ви тяхното пристигане, като се има предвид личността на този заложник. Императорът на Бариар – Грегор Ворбара, беше отвлечен. Аз го открих, изгубих го и сега трябва да го върна обратно. Както можете да се досетите, очаквам наградата за връщането му да бъде значителна.

По изражението на лицето на Тънг в момента можеше да се напише цяла популярна студия „За ужасяващите новини и техния ефект върху лицевите мускули на евразица“ или нещо такова.

– Она мършавия неврастеник, дето влачеше след себе си миналия път... Това не е бил той, нали?

– Да, той беше. И между нас да си остане, двамата с теб успяхме да го доставим право в ръцете на Кавило. Без никакви отклонения.

– О! Мамка му! – Тънг се почеса по главата. – Тя ще го продаде без всякакви церемонии на Сетаганда.

– Не. Тя смята да си получи наградата от Бариар.

Тънг отвори уста, затвори я и вдигна показалец.

– Чакай малко...

– Много е сложно – безпомощно отстъпи Майлс. – Точно затова ще те делегирам на по-простото място – контрола върху прехода. Със спасяването на заложника ще се заема аз.

– Просто! Наемниците Дендари, всичките пет хиляди, срещу Кетагандската империя. Сам сами. Да не си забравил да броиш през последните четири години?

– Мисли за славата. Мисли за своята репутация. Помисли само как ще изглежда в автобиографията ти.

– На некролога ми, искаш да кажеш. Никой няма да е в състояние да събере достатъчно от разпръснатите ми атоми за едно прилично погребение. Ще покриеш ли разходите по погребението ми, синко?

– Ще бъде разкошно. Знамена, танцуващи момичета и достатъчно бира, по която ковчегът ти ще може да доплава до Валхала.¹¹

Тънг въздъхна.

– Нека плава по сливово вино и да е лодка, а? Биричката ще си я пийвам. Добре – той замълча и потри устните си. – Първата ни стъпка е да обявим положение на едночасова, вместо двама и четири часова тревога във флота.

– Не е ли обявено вече? – намръщи се Майлс.

– Ние се придържахме към отбранителната тактика. Смятахме, че разполагаме най-малко с трийсет и шест часа за проверка на всичко, което ни приближава откъм Центъра. Или поне Озер смяташе така. Ще са ни необходими около шест часа, за да преминем на едночасова готовност.

– Добре... в такъв случай това е втората ни стъпка. Твоята първа стъпка ще бъде да се разцелуваш и помириш с капитан Аусън.

– Разцелувай ми задника! – извика Тънг. – Този тъпанар. В главата му е пълен вакуум...

– Главата му е необходима за командването на „Триумф“, докато ти ръководиш флота. Не можеш да се справиш и с двете. Само толкова мога да направя за реорганизирането на флота за действие. Ако разполагам

11. Валхала – дворец на бог Один, където живеят душите на падналите в бой войни – според скандинавската митология. (Б.пр.)

с една седмица за необходимата чистка... но не разполагам. Хората на Озер трябва да бъдат заставени да продължат да си вършат работата. Ако имам Аусън – Майлс вдигна свитата си като кошничка ръка, за да илюстрира мисълта си, – мога да държа в подчинение и останалите. По един или друг начин.

Тънг изрази мълчаливото си съгласие единствено с разочаровано ръмжене.

– Добре – ръмженето му заглъхна и той се ухили. – Въпреки че ще ти платя само за да видя как ще го накараш да се целуне с Торн.

– Всяко чудо с времето си.

* * *

Капитан Аусън, когото Майлс си спомняше отпреди четири години като едър мъж, беше прибавил още някой килограм, но иначе не се беше променил. Той влезе в каютата на Озер, схвана посланието на насочените към него стънери и се спря. Когато видя Майлс, който беше приседнал на ръба на бюрото на Озер (психологически трик, благодарение на който главата му беше на едно ниво с главите на всички останали: Майлс се страхуваше, че ако седне в стола ще изглежда като дете, което има нужда от малко столче, за да стигне масата за вечеря), изражението на Аусън се промени от ядосано до ужасено.

– О, по дяволите! Пак ли ти!

– Но разбира се – сви рамене Майлс. Кодак и неговият човек, които все още подпираха стената, но вече със стънери в ръце, потиснаха две усмивки на сладостно предчувствие.

– Шоуто ще започне всеки момент.

– Не можете да вземете този... – Аусън спря и се втренчи в Озер. – Какво сте му направили?

– Нека кажем просто, че сме пренастроили отношението му към нас. Колкото до флотата, тя е вече моя. (Е, във всеки случай, работеше по въпроса.) Въпросът е дали вие ще изберете печелившата страна? Дали ще си сложите в джоба една извънредна премия за участие в сражение? Или ще трябва да предам командването на „Триумф“ на...

Аусън се озъби безмълвно на Тънг.

– ...Бел Торн?

– Какво? – изскимтя Аусън. – Не можете...

Майлс не го остави да довърши.

– Случайно да си спомняте как се издигнахте от капитан на „Ариел“ до командващ „Триумф“? Да?

Аусън посочи Тънг.

– Ами той?

– Предприемачът, с когото работя в случая, ще изплати равностойността на „Триумф“, което ще представлява законния дял на Тънг в кооперирането на флота. В замяна на това комодор Тънг ще се откаже от всички свои претенции към самия кораб. Аз ще потвърдя ранга на Тънг като началник-щаб по тактическите въпроси и вашия като капитан на флагмана „Триумф“. Вашият оригинален принос, равностоен на стойността на „Ариел“, ще бъде потвърден като ваш законен дял в кооперирането на флота. И двата кораба ще бъдат регистрирани като собственост на флота.

– Съгласен ли си с това? – настоя да разбере от Тънг Аусън.

Майлс смушка Тънг с палец.

– Да – неохотно се отзова Тънг.

Аусън се смръщи, обмисляйки проблема.

– Не са само парите... – той се спря и отново сбръчка челото си. – Каква премия за сражение? Какво сражение?

„Който се колебае, губи.“

– Да или не?

Върху кръглото лице на Аусън се появи лукаво изражение.

– Да, ако той се извини.

– Какво? Този галфон си мисли...

– Извини се на човека, Тънг, драги – припя отново през зъби Майлс. – И да започваме. Или „Триумф“ ще си има капитан, който сам може да си бъде булка. И никоя от многобройните добродетели на целомядрieto не ще може да ме разубеди.

– Никога не съм можел да разбера дали иска ти да го прекараш, или той да оправи теб...

Майлс се засмя и вдигна помирително ръка.

– Хайде, хайде – той кимна към Елена, която беше прибрала стъне-ра си, за да го замени с невроразрушител, насочен в главата на Аусън.

Усмивката ѝ обезпокоително напомни на Майлс за сержант Ботари. Или по-лошо – на Кавило.

– Аусън, казвала ли съм ти някога колко много ме дразни гласа ти? – поинтересува се тя.

– Няма да стреляш – каза Аусън, но по гласа му личеше, че не е убеден в това.

– Не бих я спрял – излъга Майлс. – Трябва ми кораба ти. Би било удобно, ако командването му поемеш ти. Но не е задължително –

втреченият му поглед преряза като с нож неговия кандидат началник-щаб по тактическите въпроси. – Тънг?

Неохотно и с изкривено лице Тънг подхвана една крайно неясна, но преливаща от благородство реч за неизлечимите петна в неговия характер, интелект, потекло, външност. Лицето на Аусън потъмня и Майлс прекъсна по средата списъка, който Тънг изброяваше, и го накара да започне отначало.

– По-простичко – посъветва го той.

Тънг си пое дъх.

– Аусън, понякога може и да си голям боклук, но дявол да го вземе, наистина можеш да се сражаваш, когато се наложи. Виждал съм те в бой. Виждал съм те в какви ли не запечени и смахнати ситуации. Ти ще си първият, на когото ще подам ръка, ако се стигне дотам, преди дори да се сетя за някой от другите капитани във флота.

Аусън сви устни.

– Е, това вече е искрено. Много ти благодаря. Наистина съм ти признателен за загрижеността за моята безопасност. Колко запечено и смахнато смяташ, че ще е този път?

Тънг се подсмихна по възможно най-отвратителния начин, както реши Майлс.

* * *

Капитаните-собственици биваха довеждани в каютата един по един, за да бъдат принуждавани, подкупвани, изнудвани и смайвани, докато устата на Майлс не пресъхна, гърлото му не започна да дращи и гласът му не подрезгавя. Единствено капитанът на „Перигрин“ се опита да се бие. Той беше зашеметен със стънер и вързан, а на помощник-командира беше предоставена възможността да направи незабавен избор между бързото повишение и бавната и дълга разходка, започваща от въздушния шлюз. Той избра повишението, въпреки че очите му говореха: Някой друг път. Майлс нямаше нищо против, при условие, че този някой друг път дойде след кетагандците.

После се преместиха в по-голямата конферентна зала, за да проведат най-странното съвещание на щаба, на което Майлс беше присъствал някога. Озер беше подкрепен от ударна доза наркотик и подпрян начело на масата, където остана препариран като усмихващ се труп. Поне още двама бяха вързани за столовете си със запушени усти. Тънг беше заменил жълтата си пижама за сиво бойно облекло. Отличителните знаци на комодор бяха прикрепени набързо с карфици върху

капитанските му петлици. Реакцията на встъпителното тактическо представяне варираше от съмнение до ужас, който почти избледня на фона на неудържимия обстрел със задачи, чието изпълнение се изискваше от тях. Най-убедителният аргумент на Тънг беше зловещото предположение, че ако не поемат защитата на космическия преход сега, почти сигурно ще бъдат принудени да нападнат през него по-късно срещу подготвената кетагандска защита. Представата за това накара всички около масата да потръпнат. „Може да стане по-лошо“ винаги е било твърдение, което е трудно да обориш.

По средата на съвещанието Майлс разтри слепоочията си и се наведе към Елена.

– Винаги ли е било толкова зле, или просто съм забравил? – прошепна ѝ той.

Тя сви устни в размисъл и му промърмори:

– Не, едно време обидите бяха на по-високо ниво.

Майлс потисна усмивката си.

Майлс направи поне стотина искания, за които нямаше пълномощия и още толкова голословни обещания и най-накрая нещата си заставаха по местата. Озер и капитана на „Перигрин“ бяха съпроводени от стража до ареста. Тънг се спря само колкото да направи недоволна гримаса с поглед върху филцовите чехли на Майлс.

– Ако ще командваш моята група, синко, би ли направил една услуга на стария войник. Намери си, ако обичаш, чифт уставни ботуши.

Най-после останаха само двамата с Елена.

– Искам да разпиташ отново генерал Метцов – каза ѝ Майлс. – Измъкни цялата информация за тактическото разположение на рейнджърите, до която успееш да се добереш – кодове, кораби в готовност, кораби в резерв, последните известни позиции, особености на личния състав плюс това, което може да му е известно за Вервейн. Редактирай всяко злополучно споменаване на истинската ми личност и предай показанията му на Операционния отдел с предупреждението, че не всичко, което Метцов си мисли, че е истина, непременно е. Може да ни е от полза.

– Добре.

Майлс въздъхна и изтощен се опря на лактите си на празната конферентна маса.

– Знаеш ли, планетарни патриоти като бариарците и като нас, грешат. Нашето офицерство смята, че наемниците нямат чест, защото могат да бъдат купени и продадени. Но честта е лукс, който може да си позволи само свободният човек. Един добър имперски офицер като мен

не е задължен към честта, той е само ограничен. Колко от тези честни и достойни хора току-що изпратих на смърт с лъжа? Странна игра.

– Сега би ли променил нещо?

– Всичко и нищо. Бих сипал лъжи и с двойно по-голяма бързина, ако се наложи.

– Ти наистина говориш два пъти по-бързо с бетианския си акцент.

– Ти разбираш. Правилно ли постъпвам? Провалът автоматически означава грешка. – „Не само една пътека към бедствието, а всички пътища...“

– Естествено – тя вдигна вежди.

Майлс сви устните си.

– Значи ти, моята бариарска дама, която мрази Бариар, си единственият човек в Центъра, когото мога честно да пожертвам.

Тя наведе глава, за да осмисли казаното от Майлс.

– Благодаря ти, милорд. – На излизане тя докосна върха на главата му с ръка.

Побиха го тръпки.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Майлс се върна в каютата на Озер и се зае с внимателното проучване на архива му. Опитваше се да запомни всяка промяна в оборудването и личния състав, направена след като се беше оттеглил от командването и да осмисли картината на събитията в Центъра – такава, каквато я описваха разузнавателните данни на Дендари и Аслънд. Някой му донесе сандвич и кафе, които погълна, без да усети вкуса им. Кафето вече не го ободряваше, въпреки че все още работеше с почти непоносимо напрежение.

„Веднага щом напуснем дока, ще се строполя в леглото на Озер.“ Най-добре щеше да е да прекара по-голямата част от трийсет и шест часовия път в сън, иначе при пристигането им пасивите далече щяха да надхвърлят актива, с който можеше да се похвали. А тогава щеше да му се наложи да се разправя с Кавило.

Да не говорим за сетагандците. Майлс разгледа проблемите, свързани с историческата трикрака раса на Сетаганда между развитието на въоръжението и тактическите въпроси.

Метателните оръжия за близък бой в космоса отдавна бяха изместени от масовото навлизане в употреба на защитните щитове и лазерите. Защитните щитове, проектирани да предпазват движещите се с нормална скорост кораби от космически отломки, отминаваха ракетите, без дори да ги забележат. Лазерните оръжия на свой ред бяха станали безполезни при появата на „Мечопогълщача“ – бетанска защитна система, която използваше огъня на противника за свой собствен енергиен източник, подобно на плазменото огледало, разработено по време на поколението на родителите на Майлс и обещаващо същия ефект при плазмените оръжия, които имаха по-малък обseg на действие. Следващото десетилетие сигурно щеше да види снемането от въоръжение и на плазмените бойни средства.

През последните две години най-многообещаващи за близък бой в космоса бяха така наречените гравитационни пики – модифицирани оръжия, създадени на базата на последните постижения в лъчевите технологии, които действаха на принципа на имплозията. Многобройните разработки на защитни щитове от силово поле, генерирано от изкуствена гравитация, си приличаха само в едно – всички бяха еднакво ненадеждни в осигуряването на защита от гравитационните пики. Там,

където гравитационният лъч влезеше в съприкосновение със силовото поле, оставаше само неразбория от грозни отпадъци. Ефектът му върху човешкото тяло можеше да се опише само с една-единствена дума – ужас.

Но от гледна точка на скоростите и разстоянията в космоса периметърът на действие на всмукващия енергията ефект на имплозията беше влудяващо ограничен – едва дванайсет километра. Сега, по време на боя, корабите трябваше да забавят скоростта си, да се приближават един до друг и да маневрират почти счепкани в смъртоносна схватка. Като се вземеше предвид и малкия мащаб на космическите преходи, изглеждаше сякаш сраженията отново щяха да придобият интимната атмосфера на единоборството, ако не съществуваше тактическото съображение, че прекалено сбитите бойни формирания неизменно подтикваха противника към прилагането на „слънчевата зидария“, както наричаха масираните ядрени атаки. Кръгът се затваряше. Отново и отново. Появиха се намеци, че непосредственото разрушаване на корпуса и вземането на вражеските кораби на абордаж може отново да се наложи като най-практична и лесно приложима тактика. Във всеки случай, поне докато от „работилниците на дявола“ – оръжейните заводи – не пристигнеш следващата изненада. Майлс често се улавяше, че изпитва копнеж по добрите стари времена, когато, по времето на поколението на дядо му, хората са могли да се избиват един друг на разстояние от цели петдесет хиляди километра. Просто ярки искрички, нищо повече!

Ефектът от действието на новите оръжия при концентрация на огнева мощ обещаваха да бъде любопитен, особено в условията на космическите преходи. Сега възможността относително малка бойна част, разположена в малко пространство, да разполага с огнева мощ на кубичен метър, равна на мощта на която и да е голяма армия, беше реалност. И то без многочислената армия да е в състояние да сгъсти бойните си единици до степен, осигуряваща достатъчна ефективност при ограничения обсег на действие на оръжията, макар че безспорно, разликата в ресурсната осигуреност все още имаше своето значение. За една готова на саможертва голяма армия оставаше възможността да продължава настъплението си на приливи, докато абсолютният брой не надделее над помалката концентрация на сила. Сетагандските управници не бяха алергични към саможертвата, въпреки че обикновено предпочитаха жертвоприношенията на подчинените си или, още по-добре, на своите съюзници. Майлс разтри схванатите мускули на врата си.

Зумерът на вратата изпищя пронизително. Майлс се пресегна през

бюрото и освободи ключалката.

На прага несигурно пристъпваше слаб тъмнококс мъж в началото на трийсетте, облечен в сиво-бялата наемническа униформа с отличителните знаци на техническия отдел.

– Милорд? – гласът му беше тих.

Бъз Джесек – технически отдел на флотилията. Някога дезертъор от бариарските Имперски Служби, впоследствие положил васална клетва като личен оръжейник на Майлс, на истинския лорд Воркосиган и накрая съпруг на жената, която Майлс обичаше. Някога обичаше. Все още обичаше. Бъз. По дяволите! Майлс се покашля, за да наруши неловкото мълчание.

– Влезте, комодор Джесек.

С бързи и безшумни крачки Бъз прекоси килима. Изглеждаше гузен и готов да започне да се защитава.

– Бях навън да заплащам за поправките. Току-що се прибрах на кораб и чух новината, че сте се върнали. – Годините, прекарани в галактическо изгнание, бяха изгладили бариарския му акцент. Сега той беше значително по-трудно доловим отпреди четири години.

– Във всеки случай не за постоянно.

– Аз... съжалявам, че не заварихте нещата така, както ги бяхте оставили, милорд. Чувствам се така, сякаш съм прахосал зестрата на Елена, зестра, която ни беше дар от вас. Не успях да разбера смисъла на икономическите маневри на Озер, докато... Е, нямам никакво извинение.

– Той е изиграл и Тънг – посочи Майлс. Вътрешно го болеше от извиненията на Бъз. – Разбрах, че случилото се е било далече от разбиращата за честна борба.

– Изобщо не беше борба, милорд – бавно каза Бъз. – В това беше целият проблем. – Бъз стоеше мирно. – Дойдох да ви уведомя за оставката си, милорд.

– Оставката ти не се приема – бързо отвърна Майлс. – Първо, положилите васална клетва оръжейници не могат да се оттеглят по собствено желание: второ, откъде ще намеря толкова компетентен инженер на флотилията за – той погледна часовника си – за два часа: и трето, трето... имам нужда от свидетел, който да докаже невинността ми, ако нещата се объркат. Трябва да ме посветиш във възможностите на оборудването на флотилията и да ми помогнеш да го приведем в пълна готовност. Освен Елена ти си единственият човек, на когото мога да доверя и поверителната част на предстоящата задача.

С голяма мъка Майлс накара колебаещия се инженер да седне. Той набързо го запозна с едно кратко резюме на приключенията си, като пропусна да спомене само половинчатия опит за самоубийство на Грегор – това беше срам, който Грегор трябваше да си бере сам. Майлс изобщо не беше изненадан да научи, че Елена не е споделила неговото предишно кратко и позорно завръщане, избавление и заминаване от Дендарири. Бъз изглежда смяташе, че присъствието инкогнито на императора е очевидно и задоволителна причина за нейното мълчание. Докато Майлс завърши разговора си, стаяваното чувство за вина на Бъз беше заменено напълно от явна тревога.

– Ако императорът е убит, ако не се върне, бъркотията у дома може да продължи с години – каза Бъз. – Може би е по-добре да оставиш Кавило да го спаси, отколкото да рискуваш...

– Тъкмо щях да ти кажа. Точно това смятам да направя – прекъсна го Майлс. – Само да можех да разбера какво мисли Грегор! – Той замълча за момент. – Ако загубим и Грегор, и битката за прехода, сетагандците ще пристигнат на прага ни точно когато вътрешните ни безредици ще са най-големи. Какво изкушение за тях, каква съблазън... Те винаги са искали Комар; може би се намираме на ръба на второто настъпление на Сетаганда. За тях това ще бъде почти толкова голяма изненада, колкото и за нас. Може и да предпочитат добрата подготовка на дългосрочните планове, но във всеки случай не стоят над дребнавия опортюнизм.

Подгонени от тези видения, те решително се заеха с обсъждането на евентуалните проблеми от техническо естество. От главата на Майлс не излизаше старата поговорка, че ден година храни. Почти бяха завършили прегледа, когато дежурният свързочен офицер потърси Майлс по предавателя на конзолата му.

– Адмирал Нейсмит? Сър? – Свързочникът се втренчи любопитно в лицето на Майлс след това продължи: – На изходния люк има един мъж, който иска да ви види. Твърди, че има важна информация за вас.

Майлс се сети за своята теория за дублиращия Метцов убиец.

– Каква е самоличността му?

– Казва да ви предам, че името му е Унгарци.

Дъхът на Майлс секна. Кавалерията! Най-последно! Или хитър номер за получаване на достъп.

– Можете ли да го покажете на екрана, без той да разбере, че го оглеждаме?

– Слушам, сър. – На мястото на лицето на свързочника на екрана се появи главният люк на „Триумф“. Ракурсът се промени и очертаванията

на образа се размиха, за да се фокусират отново на двама мъже, облечени в гашеризони на аслъндски техници. Майлс се разтопи от облекчение. Капитан Унгари. И сержант Овъролт. Слава Богу!

– Благодаря ви! Изпратете един взвод да придружи двамата до каютата ми. – Той погледна Бъз. – След, ь-ь... десет минути. – Майлс прекъсна връзката и обясни: – Шефът ми от ИмпСи. Слава Богу! Но... не съм сигурен дали ще съм в състояние да му обясня особеностите на предявеното към теб обвинение в дезертъорство. Имам предвид... Той е от ИмпСи, не от Сигурността на Службите, и не мисля, че старата заповед за твоето арестуване е първата му грижа точно сега, но може би ще е по-просто, ако... просто избегнеш срещата с него. Как мислиш?

– Не мислите ли, че имам някои неотложни ангажименти? – Физиономията, която направи Бъз, изразяваше пълното му съгласие с Майлс.

– Не е лъжа. Бъз... – за миг силно му се прииска да каже на Бъз да вземе Елена и да бягат. Да бягат някъде, където ще са в безопасност от настъпващата лудница. – Скоро ще ври и кипи.

– Нима можем да очакваме нещо друго, щом Лудия Майлс е отново тук – сви рамене Бъз и се усмихна. Той се отправи към вратата.

– Не съм толкова луд, колкото Тънг. Пази Боже! Никой не ме нарича така, нали?

– О, това е стара шега – Бъз ускори крачка. – Само сред някои от старите Дендари.

„А те наистина са малцина.“ За нещастие не беше шега. Вратата изсъска и се затвори зад инженера.

Унгари. Унгари. Най-после някой да свали отговорността от плещите му. „Само ако Грегор беше с мен! Всичко можеше да свърши още сега. Но поне мога да разбера какво са кроили «нашите» през цялото това време.“ Изтощен, той скръсти ръцете си на бюрото на Озер и отпусна глава върху тях. Усмихна се. Помощ. Най-накрая.

Сънят неусетно се промъкваше и замъгляваше съзнанието му. Той се откъсна с мъка от прекалено дълго отлаганата почивка, когато зумерът отново изпищя. Майлс разтри скованите мускули на лицето си и натисна освобождаващия бутон на бюрото.

– Влез.

Погледна часовника си. Беше загубил само четири минути в примамливата и хлъзгава пързалка към съня. Определено беше време за кратка почивка.

Кодак заедно с още двама войници въведе капитан Унгари и сержант Овъролт в стаята. И двамата бяха облечени в жълтокафяви

гащеризони на аслъндски надзиратели, без съмнение, комплектувани с подходящи документи за самоличност и съответните пропуски. Майлс ги посрещна с щастлива усмивка.

– Сержант Кодак, изчакайте заедно с хората си отвън. – Заповедта предизвика унило изражение на лицето на Кодак. – И ако командващ Елена Ботари-Джесек е приключила с текущите си задачи, я помолете да дойде тук при нас. Благодаря.

Унгари изчака нетърпеливо вратата да се затвори зад Кодак и се спусна напред. Майлс стана и чинно отдаде чест.

– Радвам се да ви ви...

За изненада на Майлс Унгари не отвърна на поздравя. Вместо това той сграбчи униформата на Майлс и го повдигна. Майлс усети, че единствено огромното самообладание на Унгари беше причина ръцете на капитана да се сключат около реверите, а не около врата му.

– Воркосиган, идиот такъв! Какви игрички разиграваш, по дяволите?

– Аз открих Грегор, сър. Аз... – (не казвай „изгубих го“) – Тъкмо в момента подготвям експедиция, която да го върне обратно. Толкова се радвам, че се свързахте с мен. Още час и щяхте да ме изпуснете. Ако обединим информацията, с която разполагаме, и силите си...

Унгари не охлаби хватката си, нито пък яростта му го напусна.

– Знаем, че си намерил императора. Проследихме ви и двамата от ареста на Консорциума дотук. След това изчезнахте яко дим.

– Не попитахте ли Елена? Мислех, че ще я по... Вижте, сър. Седнете, ако обичате. – „И ме пуснете долу, по дяволите!“ Унгари изглеждаше не забелязваше, че краката на Майлс се поклащаха над пода... – Кажете ми, как изглежда всичко от вашата гледна точка. Това е много важно.

Унгари се задъхваше. Той пусна Майлс и седна на посочения му стол или по-скоро приседна на ръба му. След почти недоловим знак с ръка Овъролт застана мирно до рамото му. Майлс огледа с облекчение сержанта, когото за последен път беше виждал да лежи в безсъзнание със захлупено на земята лице в главната зала на станцията на Консорциума. Овъролт изглеждаше уморен и напрегнат, но напълно възстановен.

– Когато най-накрая се свести – започна Унгари, – сержант Овъролт ви последва до ареста на Консорциума, но вече бяхте изчезнали. Той смяташе, че това е тяхна работа, а те си мислеха, че е негово дело. Харчеше парите за подкупи така, сякаш поливаше градина и най-накрая научи историята от договорирания роб, който си пребил предишния ден. Всъщност забави се, защото на човека му трябваше известно време,

докато се възстанови достатъчно, за да може да говори.

– Значи е оживял – възкликна Майлс. – Чудесно! Гре... Ние се тревожихме за него.

– Да. Но в началото Овъролт не разпозна императора по показанията на работника. Тогава сержантът още не беше посветен в тайната на неговото изчезване...

По лицето на сержанта премина сянка на обида, като че ли от спомена за някаква голяма несправедливост.

– След като Овъролт се свърза с мен, тук стигнахме до задънена улица и възстановихме всичко стъпка по стъпка, като се надявахме да намерим някаква следа за теб, която преди това сме пропуснали. Чак тогава разпознах в липсващия работник император Грегор... Загубихме дни.

– Бях сигурен, че ще се свържете с Елена Ботари-Джесек, сър. Тя знаеше къде сме отишли. Знаехте, че тя е положила клетва като мой васал, това го има в досието ми.

Устата на Унгари представляваше една тясна цепка; той го стрелна със свиреп поглед, но не даде никакво обяснение за този гаф.

– Когато първата вълна от бариарски агенти заля Центъра, най-последно разполагахме с достатъчно подкрепления, за да започнем сериозно претърсване.

– Чудесно! Значи у дома знаят, че Грегор е в Центъра. Боях се, че Илиян все пак ще прахоса всичките си резерви на Комар, или още по-лошо, срещу Ескобар.

Юмруците на Унгари отново се свиха.

– Воркосиган, какво направи с императора?

– Императорът е добре, но е в голяма опасност – Майлс се замисли за секунда над следващите си думи. – В момента е добре, но това ще се промени с тактичес...

– Ние знаем къде е. Преди три дни е бил забелязан от един от агентите ни в Рейнджърите на Рандал.

– Трябва да е било точно след като си тръгнах – пресметна Майлс. – Не че би могъл да забележи и мене, бях в ареста. Какво правим по въпроса?

– Подготвят се спасителни части. Не знам какъв ще е размерът на флотилията.

– Ами разрешение за преминаване през Пол?

– Съмнявам се, че ще изчакат получаването на разрешение.

– Не бива да засягаме Пол. Трябва да ги предупредим за опасността

и да ги вдигнем под тревога. Сета...

– Младши лейтенант, Вервейн държат императора! – озъби се Унгари разгневен. – Няма да казвам на...

– Вервейн не държат императора. Държи го командващ Кавило – бързо го прекъсна Майлс. – Това е интрига, която преследва лична изгода. Няма нищо общо с политиката. Мисля, всъщност абсолютно съм убеден, че правителството на Вервейн не знае нещичко за нейния „гост“. Нашите спасителни сили трябва да бъдат предупредени да не започват никакви враждебни действия, докато не започне сетагандското настъпление.

– Какво?

Майлс се запъна и овладя тона на гласа си, който беше станал твърде висок.

– Искате да кажете, че на Бариар не е известно нищо за настъплението на Сетаганда? – Той замълча за момент. – Е, това, че вие все още не знаете, не означава, че Илиян не се е досетил. Дори и да не сме забелязали мястото на което съсредоточават войски в империята, веднага щом ИмпСи сумира броя на бойните кораби на Сетаганда, които са напуснали своите бази, у дома ще разберат, че се готви нещо. Някой все още трябва да следи за тези неща, въпреки офанзивата около Грегор. – Унгари все още седеше като ударен с мокър парцал, затова Майлс продължи с обясненията си. – Очаквам, че силите на Сетаганда ще нахлуят в териториалния космос на Вервейн и ще продължат, докато не укрепят позициите си в Центъра, разбира се, с помощта на Кавило, която ще си затвори очите за тяхната агресия. Много скоро. Смятам да прехвърля флотилията Дендариин през системата на прехода на Вервейн, който да удържим до пристигането на спасителните сили на Бариар за Грегор. Надявам се, че изпращат нещо повече от дипломатическа мисия за преговори... Между другото, онзи непопълнен договор за наемане на флотилия и разплащателната бележка към него, които Илиян ти даде, още ли са у теб? Трябват ми.

– Виж какво, господинчо – започна Унгари, когато отново възвърна способността си да говори. – Няма да ходиш никъде. Оттук отиваме направо в квартирата на ИмпСи на станция Аслънд. Ще останеш там и ще чакаш мирно, много мирно, докато подкрепленията на Илиян не пристигнат, за да ме отърват от тебе.

От учтивост Майлс пренебрегна това избухване, което отдаде на присъщата на Унгари опърничавост.

– Вие трябваше да събирате информация за своя доклад пред

Илиян. Имате ли нещо, което би могло да ми е от полза?

– Имам пълен доклад за станция Вервейн. Разположението на военната й флота и немническата флотилия, тяхната бойна мощ, но...

– Всичко това го имам – Майлс нетърпеливо забарабани с пръсти по конзолата на Озер. – По дяволите! Ще ми се вместо това да бяхте прекарвали последните две седмици на станция Вервейн.

– Воркосиган – скръцна със зъби Унгари, – сега ще станете и ще дойдете със сержант Овъролт и с мен. Или, кълна се, ще накарам Овъролт да те носи на гръб.

Майлс определи погледа, с който Овъролт го измерваше, като студено пресметлив.

– Това може да се окаже голяма грешка, сър. По-лоша и от пропускане, който сте направили като не сте се свързали с Елена. Ако просто ме оставите да ви обясня цялостната стратегическа ситуация...

С тази последна капка чашата на търпението на Унгари преля.

– Овъролт, хванете го – озъби се той към сержанта.

Майлс натисна алармения бутон на бюрото си, щом Овъролт го връхлетя. Той се завъртя на стола си, който излезе от гнездата, които го прикрепяха към пода, и първият опит на Овъролт да го сграбчи не успя. Вратата на каютата изсъска и се отвори. Кодак и двамата часови нахлуха със стрелба, последвани от Елена. Овъролт, който преследваше Майлс около бюрото, не успя да се спре навреме и направо се вряза в лъча от стънера на Кодак. Сержантът се стовари на пода със солиден трясък, който накара Майлс да трепне. Унгари скочи на крака и спря, забобиколен от дулата на четири стънера, които гледаха в него. Майлс почувства, че всеки момент ще избухне в сълзи или ще се разкрещи; нямаше да има полза нито от едното, нито от другото. Той си възвърна контрола върху дишането и гласа си.

– Сержант Кодак, отведете тези двамата в ареста на „Триумф“. Мисля... мисля, че ще е най-добре да ги настаните до Метцов и Озер.

– Слушам, господин адмирал.

Унгари запази достойно мълчание, както подобава на заловен шпионин и позволи да го изведат, въпреки че когато се обърна, за да изгледа кръвнишки Майлс, вените на врата му пулсираха от потиснатата ярост.

„А дори не мога да го подложя на разпит“, опечалено си помисли Майлс. На агент от нивото на Унгари със сигурност е бил имплантиран причинител на алергична реакция към наркотика използван при разпитите. При него ефектът от една доза нямаше да бъде еуфоричен, а щеше да се прояви в анафилактичен шок и смърт. След секунда се появи

още двама Дендарии с носилка и отнесоха Овъролт, който беше в несвяст.

Когато вратата се затвори зад тях, Елена попита:

– И така, за какво беше всичко това?

– Това – дълбоко въздъхна Майлс – за нещастие беше моят шеф от ИмпСи. Капитан Унгари. Не беше в настроение да ме изслуша.

В очите на Елена блеснаха подигравателни искри.

– За Бога, Майлс! Метцов, Озер, Унгари – всички наред. Командирите ти се виждат в чудо с теб. Какво ще правиш, когато дойде време да ги освободиш всичките?

Майлс безмълвно поклати глава.

– Не знам.

* * *

След час флотилията напусна станция Аслънд, като спазваше стриктно заповедта за пълна тишина в ефира. Естествено аслъндците бяха хвърлени в паника. Майлс седеше в комуникационния център на „Триумф“ и прослушваше отчаяните им запитвания, решен да не се намесва в естествения ход на събитията, освен ако Аслънд не открият огън. Докато не си възстанови отново контрола върху Грегор, трябваше на всяка цена да си дава вид, че се придържа към изискванията на Кавило. Нека си мисли, че получава това, което иска, или поне това, което беше пожелала.

Всъщност естественият ход на събитията обещавахе да донесе по-голямата част от желаните резултати – много повече, отколкото Майлс би могъл да си осигури по пътя на убеждаването и привеждането в действие на предварителните си замисли. От бръщолевенията в ефира Майлс направи извода, че аслъндците имат три главни теории: наемниците се изтегляха напълно от Центъра, като следствие от тайно съобщение за някаква предстояща атака; наемниците се изтеглят, за да се присъединят към един или няколко от враговете на Аслънд и най-лошо от всичко – наемниците започват непровокирано с нищо нападение срещу техните врагове – възмездието, което впоследствие ще се стовари върху главите на самите аслъндци. Въръжените сили на Аслънд бяха приведени в максимална бойна готовност. Бяха поискани подкрепления, в Центъра бяха прехвърлени подвижни части от други места, бяха мобилизирани всички резерви, които да осигурят защитата им, изоставена така ненадейно от вероломните наемници.

Майлс въздъхна с облекчение, когато и последният от корабите от

флотилията Дендари напусна региона на Аслънд и навлезе в открития космос. Забавено от объркването им, преследването от страна на военния флот на Аслънд вече беше обречено на неуспех, поне докато не започнат да забавят скоростта си при космическия проход на Вервейн. А там при пристигането на сетагандците няма да е трудно да убеди силите на Аслънд да се преориентират в боен резерв на Дендари.

Ако не всичко, то много зависеше от правилното разпределение на времето. Да предположим, че Кавило още не е предала сигнала за начало на настъплението на Сетаганда. Внезапното придвижване на флотилията Дендари може лесно да я уплаши и да я накара да изостави заговора. „Чудесно“, помисли си Майлс. В такъв случай усилията му да спре Сетаганда ще се увенчаят с успех, без да е бил даден нито един изстрел. Съвършен пример за война на надхитряне, по собствената дефиниция на адмирал Арал Воркосиган. „Разбира се, завинаги ще бъда опетнен политически и тълпите ще ме преследват, за да ме линчуват от три страни, но татко ще ме разбере. Надявам се.“ При такова развитие на събитията единствените му тактически цели ще бъдат собственото му оцеляване и спасяването на Грегор, което на фона на сегашното положение изглеждаше абсурдно и възхитително просто. Освен ако, разбира се, Грегор не искаше да бъде спасен...

По-нататъшните, прецизни варианти на тактическата постройка ще трябва да изчакат развитието на събитията, реши Майлс. Чувстваше се безкрайно уморен. Отправи се със залитане към каютата на Озер, за да се просне в леглото му и да прекара пълни дванайсет часа в безпаметен сън.

* * *

Повикване по видеофона от свързочния офицер на „Триумф“ събуди Майлс. Още по бельо той се замъкна до бюрото и се тръшна в стола.

– Да.

– Поръчахте да ви уведомявам за всички съобщения от станция Вервейн, сър.

– Да, благодаря – Майлс разтърка очите си, за да махне кехлибарените зрънца на съня от тях и погледна часовника си. От пристигането до целта им ги деляха дванайсет часа полет. – Някакви признаци за необичайно повишаване на степента на активност в станция Вервейн или космическия им преход?

– Все още няма, сър.

– Добре. Продължавайте наблюдението. Записвайте и

проследявайте всеки съд, който излита от станцията. Каква е в момента разликата във времето на предаванията между нас?

– Трийсет и шест минути, сър.

– Мм. Чудесно. Прехвърлете съобщението тук долу. – Майлс се облегна на бюрото на Озер и се зае да изучава монитора с поглед, като се прозряваше. На екрана се появи висш офицер от Вервейн и настоятелно поиска обяснение за придвижването на флотилията Озеран (Дендари). Тонът му приличаше много на гласовете на аслъндците, които Майлс беше подслушал в ефира при потеглянето им. Нямаше никаква следа от Кавило. Майлс повика офицера за свързка с натискане на бутон. – Отговорете, че важното им съобщение е било безнадеждно увредено от статично електричество и дефект в декодиращото ни устройство, които сме отстранили. Спешно поискайте да повторят съобщението си, като при излъчването му усилят сигнала.

– Слушам, сър.

Майлс използва седемдесетте минути, които си осигури по този начин, за да се изкъпе, което той направи бавно и с удоволствие, да се преоблече в униформа (и ботуши) по мярка, доставени по време на почивката му, и да закуси. Без да бърза, той се отправи към залата за навигация и свързка на „Триумф“, където пристигна точно навреме за второто приемане на съобщението. Този път до рамото на вервейнския офицер, скръстила ръце, стоеше командващ Кавило. Военният повтори предишните си думи буквално, но сега гласът му звучеше по-силно и остро. Кавило го изчака да свърши и добави:

– Незабавно представете обяснение на своите действия, в противен случай ще ви смятаме за вражески войски и ще предприемем ответни действия.

Ето го! Усилването, което очакваше Майлс. Майлс се настани пред комуникационния пулт и се зае да нагласи униформата си по възможно най-добрия начин, докато не се убеди, че отличителните знаци на адмиралския му ранг се виждат ясно на екрана.

– Пригответе се за излъчване – кимна той към свързочния офицер. Майлс смекчи чертите на лицето си и му придаде най-простодушното, честно и сериозно изражение, на което беше способен.

– Говори адмирал Майлс Нейсмит, командващ Независимата наемническа флотилия Дендари. За ползване само от командващ Кавило, Рейнджърите на Рандал. Съобщението да не се записва. Госпожо. Завърших своята мисия в пълно съответствие с вашите заповеди. Напомням ви за наградата, която ми обещахте в случай на успех. Какви са

следващите ви инструкции? Нейсмит, край.

Свързочният офицер постави записа в шифровъчното устройство, което щеше да излъчи във вид на тесен сноп лъчи.

– Сър – той изглеждаше неуверен, – ако съобщението е предназначено за ползване единствено от командващ Кавило, не е ли по-добре да не го излъчваме на честотата на вервейнското командване? Те ще трябва да го декодират, преди да го препратят. Ще достигне до още много хора освен командващ Кавило.

– Именно, лейтенант – отвърна Майлс. – Давайте. Излъчвайте.

– О! А какво ще ми наредите да направя когато... ако отговорят? Майлс погледна часовника си.

– Докато стане време за следващия им отговор, траекторията на полета ни би трябвало да ни отведе зад двойната звезда, която ни престои да подминем в зоната на смущенията. Би трябвало да сме в състояние на пълна комуникационна изолация цели... О! Три часа.

– Мога да повиша скоростта на излъчването и да прес...

– Не, не, лейтенант. Смущенията ще са нещо ужасно, да. Всъщност, ако можете да увеличите нашата изолация до четири часа, толкова по-добре. Но го направете така, че да изглежда истински. Докато сме в обхвата на близка до реалното време разлика във връзката между мен и Кавило, искам от вас да не мислите за себе си като за свързочник.

– Да, сър. – Той се ухили. – Сега разбирам.

– Продължавайте. Запомнете, искам от вас максимум неефективност, некомпетентност и грешки. Сигурно сте обучавали новобранци. Проявете изобретателност.

– Слушам, сър.

Майлс напусна залага и тръгна да търси Тънг.

Когато свързочният офицер отново потърси Майлс по видеофона, двамата с Тънг бяха дълбоко погълнати от компютърното изображение на картата на преходите, по която разиграваха тактически сценарии.

– Настъпиха промени на станция Вервейн, сър. Спрян е целият трафик на търговски съдове. На пристигащите кораби се отказва разрешение за влизане на док. Интензивността на шифрованите съобщения на всички военни честоти се утрои преди малко. И четири големи бойни кораба току-що осъществиха скок по прехода.

– В посока към Центъра или към Вервейн?

– Към Вервейн, сър.

Тънг се приведе напред.

– Въведете данните в тактическата карта, щом получите

потвърждение, лейтенант.

– Слушам, сър.

– Благодаря – каза Майлс. – Продължавайте да ни уведомявате за всички промени. И дръжте под контрол нешифрованите граждански съобщения. Всички, които успеете да уловите. Искам да съм в течение на слуховете, когато плъзнат в ефира.

– Добре, сър. Край.

Когато свързочният офицер въведе новите данни, Тънг включи изображението на цветния проект, който на шега наричаха „тактическа карта на реалното време“. Той изследва вида на четирите отдалечаващи се кораба.

– Започва се – мрачно каза той. – Беше съвсем точен в предвижданията си.

– Не смяташ ли, че причината за тяхното заминаване се крие у нас?

– Не и за тези четири кораба. Не биха напуснали станцията, ако другаде нямаха ужасна нужда от тях. По-добре си размърдай задника и се премести... Е, извинявай. Прехвърли флага си на „Ариел“, синко.

* * *

Майлс нервно разтри устните си и спря поглед на това, което за себе си наричаше „малката флотилия“. Маркировката ѝ се открояваше в схематичното изображение, което той разглеждаше в залата за тактически операции на „Ариел“. В момента апаратурата прожектиреше очертанията на самия „Ариел“, плюс другите два най-бързи кораба във флотилията Дендариин. Острието на атаката. Неговата лична ударна група – бърза, маневрена, способна на резки промени в курса, нуждаеща се от по-малко пространство за обръщане от всяка друга възможна комбинация от кораби. По общо признание на тройката ѝ липсваше огнева мощ, но ако нещата се развиеха според очакванията му, стрелбата, така или иначе, нямаше да бъде предпочитан избор.

Екипажът в залата за тактически операции на „Ариел“ можеше да се определи единствено като символичен: Майлс, Елена, в ролята на негов личен офицер за свързка, и Ард Мейхю – на всички останали системи. Ако се стигнеше до истинско сражение, щеше да предаде жезъла на Торн, понастоящем изгнаник в залата за навигация и свързка, а той, най-вероятно, ще се оттегли в каютата си и ще си разпори корема.

– Сега да видим станция Вервейн – обърна се Майлс към Елена, която седеше пред свързочния пулт. Докосването ѝ до контролните бутони беше последвано от замайващо завъртане на главното холографско

изображение в центъра на залата. Схематичният образ на обекта на тяхната цел сякаш завря от бързата смяна на линии и цветове, изобразяващи придвижването на кораби, прехвърлянето на енергия към различни оръжейни системи и силови защиты и излъчването на комуникационни сигнали. Сега Дендарии бяха едва на един милион километра, малко повече от три светлинни секунди. Скоростта на приближаването ставаше все по-малка, тъй като „малката флотилия“, разположена на цели два часа пред останалите по-бавни кораби на Дендарии, намаляваше ускорението си.

– Със сигурност вече са се размърдали – отбеляза Елена. Ръката ѝ се вдигна към слушалката в ухото ѝ. – Преповтарят исканията си да отговорим.

– Но все още не предприемат контранападение. – Майлс разглеждаше проекцията. – Радвам се, че са разбрали къде се крие истинската опасност. Чудесно. Кажете им, че най-после сме успели да разрешим комуникационните си проблеми, но повторете, че първо ще говоря само с командващ Кавило.

– Те, ъ-ъ... смятат, че най-накрая като че ли ще успеят да осигурят връзка с нея. Улових лъч, който се излъчва на определената честота.

– Проследи го – Майлс се надвеси над рамото ѝ, докато тя сякаш увещаваше информационната мрежа за исканата информация.

– Източникът се движи...

Майлс затвори молитвено очи, но триумфът в гласа на Елена го накара отново рязко да ги отвори.

– Хванах го! Ето тук. Онзи малкия кораб.

– Дай ми курса и енергийната му характеристика. Към прехода ли се насочва?

– Не отдалечава се от него.

– А!

– Корабът е бърз... Малък куриерски съд от клас „Сокол“ – докладва Елена. – Ако се е насочил към Пол или Бариар, ще трябва да пресече триъгълника, описан от трите ни кораба.

Майлс шумно изпусна дъха си.

– Така, така. Изчакала е нарочно, за да говори на честота, която шифровете ѝ на Вервейн не могат да проследят. Помислих си, че може да го направи. Чудя се какви ли лъжи им е сервирала? Вече е преминала отвъд точката, от която може да се върне назад. Дали е забелязала? – той разтвори ръцете си към късите линии на новия вектор в проекцията. – Ела, любима. Ела при мен.

Елена се обърна към него и язвително повдигна едната си вежда.

– Имай търпение. Твоята възлюбена ще се появи всеки момент на трети монитор.

Майлс се хвърли на стола пред посочения монитор и се разположи удобно пред холографския екран, които заблещука. Сега беше моментът да мобилизира всяка частица самообладание. Когато красивите черти на Кавило се материализираха на монитора пред него, на лицето му се изписа хладно любопитство. Извън обхвата на обектива той отри изпотените си длани в колената на панталона си.

Сините очи на Кавило горяха с триумфални пламъчета, затворени в рамката на стиснатите ѝ устни и смръщени вежди – сякаш отглас от картината на корабите на Майлс, които също ограждаха като в рамка траекторията на нейния полет.

– Лорд Воркосиган. Какво правите тук?

– Следвам заповедите ви, госпожо. Наредихте ми да си осигуря контрола върху Дендариите. Освен това не съм изпращал никакви сведения на Бариар.

Шестсекундно забавяне, докато емитираният сноп лъчи измине разстоянието между двата кораба и предаде обратно отговора ѝ. Уви, времето за размисъл, което това забавяне осигуряваше, беше еднакво и за двамата.

– Не съм ти заповядвала да пресичаш Центъра.

– Но къде другаде можеше да имате нужда от флотилията ми освен на мястото на бойните действия – челото му беше набръчкано в израз на недоумение. – Не съм глупак.

Дължината на паузата, която Кавило направи този път, не можеше да се обясни само със забавянето на сигнала.

– Искаш да кажеш, че не си получил съобщението, което ти изпратих по Метцов? – попита тя.

Почти! Господи! Какъв блестящ пример за двусмислие.

– Защо? Като куриер ли го изпратихте?

Забавяне.

– Да.

Очевидна лъжа. Е, каквото почукало...

– Не съм го виждал. Може би е дезертирал. Трябва да е разбрал, че сте обrekli сърцето си на друг. Може би в момента се е окопал в бара на някой космодрум и се опитва да удави мъката си. – Майлс въздъхна дълбоко при мисълта за тъжната гледка.

Когато думите му достигнаха до Кавило, концентрираното ѝ

изражение се разпадна в яростна гримаса.

– Идиот! Зная, че си го пленил.

– Да, и оттогава се чудя защо позволихте това да се случи. Ако за вас арестуването му е било нежелан инцидент, би трябвало да вземете предпазни мерки срещу него.

Кавило присви очи и се размърда в стола си.

– Страхувах се, че чувствата на Станис ще го превърнат в човек, на когото не може да се разчита. Исках да му дам още един шанс. Изпратих и човек, който да го подсигуриява. Наредих му да убие Станис, ако той се опита да убие вас, но когато Метцов е започнал стрелбата и не е улучил, тъпакът е изчакал.

Вероятно твърдението ѝ не беше далече от истината, трябва само да се заменят „ако“ и „опита“ с „веднага щом“ и „успее“.

– Виждаш ли? Ти наистина искаш да имаш подчинени, които да мислят самостоятелно. Не ме ли харесваш?

Кавило отметна глава.

– Ти? Като мой подчинен? По-скоро бих си легнала със змия!

Интересна мисъл!

– По-добре ще е да свикнеш с мен. Стремиш се към свят, който е чужд за теб. А аз го познавам. Воркосиган са съществена част от управляващата класа на Бариар. Би могла да се възползваш от съветите на някой местен. Какъвто съм аз.

Забавяне.

– Точно така. Опитвам се... Трябва да закарам твоя император на сигурно място. Блокираш траекторията на полета ни. Махни се от пътя ми!

Майлс хвърли един поглед на проекцията на тактическата карта. Да, именно. „Така... Хайде, ела при мен.“

– Командващ Кавило, убеден съм, че изпускате един важен факт в оценките си за мен.

Забавяне.

– Нека ти изясня ситуацията, дребен бариарецо. Твоят император е в ръцете ми. Контролът ми над него е пълен.

– Добре. В такъв случай, позволи ми да чуя тези заповеди от него.

Забавяне. Сега като че ли беше малко по-кратко. Да.

– Мога да му прережа гърлото пред очите ти. Остави ме да мина.

– Давай – повдигна рамене Майлс. – Въпреки че в каютата ти ще стане пълна свинщина. Тя се захили злобно.

– Не си много добър в блъфирането.

– Изобщо не блъфiram. Жив, Грегор е много по-ценен за теб, отколкото за мен. Там, накъдето си тръгнала, не можеш да постигнеш нищо по друг начин, освен чрез него. Без него на Бариар ще умреш от глад. Но все още никой ли не ти е споменавал, че ако Грегор умре, аз мога да стана следващият император на Бариар? – Е, можеше да се спори, но едва ли сега беше най-подходящият момент за подробен разбор на подробностите около шестте теории за онаследяването, които на Бариар си оспорваха първенството в тази област.

Лицето на Кавило замръзна.

– Той каза... че нямал наследник. И ти твърдеше същото.

– Няма определен наследник. И то защото такова е желанието на баща ми, който отказа да бъде определен отсега за наследник, а не защото не му достигат родствени връзки с императора. Но отказът да се прави капитал от родствените връзки не ги премахва. А аз съм единственото дете на баща си. Е, той не може да живее вечно. Ergo... Така че, съпротивлявай се на абордажните ми отряди с всички възможни средства. Заплашвай. Изпълнявай заплахите си. Дай ми Империята в ръцете ми. Ще ти се отблагодаря добре, преди да се погрижа да те екзекутират на бърза ръка. Император Майлс Първи. Как ти звучи? Не ти ли се струва, че е по-добре от императрица Кавило? Или... Бихме могли да работим заедно. Воркосиган отдавна са привърженици на тезата, че главното не е името. Властта зад трона – също като баща ми преди мен, който държи в ръцете си истинската власт, както без съмнение Грегор ти е казал, от твърде дълго време. Него няма да можеш да изместиш с пърхане на мигли. Той има имунитет към жените. Но аз знам всичките му слаби места. Премислил съм всичко. Това може да се окаже моят голям шанс, по един или друг начин. Между другото, миледи, за вас има ли някакво значение за кой император ще се ожените?

Забавянето във времето за отговор му даде възможност да се наслади напълно на промените в изражението ѝ, които предизвикваха правдоподобните му клевети – тревога, отвращение, а накрая все още неохотни прояви на респект.

– Изглежда съм ви подценила. Много добре... Вашите кораби могат да ни придружат до място, където ще сме в безопасност и където, очевидно, ще трябва да продължим разговора си.

– Аз ще ви закарам на сигурно място на борда на „Ариел“, където ще продължим разговора си веднага.

Кавило рязко се изправи. Ноздрите ѝ се разшириха.

– В никакъв случай.

– Добре. Нека направим компромис. Ще изпълнявам само и единствено заповедите на Грегор. Както казах, миледи, по-добре е да свикнете с това. Нито един човек на Бариар няма да приема заповеди направо от вас веднага. Не и докато не си изградите свой собствен авторитет. Ако това е играта, която сте си избрали да играете, по-добре да започнете да се упражнявате. По-нататък става още по-сложна. Или, можете да избереете съпротивата и в такъв случай единственият щастливец съм аз.

„Печели време, Кавило. Хвани се! Хайде!“

– Ще доведе Грегор. – Изображението на екрана се разми в сива мъгла.

Майлс се тръшна на облегалката на стола си и започна да разтрива врата си, като въртеше глава в усилията си да облекчи опънатите си до скъсване нерви. Трепереше. Мейхию го наблюдаваше с безпокойство.

– По дяволите! – тихичко възкликна Елена. – Ако не те познавах, щях да помисля, че си дубльорът на Лудия Юри. Изразът на лицето ти... Аз ли проявявам прекалена мнителност в тълкуването на всички тези инсинуации, или ти всъщност просто в един момент даде съгласието си да бъде убит Грегор, в следващия предложи да му сложиш рога, обвини баща си в хомосексуализъм, лансира идеята за отцеубийствен заговор срещу него и за съюзяване между теб и Кавило... Какво ще изпълниш, ако те повикат на бис?

– Зависи от ситуацията и поведението ѝ. Нямам търпение да видя какви ще са те. – Майлс дишаше тежко. – Убедителен ли бях?

– Беше страхотен!

– Добре – той отново обърса дланите в панталона си. – Това е битка между мен и Кавило. Между умовете ни... Трябва да разрешим този спор, преди един срещу друг да застанат корабите... Ако се стигне дотам. Интригите са в кръвта ѝ. Ако успее да я омая, да ѝ влезе под кожата с приказки – с разни „ами ако“, с догадки за всички варианти на тактичката ѝ постройка, ако мога да ѝ отвлече вниманието за достатъчно дълго време, само ако...

– Сигнал! – предупреди го Елена.

Майлс се изправи в стола и зачака. Следващото лице, което изплува на екрана, беше лицето на Грегор. Грегор. Жив и здрав. Очите на императора се разшириха, след това лицето му застина неподвижно като маска.

Образът на Кавило изплува зад рамото му, леко размазан отвъд фокуса на обектива.

– Кажи му какво искаме, любов моя.

Поклонът на Майлс беше толкова дълбок, колкото позволяваше физиката му.

– Сир. Да ви представя Независимата наемническа флотилия Дендари – собственост на императора. Волята ви е закон за нас.

Грегор погледна встрани, явно в някакво тактическо помагало, аналогично на проекцията на тактическата карта в „Ариел“.

– За Бога! Дори си ги довел със себе си. Майлс, ти си свръхестествен. – Проблесналият хумор мигновено беше удавен в суха официалност. – Благодаря ви, лорд Воркосиган. Приемам предложените васални войски.

– Ако бъдете така любезен да стъпите на борда на „Ариел“, сир, можете да поемете лично командването.

Кавило се наведе напред и го прекъсна:

– Сега вече коварството му е напълно прозрачно. Нека ти пусна част от последните му думи за теб, Грег – Кавило се пресегна през Грегор към бутоните на пулта си и незабавното повторение на собствената му подмолна и размирна, задъхана реч го заля като вълна от екрана. Собственото му изображение започна с дрънканиците за онаследяването на трона и завърши с предложението му да замести имперския младоженец. Много сполучлив подбор, без никаква редакция.

Докато слушаше, Грегор беше свел глава в поза на дълбок размисъл, а на лицето му не трепна и едно мускулче, докато образът на Майлс продължаваше да се самоизобличава в най-тежки грехове.

– Но няма това те учудва, Кави? – с невинен глас попита Грегор и като се обърна към нея, взе ръката ѝ. Ако се съдеше по изражението на лицето ѝ, нещо я изненадаваше. – Лорд Воркосиган е полудял вследствие на собственото си мутиране. Това е известно на всички. Той се цупи и плещи така от години. Естествено, не мога да му имам доверие. Да се довериш на Майлс е все едно да си сложиш змия в пазвата...

„Благодаря, Грегор. Няма да го забравя.“

– ...но докато смята, че удовлетворяването на нашите интереси го приближава към целта му, той ще е ценен съюзник. Династията Воркосиган винаги е имала голямо влияние на Бариар. Неговият дядо, граф Пьотр, е качил моя дядо император Езар на престола. Като мои врагове влиянието им няма да е по-малко. Предпочитам да са на моя страна в управлението на Бариар.

– Изтребването им до корен ще свърши същата работа – Кавило изгледа свирено Майлс.

– Времето работи за нас, скъпа. Баща му е старец. Майлс е мутант.

Заплахите му са лишени от съдържание. Бариар никога няма да приеме един мутант за свой император, което е добре известно на граф Арал, и което дори Майлс проумява в редките моменти на просветление. Но ако реши, може да ни създаде проблеми. Интересно равновесие на възните на властта, нали лорд Воркосиган?

Майлс отново се поклони.

– Много често мисля за него. – „Очевидно, ти също.“ Майлс хвърли сърдит поглед към Елена, която беше паднала от стола си някъде към средата на словесния портрет, с който Грегор описваше лудостта и шизофреничните монолози на Майлс, и сега седеше на пода с напъхани в устата ръкави, за да заглуши напирещите писъци на смеха. Очите ѝ блестяха над сивата тъкан. Тя овладя пристъпите на задушавания я кикот и се изкатери обратно на стола си. „Затвори си устата, Ард.“

– Е, Кави. Да се присъединим към моя набеден Велик везир. Така ще мога да контролирам и неговите кораби. А твоите желания – той се обърна и целуна ръката ѝ, която все още лежеше на рамото му под ласкавата му длан – ще бъдат заповеди за мен.

– Наистина ли смяташ, че е безобиден? Наистина ли е толкова смахнат, колкото казваш?

– И още как – раздразнителен, капризен. Но при правилно провеждане на лечението му се държи добре. Всичко ще е наред, обещавам ти. Предполагам, че в момента, заради нередовните ни пътувания, лекарствата му са намалели и е занижил дозите.

Разликата във времето на предаването и приемането на сигнала вече беше много по-малка.

– Двайсет минути до срещата, сър – доложи Елена.

– С вашата совалка ли ще се прехвърлите, сир? – учтиво се поинтересува Майлс. – Или предпочитате да изпратим нашата?

– Както предпочита командващ Кавило? – нехайно сви рамене Грегор.

– С нашата – незабавно се отзова Кавило.

– Очакваме ви! Ще бъдем подготвени.

Кавило прекъсна предаването.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Първият рейнджър, екипиран със защитно бойно снаряжение за открития космос, се появи на видеоекрана пред Майлс. Войникът влезе в коридора, който водеше към главния шлюз на „Ариел“. Предпазливият водач беше последван незабавно от още четирима мъже, които внимателно огледаха празния коридор и се прегрупираха около затворените врати на шлюзовата камера, като ги блокираха напълно. Не ги заплашваха никакви врагове, нито дори автоматизирани оръжия. Една съвсем пуста и безлюдна шлюзова камера. Объркани, рейнджърите заеха отбранителни пози около външния люк на шлюза.

Грегор премина през люка. Майлс не беше изненадан да види, че Кавило не е счела за нужно да екипира императора с космическо защитно снаряжение. Грегор беше облечен в добре изгладена бойна униформа на рандалски рейнджър, без отличителни знаци. Единствената му защита бяха ботушите му, но дори и те биха били съвсем недостатъчни, ако едно от онези тежковъоръжени чудовища го настъпеше по пръстите на крака. Бойното облекло беше нещо прекрасно. То осигуряваше пълна защита срещу стънери и невроразрушители, а също и срещу повечето бойни отровни вещества и биологически оръжия. Беше устойчиво до известна степен и на плазмен огън и радиоактивност, а вътрешността му гъмжеше от хитроумно вградени оръжия, тактически уреди и телеметрични устройства – изключително подходящо за такава бордна експедиция. Навремето Майлс беше пленил „Ариел“ с по-малко хора, по-слабо въоръжение и без каквато и да е екипировка. Тогава обаче на негова страна беше единствено изненадата.

Кавило премина през люка след Грегор. Тя беше екипирана, въпреки че в момента носеше шлема си под мишница, като глава, която токущо е отсякла от нечие тяло. Тя огледа празния коридор и се намръщи.

– Добре, какъв е номерът? – настоятелно попита тя високо.

Майлс натисна бутона на дистанционното устройство, което държеше в ръката си.

Коридорът се разтресе от една приглушена експлозия. Гъвкавият ръкав, свързващ двата кораба, се откъсна от люка със силен плясък. Автоматичните врати, чийто датчици доловиха понижаването на налягането, мигновено се захлопнаха. Количеството на изгубения в космоса въздух беше нищожно. Добра система. Майлс беше накарал техниците да

се убедят, че работи безотказно, преди да инсталират насочващите се мини в скобите, към които се захващаше свързващият ръкав на совалката. Той прегледа изображенията на своите монитори. Бойната совалка на Кавило се отдалечаваше неуправляема в космоса. Помощните ѝ двигатели и сензорни устройства бяха извадени от строя от същия взрив, който ѝ придаде началния тласък по отдалечавачата се от „Ариел“ траектория и сега тя приличаше на удавник, който бавно се носи към дъното. От нейните оръжия и останалите на борда рейнджъри нямаше да има никаква полза, докато, без съмнение, обезумелият ѝ пилот не си възвръне контрола върху управлението. Ако изобщо успееше.

– Дръж го под око, Бел. Не искам да ни преследват – нареди по предавателя Майлс.

Торн, който дежуреше в залата за тактически операции на „Ариел“, отвърна:

– Мога да го взривя още сега, ако искаш.

– Почакай малко. Тук долу още далеч не сме приключили.

„Сега Господ да ни е на помощ.“

Кавило припряно си слагаше шлема. Стреснатите ѝ войници я бяха оградили с жива верига. Толкова добре подготвени, а няма по кого да стрелят. Нека се поуспокоят за минутка – достатъчно, за да избегнат рефлексивните залпове.

Майлс се извърна и огледа собствените си войници, също в космическа екипировка, шестима на брой, и затвори шлема си. Не че броят имаше някакво значение. Милионна армия с ядрено въоръжение или един човек с тояга – и едното и другото щяха да са достатъчни, когато целта е един невъоръжен заложник. Умаляването на размерите на реалния конфликт не беше довело до промяна в неговата същност, опечален си даде сметка Майлс. Кашата, която можеше да забърка, и евентуалният му провал все още бяха толкова вероятни и можеха да бъдат толкова големи, колкото и преди. Основната разлика беше плазменото му оръдие, насочено надолу по коридора. Той кимна на Елена, която обслужваше мощното оръжие. Обичайното поле за приложението на тази играчка не бяха затворените пространства, но тя щеше да разреши проблема с космическата екипировка, ако Кавило се решише да нападне. И щеше да отнесе половината корпус на кораба. Според теоретичните пресмятания на Майлс, ако противниците им се спуснеха в безразсъдна атака, на това разстояние биха могли да елиминират един от петимата войници на Кавило, преди да се стигне до ръкопашен бой.

– Тръгваме – Майлс предупреди хората си по командния си канал.

– Отигравали сме всичко. Не забравяйте тренировките. – Той натисна друг бутон. Двете бронирани крила на огнеупорната врата, която разделяше неговата група от хората на Кавило, се плъзнаха встрани. Не внезапно, а бавно, със скорост, която трябваше да внуши чувството на ужас у противниците.

Излъчване на пълна мощност по всички канали плюс високоговорители. За плана на Майлс беше от жизненоважно значение първата дума да е негова.

– Кавило! – изкрещя той. – Деактивирай оръжието си и не мърдай или ще превърна Грегор в атоми!

Благословен да е прекрасният език на тялото. Невероятно е колко изразителна може да бъде празната лъскава повърхност на космическата екипировка. Най-мъничката фигура остана зашеметена на мястото си с разтворени ръце. Лишена от дар слово. Лишена за една скъпоценна секунда от реакции. Разбира се, защото Майлс току-що беше откраднал собствените й встъпителни думи. „Ще трябва да си намислиш ново начало, любима?“ Отчаян номер. Майлс беше решил, че проблемът със зложника не може да бъде решен по логичен път, следователно единственото, което можеше да направи, беше да го превърне в проблем на Кавило.

Е, във всеки случай, поне втората част от заповедта му – „не мърдай“, постигна своето. Но не смееше да остави равния резултат непроменен.

– Хвърли оръжието, Кавило! Необходимо е само леко потрепване, за да те превърна от имперска годеница в нещо, към което никой няма да прояви интерес. А след това и в едното нищо. А ти наистина ме караш да се наприягам.

– Каза, че бил безобиден – изсъска към Грегор Кавило.

– Лекарствата му трябва да са се изчерпали в по-голяма степен, отколкото предполагаш – отвърна Грегор. Изглеждаше загрижен. – Не. Виж! Той блъфира! Ще ти докажа.

Грегор тръгна с разтворени ръце право срещу плазменото оръдие. Челюстта на Майлс увисна зад визьора на шлема му. „Грегор, Грегор, Грегор...!“

Грегор не отместваше втрещения си поглед от визьора на Елена. Крачките му нито за миг не ускориха темпото си, нито се поколебаха. Спря едва когато гърдите му се опряха в увенчания от мушката край на дулото на оръдието. Моментът прикова вниманието на всички с невероятната си драматичност. Майлс беше така погълнат от драматичния

ефект, че му отне цяла вечност да помръдне пръста си с няколко незначителни сантиметра и да натисне контролния бутон на дистанционното си управление, който затваряше огнеупорната врата.

Бронираният щит на вратата не беше програмиран да се затваря бавно. Той се затръшна по-бързо, отколкото можеше да се проследи с поглед. От другата страна се чуха кратки изстрели на плазмени оръжия, викове, гласът на Кавило, която изкрещя на един от хората си тъкмо навреме, за да го предпази от фаталната грешка да изстреля мина по стената на затворена камера, която самият той в момента обитава. След това тишина.

Майлс хвърли плазмената си карабина и припряно свали шлема си.

– Боже Всемогъщи! Не очаквах такова нещо. Грегор, ти си гений!

Грегор вдигна ръка внимателно и отмести настрани дулото на плазменото оръдие.

– Не се притеснявай – успокои го Майлс. – Никое от оръжията не е заредено. Не исках да поемам никакви рискове.

– Бях почти сигурен, че е така – измърмори Грегор. Той се извърна и огледа бронираната врата през рамо. – А какво щеше да правиш, ако бях останал на мястото си?

– Щях да продължавам да говоря. Бях подготвил още един-два номера... Зад другата врата чака един взвод със заредени оръжия. В края на краищата, ако не се хванеше, бях готов да се предам.

– Точно от това се страхувах.

През вратата се чуха някакви особени приглушени шумове.

– Елена, поеми нещата – нареди Майлс. – Очистете ги. Ако е възможно, хванете Кавило жива, но не искам никой от Дендариите да изгуби живота си в прекалено упорити опити за това. Не поемайте никакви рискове и не вярвайте на нито една нейна дума.

– Ясно – тя отдаде чест с небрежно махване на ръка и даде знак на хората от взвода си, които се разпръснаха, за да заредят оръжията си. Елена започна да се съвещава по командния канал на шлема си с водача на дублиращия взвод, който чакаше от другата страна на Кавило, и с командира на бойната совалка на „Ариел“, който се приближаваше откъм космоса.

С жест Майлс подкани Грегор по коридора. Гледаше да го отдалечи колкото се може по-бързо от зоната на предстоящата схватка.

– Към залата за тактически операции. Там ще ви информирам за всичко. Трябва да вземете някои решения.

Влязоха в асансьорна тръба. Майлс дишаше по-леко с всеки метър,

с който се увеличаваше разстоянието между Грегор и Кавило.

– Най-голямата ми тревога – каза Майлс, – докато не разговаряхме лично, беше, че Кавило наистина е постигнала онова, което по нейна преценка ѝ беше вързано в кърпа – че ти е завъртяла главата. Не виждах друго място, откъдето би могла да черпи идеите си, освен от теб. Не бях сигурен какво бих могъл да направя в такъв случай, освен да ти вървя по акъла, докато не съм в състояние да предам случая на експерти от високо ниво на Бариар. Ако оцелеех. Не знаех колко бързо ще проумееш що за човек е тя.

– О, веднага – повдигна рамене Грегор. – Същата гладна усмивка, каквато имаше Вордроза. И около дузина по-безобидни канибали след него. Вече мога да подуша жадния за власт ласкател от хиляда километра.

– Предавам се. Ти си моят учител по стратегия – ръката на Майлс направи коленопреклоннически жест. – Знаеш ли, че ти се спаси сам? Тя щеше да те закара у дома дори и да не се бях появил.

– Не беше трудно – намръщи се Грегор. – Всичко, което се искаше от мен, бе да забравя, че имам някакво лично достойнство. – Майлс улови погледа на Грегор. Очите му бяха безжизнени и в тях не си личеше никакъв възторг.

– Не можеш да мамиш един честен мъж – неувверено каза Майлс. – Или жена. Какво щеше да правиш, ако те беше откарала у дома?

– Зависи – погледът на Грегор се зарея нанякъде. – Ако беше успяла да те убие, предполагам, че щях да заповедам да я екзекутират. – Когато излязоха от тръбата на асансьора, Грегор погледна назад.

– Така е по-добре. Може би... може би има начин да ѝ дадем някаква добра възможност.

Майлс премигна.

– На твое място бих проявил изключителна предпазливост за това, дали изобщо да се даде възможност на Кавило. Дори и косвена. Заслужава ли я? Проумяваш ли какво става? Колко хора е предала тя?

– Донякъде. И все пак...

– Все пак, какво?

Гласът на Грегор беше толкова тих, че едва се долавяха думите му.

– Искане ми се да беше истинска...

* * *

– ...Това е настоящата тактическа ситуация в Центъра и Вервейн според информацията, с която разполагам – приключи своето

представяне на фактите Майлс. Дватама бяха сами в съвещателната зала на „Ариел“, Мейхю стоеше на пост в коридора. Майлс беше започнал краткото си изложение веднага щом Елена докладва, че въпросът с неприятелските сили на борда е бил успешно разрешен. Беше отделил време само колкото да се измъкне от непригодната за размерите на тялото му екипировка и да се преоблече в сивата униформа на Дендариин. Екипировката беше заета набързо от същата жена, която му беше услужила с униформата си при пристигането му и инсталациите ѝ по необходимост бяха останали несвързани.

Майлс натисна бутона за пауза и холографското изображение, което се издигаше в средата на масата, замръзна неподвижно. Де да можеше по същия начин, с едно докосване на клавиша, да задържи и времето, и ужасния устрем на събитията.

– Както ще забележиш и сам, най-големите ни пропуски са в точната разузнавателна информация за войските на Сетаганда. Надявам се, че Вервейн ще запълнят някои от тези празнини, ако успеем да ги убедим, че сме техни съюзници, а от рейнджърите можем да научим дори повече. По един или друг начин.

– Сега, сир, решението зависи от вас. Сражение или бягство. Още сега мога да отделя „Ариел“, който да ви закара у дома. Това няма да се отрази кой знае колко на тази гореща и мръсна битка при прехода. Тук от първостепенно значение ще бъдат огневата мощ и въоръженията, а не скоростта. Едва ли може да има някакво съмнение за кой вариант биха гласували баща ми и Илиян.

– Не – размърда се Грегор. – От друга страна, те не са тук.

– Наистина. И още, ако отидем в другата крайност, искаш ли да бъдеш главнокомандващ в тази лудница? Всъщност това означава слава.

Грегор се усмихна.

– Каква съблазън. Но не мислиш ли, че приемането на бойно командване, без да съм чиракувал известно време, би било проява на... надменност и високомерие от моя страна?

Майлс се изчерви леко.

– Аз... Изправен съм пред подобна дилема. Срещал си се с възможното разрешение. Името му е Кай Тънг. По-късно, когато се прехвърлим на „Триумф“, ще имаме възможност да поговорим с него. – Майлс замълча за момент. – Има едно-две други неща, които можеш да направиш за нас. Ако решиш. Истински неща.

Грегор потърка брадичката си. Наблюдаваше Майлс така, сякаш се лобуваше на добре поставен спектакъл.

– Изплюй камъчето, лорд Воркосиган.

– Да припознаете Дендари. Да ги представите на Вервейн като част от въоръжените сили на Бариар. Аз мога само да блъфирам, докато дори само твоят дъх има силата на закон. Само ти можеш да сключиш задължаващ договор за отбрана между Бариар и Вервейн, а също и между Бариар и Аслънд, който да има реална стойност. Твоето най-ценно качество, извинявай, е свързано с дипломацията, а не с военните действия. Иди на станция Вервейн и сключи сделка с тях. Преговаряй, докато не постигнеш успех.

– На сигурно място зад линията на бойните действия – сухо отбеляза Грегор.

– Само ако спечелим от другата страна на прехода. Ако загубим, линията на бойните действия сама ще дойде при теб.

– Ще ми се да бях обикновен войник. Някой дребен лейтенант с една шепя мъже, за които да се грижа.

– Няма никаква морална разлика дали носиш отговорност за един, или за десет хиляди. Мога да те уверя в това. Проклятието, което тегне над човек, извършил убийство, е едно и също, независимо от броя на хората, които е избил.

– Искам да участвам в сражение. Това сигурно е единственият шанс да се изложя на истински риск, който ще имам в живота си.

– Какво? Рискът да станеш жертва на покушение от някой ненормален, на който си подложен всеки ден, не е ли достатъчна тръпка за тебе? Искаш още?

– Искам активни действия, а не ролята на пасивен наблюдател. Истинска служба.

– Ако смяташ, че най-добрата услуга, която можеш да направиш на всички останали тук, е да рискуваш живота им като младши офицер, аз, разбира се, ще те подкрепя, доколкото е по силите ми – унило се съгласи Майлс.

– Ох! – възропта Грегор. – Обръщаш думите като фурнаджийска лопата, знаеш ли? – Той замълча за момент. – Договори, а?

– Ако решите да проявите благоволение, сир.

– О, я стига – въздъхна Грегор. – Ще изиграя определената ми роля. Както винаги.

– Благодаря ти! – Майлс обмисли няколко възможни извинения и утешителни думи, но после реши, че е по-добре да се откаже от тази идея. – Другият жокер в тестето са Рейнджърите на Рандал, при които, ако не греша, неразборията в момента е значителна. Заместник-

командващият им изчезва, командващият им дезертира в началото на важна акция. Между другото, как така Вервейн са й разрешили излизане през прехода?

– Каза им, че трябва да се срещне с теб. Загатна, че някак си е успяла да те включи в състава на собствените си войскови части. Общото мнение беше, че оттам незабавно ще осъществи скок с бързия си куриерски кораб към горещата страна на прехода.

– Хм. Може да се окаже, че без да иска, ни е застлала пътя. Отрича ли, че е замесена със сетагандците?

– Не мисля, че вервейнците все пак са се досетили, че рейнджърите трябва да отворят вратата на Сетаганда. Когато тръгнахме от станция Вервейн, те все още отдаваха неуспехите на рейнджърите в отбраната на прехода откъм страната на Сетаганда на некомпетентност.

– Вероятно не без помощта на значителни доказателства в тази насока. Съмнявам се, че болшинството от рейнджърите са знаели за предаването. Иначе не би могло да остане в тайна за толкова дълго време. А колкото се отнася до вътрешните кадри, които са работили за Сетаганда, те всички са били оставени в неведение, когато Кавило се е плъзнала по имперската допирателна. Разбираш ли, Грегор? Ти го направи. Ти саботира настъплението на Сетаганда сам. Без никаква чужда помощ. Ей така, с една ръка!

– О – промълви Грегор, – и двете ми ръце бяха заети.

Майлс реши да не засяга повече тази тема.

– Както и да е... Трябва, ако можем, да обезопасим рейнджърите. Да ги поставим под свой контрол или поне да осигурим гърба си.

– Много добре.

– Предлагам да изиграем един рунд от играта на „добри и лоши“. Ще бъда щастлив да играя ролята на лошите.

* * *

Кавило буквално беше пренесена от двама мъже, въоръжени с преносими скрипери. Все още беше облечена в космическото си снаряжение, но сега лъскавата му повърхност беше поочукана и набраздена. Беше без шлем. Енергоносителите на оръжията ѝ бяха свалени, контролните системи на екипировката ѝ изключени, а гъвкавите връзки между отделните части на костюма бяха застопорени, превръщайки го в стокилограмов прилепнал като саркофаг затвор. Двамата войници от Дендари я оставиха изправена близо до края на конферентната маса и се оттеглиха назад с поклон. Статуя с жива глава – като незавършено и

навяващо ужас уродливо превъплъщение на творба на Пигмалион¹².

– Благодаря ви, господа. Свободни сте – обърна се към войниците Майлс. – Командващ Ботари-Джесек, останете ако обичате.

Кавило врътна късо подстриганата си руса глава – жест на съпротива, напълно обезмислен от ограничените ѝ възможности за каквото и да е движение. Когато войниците напуснаха залата, тя яростно изгледа Грегор с освирепелите си очи.

– Змия – изръмжа към него Кавило. – Копеле!

Грегор седеше с подпрени на масата лакти. Брадичката му почиваше в ръцете му. Той вдигна глава и ѝ отвърна с уморен глас:

– Командващ Кавило, и двамата ми родители загинаха в резултат на политическа интрига още преди да навърша шест години. Можехте да проучите миналото ми. Нима смятахте, че си имате работа с аматьор?

– Бяхте обречена от самото начало, Кавило – Майлс бавно обикаляше около нея, сякаш се любуваше на получена награда. Кавило завъртя глава, за да го проследи с поглед, но почти веднага трябваше да я обърне, за да го пресрещне по орбитата, която той описваше около нея. – Трябваше да се придържате към първоначалния си договор. Или към втория си план. Или към третия. Изобщо, трябваше да се придържате към нещо. Каквото и да е. Огромният ви егоизъм не ви направи по-силна. Той ви превърна в дрипа, носена от вятъра. Парцал, с който всеки можеше да си послужи. Сега Грегор смята, че трябва да ви се даде възможност да заслужите живота си. Въпреки че аз не съм на същото мнение. Вашият живот няма никаква стойност.

– Не ти е стигнал куражът да ме изхвърлиш през шлюза. – Яростта беше превърнала очите ѝ в две цепки.

– Не съм имал такова намерение – Майлс отново започна да обикаля около нея. Явно това я въбесяваше. – Не! Мислех, че няма да е зле – по-нататък, когато всичко приключи – да те предам на Сетаганда. Една подкупваща пикантна добавка към договора, която няма да ни струва нищо. Предполагам, че ще те търсят под дърво и камък, не мислиш ли? – Той спря пред нея и се засмя.

Кръвта се оттегли от лицето ѝ. Сухожилията изпъкнаха под кожата на красивата ѝ стройна шия.

12. Пигмалион – митичен скулптор от остров Кипър. За да се отдаде изцяло на изкуството, той дал обет за пълно плътско въздържание. Богинята на любовта Афродита, за да си отмъсти, го накара да се влюби в изваяна от самия него статуя, наречена Галатея. Скоро след това богинята, омилостивена от молбите на нещастния влюбен, одухотворила статуята и Пигмалион се оженил за оживялата Галатея. – (Б.пр.)

– Но ако удовлетвориш исканията ни – обади се Грегор, – аз ти гарантирам сигурно измъкване от Центъра, когато това тук свърши. През Бариар. Заедно с оцелелите части от твоите войски, които все още ще искат да те последват. Това ще ти даде два месеца преднина пред отмъщението на Сетаганда за разгрома им, причина за който ще бъдеш ти.

– Всъщност – вметна Майлс, – ако си изиграеш ролята, можеш да излезеш от това положение дори и като героиня. Каква ирония!

Сърдитият поглед, който му хвърли Грегор, не беше съвсем престорен.

– Ще ми паднеш! – обърна се към Майлс Кавило, като се задъхваше от омраза.

– Това е най-доброто предложение, което ще получиш днес. Живот. Избавление. Ново начало далече оттук. Много далече от тук. Саймън Илиан ще се погрижи за това. Далече, но не и вън от наблюдение.

Наред с яростта в очите ѝ започнаха да се промъкват пресметливи пламъчета.

– Какво искате от мен?

– Не много. Да предадеш контрола, който все още имаш върху своите войски на офицер по наш избор. Най-вероятно на някого от офицерите ни за свързка с Вервейн. В края на краищата те ти плащат. Ще представиш приемника си на всеки от твоята командна йерархия и ще се оттеглиш на сигурно място в ареста на „Триумф“, докато всичко свърши.

– Когато този момент настъпи, от рейнджърите няма да е останало нищо!

– Съществува такава вероятност – съгласи се Майлс. – И без друго се готвеше да ги пожертваш. Ако обичаш, обърни внимание на факта, че не ти предлагам избор. Няма да се пазарим. Или приемаш тези условия, или отиваш в ръцете на сетагандците. А те одобряват предателството само в строго определени рамки – когато се прави в тяхна полза.

Кавило изглеждаше така, сякаш иска да го заплую, но се въздържа.

– Много добре. Ще предам командването. Ще изпълня своята част от сделката.

– Благодаря.

– Но ти... – очите ѝ бяха сини ледени кристали; гласът ѝ – нисък и пръскащ жлъч, – ще видиш ти, малкия. Днес хвърчиш на високо, но времето ще те натика в калта. Бих ти казала: почакай само двацет години, но се съмнявам, че имаш толкова живот пред себе си. Времето ще те научи каква е ползата от лоялността – никаква. Съжалявам, че в деня,

когато окончателно те измучат и те изплюят на боклука, няма да съм там да сритам жалката лещ, която ще остане от тебе.

Майлс повика войниците обратно в стаята.

– Отведете я. – Това беше почти молба. Когато вратата се затвори, Майлс се обърна и срещна втренчения поглед на Елена.

– Господи! Тази жена кара кръвта ми да се смразява – потрепери той.

– Ами? – забеляза Грегор, който все още се подпираше на лактите си. – Все пак, макар и странно, вие като че ли се разбирате. Мислите по един и същи начин.

– Грегор! – възропта Майлс и се обърна, за да потърси подкрепа. – Елена?

– И двамата сте много непочтени – в гласа на Елена се долавяше колебание. – И, ъ-ъ... хищни. – Майлс я изгледа със стиснати устни и обиден поглед. Тя обясни: – Става въпрос по-скоро за обща насока и предразположеност, отколкото за реално съдържание. Ако беше побъркан на тема власт, вместо... вместо...

– Побъркан по някакъв друг начин. Да, продължавай.

– ...щеше и ти да интригантстваш така. Изглеждаше така, сякаш ти доставя удоволствие да се промъкваш под кожата ѝ.

– Като че ли трябва да ти благодаря – раменете на Майлс се приведоха под тежестта на думите ѝ. Вярно ли беше това? Възможно ли беше това да е самият той след двайсет години – отровен от цинизма и натрупаната през годините жлъч, една затворена в черупката си личност, която намира удоволствие единствено в превъзходството, властта и авторитарното господство над останалите? Един ранен звяр в непробиваемата обвивка на тежкото си снаряжение?

– Да се връщаме на „Триумф“ – кратко каза той. – Чака ни работа.

* * *

Майлс кръстосваше нетърпеливо сравнително тясната каюта на Озер на борда на „Триумф“. Грегор беше приседнал на ръба на бюрото и провесил единия си крак, наблюдаваше махалообразното движение на Майлс.

– ...естествено вервейнците ще се отнесат с подозрение, но като усетят горещия дъх на сетагандците във вратовете си, ще им дойде ищах да повярват. А също и да преговарят. Ще представиш договора в колкото е възможно по-привлекателна светлина и приключвай по най-бързия начин, но, разбира се, не прави повече отстъпки от крайно

наложителното...

– Може би искаш да ме придружиш като суфльор? – сухо го прекъсна Грегор.

Майлс млъкна и прочисти гърлото си.

– Извинявай. Зная, че разбираш от договори много повече от мен.

Понякога... когато съм нервен, се раздрънквам прекалено.

– Да. Известно ми е.

Въпреки че не успя да накара краката си да спрат, Майлс издържа, без повече да си отвори устата, докато не се чу сигналът от зумера на каютата.

От интеркома се чу гласът на сержант Кодак:

– Затворниците, сър. Както ми беше наредено.

– Благодаря ви. Влезте – Майлс се наведе през бюрото и натисна бутона за вратата.

Кодак въведе в каютата капитан Унгари и сержант Овъролт. Придружаваше ги цял взвод войници. Затворниците действително изглеждаха така, както се беше разпоредил Майлс: изкърпани, обръснати, сресани и издокарани в току-що изгладени сиви униформи на флотилията, носещи съответните отличителни знаци за техния ранг. Неприязънта на Унгари и Овъролт и враждебното им отношение към новите униформи беше повече от явна.

– Благодаря ви, сержант. Вие и взвода ви сте свободни.

– Свободни? – Веждите на Кодак поставяха под въпрос благоразумието на тази заповед. – Сигурен ли сте, че не искате поне да изчакаме в коридора, сър? Спомнете си последния път.

– Този път няма да е необходимо.

Свирепият поглед на Унгари не свидетелстваше в полза на това лекомислено твърдение. Кодак се оттегли, изпълнен със съмнения. Двамата затворници нито за момент не слязоха от мушката на стънера му, докато затварящата се врата не ги скри от погледа му.

– Воркосиган! – дълбоко си пое дъх Унгари. – Дребен метежнически изрод! Ще те изправя пред военен съд. Ще те одерат, ще те натъпчат със слама и ще те окачат на стената за това...

Двамата все още не бяха забелязали смълчалия се Грегор, който продължаваше да седи на бюрото. Като проява на вежливост императорът също носеше сивата униформа на Дендариин, макар и без отличителен знак за ранг, тъй като във флотилията нямаше ранг, който да съответства на императорския.

– Ъ-ъ... сър – Майлс насочи погледа на капитана, чието лице вече

беше почервеняло, към Грегор.

– Тези чувства се споделят от толкова много хора, капитан Унгари, че се страхувам, че ще трябва да се наредите на опашка и да си чакате реда – отбеляза леко усмихнат Грегор.

Останалият в гърдите на Унгари въздух излезе навън със съскане. Той застана мирно и отдаде чест. Чертите на лицето му отразяваха бурна смесица от различни емоции, връх над които взе дълбокото облекчение.

– Сир.

– Моите извинения, капитане – каза Майлс, – за своеволното ми отношение към вас и сержант Овъролт, но по моя преценка планът ми за освобождаването на Грегор беше прекалено, ъ-ъ... деликатен за, за... вашите нерви. Сметнах, че ще е по-добре да поема отговорността лично. Наистина, да не гледате беше по-добре за вас. А и за мен беше по-добре така, без да ми извиват ръцете.

– Младши лейтенанти не могат да поемат лична отговорност за операции от такъв мащаб. Отговорността се поема от командирите им – озъби му се Унгари. – Без съмнение това щеше да бъде първото, което Саймън Илиян щеше да ми припомни, ако твоят план, колкото и деликатен да е бил, не беше усяпал...

– Е, в такъв случай... Моите поздравления, сър. Току-що спасихте императора – не му остана дължен Майлс, – който като ваш главнокомандващ има някои заповеди за вас, ако му позволите да вземе думата, разбира се.

Унгари стисна зъби. С явно усилие той отклони вниманието си от Майлс и го съсредоточи върху Грегор.

– Сир?

– Като единствените служители на ИмПСи в радиус от два милиона километра, с изключение на младши лейтенант Воркосиган, който има други не по-леки задачи, прикрепям вас и сержант Овъролт към себе си, докато не установим контакт с нашите подкрепления. Може също така да се наложи да ви възлагам и куриерски задачи. Преди да напуснем „Триумф“, бъдете така добри да споделите всички уместни разузнавателни данни, които притежавате, с оперативния щаб на Дендариини. Сега те са мои Имперски, ъ-ъ...

– Най-покорни слуги – шепнешком подсказа Майлс.

– Войски – заключи Грегор. – Смятайте тази униформа (Унгари сведе очи към своята с израз на отвращение) за уставно облекло и се отнасяйте към нея със съответното уважение. Без съмнение, когато получа

своята зелена парадна униформа и вие ще получите своите.

– Когато потеглите за станция Вервейн – вмъкна Майлс, – ще отделе лекия кръстосвач „Ариел“ и по-бързия от двата куриерски кораба на флотилията Дендариин за лично ползване от императора. Ако се наложи да изпълнявате куриерски задачи, ви предлагам да вземете по-малкия кораб и да оставите Грегор на „Ариел“. Неговият капитан, Бел Торн, е най-довереният ми човек сред капитаните на Дендариин.

– Все още мислиш за начин, по който да се оттегля в безопасност, а, Майлс? – Грегор въпросително повдигна едната си вежда.

Майлс направи лек поклон.

– Ако нещата се развият по най-неблагоприятния начин, някой трябва да остане жив, за да отмъсти за нас. Да не споменавам за заплащането на оцелелите Дендариин. Нужен е човек, който да може да гарантира парите им. Мисля, че им го дължим.

– Да – меко каза Грегор.

– Освен това имам за вас личен доклад за последните събития, – продължи Майлс и връчи на Унгари един информационен диск, – който да предадете на Саймън Илиян, в случай че аз... че го видите преди мен.

Унгари изглеждаше замаян от бързата смяна в подреждането на неговите приоритети.

– Станция Вервейн? В името на сигурността ви трябва да се отправим към Пол-6, сир. Няма съмнение, че това е мястото, където тя може да бъде гарантирана.

– В името на дълга си трябва да се отправя към станция Вервейн, капитане. Това важи и за вас. Елате, ще ви обясня по пътя.

– Нима ще оставите Воркосиган свободен? – Унгари изгледа Майлс със свъсени вежди. – С тези наемници? Това не ми харесва, сир.

– Съжалявам, сър – обърна се Майлс към Унгари. В този случай не мога... не мога... (да ви се подчиня). – Майлс остави фразата недовършена. – Имам по-голям проблем. Предстои ми да проведа едно сражение заедно с тези наемници, без след това да се бия в гърдите какво съм направил. В това е разликата между мен и... бившия командващ на рейнджърите. Между нас все трябва да има някаква разлика и може би това е тя. Гре... императорът ме разбира.

– Хм – каза Грегор. – Да. Капитан Унгари, назначавам официално младши лейтенант Воркосиган за наш офицер за свръзка с Дендариин. На моя лична отговорност. Това би трябвало да е достатъчно дори и за вас.

– Не съм аз човекът, който определя кое е достатъчно и кое не, сир!

Грегор се поколеба за момент.

– В такъв случай за доброто на Бариар. Този довод е достатъчен дори и за Саймън. Да вървим, капитане.

– Сержант Овъролт – добави Майлс, – вие ще бъдете личен телохранител и ординарец на императора до второ нареждане.

Видът на Овъролт говореше за всичко друго, но не и за удовлетворение от това повишение.

– Сър – прошепна той на Майлс, – не съм изкарал курса за повишаване на квалификацията!

Той имаше предвид задължителния курс на Саймън Илиан за имперската стража, който той лично провеждаше, и който придаваше на телохранителите на Грегор специфичния твърд блясък на наточен бръснач.

– Тук всички имаме подобни проблеми, сержант. Повярвайте ми – измърмори в отговор Майлс. – Направете всичко, което е по силите ви.

* * *

Залата за тактически операции на „Триумф“ беше оживена от активна дейност. Столовете пред всички пултове бяха заети. На всички екрани светеха изображения и данни за движението на корабите и промените в тактическите действия на флотилията. Майлс стоеше до Тънг и се чувстваше двойно излишен. Той си спомни една шега от академията. Правило първо: Можете да отхвърлите решението на тактическия компютър само в случай, че знаете нещо, което той не знае. Правило второ: Тактическият компютър винаги знае повече от вас.

И това ми било сражение! Тази тиха зала, водовъртежът от светлини, тапицираните столове! Може би безпристрастната изолация беше добра за командващия. Сега ударите на сърцето му бяха равномерни. Информационната лавина в една зала за тактически операции с такъв капацитет би могла да доведе до претоварване, вследствие на което умът просто да откаже. Разбира се, ако допуснеш лавината да те затрупа. Целият номер беше в това да подбиращ важното и никога, никога да не забравяш, че картата си е карта, а не самата територия.

Работата му тук, напомни си Майлс, не беше да командва. Работата му беше да гледа как командва Тънг и да се учи. Да усвои начини на мислене, които бяха алтернатива на стандартите на Бариарската академия. Според правилата законното право на Майлс да взема собствени решения или да отхвърля решенията на Тънг щеше да настъпи само в случай, че някаква външна стратегическа или политическа необходимост вземе връх над вътрешната тактическа логика. Майлс се молеше на

Господа да не допуска възникването на такова събитие, защото неговото по-кратко и по-грозно наименование беше предателство на собствените войски.

Вниманието на Майлс се изостри, когато на входа на прехода, подобно на премигване на светлинка, се материализира малък разузнавателен кораб. На тактичeskото изображение той представляваше малка точица розова светлинка в центъра на бавно движещия се въртоп на мрака. На видеоекраните се виждаше изящен кораб на фона на неподвижните далечни звезди. От гледната точка на обвития от всевъзможни кабели пилот корабът беше някакво странно продължение на собственото му тяло. В трето видео-изображение той беше сбор от телеметрични показания, нумерология, някакъв платоничен идеал. „Кой е истинският? Всички. Нито един от тях.“

– „Шаркбейт-1“ докладва на „Флотилия-1“ – чу се гласът на пилота от конзолата на Тънг. – Имате на разположение десет минути. Бъдете готови за приемане на излъчване с висока степен на концентрация.

– Флотилията започва осъществяването на скока. Придържайте се стриктно към номерацията.

Първият кораб на Дендари, който стоеше в очакване близо до прехода, направи маневра, блесна ярко на изображението на тактичeskата карта (въпреки че в изображението му на видеоекраните не се долавяше никаква промяна) и изчезна. Той беше последван от друг кораб след трийсет секунди – доста малка разлика според изискванията за безопасност, на която трябваше да отговаря времевата разлика между два поредни скока. Ако два кораба направеха опит да се материализират отново след скок на едно и също място и по едно и също време, резултатът щеше да е само една голяма експлозия.

Когато телеметричните данни на излъчването от „Шаркбейт“ бяха обработени от компютъра, образът се завъртя така, че тъмният водовъртеж, който представляваше (но в никакъв случай не изобразяваше реално) космическия преход, внезапно се превърна в огледалния си образ – фунията на изхода на прехода. Петънцата и линиите отвъд нея представляваха летящите, маневриращи, стрелящи, отбягващи атаките кораби: ожесточените действия при станцията на Вервейн от страна на прехода, където Майлс беше оставил Грегор, както и нападащите сетагандци. Най-после картина от мястото, към което се бяха отправили. Все лъжи, разбира се. При предаването информацията остаряваше с минути.

Коментарът на Тънг беше лаконичен.

– Мамка му! Каква лудница! Тръгваме...

Прозвуча сигналът за започване на скока. Беше ред на „Триумф“. Майлс се вкопчи в облегалката на стола на Тънг, въпреки че с разума си разбираше, че чувството за движение е илюзорно. Съзнанието му сякаш беше забулено във вихрушка от сънища. За секунда, за час? Не беше възможно да се прецени. Болката в стомаха и ужасното гадене, които последваха, приличаха на всичко друго, но не и на сън. Скокът беше извършен. Моментна тишина в цялата зала, докато и останалите се бореха с чувството си за дезориентация. След това ромонът от тихи гласове продължи оттам, откъдето беше спрял. „Добре дошли във Вервейн. Направете скок към пъкълa.“

Изображението на космическата карта се завъртя и премигна при въвеждането на новите данни, после премести центъра на своята малка вселена. Сега преходът се защитаваше от обсадената станция, както и от пооредяла верига вече доста очукани кораби на вервейнската военна флота и на рейнджърите, които се намираха под командването на Вервейн. Явно сетагандците вече бяха нападнали веднъж. Били са отблъснати и сега се прегрупираха извън обсега на Вервейн, в очакване на подкрепления за нанасянето на втория си удар. Помощта от Сетаганда беше като пълноводна река, която се изливаше от другия преход и струеше през системата на Вервейн.

Другият преход беше паднал бързо, а той беше единственият път, по който атакуващите можеха да преминат. Дори и с пълната изненада на масирания първи удар на страната на Сетаганда, Вервейн можеха да ги спрат, ако три от корабите на рейнджърите, както изглежда, бяха разбрали погрешно дадените им заповеди и не бяха излезли от сражението, когато би трябвало да контраатакуват. Но Сетаганда вече си бяха осигурили предимство и силите им започнаха да се изливат през прехода.

Вторият преход, този на Майлс, беше по-добре съоръжен за отбрана, докато паникьосаните вервейнци не бяха изтеглили всички бойни единици, които можеха да се отделят, в защита на високите орбити на териториалното си пространство. Майлс едва ли можеше да ги вини. Изборът на стратегия не беше лек и в двата случая. Но сега системата на Вервейн буквално кипеше от сетагандски сили, които се съсредоточаваха практически необезпокоявани. Те прескачаха планетата заедно с тежковъоръжената ѝ отбрана, за да се отправят за дръзкия си опит да превземат прехода към Центъра. Действаха ако не с помощта на изненадата, то поне на скорост.

Възможностите за избор при атака на космически преход се ограничаваха до няколко основни способа. Главни инструменти за

прилагането на първия бяха хитростта, подкупите и инфилтрацията, тоест измамата. Вторият, при който предпочитанията също се отдаваха на военната хитрост, беше изпращането на въоръжени сили в териториалния космос. За третия беше необходимо жертвоприношение. При него атаката се откриваше от кораб, който застила „слънчевата зидария“ – плътна завеса от ядрени ракети, програмирани да се взривят едновременно и разгърнати в пространството по начин, който гарантираше на взрива ударна вълна, прочистваща близкия космос от всичко, често включително и от самия атакуващ кораб. Но „слънчевата зидария“ беше скъпа, бързо се разсейваше и имаше ограничен ефект. Стратезите на Сетаганда бяха направили опит да комбинират и трите метода. За това свидетелстваха безредието сред рейнджърите и мръсната радиоактивна мъгла, която все още се стелеше около мястото на първия им набег.

Четвъртият утвърден подход за разрешаването на проблема за фронтално нападение върху охраняван космически преход беше да се разстреля офицерът, който го е предложил. Майлс искрено се надяваше, че сетагандците ще стигнат и до този вариант, преди да му бъде изпята песента.

Времето минаваше. Майлс закрепил неподвижно един стол в гнездата на пода и се заел да изучава централното изображение. Не откъсна погледа си от него, докато очите му не се насълзиха и съзнанието му не беше застрашено от пропадане в пропастта на хипнотичния сън. Той се изправи, разтърси глава и започна да обикаля между пултовете и да раздава съвети, които никой не му искаше.

Силите на Сетаганда се прегрупираха. Внезапното и неочаквано пристигане на Дендарии по време на затишието временно ги беше объркало: налагаше се вместо за запланиваната от тях финална атака, да се пренастроят в движение за още един изтощавач рунд на играта „Удряй и бягай“. Скъпо. В сегашното им положение сетагандците имаха малко начини да прикрият своя брой и маневри. Дендарии имаха на своя страна предимството на скритите резерви, намиращи се извън погледа на Сетаганда, от другата страна на прехода. У Майлс се разгоря надеждата, че само тази заплаха може да се окаже достатъчна да накара сетагандците да прекратят атаката си.

– Няма – въздъхна Тънг, когато Майлс сподели тази оптимистична мисъл. – Вече са в твърде напреднал стадий на атаката. Цената, която до момента са платили с човешки живот, е прекалено висока, за да се пресртурват, че само са се пошегували. Дори и пред себе си. Ако сега някой от командващите им даде заповед за отстъпление, на Сетаганда ще го

изправят пред военен съд. Ще продължат да нападат дълго след като положението им е станало безнадеждно, заради отчаяните опити на офицерите от командването им да прикрият кървящите си задници със знамената на победата.

– Това е... долно!

– Това е системата, синко. И тя не е такава само за сетагандците. Един от няколко вградени дефекта на системата. А освен това – по лицето на Тънг премина усмивка – положението им още не е така безнадеждно. Нещо, което ще се опитаме те да не разберат.

Войските на Сетаганда се раздвижиха. Направлението на движението им и тяхното ускорение ясно сочеха, че целят пробив чрез масиран удар. Сигурно щяха да се прегрупират в малки бойни единици от по три или четири кораба срещу всеки един от съдовете на Дендари и да се опитат да извадят от строя плазмените им огледала, като ги претоварят. Дендари и Вервейн щяха да опитат същата стратегия срещу изоставашите кораби на Сетаганда, ако и от двете страни нямаше по няколко съоръжени с новите имплозионни пики кораба, чиито виртуозни капитани свеждаха шансовете ѝ за успех почти до нулата. Майлс се опитваше да не изпуска от погледа си и разположението на рейнджърите. Не всички кораби от тяхната флотилия имаха на борда си вервейнски съветници и бойният ред, който отреждаше на рейнджърите позиции пред войските на Сетаганда, беше далеч по-за предпочитане пред този, който ги оставяше зад гърба на Дендари.

Тихото жужене на компютрите и гласовете на операторите в залата за тактически операции се промени съвсем леко. Трябваше да гърмят барабани, да звучат гайди и фанфари... Трябваше нещо да възвести началото на този танц на смъртта. Но ако реалността изобщо нахлуеше между тези тапицирани стени, това щеше да стане внезапно и безусловно. Щеше да е край.

Бяха прекъснати от съобщение, предадено по вътрешнокорабната (да, все още ги обграждаше истински кораб) видеокомуникационна мрежа.

– Арестът, сър – докладваше на Тънг един останал без дъх офицер. – Внимавайте и се пазете там горе. Имаме бягство. Адмирал Озер избяга и освободи и всички останали затворници.

– По дяволите! – Тънг изгледа свирепо Майлс и посочи предавателя. – Вземи това. Вдигни Аусън. – Той отново концентрира вниманието си върху тактическото изображение, като мърмореше: – Такова нещо нямаше да се случи по мое време.

Майлс се плъзна в стола пред комуникационния пулт и извика мостика на „Триумф“.

– Аусън! Чу ли за Озер?

Появи се ядосаното лице на Аусън.

– Да. Работим по въпроса.

– Разпореди се за допълнителна охрана пред залата за тактически операции, пред машинното и пред собствения ти мостик. Тук моментът съвсем не е подходящ за прекъсвания.

– На мен ли го казваш? Отгук виждаме копелетата от Сетаганда като от ложа – Аусън прекъсна връзката.

Майлс започна преглед на вътрешните канали на системата за сигурност. Спря само колкото да отбележи пристигането на добре въоръжената охрана в коридора. Беше очевидно, че Озер е бил подпомогнат в бягството си от някой верен на Озерани офицер или офицери, което на свой ред накара Майлс да се замисли доколко е сигурна охраната. Дали Озер щеше да се сдуши с Метцов и Кавило? Двама от затворените за дисциплинарни нарушения Дендарии бяха открити да се мотаят из коридорите и върнати в ареста: още един се върна по собствено желание. Един, заподозрян в шпиониране, беше притиснат и заловен в складовете. Все още нямаше и следа от истински опасните...

– Ето го!

Майлс превключи канала. Една товарна совалка се отделяше от корпуса на „Триумф“ и се отправяше в космоса.

Майлс бързо прехвърли каналите и се включи към огневия контрол.

– Не! Повтарям, не откривайте огън по тази совалка!

– Ъ-ъ... – чу се в отговор. – Да, сър. Да не откриваме огън.

Защо подсъзнателно остана с впечатлението, че операторът изобщо нямаше намерение да стреля? Очевидно бягството беше добре координирано. Ловът на вещици по-късно щеше да бъде много неприятен.

– Свържете ме с онази совалка – поиска от офицера за свързка Майлс.

– Ще се опитам, сър, но те не отговарят.

– Колко души са на борда?

– Няколко, но не сме съвсем сигурни...

– Свържете ме. Ще трябва да слушат, дори и да не отговарят.

– Имам канал, сър, но нямам представа дали слушат.

– Ще опитам – Майлс си пое въздух. – Адмирал Озер! Обърнете совалката и се върнете на „Триумф“. Навън е твърде опасно. Отправяте се право към зоната на бойни действия. Върнете се и аз лично ще

гарантирам сигурността ви...

Тънг надничаше над рамото на Майлс.

– Опитва се да се добере до „Перигрин“. Дяволите да го вземат! Ако този кораб се изтегли, защитната ни линия ще се срине.

Майлс хвърли един поглед към тактическия компютър зад себе си.

– Сигурно няма. Реших да оставим „Перигрин“ в резервите именно защото се съмнявахме в лоялността му.

– Да, но ако „Перигрин“ се изтегли, мога да ти изброя още трима капитани-собственици, които ще го последват. А ако се изтеглят четири кораба...

– Рейнджърите ще се отцепят въпреки вервейнския им командващ, а ние ще бъдем сварени на бавен огън. Добре. Разбирам – Майлс отново погледна тактическия компютър. – Не мисля, че ще успее... Адмирал Озер! Чувате ли ме?

– Йок! – Тънг се върна на мястото си и сетагандците отново го погълнаха. Четири кораба на Сетаганда се прегрупираха срещу фланга на Дендари, докато в същото време друг един се опитваше да пробие през центъра, опитвайки се очевидно да се приближи в зоната на обхвата на имплозионната си пика. Пътюм едно от плазмените му оръдия нехайно гръмна безпризорната совалка. На мястото ѝ останаха само ярки искри.

– Той не знаеше, че Сетаганда нападат, преди откраднатата совалка да напусне „Триумф“ – прошепна Майлс. – Хубав план, но изборът на момента беше отвратителен... Можеше да обърне, но... Озер избра смъртта сам.

Утеха ли беше това?

Сетаганда не само не се отказаха от атаката си, но я завършиха толкова стройно, че само мисълта за добрата им организация действаше угнетяващо. Разликата в резултата беше незначителна в полза на Дендари. Много от сетагандските кораби бяха лошо увредени, а един – напълно взривен. Повредите в контролните канали на Дендари и рейнджърите бяха отчайващи. Дендари все още не бяха изгубили кораби, но бяха изгубили огнева мощ, двигатели, системи за контрол над полета, животоподдържащи системи, защитни полета. Следващата атака щеше да е още по-опустошителна.

„Могат да си позволят да губят по три кораба за всеки един от нашите. Ако продължават да настъпват и да ръфат от нас парче по парче, победата им е неминуема – хладно разсъди Майлс. – Освен ако не получим подкрепления.“

Изминаха часове, докато сетаганците се прегрупират отново.

Времето, което Майлс си позволяваше за отход в оборудваната за целта каюткомпания, предвидливо отдалечена от залата за тактически операции, не беше дълго, но той беше твърде жизнен, за да подражава на изумителните петнайсетминутни дрямки на Тънг. Майлс беше сигурен, че пълното отпускане на Тънг не е просто преструвка – никой не можеше да симулира такова отвратително хъркане.

Приближаването на сетагандските подкрепления през системата на Вервейн вече можеше да се наблюдава и на телекомуникационните екрани. Това беше компромисът с времето, рискът. Колкото повече Сетаганда изчакваше, толкова по-добре подготвени щяха да бъдат войските ѝ, но колкото повече време минаваше, толкова по-голям беше и шансът на техните врагове да се възстановят. Едва ли на борда на сетагандския флагман имаха тактически компютър, който би могъл да изчисли кривата в една такава вероятностна координатна система и да означи оптималната пресечна точка между интересите на Нашите и Вашите. Само да можеше проклетите вервейнци да проявят малко повече агресивност в атакуването на този потоп от подкрепления от планетарната си база...

Ето ги. Нападат отново. Тънг наблюдаваше своите тактически изображения, а юмруците му несъзнателно се свиваха и разпускаха в скута му в паузите между накъсаните бързи танци на дебелия пръсти по клавишите на контролния пулт пред него. Оттам те изпращаха заповеди, нанасяха корекции, правеха предвиждания. Пръстите на Майлс помръдваха като задвижвани от ехо, мозъкът му се опитваше да следи мислите на Тънг, да попие всичко. Картината на реалността пред тях все повече заприличваше на дантела, осеяна от скритите дупки, които оставяха след себе си изчезващите един след друг информационни показатели – последица от повредените сензори и излъчватели на различни кораби. Ударът на Сетаганда проби защитата на Дендариите... Един от корабите на Дендариите беше взривен, друг, с обезвредени оръжия, се опита да се измъкне извън обсега на сетагандските оръжейни системи; три кораба от флотилията на рейнджърите се отцепиха наведнъж... изглеждаше зле...

– „Шаркбайт 3“. Докладвам – резкият тон на гласа се извиси над всички останали комуникационни канали и накара Майлс да подскочи в стола си. – Освободете прехода! Пристига помощ.

– Не сега – изръмжа Тънг, но започна бързо реструктуриране на разгърнатите сили на Дендариите по начин, който да запази ограниченото пространство пред изхода на прехода от отломки, ракети, вражески огън и най-вече от противниковите кораби, съоръжени с имплозионни пики

на борда. Корабите на Сетаганда, чието разположение позволяваше бърза реакция, застанаха нащрек. Движението на корабите на Дендари ги разколеба със своето послание за настъпващи промени. Дендари може би се оттеглят... може би се отваря някаква щастлива възможност за постигане на лека победа.

– Какво, по дяволите, е това! – възкликна Тънг, когато на изхода на прехода се появи нещо огромно и за момента неразгадаемо, и мигновено започна да се ускорява. Той извика показанията на монитора си. – Прекалено е голямо, за да бъде толкова бързо. Прекалено е бързо, за да е толкова голямо.

Майлс разпозна енергийната характеристика дори преди на видео-екрана да се появи изображение.

– Това е „Принц Серж“. Нашите бариарски имперски подкрепления току-що пристигнаха – той замаян си пое дъх. – Нали ти обещах...

Тънг изпсува ужасно, като израз на чисто естетическо възхищение. „Принца“ беше последван от други кораби: аслъндски, полианската военна флота, които бързо се разгръщаха в нападателен строй.

Вълната, която премина през редиците на Сетаганда, беше като безмълвен вик на ужас. Един въоръжен с имплодер кораб на Сетаганда смело се спусна към „Принц Серж“, за да открие, че имплозионните пикети на „Серж“ са били усъвършенствани и обсегът им превъзхожда три пъти далекобойността на оръжията на Сетаганда едва когато беше буквално срязан на две. Това беше първият фатален удар.

Вторият – призив към агресорите от Сетаганда да се предадат, или ще бъдат унищожени – дойде от комуникационните канали от името на Съюзническата флота на Хийгън и обединеното командване – император Грегор Ворбара и адмирал граф Арал Воркосиган.

В първия момент Майлс помисли, че Тънг ще припадне. Кай си поевъздух застрашително и изрева с възхищение:

– Арал Воркосиган! Тук? Майка му стара! – и прошепна съвсем лекичко: – Как ли се го примамили отново на служба след оставката му? Може би ще успее да се срещна с него!

Побърканият на тема военна история Тънг беше един от най-фанатичните привърженици на баща му, спомни си Майлс, и ако не се вземеха твърди мерки да спре, можеше да дрънка с часове за всяка известна подробност от ранните кампании на бариарския адмирал.

– Ще видя какво мога да уредя – обеща Майлс.

– Ако можеш да уредиш това, синко... – Тънг се откъсна с усилие от любимото си хоби – изучаването на военната история, и се завърна

към това, което всички смятаха, че му се удава – да я твори.

Корабите на Сетаганда отстъпваха. В началото панически се отцепваха отделни съдове. Малко по-късно цели групи от кораби се опитваха да проведат едно шо-годе организирано отстъпление. „Принц Серж“ и останалите кораби от съюзническата флота на Хийгън не изгубиха и една милисекунда и мигновено ги последваха, нарушавайки стройността на бойните им редици и унищожавайки изоставащите кораби. В следващите часове оттеглянето се превърна в истинско бягство, когато окуржени, корабите на Вервейн напуснаха високите планетарни орбити, които до момента защитаваха, и се присъединиха към атаката. Страхът за домовете им, който Сетаганда беше внушила на вервейнци, ги правеше безмилостни.

Нарядите за почистване на отломките, ужасните проблеми с контролните системи, оказването на помощ на пострадалите от екипажите... Майлс беше така погълнат от работата, че му бяха необходими няколко часа, за да проумее постепенно, че за флотилията Дендариин войната е приключила. Бяха си свършили работата.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Преди да напусне залата за тактически операции, Майлс благодарно се свърза със службата за сигурност на „Триумф“ и провери докъде са стигнали с арестите на избягалите затворници. Липсваха и все още не се знаеше нищо за Озер, капитана на „Перигрин“, други двама, верни на Озерани офицери, командващ Кавило и генерал Метцов.

Майлс беше твърдо убеден, че чрез мониторите си е станал свидетел на превръщането на Озер и неговите офицери в радиоактивна прах. Дали и Кавило, и Метцов са били на борда на онази совалка? Каква ирония! След всичко, което Кавило направи за Сетаганда, да умре от техните ръце. Въпреки че, и това се споделяше от всички, иронията щеше да бъде не по-малка, ако беше умряла от ръцете на Вервейн, Рейнджърите на Рандал, Аслънд, Бариар или който и да е друг от множеството, попаднало в мрежите на нейните измами, през кратката ѝ, но взривна кариера. Краят ѝ би бил елегантен и удобен, ако беше действителен. Майлс не искаше да мисли за последните ѝ свирепи забележки към него като за натезала от силата на пророчеството предсмъртна клетва. Метцов беше човекът, от когото трябваше да се страхува преди всичко. Трябваше, но не беше така. Той се разтрепери от побилите го тръпки и накара един войник от охраната да го придружи до каютата му.

По пътя се сблъска с ранените, които совалките прехвърляха в лечебницата на „Триумф“. Корабът беше останал в групата на резервите, доколкото изобщо имаше резерви, и не беше получил удари, които защитните му полета да не могат да отразят, но далеч не всички кораби от флотилията можеха да се похвалят с такъв късмет. Обикновено съотношението между процентите в списъците на жертвите при космическите битки беше обратно на статистиката при сухопътните сражения: броят на загиналите далеч надхвърляше броя на ранените, въпреки че ако при някакво щастливо стечение на обстоятелствата изкуствената жизнена среда се запазеше невредима, войниците можеха да оцелеят и след нараняванията си. Майлс промени посоката си и неуверено последва процесията. Каква ли полза щеше да има от него в лечебницата?

Медиците, които разпределяха ранените, не бяха определили „Триумф“ за леките случаи. Колоната водеха три случая на ужасни изгаряния и тежко нараняване в главата, които бяха поети бързо от възбудения персонал на лечебницата. Малцината, които бяха в съзнание, чакаха

реда си смълчани, приковани за носилките. Погледите им бяха замъглени от болката и болкоуспокояващите лекарства.

Майлс се опита да подкрепи всеки един с по няколко думи. Някои от тях неразбиращо гледаха в празното пространство, други бяха признателни: при тях той се задържа за по-дълго, подкрепяйки ги с всичко, което беше по силите му. След това се отдръпна и за няколко минути остана занемял до вратата. Заливаха го познатите ужасяващи миризми на корабна лечебница след сражение: дезинфектанти и кръв, обгорена плът, урина... докато не осъзна, че от него няма никаква полза тук. Изтощението му го размекваше, чувстваше главата си празна и всеки момент щеше да се разплаче. Той се отлепи от стената и излезе с натежали крака. Легло! Ако присъствието му в командната зала се окажеше чак толкова необходимо, щяха да го намерят.

Добра се до каютата на Озер и набра кода на ключалката. Сега, след като я беше наследил, май трябваше да смени цифрите. Той въздъхна и влезе. В момента, в който пристъпи в каютата, Майлс осъзна два злополучни факта. Първо, въпреки че при влизането си в лечебницата беше освободил войника от охраната, после беше забравил да го повика обратно: и второ, не беше сам. Вратата се затвори зад него, преди да успее да отскочи в коридора.

Тъмночервеният нюанс, който имаше физиономията на Метцов, задържа погледа на Майлс с по-голям успех дори от сребристите проблясъци на дулото на невроразрушителя в ръката на генерала.

Метцов се бе сдобил с пълен комплект от сивата униформа на Дендари, макар и с няколко номера по-малка. Командващ Кавило, която стоеше зад него, беше облечена в същата униформа, но с няколко номера по-голяма. Метцов изглеждаше огромен и разярен. Кавило изглеждаше... странно. По някакъв чудноват начин тя като че ли се забавляваше. Вратът ѝ беше покрит със синини. Не носеше оръжие.

– Падна ми! – тържествуващо прошепна Метцов. – Най-послед! – С широка усмивка, която откриваше и сливиците му, той се приближи постепенно към Майлс и стисна врата му с огромната си лапа. Майлс се почувства забоден за стената като пеперуда в хербарий. Метцов пусна невроразрушителя, който изтрополи по пода и хвана с другата си ръка врата на Майлс. Нямахше намерение да го чупи, просто го стисна.

– Никога няма да се измъкнете... – успя да изхърка Майлс. Усещаше как трахеята му започва да хруска, да се смачква, достъпа на кръв до главата му беше прекъснат и той чувстваше, че в черепа му всеки момент ще избухне мрака. Нямахше начин да разубеди Метцов с

приказки...

Кавило се плъзна напред ловко, безшумно и незабележимо като котка, вдигна изгърваното оръжие и се отдръпна назад.

– Станис, мили – изгука тя. Метцов, завладян от бавното задушаване на Майлс, не й обърна внимание. Кавило, явно имитираща любовните рефрени на Метцов, изрецитира: – Разтвори си краката, кучко, или ще ти пръсна мозъка.

Този път главата на Метцов се завъртя към нея. Очите му се разтвори широко. Тя му пръсна мозъка. Пращящата синя мълния го светна точно между очите. В последната си конвулсия, преди да се свлече на пода, той едва не счупи врата на Майлс, въпреки че там костите му бяха подсилени от пластични материали. Отвратителната миризма на смърт зашлеви Майлс през лицето.

Майлс замръзна с опрян в стената гръб. Не смееше да мръдне. Откъсна погледа си от трупа и вдигна очи към Кавило. Устните й бяха изкривени в доволна усмивка. Приличаше на преситена развратница. Дали думите й не бяха точен и пресен цитат? Какво са правили през всичките дълги часове? Тишината се проточи.

– Не... – Майлс се опита да прочисти нараненото си гърло и преглътна с мъка. – Не, че се оплаквам, моля ви се, но няма ли да продължите по ред на номерата и да застреляте и мен?

Кавило се усмихна самодоволно.

– Бързата отплата е по-добра от никаква. Все пак, бавното и изпирано отмъщение си остава най-хубавото, но за да му се насладя напълно, трябва да го надживея. Друг път, малкия. – Тя вдигна невроразрушителя нагоре, сякаш се канеше да го прибере в кобура, но се отказа и го остави в отпуснатата покрай тялото й ръка. – Закле се, че ще ме изпратиш на някое сигурно място извън Хийгън, лорд Вор. Имам причини да вярвам, че наистина си толкова глупав, че да удържиш на думата си. Не че се оплаквам, моля ти се. Виж, ако Озер не ни беше дал само един невроразрушител, или го беше дал на мен, а кода за каютата си на Станис, а не обратното: или ако ни беше взел със себе си, както го умолявах... нещата можеха да се развият по различен начин.

„По много по-различен начин.“ Много бавно, сантиметър по сантиметър, и много, много внимателно Майлс се приближи до конзолата и повика службата за сигурност. Кавило го наблюдаваше замислено. Няколко секунди, преди охраната да щурмува каютата, тя се приближи плътно до него.

– Подцених те, знаеш ли.

– Аз никога не съм те подценявал.

– Знам. Не съм свикнала с това... Благодаря ти – тя пренебрежително захвърли невроразрушителя върху тялото на Метцов. След това, внезапно оголила зъбите си, тя се завъртя, обгърна врата на Майлс с ръка и го целуна бурно. Разпределението на времето ѝ беше свършено: войниците от сигурността, начело с Елена и сержант Кодак, нахлуха през вратата точно преди Майлс да успее да я отърси от себе си.

* * *

Майлс излезе от совалката на „Триумф“, премина по гъвкавия ръкав и се качи на борда на „Принц Серж“. Той огледа със завист чистия, просторен и добре осветен коридор: редицата спретнати и излъчващи достойнство стражи, които отсечено отдадоха чест, лъскавите офицери, които стояха в очакване, облечени в своите имперски парадни униформи. Скришом той загрижено огледа собственото си сиво-бяло облекло. „Триумф“, гордостта, венецът на флотилията Дендариини, сякаш се беше смалил, беше се превърнал в нещо мъничко, ръбато и очукано, нещо похабено от прекомерна употреба.

„Да, но вие, момчета, нямаше сега да изглеждате толкова спретнати, ако бяхме мислили за похабяването“, утеша се Майлс.

Тънг, Елена и сержант Кодак също се блещеха като туристи. Майлс строго командва „мирно“, за да приеме и върне стегнатия поздрав на домакините.

– Аз съм командващ Наточини, помощник-командир на „Принц Серж“ – представи се старшият бариарец. – Лейтенант Егоров ще ви придружи заедно с командващ Ботари-Джесек за срещата ви с адмирал Воркосиган. Комодор Тънг, аз ще ви придружавам лично при вашата обиколка из „Принц Серж“ и ще се радвам да отговоря на всичките ви въпроси. Разбира се, ако отговорите не са класифицирани като секретна информация.

– Разбира се – широкото лице на Тънг беше озарено от огромно задоволство. Всъщност едва ли можеше да бъде по-самодоволен от това – щеше да гръмне.

– Ние ще се присъединим към вас и адмирал Воркосиган на обяд в столовата на старшите офицери след вашата среща и нашата малка екскурзия – отново се обърна към Майлс Наточини. – Последният гост, който имаме честта да приемем там преди дванайсет дена, беше президентът на Пол заедно с неговия антураж. – След като се увери, че наемниците са разбрали величината на привилегиите, които им се оказват,

баритарският помощник-командир поведе щастливите Тънг и Кодак по коридора. Майлс чу Тънг тържествуващо да си мърмори под носа: „Обяд с Адмирал Воркосиган, еха, еха...“

Лейтенант Егоров покани с жест Майлс и Елена в противоположната посока.

– Вие от Баритар ли сте, госпожо? – попита той Елена.

– Баща ми беше васален оръженосец на покойния граф Пьотр в продължение на осемнайсет години – заяви Елена. – Служи на графа до смъртта си.

– Разбирам. – Гласът на лейтенанта беше изпълнен с респект. – В такъв случай се познавате със семейството. – „Това обяснява присъствието ви“, почти чуваше мислите му Майлс.

– О, да.

Лейтенантът погледна надолу към „адмирал Нейсмит“. Погледът му беше малко по-несигурен.

– А, тъ-тъ... разбрах, че сте бетианец, сър?

– По произход – отвърна на най-чистия си бетиански акцент Майлс.

– Възможно... възможно е начинът, по който ние баритарците се държим, да ви се стори малко по-официален, отколкото сте свикнали – предупреди ги лейтенантът. – Графът, сами разбирате, е привикнал към почит и уважение, съответстващи на неговия ранг.

Майлс с удоволствие се наслаждаваше на усилията на възпитания офицер, който се опитваше по най-вежливия начин да им каже: „Наричайте го «сър», не си бършете носа в ръкава и никакви егалитарни отговори и проклетни бетиански остроумия.“

– Може да ви се стори доста труден човек.

– Истинско надутото нищожество, а?

Лейтенантът се намръщи.

– Той е велик човек.

– Ау! А на бас, че ако на обяда му излеем достатъчно вино в гърлото, ще почне да разправя мръсни вицове, без да пести подробностите.

Учтивата усмивка на лейтенанта замръзна като маска на лицето му. Очите на Елена играеха. Тя се наведе към Майлс и му прошепна силно:

– Адмирале, дръжте се прилично!

– О, добре – отрони с въздишка на разкаяние Майлс.

Лейтенантът хвърли изпълнен с благодарност поглед към Елена над главата на Майлс.

По пътя Майлс се възхищаваше от идеалната чистота. Освен че беше нов, „Принц Серж“ беше конструиран с мисълта не само за бойни

действия, но и за дипломатически приеми: кораб, подходящ за пътуванията на императора при официални визити, при това без загуба на военна ефективност. В един пресечен коридор забеляза един младши лейтенант, който стоеше до свален от стената панел и ръководеше екип от техници при извършването на някакви дребни поправки. Майлс беше подочул, че „Принца“ е напуснал орбитата си заедно с бригадите, които все още имали работа по кораба. Той се огледа през рамо. „Ето къде, с Божията милост, и тази на генерал Метцов, разбира се, щях да съм сега.“ Ако беше успял да си опази носа чист на остров Кирил само за шест месеца... Без всякаква логика изведнъж почувства остра завист към онзи прилежен младши лейтенант.

Влязоха в офицерския отсек. Преминаха през някакво преддверие, от което лейтенант Егоров ги въведе в спартански подреден флагмански кабинет, два пъти по-голям от всичко, което Майлс беше виждал на бариарски кораб досега. Вратите безшумно се плъзнаха зад тях. Адмирал граф Арал Воркосиган вдигна поглед от бюрото си.

Майлс пристъпи напред. Изведнъж стомахът му се беше обърнал наопаки. За да прикрие чувствата си, той изтърси:

– Ей, имперски охлови. Ще се размекнете в собствените си тлъстини от излежаване в такъв разкош.

– Ха! – Адмирал Воркосиган припряно се измъкна иззад бюрото и в бързането се удари в ръба му. „Нищо чудно.“ Той обгърна Майлс в силна прегръдка. Майлс се засмя, премигна и преглътна, плътно притиснал лицето си в хладния зелен плат на ръкава и почти успя да си възвърне контрола, когато граф Воркосиган го отдалечи на една ръка разстояние от себе си и го зараглежда със загрижени и търсещи очи.

– Добре ли си, момчето ми?

– Просто прекрасно. Хареса ли ти скока през прехода?

– Беше прекрасен – промълви граф Воркосиган. – Моля те, извини ме, но имаше моменти, когато някои от съветниците ми настояваха да бъдеш застрелян. И имаше моменти, когато бях напълно съгласен с тях.

Лейтенант Егоров, прекъснат по средата на обявяването на пристигането им, стоеше, без да се сети да затвори устата си. Изглеждаше напълно зашеметен. Потискайки усмивката си, лейтенант Джол се изправи и внимателно и милостиво изведе Егоров навън.

– Елена – граф Воркосиган с усилие се откъсна от Майлс и стисна двете й ръце. – Добре ли си?

– Да, сър.

– Това ме радва... повече, отколкото мога да изразя с думи.

Корделия ти изпраща поздрав. Трябваше да ти напомня, въ-ъ... трябва да се сетя за думите ѝ точно, беше едно от бетианските ѝ остроумия... „Домът е там, където рано или късно всички се завръщаме.“

– Сякаш чувам гласа ѝ – усмихна се Елена. – Благодарете ѝ от мое име. Кажете ѝ... че ще го запомня.

– Добре. Сядайте, сядайте – той ги покани с жест, придърпа столовете по-близо до бюрото и на свой ред седна. За миг чертите му се отпуснаха, после съсредоточеното изражение отново се настани на лицето му. „Господи! Изглежда толкова уморен – ужаси се Майлс. – Грегор, има много неща, за които трябва да отговаряш.“ Но Грегор знаеше това.

– Какви са последните новини след прекратяването на огъня? – попита Майлс.

– Сетагандските кораби, които не се върнаха там, откъдето са дошли, имат повреди в корпусите, контролните системи или пък пилотите им са пострадали. Или и трите. Разрешаваме им да отстранят две от повредите и ги отправяме със символични екипажи на борда. Останалите не могат да бъдат спасени. По мои пресмятания контролираният търговски трафик може да бъде възобновен след шест седмици.

Майлс поклати глава.

– Значи така завършва Петдневната война. Нито веднъж не видях сетагандец лице в лице. Всички тези усилия, това кръвопролитие – само за да се върнем към status quo ante.

– Не е така за всички. Много от висшите сетагандски офицери бяха отзовани в столицата на Сетаганда, за да обяснят „своеволните си действия“ на своя император. Очаква се, че извиненията им ще имат фатален край.

– Изкупление за провала им – изсумтя Майлс. – „Своеволни действия“. Има ли изобщо някой, който да вярва в това? Защо въобще си правят труда?

– Деликатност, момчето ми. На отстъпващия противник трябва да се предложи цялото достойнство, което той може да си позволи. Само не го оставяй да си позволява много.

– Доколкото разбирам, проявявате деликатност и към полианците. През цялото време очаквах, че Саймън Илиян ще се появи лично да ни прибере нас, изгубените момченца у дома.

– Той много искаше да дойде, но и дума не можеше да става и двамата да напуснем Бариар по едно и също време. Версията, с която прикривахме отсъствието на императора, беше толкова разклатена, че

можеше да се сгромоляса всеки момент.

– Между другото как се оправихте с този проблем?

– Избрахме един млад офицер, който много прилича на Грегор, казахме му, че срещу императора се готви покушение и той трябва да изиграе ролята на стръвта. Господ да го поживи, съгласи се веднага. Той и неговата охрана, на която беше представена същата версия, си отживяха през следващите няколко седмици във Воркосиган Сърло. Похапваха само най-отбрани блюда, но за съжаление ги измъчваше стомашно разстройство. Най-накрая го изпратихме на полево учение, защото натискът от запитвания от столицата ставаше непоносим. Сигурен съм, че скоро ще се досетят, ако вече не са се досетили, но сега Грегор е при нас и можем да дадем каквито си пожелаем обяснения за случая. Каквито той пожелае. – За миг граф Воркосиган се намръщи, но личеше, че не е съвсем недоволен.

– Бях изненадан – каза Майлс, – макар и много щастлив, че придвижихте силите си през Пол толкова бързо. Боях се, че няма да ви разрешат да преминете, докато Сетаганда не влезе в Центъра, а тогава щеше да е прекалено късно.

– Да. Е, това е другата причина, поради която сега съм тук вместо Саймън. Като министър-председател и бивш регент имах всички основания да направя официално държавна визита на Пол. Излязохме с кратък списък на петте дипломатически отстъпки, за които полианците настояват пред нас от години и го предложихме за съдържание на дневния ред. Тъй като всичко беше много официално, честно и открито, за нас беше напълно уместно да съчетаем визитата ми с импровизирани обиколки из „Принц Серж“, просто са се възползвали от моето посещение, за да огледат новия ни кораб. Бяхме в орбита около Пол и кръстосвахме нагоре-надолу със совалките по приеми и коктейли (ръката му несъзнателно разтриваше корема, като да предотврати зараждаща се болка), а аз все още правех отчаяни опити да договоря преминаването ни, без да се налага да застреляме някого, когато пристигна новината за изненадващата атака на Сетаганда срещу Вервейн. След това процедурата за получаване на разрешение за преминаване внезапно беше ускорена. А бяхме само на дни, не на седмици път от мястото на бойните действия. Потрудна и деликатна работа беше да убедим Аслънд да забравят за традиционните си противоречия с Пол. Грегор ме удиви с начина, по който се справи с тази задача. Вервейн не представляваха никаква трудност, тъй като вече бяха изключително заинтересовани от намирането на съюзници.

– Чувам, че сега Грегор е доста известен на Вервейн.

– Сигурно и в момента го приветстват в столицата им. – Граф Воркосиган погледна часовника си. – Изгубили са си ума по него. Това, че го оставих да командва оръдие в залата за тактически операции на „Принц Серж“, май ще се окаже по-добра идея, отколкото смятах първоначално. Единствено от гледна точка на дипломатията, разбира се. – Граф Воркосиган изглеждаше съвсем разсеян.

– Учудва ме... че си му разрешил да се прехвърли заедно с теб през прехода в зоната на бойните действия. Не съм очаквал такова нещо.

– Ами... като стана дума за това, залата за тактически операции на „Принц Серж“ трябва да е била сред най-плътно отбраняваните няколко кубически метра от териториалния космос на Вервейн. Тя беше, беше...

Майлс беше очарован от усилията на баща му да изплюе думичките „напълно безопасна“, но те сякаш засядаха в гърлото му.

– Не е било твоя идея – сети се Майлс, – нали? Било е заповед на Грегор!

– Имаше няколко уместни довода, които подкрепяха становището му по този въпрос – отговори граф Воркосиган. – В пропагандата постъпката му вече дава плодове.

– Мислех, че ще бъдеш прекалено... благоразумен, за да допуснеш такъв риск.

Граф Воркосиган огледа четвъртитите си ръце.

– Не бях влюбен в тази идея, не. Но навремето положих клетва да служа на императора. Най-опасният от нравствена гледна точка момент за един настойник е, когато изкушението да се превърне в кукловод му изглежда възможно най-разумното разрешение. Винаги съм знаел, че този момент трябва... не. Знаех, че ако този момент никога не настъпи, това ще означава, че съм престъпил клетвата си и съм се провалил в опита си да служа. – Той замълча за момент. – И все пак, това беше голям шок за системата. Изплъзването.

Грегор му се е противопоставил открито? Де да можеше да види това.

– Дори след опита, който имам с теб през всичките тези години – добави граф Воркосиган.

– Ъ-ъ... как е язвата?

Граф Воркосиган се намръщи.

– Не питай. – Лицето му се проясни леко. – През последните три дни ме поотпусна. Всъщност за обяд мога дори да си поискам храна, вместо тази жалка медицинска каша.

Майлс се поокашля.

– Как е капитан Унгари?

Граф Воркосиган сви устни.

– Не е много доволен от теб.

– Аз... не мога да му се извиня. Направих много грешки, но изпълнението на заповедта му да чакам на станция Аслънд не беше една от тях.

– Очевидно – граф Воркосиган се намръщи, гледайки към далечната стена. – И все пак... Повече от всякога съм убеден, че Службите не са място за теб. Все едно да се мъчиш да натъкмиш квадратен чеп в... не, по-лошо е и от това. Все едно да се опитваш да вкараш тесеракт в кръгла дупка.

Майлс потисна паниката, която го преряза.

– Няма да бъда уволнен, нали?

Елена внимателно разглеждаше маникюра си.

– Ако те уволнят, можеш да си намериш работа като наемник. Като генерал Метцов. Чух, че командващ Кавило си търси няколко опитни човека.

Майлс едва не скочи върху нея. Тя се усмихна самодоволно на яда му.

– Почти се натъжих, когато разбрах, че Метцов е бил убит – отбеляза граф Воркосиган. – Смятахме да се опитаме да го екстрадираме, преди да започне лудницата около изчезването на Грегор.

– А! Значи разбрахте най-накрая, че онзи комариански затворник по време на метежа на Комар е бил убит? Мислех, че може да е...

– Две убийства – граф Воркосиган вдигна двата си пръста.

– Боже мой! Не е издирил бедния Ан преди да напусне Бариар, нали? – почти беше забравил Ан.

– Не. Но ние го издирихме. Въпреки че не успяхме, преди Метцов да напусне планетата. Уви! А да, комарианският бунтовник е бил измъчван до смърт. Смъртта му не е била напълно умишлена. Явно е имал някакво скрито заболяване. Но не е било, както е подозирал първият следовател, отмъщение заради смъртта на надзирателя. Точно обратното. Бариарският ефрейтор от охраната, който е участвал или поне с мълчанието си е станал съучастник в изтезанията, е заплашил Метцов, че ще го издаде. Според Ан у него е настъпил някакъв обрат. Метцов го убива в един от пристъпите си на паника, принуждава Ан да му помогне да стъкмят историята с бягството и да свидетелства в негова полза. Така Ан се е замесил двойно повече в тази мръсна история. Метцов го е

държал в непрекъснат страх, но все пак и той е бил по същия начин в ръцете на Ан, ако фактите някога видеха бял свят. Странна зависимост, от която Ан в крайна сметка се е отървал. Когато агентите на Илиян го откриха, Ан изглеждаше почти облекчен и доброволно се съгласи да бъде подложен на химически разпит.

Майлс си спомни със съчувствие синоптика от остров Кирил.

– Какво ще стане с Ан сега?

– Смятахме да го накараме да свидетелства на процеса срещу Метцов... Илиян дори мислеше, че ще успеем да извлечем полза от процеса във връзка с комарианците. Да им представим този слабоумен идиот ефрейтора, като невъзпят герой. Да обесим Метцов като доказателство за добрата воля на императора и тържествено обещание, че правосъдието винаги ще бъде едно и също за бариарци и комарианци... Хубав сценарий – граф Воркосиган се намръщи с горчицина. – Мисля, че сега просто ще го зарежем без много шум. Отново.

Майлс шумно въздъхна.

– Метцов. Жертвено агне до края. Трябва да е някаква лоша карма, която не го оставяше... не, че не я заслужаваше.

– Не си пожелавай справедливост прекалено често. Може да я получиш.

– Вече разбрах това, сър.

– Вече? – Граф Воркосиган повдигна едната си вежда. – Хм!

– Като говорим за справедливост – възползва се от случая Майлс, – интересува ме въпросът за заплащането на Дендариин. Те понесоха много щети – повече, отколкото обикновено си позволява една наемническа флотилия. Единственият им договор беше моята дума. Ако... ако Империята не ме подкрепи, ще престъпя дадената дума.

Граф Воркосиган се усмихна леко.

– Вече сме разгледали този въпрос.

– Дали тайният бюджет на Илиян за финансиране, на операции ще е достатъчен да покрие тази сметка?

– Бюджетът на Илиян щеше да се пръсне по шевовете, ако се опиташе да покрие тези разходи. Но ти, въ-... май имаш приятел някъде нависоко. Ще изтеглим спешен кредит от ИмПСи, ще пренасочим фонда за тази флотилия и ще изтеглим от тайните сметки на императора. Надяваме се, че по-късно ще успеем да ги компенсирате със специален финансов законопроект, който ще прекараме през Министерския съвет и Съвета на графовете. Представете ни сметката.

Майлс измъкна диска с данните от джоба си.

– Ето я, сър. От счетоводителката на флотилията. Не е мигнала цяла нощ. Някои от оценките на щетите са все още предварителни. – Той постави диска на бюрото.

Едното ъгълче на устата на графа се изви нагоре.

– Започваш да свикваш, момчето ми... – той постави диска в съответното гнездо и го прегледа набързо. – Чекът ще бъде готов до обяд. Можете да го вземете на тръгване.

– Благодаря ви, сър.

– Сър – Елена се приведе напред и настоятелно попита: – Какво ще стане сега с флотилията Дендариин?

– Зависи от вас, предполагам. Макар че не можете да останете в такава близост до Бариар.

– Отново ли ще бъдем изоставени?

– Изоставени?

– Някога ни дадохте статут на имперска войскава част. Аз смятах така. Бъз смяташе така. След това Майлс ни изостави и след това... нищо.

– Точно като остров Кирил – отбеляза Майлс, – далече от очите, далече от ума. – Той натъжен повдигна рамене. – Доколкото разбрах, и те са преживели подобна деградация на духа.

Граф Воркосиган го изгледа остро.

– Съдбата на Дендариин, както и твоята бъдеща военна кариера, все още подлежат на обсъждане.

– Аз ще присъствам ли на това обсъждане? А те?

– Ще ви съобщим – граф Воркосиган опря длани на бюрото си и се изправи. – Това е всичко, което мога да ви кажа засега. Дори и на вас. Обяд, офицери?

Майлс и Елена също трябваше да станат.

– Комодор Тънг все още не знае нищо за роднинската ни връзка – предупреди Майлс. – Ако желаш това да остане в тайна, ще се наложи отново да играя ролята на адмирал Нейсмит, когато се присъединим към тях.

– Илиян и капитан Унгари трябва наистина да са доволни, че не са компрометирали една потенциално полезна легенда. На всяка цена. Ще бъде интересно.

– Трябва да те предупредя, адмирал Нейсмит не е особено почителен.

Елена и граф Воркосиган се спогледаха и избухнаха в смях. С цялото достойнство, което успя да събере, Майлс изчака, докато се успокоят.

По време на обяда адмирал Нейсмит беше болезнено учтив. Дори и лейтенант Егоров не би могъл да го обвини в обратното.

* * *

Правителственият куриер на Вервейн връчи чека на Майлс чрез компютъра на коменданта на станцията при прехода. Майлс удостовери получаването с отпечатък от палеца, ретината на окото и пълните със завъртулки нечетливи драсканици на адмирал Нейсмит, коренно различни от подписа, който младши лейтенант Воркосиган грижливо изписваше.

– Удоволствие е да се работи с почтени хора като вас, господа – каза Майлс и с удовлетворение прибра чека в джоба си, който след това внимателно закопча.

– Това е най-малкото, което можем да направим – отговори комендантът на станцията. – Не мога да ви опиша чувствата, които изпитахме, когато, знаейки че следващата атака на сетагандците ще бъде последната и решени да се бием докрай, видяхме Дендариите да се материализират на входа на прехода, за да ни подкрепят.

– Дендариите нямаше да се справят сами – скромно каза Майлс. – Всичко, което направихме, беше да ви помогнем да удържите предмостие, докато пристигне тежката артилерия.

– А ако предмостие не беше удържано, съюзническите войски на Хийгън, тежката артилерия, както казвате, нямаше да може да осъществи скока в териториалния космос на Вервейн.

– Не и без да плати висока цена – това е сигурно – съгласи се Майлс.

Комендантът на станцията погледна часовника си.

– Съвсем скоро моята планета ще изрази своето мнение за това по по-осезаем начин. Ще разрешите ли да ви придружа до церемонията, адмирале? Време е.

– Благодаря ви – Майлс се изправи и излезе от кабинета на коменданта, който вървеше след него. Ръката му току се вдигаше към осезаемите благодарности в джоба му, сякаш за да се увери отново и отново, че чекът е там. „Медали, пфу! Медалите не могат да платят ремонта на една флотилия.“

При прозрачния портал той спря, за да се полюбува на изгледа от станцията, както и на собственото си отражение. „Сивите облекла на Озерани-Дендариите са си много хубави“, реши той. Мекият оттенък на сивата кадифена туника се допълваше чудесно от ослепително бялата

декорация и сребърните копчета на раменете, от подходящите панталони и ботушите от обработена сива кожа. Смяташе, че униформата го прави по-висок. Може би ще запази модела.

В пространството отвъд портала се носеше пъстро разнообразие от кораби: Дендари, Рейнджърите, Вервейн и съюзническите. „Принц Серж“ не беше сред тях, тъй като в момента летеше в орбита около Вервейн, където разговорите, буквално на високо ниво, продължаваха, изковавайки подробностите на постоянния договор за приятелство, търговия, намаляване на таксите за преминаване, пакт за взаимно ненападение и т.н. между Бариар, Вервейн, Аслънд и Пол. Доколкото беше разбрал Майлс, Грегор се проявяваше в ярка светлина не само в представителната част на дипломатията, а и в разрешаването на многото костеливи проблеми, свързани с нея. „По-добре ти, отколкото аз, момче.“ Станцията на Вервейн забавяше графика за извършването на собствения си ремонт, за да помогне в ремонта на Дендари: Бъз работеше денонощно. Майлс се откъсна от красивата гледка и последва коменданта на станцията.

В коридора пред голямата заседателна зала, където щеше да се състои церемонията, спряха, за да изчакат присъстващите да се настанят. Явно вервейнци бяха решили да ги смят. Комендантът влезе вътре, за да вземе участие в приготвянията. Публиката не беше многобройна – сега всички имаха прекалено много работа, и то важна, но вервейнци бяха намерили, незнайно откъде, достатъчно хора за спазването на благоприличието. Майлс също имаше принос, тъй като беше изпратил един взвод от възстановяващи се Дендари да се смесят с тълпата. Речта му щеше да бъде от тяхно име, реши той.

Докато чакаше, Майлс видя да пристига командващ Кавило заедно с бариарския й почетен караул. Доколкото знаеше, вервейнци все още не бяха осведомени, че оръжията на почетния караул бяха заредени със смъртоносни заряди и че войниците имаха заповед да стрелят „на месо“ при опит за бягство от страна на тяхната затворничка. Две жени със сурови лица, облечени в униформите на бариарските спомагателни войски, гарантираха наблюдението на Кавило и през нощта. Кавило добре се справяше в усилията си да не забелязва тяхното присъствие.

Униформата на рейнджърите представляваше по-спретната версия на техните бойни униформи. Цветовете бяха същите: жълто-кафяво, черно и бяло и подсъзнателно напомняха на Майлс за козината на стражево куче. „Тази кучка хапе“, опита се да не забравя той. Кавило се усмихна и се понесе към Майлс. Вонеше на отровния си парфюм. Сигурно

си беше напълнила ваната с него.

Майлс я поздравя с кимване и извади от джоба си два филтърни тампона, които напъха в ноздрите си. Там те се разшириха леко, за да осигурят максимално добро уплътнение. Майлс ги изпробва, като вдиша дълбоко. Вършеха идеална работа. Щяха да филтрират и далеч по-малки молекули от отвратителните органични структури на шибания й парфюм. Издишваше през устата.

Кавило наблюдаваше процедурата с изражението на състезател по водни скокове, който е разбрал, че басейнът е празен едва след като се е отделил от кулата. „Майната ти“, измърмори тя под носа си.

Майлс повдигна рамене и разпери ръце, сякаш й казваше: „Целият съм на твоё разположение, скъпа.“

– Скоро ли ще бъдете готови да се преместите заедно с оцелелите от флотилията ви?

– Веднага след тази идиотска шарада. Трябва да изоставя шест кораба. Повредени са твърде много за извършването на скок.

– Много разумно от твоя страна. Когато сетагандците разберат, че не могат да се доберат до теб сами, сигурно ще споделят с Вервейн нелицеприятната истина. Ако вервейнците сами не се досетят скоро за нея. Не бива да се застояваш по тези краища.

– Нямам такова намерение. Дори никога повече да не видя това място, пак ще е прекалено скоро. Това важи с двойно по-голяма сила за теб, мутант. Ако не за теб... – тя горчиво поклати глава.

– Между другото – добави Майлс, – на Дендариим беше платено от три места за тази операция. Веднъж от първоначалните ни работодатели Аслънд, втори път от Бариар и трети път от благодарните вервейнци. Всяка една от планетите са съгласи да покрие всичките ни разходи. Остава доста големичка печалба.

– По-добре се моли никога пак да не се срещаме – изсъска тя.

– Е, в такъв случай... Сбогом.

Те влязоха в залата да съберат полагащите им се почести. Дали Кавило щеше да има наглостта да приеме своите от името на рейнджърите, които бяха разрушени в резултат на извратените й интриги? Да, както се оказа. Майлс кротко си мълчеше.

„Първият медал, който съм спечелил,“ мислеше си Майлс, докато комендантът му го очакваше всред изобилие от прегръдки и хвалби, „а дори не мога да го нося у дома.“ Медалът, униформата и самият адмирал Нейсмит скоро трябваше отново да бъдат прибрани в килера. Завинаги? Животът на младши лейтенант Воркосиган не беше особено

привлекателен без тях. И все пак... механизмите на военната служба бяха едни и същи, от край до край. Ако между него и Кавило имаше някаква разлика, тя трябваше да е в това, на чия страна са избрали да служат. И начинът, по който служат. „Не всички пътища, а една пътека...“

* * *

Когато след няколко седмици Майлс се върна на Бариар в домашен отпуск, Грегор го покани на обяд в императорската резиденция. Седнаха на масичката от ковано желязо в Северните градини, прочути с това, че бяха проектирани лично от император Езар, дядото на Грегор. През лятото това място щеше да е потънало в дълбоки сенки; сега лъчите на слънцето, които проникваха през младите листа, развълнувани от топлия полъх на пролетта, го правеха да изглежда като покрито с феерична дантела от светлини. Охраната си вършеше работата извън техните погледи, а прислугата чакаше на подходящо разстояние. Претърпан след първите три блюда, Майлс си сръбваше горещо кафе и кроеше замисли за похищение над второто парче торта, което се свиваше от страх в другата страна на масата и се опитваше да се скрие под плътна маскировка от сметана. Или щеше да се окаже, че в съюз с всичко останало то превъзхожда неговите собствени сили? Достатъчна компенсация за робските дажби, които някога делеяха, да не говорим за кучешката храна на Кавило.

Дори и Грегор сякаш виждаше всичко около себе си с нови очи.

– Знаеш ли, космическите дажби наистина са досадни. И всички онези коридори – той беше зареял поглед покрай фонтана и очите му проследяваха гърбицата на пътеката, която минаваше по едно мостче и се гмуркаше сред вакханалия от цветя. – Бях ослепял за красотата на Бариар, докато я гледах всеки ден. Трябва да забравиш, за да си спомниш отново. Странно.

– Имаше моменти, когато не можех да си спомня на коя космическа станция съм – съгласи се Майлс с уста, пълна с торта и сметана. – Виж, в търговията с луксозни стоки е друго нещо, но станциите в Центъра Хийгън определено имаха склонност към практичните неща. – Той се смръщи на собствените си мисли.

Разговорът се въртеше около последните събития в Центъра Хийгън. Грегор се пооживи, като разбра, че Майлс също не е издал нито една истинска бойна заповед в залата за тактически операции на „Триумф“, а е бил упълномощен от Тънг да се занимава единствено с вътрешната криза в сигурността.

– Повечето офицери са си свършили работата още преди сражението да е започнало, защото самата битка се развива прекалено бързо – увери го Майлс. – Въвел ли си веднъж данните в добър тактически компютър, и ако си късметлия, по-добре е да си държиш ръцете в джобовете. Аз имам Тънг, ти имаш... тях.

– И хубави дълбоки джобове – каза Грегор. – Все още си мисля за това. Изглеждаше почти нереално, докато след това не посетих лечебницата. Чак тогава проумях – такава и такава точица светлина е означавала изгубената ръка на този човек, такава и такава – разкъсаните бели дробове на онзи...

– Трябва да внимаваш с тези малки светлинки. Наистина лъжите им са утешителни – съгласи се Майлс. – Ако им вярваш. – Той удави още една лепкава от сладост хапка в кафе, помълча малко и забеляза: – Не каза на Илиян истината за краткия си полет от балкона, нали? – беше констатация, а не въпрос.

– Казах му, че съм бил пиян и съм се спуснал... – Грегор не откъсваше поглед от цветята – ...как разбра?

– Не говори за теб със стаен ужас в очите.

– Тъкмо го накарах да стане малко по-... отстъпчив. Не искам точно сега да оплескам всичко. Ти също не си му казал. Благодаря ти за това.

– Няма защо – Майлс отпи от кафето си. – Направи ми една услуга в замяна. Да поговорим с някого.

– С кого? Не и с Илиян. Нито с баща ти.

– А с майка ми?

– Хм! – Грегор за първи път отхапа от тортата си, която досега беше човъркал с вилицата си.

– Тя е единственият човек на Бариар, които поставя Грегор човека преди Грегор императора. Струва ми се, че всичките ни рангове за нея са като оптическа измама. А освен това знаеш, че може да мълчи не като гроб, а като цяло гробище.

– Ще си помисля.

– Не искам да бъда единственият, който... Разбирам, когато започвам да губя почва под краката си.

– Нима? – повдигна вежди Грегор.

– О, да. Обикновено не го показвам.

– Добре. Ще поговоря – каза Грегор.

Майлс изчака.

– Имаш думата ми – добави Грегор.

Майлс се отпусна. Облекчението му беше неизмеримо.

– Благодаря ти – той гледаше към третото парче торта. Порциите бяха доста изискани. – По-добре ли си напоследък?

– Много по-добре, благодаря. – Грегор продължи да разорава бразди по тортата си.

– Наистина ли?

– Не знам. – Браздите започнаха да се кръстосват. – За разлика от оня нещастник, когото са разхождали наоколо, не съм давал съгласието си за своята роля.

– Това се отнася за всички Вор.

– Всеки друг Вор може да избяга нанякъде, без отсъствието му да се почувства и без да липсва на никого.

– Ако избягам аз, няма ли да ти липсвам поне мъничко? – жално попита Майлс. Грегор се изкикоти. Майлс хвърли поглед из градините наоколо. – В сравнение с остров Кирил постът ти не изглежда чак толкова лош.

– Опитай се да му се насладиш посред нощ, сам в леглото си, когато се питаш кога гените ти ще започнат да се превръщат в притаени в съзнанието ти чудовища. Като великия чичо Лудия Юри. Или принц Серж. – Той остро изгледа Майлс.

– Аз... знам за ъ-ъ... проблемите на принц Серж – внимателно каза Майлс.

– Изглежда, всички са знаели. Освен мен.

Значи това е била капката, която преляла чашата при първия истински опит за самоубийство на угнетения Грегор. Ключът е паснал идеално на ключалката. Щрак! Майлс се опита да прикрие тържеството при този внезапен проблясък на проницателност.

– Кога разбра?

– По време на конференцията на Комар. И преди бях чувал подобни намеци... отдавах ги на вражеската пропаганда.

В такъв случай танцът на балкона е бил непосредствен отговор на изживения шок. Не е имало с кого да сподели, да даде отдушник на чувствата си и...

– Вярно ли е, че и самият той е обичал да изтеза...

– Не всички слухове за престолонаследника принц Серж са истина – побърза да го прекъсне Майлс. – Въпреки че в същината си, истината е... достатъчно лоша. Майка знае. По време на настъплението на Ескобар е виждала с очите си лудости, за които дори и аз не зная. Но на теб тя ще ти каже всичко. Попитай я направо без увъртания и ще получиш

същия отговор.

– Това май се предава по наследство във вашето семейство – отбеляза Грегор. – И това.

– Тя ще ти каже колко е голяма разликата между теб и него... не съм чувал нещо да не е било наред при майка ти... Както и да е, вероятно у мен има също толкова гени на Лудия Юри, колкото и у теб, по една или друга линия.

– Много успокоително, няма що – изсмя се Грегор.

– Хм, просто още едно доказателство за теорията, че една беда никога не идва сама.

– Страхувам се от властта... – гласът на Грегор беше тих, замислен.

– Не се страхуваш от властта, страхуваш се да не нараниш някого, ако я упражняваш – внезапно заключи Майлс.

– Ха. Добро предположение. Доста близо до истината.

– Не е ли право в целта?

– Страхувам се, че това може да ми хареса. Нараняването. Като на него.

Имаше предвид принц Серж. Баща му.

– Глупости. В продължение на години гледах как дядо ми се опитваше да те пристрасти към лова. Справяше се добре, предполагам, защото го смяташе за свой дълг, на Вор, но едва не повръщаше всеки път, когато не улучваше и трябваше да преследваме някой ранен звяр. Може да си притаил в себе си някоя друга перверзия, но не и садизъм.

– Това, което съм чел... което съм чувал – продължи Грегор, – е така очарователно само по себе си, че не мога да спра да мисля за него. Не мога да го изхвърля от ума си.

– Главата ти е пълна с ужасии, защото светът е пълен с тях. Погледни гадостите, които Кавило сътвори в Центъра Хийгън.

– Ако я бях удушил, докато спи, което имах възможност да направя, никоя от тези гадости нямаше да се случи.

– Ако никоя от тези гадости не се беше случила в действителност, тя нямаше да заслужава да бъде удушена. Боя се, че е като някакъв парадокс при пътуване във времето. Стрелата на правосъдието лети само в една посока. В една. Не можеш да съжаляваш за това, че първо не си я удушил. Макар че, предполагам, заслужава си да съжаляваш, че не си я удушил след това...

– Не... не... Ще оставя това на Сетаганда, ако успеят да я настигнат. Дадохме й преднина.

– Грегор. Съжалявам, но просто не смятам, че Лудия император

Грегор има някакво значение тук. Ако някой полудее, това ще са твоите съветници.

Грегор се беше втренил в тортата на подноса с невиждащи очи.

– Предполагам, че ще обезпокоя охраната, ако се опитам да ти натикам сметановата торта в носа.

– Без съмнение. Трябваше да го направиш, когато бяхме по на осем и дванайсет години. Тогава щеше да се отървеш леко. Сметановата торта на справедливостта лети само в една посока – изкикоти се Майлс.

И от двете страни бяха предложени по няколко противоестествени, достойни за млади второкурсници неща, които можеха да се направят с пълен поднос с торти. „Грегор има нужда от един хубав бой със сметанова торта, реши Майлс, пък бил той и само въображаем, на думи.“ Когато най-накрая смехът им стихна, а кафето започна да изстива, Майлс каза:

– Знам, че си глух за ласкателства, но дявол да го вземе, ти наистина си добър в работата си. Би трябвало да го знаеш след преговорите на Вервейн. Сигурно си го скътал някъде в себе си. Дръж се здраво за нея, а?

– Мисля, че точно това ще направя – виллицата на Грегор се заби с по-голяма сила в последното парче от тортата му. – Ти също ще се държиш за своята работа, нали?

– Каквато и да е тя. По-късно следобеда трябва да се срещна с Илиян точно по този въпрос – отговори Майлс. В крайна сметка реши да се откаже от третото парче торта.

– Май не се вълнуваш особено много от това.

– Нали не мислиш, че може да ме понижи? Няма по-нисък чин от младши лейтенант.

– Той е доволен от теб. Какво друго?

– Не изглеждаше доволен, когато му представих пълния си доклад. Изглеждаше така, сякаш има киселини. Не беше много словоохотлив. – Той погледна към Грегор, връхлетян от внезапно подозрение. – Знаеш нещо, нали? Казвай!

– Не трябва да се нарушава йерархията в командването – нравоучително издекламира Грегор. – Може би ще се придвижиш нагоре по нея. Чувам, че мястото на командващ на остров Кирил е свободно.

Майлс усети как го полазват тръпки.

* * *

Пролетта в столицата на Бариар Султана е толкова красива,

колкото и есента, реши Майлс. Той спря за малко, преди да свие към главния вход на масивната сграда, където се помещаваше главният щаб на ИмпСи. Донесеният от Земята клен все още си стоеше на ъгъла в дъното на улицата. Деликатните му млади листенца светеха с нежен зелен блясък в лъчите на следобедното слънце. По-голямата част от местната за Бариар растителност покарваше в убити червени и кафяви цветове. Дали някога ще посети Земята? Може би.

Майлс показа съответните пропуски на часовете на вратата. Лицата им му бяха познати – бяха от същия екип, с който беше работил през онези безкрайни дни през зимата. Нима това беше само преди няколко месеца? Струваше му се толкова отдавна. Все още можеше да цитира заплатите им. Размениха си любезности, но като добри служители на ИмпСи те не зададоха въпроса, който можеше да се прочете в очите им: „Къде се изгубихте, сър?“ Не беше определен ескорт, който да го придружи до кабинета на Илиян. Добър знак. Не че вече не знаеше пътя.

Той следваше познатите завои из лабиринта и многобройните асансьори. Капитанът в преддверието на кабинета на Илиян едва вдигна погледа си от компютъра и просто му махна с ръка към вратата. Кабинетът на Илиян си беше същият. Компютърната конзола все така си беше нестандартно голяма. Самият Илиян беше... доста уморен на вид, по-бледен. Трябваше да излезе навън, да го близне пролетното слънце. Поне косата му не беше побеляла съвсем; все още представляваше същата сиво-кафява палитра. Вкусът му по отношение на облеклото беше все така строг и официален, до степен на маскировка.

Илиян посочи стола. Още един добър знак. Довърши това, с което се занимаваше, и най-накрая вдигна очи от бюрото си. Той се приведе напред, опря лактите си на бюрото и сплете пръстите си, след което разглежда Майлс с някакво едва ли не клинично неодобрение.

– Младши лейтенант Воркосиган – въздъхна той, – струва ми се, че имате малък проблем с подчинението.

– Знам, сър. Съжалявам.

– Някога смятали ли сте да направите по този въпрос нещо повече, освен да съжалявате?

– Нищо не мога да направя, сър, при условие, че получавам неправилни заповеди.

– Не ви искам в отдела си, ако не можете да се подчинявате на моите заповеди.

– Ами... мислех, че съм се подчинил. Искяхте да бъде направена военна оценка на Центъра Хийгън. Аз направих такава. Искяхте да

знаете каква е причината за дестабилизацията. Аз я открих. Исканте наемниците Дендари да напуснат Центъра. Разбрах, че потеглят след три седмици. Исканте резултати. И ги получихте.

– Направо съм затрупан от тях – измърмори Илиян.

– Признавам, че не ми беше наредено непосредствено да спасявам Грегор, просто допуснах, че и вие бихте искали това, сър.

Илиян се втрени в него, търсейки следи от ирония и присви устни, когато ги откри. Майлс се опита да запази учтивото изражение на лицето си, въпреки че с Илиян насреща му, за това беше необходимо огромно усилие.

– Доколкото си спомням – започна Илиян (а неговата памет беше феноменална, благодарение на един илирикански биочип), – дадох тези заповеди на капитан Унгари. На теб ти наредих едно-единствено нещо. Можеш ли да си спомниш какво беше то? – Въпросът беше зададен със същия насърчителен тон, с който обикновено се говори на шестгодишно дете, което се учи да си връзва обувките.

– Да се подчинявам на заповедите на капитан Унгари – неохотно отвърна Майлс.

– Точно така – Илиян се облегна назад. – Унгари беше добър оперативен работник. На него можеше да се разчита. Ако се беше провалил, щеше да го повлечеш със себе си. Сега човекът е почти изцяло съсипан.

Майлс не успя да удържи ръцете си, които изразиха несъгласие.

– Решенията му бяха верни, за неговото ниво. Не можете да го обвинявате. Просто... в един момент нещата станаха прекалено важни, за да се правя на младши лейтенант, когато човекът, от когато имаше нужда, беше лорд Воркосиган. – „Или адмирал Нейсмит“.

– Хм. И все пак... към кого да те назнача сега? Кой ще е следващият верен офицер, чиято кариера ще рухне?

Майлс се замисли над това.

– Защо не ме назначите директно към себе си, сър?

– Благодаря – отвърна Илиян сухо.

– Не исках да кажа... – запелтечи Майлс, но млъкна при вида на веселите пламъчета в кафявите очи на Илиян. „Печеш ме на бавен огън просто за собствено удоволствие, нали?“

– Всъщност това предложение вече беше направено. Не от мен, излишно е да уточнявам. Но един галактически оперативен работник трябва да действа при висока степен на независимост. Смятаме да превърнем в изгода чистата необходимост... – една светлинка на бюрото му го накара да се отклони. Той провери нещо и натисна един контролен

бутон. Вратата на стената вдясно от бюрото му се плъзна встрани и в стаята влезе Грегор. Императорът направи знак на единия телохранител, който остана в коридора, а другият мина през кабинета и зае позиция в преддверието. Всички врати се затвориха. Илиян се изправи, за да предложи на императора стол и сведе глава във васален поклон, макар че повече приличаше на кимване, преди отново да седне. Майлс също се беше изправил, за да маркира поздрав с отдаване на чест и отново беше заел мястото си.

– Казахте ли му вече за Дендариите? – обърна се Грегор към Илиян.

– Подготвих го за новината – отговори Илиян. – Постепенно.

– Какво за Дендариите? – не успя да скрие нетърпението си Майлс.

– Решихме да им предложим постоянен договор – отговори Илиян.

– Ти под прикритието на адмирал Нейсмит ще бъдеш офицерът ни за свръзка с тях.

– Ще се ползваме от услугите на наемници? – премигна Майлс.
„Нейсмит е жив!“

– Собственост на императора – хихикна Грегор. – Мисля, че им дължим нещо повече от заплащането на заслугите им към нас. А освен това те безспорно демонстрираха своята, въ-ъ... полезност, със способността си да действат на места, които са затворени за редовните ни войски с политически бариери.

Майлс изтъква изражението на лицето на Илиян по-скоро като траур за бюджета на отдела му, отколкото като пряко неодобрение.

– Саймън ще следи за възможности да ги използваме активно – продължи Грегор. – В края на краищата ще трябва да оправдаем разходите си.

– По мое мнение ползата от тях ще бъде по-голяма в шпионажа, отколкото в тайните операции – побърза да вмъкне Илиян. – Това не е разрешително да се впускаш в авантюри, опазил ни Господ, лиценз за каперство и репресии. Всъщност първото, което искам от теб, е да усилиш разузнавателния си отдел. Знаем, че разполагаш с необходимите средства. Ще ти отпусна двама от моите експерти.

– Пак ли телохранители-кукловоди, сър? – нервно запита Майлс.

– Да попитам ли капитан Унгарци дали проявява интерес? – поинтересува се Илиян, като се насилваше да не се размее. – Не. Ще действаш самостоятелно и независимо. Господ да ни е на помощ! В края на краищата, ако не те изпратя някъде, ще останеш тук. Така че планът ни има поне това достойнство дори Дендариите никога повече да не си помръднат и пръста.

– Боя се, че преди всичко твоята младост е причина за липсата на доверие от страна на Илиян – прошепна двайсет и пет годишният Грегор. – Ние смятаме, че вече е време той да се откаже от това свое предубеждение.

Да, това беше императорско Ние. Фината бариарска настройка на слуха на Майлс не го беше подвела. Илиян също го беше чул съвсем ясно. Илиян сведе глава, този път в иронията му се долавяше нюанс на прикрито... одобрение?

– Арал и аз работихме двайсет години, за да можем да се самоотстраним. В края на краищата може да доживем деня, в който ще се оттеглим – той замълча за момент. – В нашата работа това се нарича „успех“, момчета. Няма да имам нищо против – и добави като на себе си – най-после да извадят този пъклен чип от главата ми...

– Хм, засега забрави крайбрежните вили и спокойствието – каза Грегор. В гласа му нямаше и следа от мекушавия тон на съжалението, нито покорство или отстъпчивост. Думите му бяха просто израз на доверие в Илиян. Нито повече, нито по-малко. Грегор погледна към Майлс. Какво гледаше? Синините от хватката на Метцов сигурно вече почти бяха изчезнали. – И за другото ли все още го подготвяше? – попита той Илиян.

– Както кажете – разпери ръце Илиян и затършува в чекмеджето под бюрото си.

– Ние сметнахме, че и на теб дължим още нещо, Майлс – каза Грегор.

Майлс се поколеба между „глупости, нищо работа“ и „какво ли си ми донесъл?!“ и се спря на изражение „буден интерес“.

Илиян отново се появи над бюрото си и подхвърли на Майлс нещо мъничко, което проблесна с червения си цвят във въздуха.

– Ето. Сега си лейтенант. Каквото и да значи това за теб.

Майлс ги улови между ръцете си – пластмасовите правоъгълни петлици за новия му чин. Беше толкова изненадан, че каза първото, което му мина през главата:

– Е, това е някакво начало в решаването на въпроса с подчинението.

Илиян го изглежда сърдито.

– Не се увличай. Около десет процента от младши лейтенантите получават повишение след първата си година на служба. Във всеки случай социалното ти обкръжение от класата Вор ще сметне, че това си е чиста проба фаворизация.

– Знам – безрадостно отвърна Майлс. Но разкопча яката си и се зае да сменя петлиците. Илиян поомекна леко.

– Въпреки че баща ти знае по-добре. И Грегор. И, ъ-ъ... аз самият.

Майлс вдигна очи и за пръв път, откакто беше влязъл в кабинета му, погледите им се срещнаха.

– Благодаря.

– Заслужи го. От мен няма да получиш нищо, което не си заслужил. Това важи и за случаите, в които тепърва ще има да те гълча.

– Ще ги очаквам с нетърпение, сър.

КРАЙ

© 1990 Лоис Макмастер Бюджолд
© 1993 Минчо Бенов, превод от английски

Lois McMaster Bujold
The Vor Game, 1990

Сканиране и разпознаване: Мандор, 2001

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ИГРИТЕ НА ВОР. 1993. Изд. Бард, София. Биб. Избрана световна фантастика, No.10
Фантастичен роман. Превод: [от англ.] Минчо БЕНОВ [The Vor Game, Lois McMaster
BUJOLD]. Страници: 414. Формат: 125×195 (21 см). Офс. изд. Тираж: 2 000 бр. (подв).
Цена: 44.00 лв.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1307>]